

ព្រះ
ព្រៀតបិដកច្បាប់
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គក្តវនិកាយ ទសកនិច្ចាត
ឯកាទសបកាត

៥០

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុតន្តាមហាសង្ឃរាជានិបតិ ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃកណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

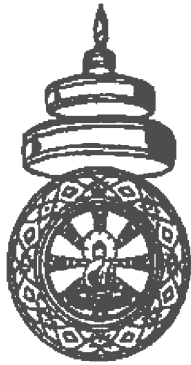
SUTTANTAPIṬAKA

AṄGUTTARANIKĀYA

DASAKANIPĀTA

EKĀDASAMABHĀGA

50

សម្តេចព្រះអភិសិរសុគន្ធាមហាសឡក្រខាតិចគី ចូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសឡក្រខាតិចគី នៃគណៈបច្ចេកទេសនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំម្ល៉ោះ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្ណាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាភិយ្យោភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធម៌ ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

 ប្រ.ត្រី

Printed and donated for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>
This book is strictly for free distribution, it is not for sale.
សំរាប់ចែកចាយឥតគិតថ្លៃ

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតន្ត្រីណេម (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្និក្រាបពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គត្ថរដិកាយ ទសកដិចាត

ឯកាទសមភាគ

៥០

ព. ស. ២៤៩៩

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកាទសមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបណ្ណាសកោ

បឋមោ អានិសំសវគ្គោ

[១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភកវា
សាវត្ថិយំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស
អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន
ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច កិមត្ថិ-
យានិ ភន្តេ កុសលានិ សីលានិ កិមានិសំ-
សានីតិ ។ អវិប្បជិសារត្តានិ ខោ អានន្ទ
កុសលានិ សីលានិ អវិប្បជិសារានិសំសានីតិ ។
អវិប្បជិសារោ បន ភន្តេ កិមត្ថិយោ

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ឯកាទសមភាគ

សូមនមស្ការចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។

បឋមបណ្ណាសក

អានិសំសវគ្គទី ១

[១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកសីល ជាកុសល មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកសីល ជាកុសល មានអវិប្បដិសារៈ (សេចក្តីមិន ក្តៅក្រហាយ) ជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បដិសារៈ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះអវិប្បដិសារៈ មានអ្វី ជាប្រយោជន៍

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កិមាណិសំសោតិ ។ អរិយ្យជិសាហោ ខោ អានន្ទ
 ចាមុដ្ឋត្តោ ចាមុដ្ឋានិសំសោតិ ។ ចាមុដ្ឋំ បន
 ភន្តេ កិមត្តិយំ កិមាណិសំសន្តិ ។ ចាមុដ្ឋំ
 ខោ អានន្ទ បីតត្ថំ បីតានិសំសន្តិ ។ បីតិ
 បន ភន្តេ កិមត្តិយា កិមាណិសំសោតិ ។ បីតិ
 ខោ អានន្ទ បស្សន្តត្តោ បស្សន្តានិសំសោតិ ។
 បស្សន្តិ បន ភន្តេ កិមត្តិយា កិមាណិសំសោតិ ។
 បស្សន្តិ ខោ អានន្ទ សុខត្តោ សុខានិសំសោតិ ។
 សុខំ បន ភន្តេ កិមត្តិយំ កិមាណិសំសន្តិ ។
 សុខំ ខោ អានន្ទ សមាធត្ថំ សមាធានិសំសន្តិ ។
 សមាធិ បន ភន្តេ កិមត្តិយោ កិមាណិសំសោតិ ។
 សមាធិ ខោ អានន្ទ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនត្តោ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនានិសំសោតិ ។ យថាក្ខតញ្ញា-
 ណាទស្សនំ បន ភន្តេ កិមត្តិយំ កិមាណិសំសន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ ទសកនិបាត

មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ អវិប្បជីសារៈ មានបាមុជ្ជៈ
(សេចក្តីរីករាយ) ជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈជាអានិសង្ស ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះបាមុជ្ជៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។
ម្នាលអានន្ទ បាមុជ្ជៈមានបីតិ (សេចក្តីឆ្អែតចិត្ត) ជាប្រយោជន៍ មានបីតិ
ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះបីតិ មានអ្វីជាប្រយោជន៍
មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ បីតិ មានបស្សន្ទិ (សេចក្តីស្ងប់)
ជាប្រយោជន៍ មានបស្សន្ទិ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
ចុះបស្សន្ទិ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ
បស្សន្ទិ មានសុខៈជាប្រយោជន៍ មានសុខៈជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន ចុះសុខៈ មានអ្វី ជាប្រយោជន៍ មានអ្វី ជាអានិសង្ស ។
ម្នាលអានន្ទ សុខៈ មានសមាធិ ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជា
អានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះសមាធិ មានអ្វី ជាប្រយោជន៍
មានអ្វី ជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ សមាធិ មានយថាភូតញ្ញាណ
ណទស្សនៈ (វិបស្សនាញ្ញាណទន់ខ្លី) ជាប្រយោជន៍ មាន
យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
ចុះយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ ខោ អានន្ទ ជិត្តិទា-
 រិវាតត្ថំ ជិត្តិទារិវាតានិសំសន្តិ ។ ជិត្តិទារិវាតោ
 បន ភន្តេ កិមត្តិយោ កិមាជិសំសោតិ ។ ជិត្តិ-
 ទារិវាតោ ខោ អានន្ទ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនត្តោ
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនាជិសំសោតិ ។ ឥតិ ខោ អានន្ទ
 កុសលានិ សីលានិ អវិប្បជិសារត្តានិ អវិប្បជិសារា-
 និសំសានិ អវិប្បជិសារោ ចាមុដ្ឋត្តោ ចាមុដ្ឋានិសំ-
 សោ ចាមុដ្ឋំ បីតត្ថំ បីតានិសំសំ បីតិ បស្សន្តត្តា
 បស្សន្តានិសំសា បស្សន្តិ សុខត្តា សុខានិសំសា
 សុខំ សមាធត្ថំ សមាធានិសំសំ សមាធិ យថា-
 ក្ខតញ្ញាណទស្សនត្តោ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនាជិ-
 សំសោ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ ជិត្តិទារិវាតត្ថំ
 ជិត្តិទារិវាតានិសំសំ ជិត្តិទារិវាតោ វិមុត្តិញ្ញា-
 ណទស្សនត្តោ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនាជិសំសោ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសង្សវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទានិវរិវាគៈ (វិបស្សនាញ្ញាណដ៏មានកម្លាំងនិងមគ្គ) ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទានិវរិវាគៈ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះនិព្វិទានិវរិវាគៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ និព្វិទានិវរិវាគៈ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ (អរហត្តផលនិងបច្ចវេក្ខណញ្ញាណ) ជាប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកសីល ជាកុសល មានអវិប្បជីសារៈ ជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បជីសារៈ ជាអានិសង្ស អវិប្បជីសារៈ មានបាមុជ្ជៈ ជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈ ជាអានិសង្ស បាមុជ្ជៈ មានបីតិ ជាប្រយោជន៍ មានបីតិ ជាអានិសង្ស បីតិ មានបស្សន្ធិ ជាប្រយោជន៍ មានបស្សន្ធិ ជាអានិសង្ស បស្សន្ធិ មានសុខៈ ជាប្រយោជន៍ មានសុខៈ ជាអានិសង្ស សុខៈមានសមាធិ ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជាអានិសង្ស សមាធិ មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈជាប្រយោជន៍ មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈជាអានិសង្ស យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទានិវរិវាគៈ ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទានិវរិវាគៈ ជាអានិសង្ស និព្វិទានិវរិវាគៈមានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥតិ ខោ អាណន្ទ កុសលានិ សីលានិ អនុបុព្វេន
អរហត្តាយ បូរេន្តីតិ^(១) ។

[២] សីលវតោ ភិក្ខុវេ សីលសម្មន្នស្ស ន
ចេតនាយ ករណីយំ អរិយ្យជិសារោ មេ ឧប្បជ្ជត្ថ-
តិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ សីលវតោ
សីលសម្មន្នស្ស អរិយ្យជិសារោ ឧប្បជ្ជតិ អរិយ្យជិសា-
រិស្ស ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ ចាមុជ្ជំ មេ
ឧប្បជ្ជត្ថតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ អរិយ្យជិ-
សារិស្ស ចាមុជ្ជំ ឧប្បជ្ជតិ បមុទិតស្ស ភិក្ខុវេ ន
ចេតនាយ ករណីយំ បីតិ មេ ឧប្បជ្ជត្ថតិ ។
ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ បមុទិតស្ស បីតិ
ឧប្បជ្ជតិ បីតិមនស្ស ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ
ករណីយំ កាយោ មេ បស្សម្ពត្ថតិ ។

១ ឱ. ម. អត្តាយ បូរេន្តីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ពួកសីល ជាកុសល រមែងញ៉ាំងធម៌ទាំងនោះឲ្យពេញ
តាមលំដាប់ ដើម្បីព្រះអរហត្តដោយប្រការដូច្នោះ ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌
ដោយសីលហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អវិប្បដិសារៈ ចូរ
កើតឡើងដល់អាត្មាអញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ
កើតឡើងដល់បុគ្គលមានសីល អ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល ដោយហេតុ
ណា ហេតុនេះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ
បុគ្គលមិនមានវិប្បដិសារៈហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា បាមុជ្ជៈ
ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បាមុជ្ជៈ
កើតឡើងដល់បុគ្គលមិនមានវិប្បដិសារៈ ដោយហេតុណា ហេតុនេះ
រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានបាមុជ្ជៈ
ហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា បីតិ ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិ កើតឡើង ដល់បុគ្គលអ្នកមានបាមុជ្ជៈ
ដោយហេតុណា ហេតុនេះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ មិន
បាច់ធ្វើដោយចេតនាថា កាយរបស់អាត្មាអញ ចូរស្ងប់រម្ងាប់ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ

ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ បីតិមនស្ស
 កាយោ បស្សម្ពតិ បស្សន្ធកាយស្ស ភិក្ខុវេ
 ន ចេតនាយ ករណីយំ សុខំ វេទិយាមីតិ^(១) ។
 ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ បស្សន្ធកាយោ សុខំ
 វេទិយតិ សុខិណោ ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ
 ចិត្តំ មេ សមាធិយត្ថតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ
 យំ សុខិណោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតស្ស
 ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ យថាក្ខតំ ជាធម៌
 បស្សាមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ សមា-
 ហិតោ យថាក្ខតំ ជាធាតិ បស្សតិ យថាក្ខតំ
 ភិក្ខុវេ ជាធាតោ បស្សតោ ន ចេតនាយ ករណីយំ
 និព្វិជ្ជាមិ វិរុដ្ឋាមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ
 យំ យថាក្ខតំ ជានំ បស្សំ និព្វិជ្ជតិ វិរុដ្ឋតិ និព្វិជ្ជស្ស

១ ម. វេទិស្សាមីតិ ។

បឋមបណ្ណសក អានិសង្សវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាយស្ងប់រម្ងាប់ដល់បុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ
ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាល
បើបុគ្គលមានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មា
អញនឹងសោយសុខៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានកាយស្ងប់
រម្ងាប់សោយសុខៈ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានសុខៈហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនា
ថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ចូរនឹងជឺង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចិត្តរបស់
បុគ្គលមានសុខៈ នឹងជឺងដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានចិត្តនឹងជឺងហើយ មិនបាច់ធ្វើ
ដោយចេតនាថា អាត្មាអញនឹងដឹង នឹងឃើញតាមពិត ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលមានចិត្តនឹងជឺង ដឹង ឃើញ តាមពិត ដោយ
ហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលបើ បុគ្គលដឹង ឃើញ តាមពិតហើយ មិនបាច់ធ្វើ
ដោយចេតនាថា អាត្មាអញ នឹងធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលដឹង ឃើញតាមពិត ធុញទ្រាន់
នឿយណាយ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភិក្ខុវេ វិត្តស្ស ន ចេតនាយ ករណីយំ
 វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ សច្ចិករោមីតិ ។ ធម្មតា វសា
 ភិក្ខុវេ យំ និព្វិដ្ឋោ វិរត្តោ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ
 សច្ចិករោតិ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ និព្វិទារិរកោ
 វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនត្ថោ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនានិសំសោ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ និព្វិទារិរកត្តំ និព្វិទារិរកា-
 និសំសំ សមាធិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនត្ថោ យថា-
 ក្ខតញ្ញាណាទស្សនានិសំសោ សុខំ សមាធត្តំ
 សមាធានិសំសំ បស្សន្ធិ សុខត្តា សុខានិសំសា
 បីតិ បស្សន្ធត្តា បស្សន្ធានិសំសា ចាមុដ្ឋំ បីតត្តំ
 បីតានិសំសំ អរិយ្យនិសារោ ចាមុដ្ឋត្ថោ
 ចាមុដ្ឋានិសំសោ កុសលានិ សីលានិ
 អរិយ្យនិសារត្តានិ អរិយ្យនិសារានិសំសានិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ បុគ្គលធុញទ្រាន់ នឿយណាយ
 ហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញនឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
 នូវវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលធុញ
 ទ្រាន់ នឿយណាយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ដោយ
 ហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 និព្វិទានិងវិរាគៈ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មាន
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទា
 និងវិរាគៈ ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទានិងវិរាគៈ ជាអានិសង្ស សមាធិ
 មានយថាក្ខតញ្ញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មានយថាក្ខតញ្ញាណទស្សនៈ
 ជាអានិសង្ស សុខៈ មានសមាធិ ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជាអានិសង្ស
 បស្សន្ធិ មានសុខៈ ជាប្រយោជន៍ មានសុខៈ ជាអានិសង្ស បីតិ មាន
 បស្សន្ធិ ជាប្រយោជន៍ មានបស្សន្ធិ ជាអានិសង្ស បាមុជ្ជៈ មានបីតិ ជា
 ប្រយោជន៍ មានបីតិ ជាអានិសង្ស អវិប្បដិសារៈ មានបាមុជ្ជៈ ជា
 ប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈ ជាអានិសង្ស ពួកសីល ជាកុសល មានអវិប្បដិសារៈ
 ជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បដិសារៈ ជាអានិសង្ស ដោយប្រការដូច្នោះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ

ឥតិ	ខោ	ភិក្ខុវេ	ធម្មា	ធម្មេ	អភិ-
សន្តេន្តិ	ធម្មា	ធម្មេ	បរិបូរេន្តិ	អចារា	ចារំ

កមនាយាតិ ។

[៣] ទុស្សីលស្ស ភិក្ខុវេ សីលវិបន្នស្ស ហត្ថ-

បនិសោ ហោតិ អរិយ្យជិសារោ អរិយ្យជិសារេ អសតិ

អរិយ្យជិសារិបន្នស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ ចាមុដ្ឋេ

អសតិ ចាមុដ្ឋវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ បីតិ បីតិយា

អសតិ បីតិវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ បស្សន្តិ

បស្សន្តិយា អសតិ បស្សន្តិវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសំ

ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ សុខវិបន្នស្ស

ហត្ថបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ

បឋមបណ្ណាសក អានិសង្សវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ តែងហូរទៅកាន់ធម៌ទាំងឡាយ
ធម៌ទាំងឡាយ តែងញ៉ាំងធម៌ទាំងឡាយឲ្យពេញ ដើម្បីចេញចាកទី
មិនមែនជាត្រើយ គឺវដ្តៈប្រកបដោយភូមិ ៣ ហើយទៅកាន់ត្រើយ
គឺព្រះនិព្វាន ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

[៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលទ្រុស្ត
សីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើ
អវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិសារៈ
រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិនមានហើយ បីតិ
របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបាមុជ្ជៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាល
បើបីតិមិនមានហើយ បស្សន្ទិរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបីតិ រមែងសាបសូន្យ
ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សន្ទិមិនមានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ
ចាកបស្សន្ទិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈ
មិនមានហើយ សម្មាសមាធិ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសុខៈ រមែង
សាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមានហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ

យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ

អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ

ហោតិ និព្វិទារិកោ និព្វិទារិកេ អសតិ និព្វិទារិក-

វិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស

បប្បទិកាបិ ន ចារិប្បវី កច្ចតិ តចោបិ ផេត្តបិ

សារោបិ ន ចារិប្បវី កច្ចតិ វេរមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ទុស្សី-

លស្ស សីលវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ អវិប្បដិ-

សារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស

ហត្ថបទិសំ ហោតិ ចាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណ-

ទស្សនំ ។ សីលវតោ ភិក្ខុវេ សីលសម្បទ្ធស្ស ឧបទិស-

សម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ សតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ទសកនិបាត

យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសម្មាសមាធិ រមែង
សាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិន
មានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈ របស់បុគ្គល វិបត្តិចាកយថាភូតញ្ញាណ-
ទស្សនៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិង
វិរាគៈមិនមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈរបស់បុគ្គល វិបត្តិចាកនិព្វិទា
និងវិរាគៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលមិនមានមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរ
របស់ឈើនោះក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិន
សូវបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ
របស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិ-
ស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ
ចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។
វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ ដោយសីល
រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើមានអវិប្បដិសារៈហើយ

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ

អរិយ្យដិសារសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ
 ចាមុទ្ទំ ចាមុទ្ទេ សតិ ចាមុទ្ទសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសស-
 ម្បទ្ទា ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ បីតិសម្បទ្ទស្ស ឧប-
 និសសម្បទ្ទា ហោតិ បស្សទ្ទិ បស្សទ្ទិយា សតិ
 បស្សទ្ទិសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ សុខំ សុខេ
 សតិ សុខសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទោ ហោតិ សម្មា-
 សមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ
 យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ សតិ យថាក្ខតញ្ញាណ-
 ទស្សនសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទោ ហោតិ និព្វិទា-
 វិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ សតិ និព្វិទាវិរាគសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ រុក្ខោ សាខាបលាសសម្បទ្ទោ
 តស្ស បប្បដិកាបិ ចារិប្បី កច្ចតិ
 តចាបិ ដេក្កបិ សារោបិ ចារិប្បី កច្ចតិ

បឋមបណ្ណាសក អានិសង្សវគ្គ

បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌
ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មានហើយ បីតិរបស់បុគ្គល
បរិបូណ៌ ដោយបាមុជ្ជៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើ
បីតិ មានហើយ បស្សន្ធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបីតិ រមែង
បរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សន្ធិ មានហើយ សុខៈរបស់
បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបស្សន្ធិ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាល
បើសុខៈ មានហើយ សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយសុខៈ
រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មានហើយ
យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយសម្មាសមាធិ
រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
មានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយយថាភូត-
ញ្ញាណទស្សនៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិង
វិរាគៈមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយ
និព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើដែលបរិបូណ៌ ដោយមែកនិងស្លឹក
ហើយ ក្រុមរបស់ឈើនោះក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ សំបកក្តី
ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សីលវតោ សីលសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អរិយ្យជិសាពោ អរិយ្យជិសាវេ
 សតិ អរិយ្យជិសាវសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ

ហោតិ ចាមុដ្ឋំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនន្តិ ។

[៤] តត្រិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ទុស្សីលស្ស អារុសោ សីលវិបទ្ទស្ស
 ហត្ថបនិសោ ហោតិ អរិយ្យជិសាពោ អរិយ្យជិសាវេ
 អសតិ អរិយ្យជិសាវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ
 ចាមុដ្ឋេ អសតិ ចាមុដ្ឋវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ
 បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ
 បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា អសតិ បស្សទ្ធិវិបទ្ទស្ស
 ហត្ថបនិសំ ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌
ដោយសីល រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ
មានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែង
បរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។ លេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏
យ៉ាងនោះដែរ ។

[២] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ មានថេរវាចា
នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គល
ទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាល
បើអវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិ-
សារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិន
មានហើយ បីតិ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបាមុជ្ជៈ រមែង
សាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបីតិ មិនមានហើយ
បស្សន្តិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបីតិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ
កាលបើបស្សន្តិ មិនមានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបស្សន្តិ
រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈ មិនមានហើយ

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

សុខវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ
 សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហត្ថប-
 ទិសំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណា-
 ទស្សនេ អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនវិបន្នស្ស
 ហត្ថបទិសោ ហោតិ និព្វិទារិកកោ និព្វិទារិកេ អសតិ
 និព្វិទារិកវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណាទ-
 ស្សនំ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលាស-
 វិបន្នោ តស្ស បប្បដិកាមិ ន ចារិប្បី កច្ចតិ
 តចាមិ ដេកុមិ សារោមិ ន ចារិប្បី កច្ចតិ ឯវមេវ
 ខោ អារុសោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស
 ហត្ថបទិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ
 អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ
 ចាមុដ្ឋំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសង្សវគ្គ

សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកសុខៈ រមែងសាបសូន្យ ចាក
 ឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមានហើយ យថា-
 ភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកសម្មាសមាធិ រមែង
 សាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមិនមាន
 ហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
 រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈ មិនមានហើយ
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងសាប-
 សូន្យចាកឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ
 ដែលវិបត្តិ ចាកមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរបស់ឈើនោះក្តី ក៏មិនសូវ
 បរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ យ៉ាងណា
 មិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល
 វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ
 មិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាប-
 សូន្យចាកឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សីលវតោ អារុសោ សីលសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ
 ហោតិ អរិយ្យជិសារោ អរិយ្យជិសារោ សតិ
 អរិយ្យជិសារសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ
 ចាមុជ្ជំ ចាមុជ្ជេ សតិ ចាមុជ្ជសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ
 បីតិសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ បស្សន្តិ
 បស្សន្តិយា សតិ បស្សន្តិសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ
 ហោតិ សុខំ សុខេ សតិ សុខសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ
 សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ
 យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ សតិ យថាក្ខតញ្ញាណ-
 ទស្សនសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ និព្វិ-
 ទារិកោ និព្វិទារិកេ សតិ និព្វិទារិកសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

សុត្តន្តបិដក ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌
ដោយសីលហើយ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិ-
សារៈ មានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែង
បរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈមានហើយ បីតិរបស់បុគ្គល
បរិបូណ៌ដោយបាមុជ្ជៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបីតិមាន
ហើយ បស្សទ្ធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបីតិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧប-
និស្ស័យ កាលបើបស្សទ្ធិមានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបស្សទ្ធិ
រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈមានហើយ សម្មាសមាធិ
របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយសុខៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាល
បើសម្មាសមាធិ មានហើយ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គល
បរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើ
យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌
ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាល
បើនិព្វិទានិងវិរាគៈមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌
ដោយនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលាសសម្បជ្ជោ
តស្ស បប្បដិកាបិ ចារិប្បី កច្ចតិ តចោបិ ដេត្តបិ
សារោបិ ចារិប្បី កច្ចតិ ឯវមេវ ខោ អារុសោ
សីលវតោ សីលសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បជ្ជោ ហោតិ
អរិប្បដិសារោ អរិប្បដិសារេ សតិ អរិប្បដិសារសម្ប-
ទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ ។ បេ ។
វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនត្តិ ។

[៥] តត្រ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ ទុស្សីលស្ស អារុសោ សីលវិបទ្ទស្ស
ហត្ថបនិសោ ហោតិ អរិប្បដិសារោ អរិប្បដិសារេ
អសតិ អរិប្បដិសារវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ
ចាមុដ្ឋំ ចាមុដ្ឋេ អសតិ ចាមុដ្ឋវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសា
ហោតិ បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបទ្ទស្ស
ហត្ថបនិសា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា អសតិ

បឋមបណ្ណាសក អានិសង្សវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយមែក
និងស្លឹកហើយ ក្រុមរបស់ឈើនោះក្តី ក៏បរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី
ខ្លឹមក្តី ក៏បរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អវិប្ប-
ដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល រមែងបរិបូណ៌
ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គល
បរិបូណ៌ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ ។ លេ ។
វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៥] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹង
ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គល
ទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាល
បើអវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈ
រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិនមានហើយ
បីតិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបាមុជ្ជៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧប-
និស្ស័យ កាលបើបីតិ មិនមានហើយ បស្សន្ទិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបីតិ
រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សន្ទិ មិនមានហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បស្សន្តិវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ
 សុខវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ
 សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស
 ហត្ថបទិសំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនេ អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណា-
 ទស្សនវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ និព្វិទារិរកោ
 និព្វិទារិរកេ អសតិ និព្វិទារិរកវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ
 ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។ សេយ្យថាមិ
 អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស
 បប្បដិកាមិ ន ចារិប្បវី កច្ចតិ តចោមិ ដេក្កមិ
 សារោមិ ន ចារិប្បវី កច្ចតិ ឯវមេវ ខោ អារុសោ
 ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ
 អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិ-
 សារវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

សុខៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបស្សន្ទិ រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាល
 បើសុខៈមិនមានហើយ សម្មាសមាធិ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសុខៈ រមែង
 សាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមានហើយ
 យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសម្មាសមាធិ រមែងសាប-
 សូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិនមានហើយ
 និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ រមែងសាប-
 សូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈមិនមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណ-
 ទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងសាបសូន្យ
 ចាកឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើម
 ឈើ ដែលវិបត្តិ ចាកមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរបស់ឈើនោះក្តី
 ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនសូវ
 បរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ
 របស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីលហើយ រមែងសាបសូន្យចាក
 ឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គល
 វិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។ សីលវតោ អារុសោ សីល-
 សម្បទ្ខស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បជិសារោ
 អវិប្បជិសារោ សតិ អវិប្បជិសារសម្បទ្ខស្ស ឧបនិស-
 សម្បទ្ខំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ ចាមុដ្ឋេ សតិ ចាមុដ្ឋសម្ប-
 ទ្ខស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ
 បីតិសម្បទ្ខស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ បស្សទ្ធិ
 បស្សទ្ធិយា សតិ បស្សទ្ធិសម្បទ្ខស្ស ឧបនិសសម្បទ្ខំ
 ហោតិ សុខំ សុខេ សតិ សុខសម្បទ្ខស្ស ឧបនិស-
 សម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ
 សតិ សម្មាសមាធិសម្បទ្ខស្ស ឧបនិសសម្បទ្ខំ
 ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណា-
 ទស្សនេ សតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនសម្បទ្ខស្ស
 ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ និព្វិទារិរកោ
 និព្វិទារិរកេ សតិ និព្វិទារិរកសម្បទ្ខស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ខំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ រមែង
បរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមានហើយ បាមុជ្ជៈ
របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ
កាលបើបាមុជ្ជៈមានហើយ បីតិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបាមុជ្ជៈ រមែង
បរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើ បីតិ មានហើយ បស្សន្តិរបស់
បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបីតិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សន្តិ
មានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបស្សន្តិ រមែងបរិបូណ៌ដោយ
ឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈ មានហើយ សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌
ដោយសុខៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ
មានហើយ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយសម្មា-
សមាធិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
មានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយយថាភូត-
ញ្ញាណទស្សនៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទា
និងវិរាគៈ មានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌
ដោយនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលា-
 សសម្បជ្ជោ តស្ស បប្បដិកាបិ ចារិប្បី កច្ចតិ
 តចោបិ ដេក្កបិ សារោបិ ចារិប្បី កច្ចតិ
 ឯវមេវ ខោ អារុសោ សីលវតោ សីលសម្បជ្ជស្ស
 ឧបនិសសម្បជ្ជោ ហោតិ អរិប្បដិសារោ អរិប្បដិ-
 សារេ សតិ អរិប្បដិសារសម្បជ្ជស្ស ឧបនិសសម្បជ្ជំ
 ហោតិ ចាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនន្តិ ។

[៦] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា
 អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច សិយា នុ ខោ ភន្តេ
 ភិក្ខុនោ តថារូចោ សមាធិប្បដិសាកោ យថា នេវ
 បបរិយំ បបរិសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី
 អាចោសញ្ញំ អស្ស ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ
 អស្ស ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយ
 មែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរបស់ឈើនោះក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ សំ-
 បកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌
 ដោយសីលហើយ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិ-
 សារៈ មានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ
 រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។

[៦] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយ
 គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរ
 ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន ការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុ
 ដែរឬ ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដីក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា
 ទឹកក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា ភ្លើងក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ក្នុងខ្យល់

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ

អស្ស ន អាភាសានញ្ចាយតនេ អាភាសា-
 នញ្ចាយតនសញ្ញំ អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ
 វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ អស្ស ន អាភិញ្ចា-
 ញ្ចាយតនេ អាភិញ្ចាញ្ចាយតនសញ្ញំ អស្ស ន
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតន-
 សញ្ញំ អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញំ
 អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ
 ច បន អស្សតិ ។ សិយា អានន្ទ ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បឋវីយំ
 បឋវីសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី អាទោសញ្ញំ អស្ស ន
 តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ
 អស្ស ន អាភាសានញ្ចាយតនេ អាភាសានញ្ចា-
 យតនសញ្ញំ អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញា-
 ណញ្ចាយតនសញ្ញំ អស្ស ន អាភិញ្ចាញ្ចាយតនេ
 អាភិញ្ចាញ្ចាយតនសញ្ញំ អស្ស ន នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា វិញ្ញាណញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 អាកិញ្ញញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវ-
 សញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុង
 លោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា (សេចក្តីសម្គាល់
 ជាធម្មតា) ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ការបាននូវ
 សមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុដែរ ដូចយ៉ាងភិក្ខុ
 មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិន
 សម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់
 ថា អាកាសានញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា វិញ្ញាណញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា អាកិញ្ញញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញំ អស្ស
 ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច
 បន អស្សាតិ ។ យថាកមំ បន ភន្តេ សីយា
 ភិក្ខុនោ តថារូហោ សមាធិប្បដិលោកោ យថា
 នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី
 អាចោសញ្ញំ អស្ស ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស
 ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ អស្ស ន អាគាសាន-
 ញាយតនេ អាគាសានញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន
 វិញ្ញាណញាយតនេ វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញំ អស្ស
 ន អាភិញ្ញញាយតនេ អាភិញ្ញញាយតនសញ្ញំ
 អស្ស ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោក-
 សញ្ញំ អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ អស្ស
 សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ
 ឯវំ សញ្ញំ ហោតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ
 យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិទិស្សក្តោ
 តណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោដោ និព្វានន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

មិនសម្គាល់ថា លោកនេះក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ
ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បី
មានដល់ភិក្ខុ តើដូចម្តេច ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិន
សម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់
ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុង
អាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុង
វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញា-
យតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុង
នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ
មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នក
មានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ
ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា នុ៎ះ ជាធម្មជាតិស្ងប់
នុ៎ះ ជាធម្មជាតិឧត្តម គឺធម៌ ជាគ្រឿងរម្ងាប់ នូវសង្ខារទាំងពួង ជា
គ្រឿងរលាស់ចោល នូវកិលេសទាំងពួង ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃ
តណ្ហា ជាគ្រឿងនឿយណាយ ជាទីរលត់ គឺព្រះនិព្វាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

ឯវំ ខោ អានន្ទ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូហោ
 សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញិ
 អស្ស ន អាបស្មី អាទោសញ្ញិ អស្ស ន តេជស្មី
 តេជោសញ្ញិ អស្ស ន វាយស្មី វាយោសញ្ញិ អស្ស
 ន អាភាសានញ្ញាយតនេ អាភាសានញ្ញាយតន-
 សញ្ញិ អស្ស ន វិញ្ញាលាញ្ញាយតនេ វិញ្ញាលាញ្ញា-
 យតនសញ្ញិ អស្ស ន អាភិញ្ញញ្ញាយតនេ
 អាភិញ្ញញ្ញាយតនសញ្ញិ អស្ស ន នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនសញ្ញិ អស្ស
 ន ឥន្ទលោកេ ឥន្ទលោកសញ្ញិ អស្ស ន
 បរលោកេ បរលោកសញ្ញិ អស្ស សញ្ញិ ច បន
 អស្សាតិ ។

[៧] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេនាយស្មា
 សារីបុត្តោ តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា អាយស្មតា
 សារីបុត្តេន សន្តិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ
 សារាណីយំ វិទិសារត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ ការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់
 ភិក្ខុយ៉ាងនេះឯង ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា
 ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុង
 ខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញាយតនៈ
 មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា អាកិញ្ញញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោក
 ខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។

[៧] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅរក
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏រីករាយ
 ជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួរ
 រីករាយនឹងពាក្យ ដែលគួររព្វកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ អាយស្មា អានន្តោ
 អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទរោច សិយា នុ ខោ
 អារុសោ សារីបុត្តំ ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាធិប្ប-
 ដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញំ អស្ស ន
 អាបស្មី អាចោសញ្ញំ អស្ស ន តេជស្មី តេជោ-
 សញ្ញំ អស្ស ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ អស្ស ន
 អាកាសានញ្ញាយតនេ អាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញំ
 អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតន-
 សញ្ញំ អស្ស ន អាកិញ្ញញ្ញាយតនេ អាកិញ្ញញ្ញា-
 យតនសញ្ញំ អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន ឥន-
 លោកេ ឥនលោកសញ្ញំ អស្ស ន បរលោកេ
 បរលោកសញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន
 អស្សាតិ ។ សិយា អារុសោ អានន្ត ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញំ អស្ស ។ ខេ ។ ន បរលោកេ
 បរលោកសញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏មានថេរវាចា
នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ការបាន
នូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុដែរឬហ្ន៎ ដូចយ៉ាង
ភិក្ខុមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់
ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា
អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញា-
ញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញាញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញា-
យតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ
ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ
គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្ចាស់អារុសោអានន្ទ
ការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុដែរ ដូចយ៉ាងភិក្ខុ
មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ លេ ។ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ
ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

យថាកថំ បនារុសោ សារីបុត្ត សិយា ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញំ អស្ស ។ មេ ។ ន បរលោកេ
 បរលោកសញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។
 ឯកមិទាហំ អារុសោ អានន្ទ សមយំ ឥនេវ
 សារត្តិយំ វិហារមិ អន្តរនស្មី តត្តាហំ^(១) តថារូបំ
 សមាធិ សមាបដ្ឋិ^(២) យថា នេវ បបរិយំ បបរិ-
 សញ្ញំ អហោសី ន អាបស្មី អាទោសញ្ញំ អហោសី
 ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អហោសី ន វាយស្មី
 វាយោសញ្ញំ អហោសី ន អាភាសានញ្ចាយតនេ
 អាភាសានញ្ចាយតនសញ្ញំ អហោសី ន វិញ្ញាណ-
 ញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ អហោសី
 ន អាតិញ្ចញ្ញាយតនេ អាតិញ្ចញ្ញាយតន-
 សញ្ញំ អហោសី ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនសញ្ញំ អហោសី ន
 ឥនលោកេ ឥនលោកសញ្ញំ អហោសី

១ ឱ. ម. អថាហំ ។ ២ ម. បដិលភាមិ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បី
មានដល់ភិក្ខុ តើដូចម្តេច ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។
មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នក
មានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោអានន្ទ សម័យមួយ ខ្ញុំ
នៅក្នុងអន្ទវន ទៀបក្រុងសាវត្ថិនេះឯង ខ្ញុំបានចូលសមាធិ មានសភាព
ដូច្នោះ ក្នុងទីនោះគឺខ្ញុំមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក
មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា
អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណ-
ញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ
ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ
ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះក្នុងលោកនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ អហោសី សញ្ញំ
 ច បន^(១) អហោសិន្តិ ។ កីសញ្ញំ បនា-
 យស្មា សារីបុត្តោ តស្មី សមយេ អហោសីតិ ។
 កវនិហោដោ និព្វានំ កវនិហោដោ និព្វានន្តិ ខោ មេ
 អារុសោ អញ្ញាវ សញ្ញា ឧប្បជ្ជតិ អញ្ញាវ សញ្ញា
 និរុជ្ឈតិ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ សកលិកក្កិស្ស
 ណាយមាណស្ស អញ្ញាវ អច្ចិ ឧប្បជ្ជតិ អញ្ញាវ អច្ចិ
 និរុជ្ឈតិ ឯវមេវ ខោ មេ អារុសោ កវនិហោដោ
 និព្វានំ កវនិហោដោ និព្វានន្តិ អញ្ញាវ សញ្ញា
 ឧប្បជ្ជតិ អញ្ញាវ សញ្ញា និរុជ្ឈតិ កវនិហោដោ
 និព្វានន្តិ សញ្ញំ ច បនាហំ អារុសោ តស្មី សមយេ
 អហោសិន្តិ ។

[៨] សទ្ធោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ ដោ ច សីលវា
 ឯវំ សោ តេនជ្ឈេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន
 តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ សទ្ធោ អស្សំ សីលវា ចាតិ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ មេតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមាន
 សញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ចុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានសញ្ញាដូច
 ម្តេចក្នុងសម័យនោះ ។ ម្នាលអារុសោ សញ្ញាកើតឡើងដល់ខ្ញុំដោយឡែក
 ថាការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វានដូច្នោះ សញ្ញា
 រលត់ទៅវិញដោយឡែក ។ ម្នាលអារុសោ ប្រៀបដូចបំណែកភ្លើង
 កំពុងឆេះ អណ្តាតកើតឡើងដោយឡែក អណ្តាតរលត់ទៅវិញដោយ
 ឡែកយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោ សញ្ញាកើតឡើងដល់ខ្ញុំដោយឡែក
 ថា ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន ដូច្នោះ
 សញ្ញារលត់ទៅវិញ ដោយឡែក ម្នាលអារុសោ ក្នុងសម័យនោះ
 ខ្ញុំនៅតែមានសញ្ញាថា ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន (ប៉ុណ្ណោះ) ។

[៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែមិនមានសីល
 ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុ
 នោះ គប្បីបំពេញអង្គនោះ ឲ្យពេញលេញឡើង ដោយគិតថា ធ្វើដូច
 ម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មានសទ្ធាផង មានសីលផង ។

បឋមបណ្ណាសកេ អាទិសំសវគ្គោ

យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្នោ
 ច ហោតិ សីលវា ច ឯវំ សោ តេនដ្ឋេន
 បរិបូរោ ហោតិ ។ សន្នោ ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ហោតិ សីលវា ច នោ ច ពហុស្សុតោ ។ បេ ។
 ពហុស្សុតោ ច នោ ច ធម្មកថិកោ
 ធម្មកថិកោ ច នោ ច បរិសាវចរោ បរិសាវចរោ
 ច នោ ច វិសារនោ បរិសាយ ធម្មំ នេសេតិ
 វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ នេសេតិ នោ ច វិណ-
 យនរោ វិណយនរោ ច នោ ច អារញ្ញកោ បន្តសេនា-
 សនោ អារញ្ញកោ ច បន្តសេនាសនោ នោ ច
 ចតុន្ទំ ឈានានំ អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខ-
 វិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អតិច្ឆលាភី អក-
 សិរលាភី ចតុន្ទញ្ច ឈានានំ អភិចេតសិកានំ
 ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អតិច្ឆ-
 លាភី អកសិរលាភី នោ ច អាសវានំ ទយា
 អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជេ វិហារតិ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផង ទើបភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធា ទាំងមានសីលហើយ តែថា មិនបានចេះដឹងច្រើន ។ បេ ។ ចេះដឹងច្រើនហើយ តែមិនចេះសម្តែងធម៌ ចេះសម្តែងធម៌ហើយ តែចូលកាន់ បរិសទ្ធមិនកើត ចូលកាន់បរិសទ្ធកើតហើយ តែមិនក្លៀវក្លាសម្តែង ធម៌ដល់បរិសទ្ធ ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ដល់បរិសទ្ធហើយ តែមិនទ្រទ្រង់ វិន័យ ទ្រទ្រង់វិន័យហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ ដែលមានសេនាសនៈ ស្ងាត់ នៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ហើយ តែមិនបានតាម ប្រាថ្នា មិនបានដោយមិនលំបាក មិនបានដោយងាយ នូវចតុត្ថជ្ឈាន ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានតាម ប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវចតុត្ថជ្ឈាន ដែល អាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នហើយ តែមិន ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈព្រោះ អស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ សោ តេនឡើន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គិ
 បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ សន្នោ ច អស្សំ សីលវា ច
 ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច
 វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ វិនយធរោ
 ច អារញ្ញកោ ច បន្តសេនាសនោ ចតុន្ទព្វ
 ណាណំ អាកិចេតសិកាណំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាណំ
 និកាមលាភី អស្សំ អកិច្ចលាភី អកសិរលាភី
 អាសវានព្វ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារេយ្យន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 សន្នោ ច ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច
 ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារនោ ច
 បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិនយធរោ ច អារញ្ញកោ
 ច បន្តសេនាសនោ ចតុន្ទព្វ ណាណំ អាកិ-
 ចេតសិកាណំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាណំ និកាម-
 លាភី ហោតិ អកិច្ចលាភី អកសិរលាភី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា នៅមិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ
 យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា
 ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នក
 ចេះដឹងច្រើនផង ចេះសម្តែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង
 ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុង
 ព្រៃមានសេនាសនៈស្ងាត់ផង បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក
 បានដោយងាយ នូវចតុត្ថជ្ឈាន ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជា
 គ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ
 និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ
 ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង
 ចេះសម្តែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ដល់
 បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃមានសេនាសនៈស្ងាត់
 ផង បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយនូវចតុត្ថជ្ឈាន
 ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ

អាសវានញ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិ-
មុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧប-
សម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឯវំ សោ តេនដ្ឋេន បរិបូរោ
ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ
សមន្មាគតោ ភិក្ខុ សមន្តប្បាសាទិកោ ច ហោតិ
សព្វាការបរិបូរោ ចាតិ ។

[៧] សន្នោ ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ
ច សីលវា សីលវា ច នោ ច ពហុស្សុតោ
ពហុស្សុតោ ច នោ ច ធម្មកថិកោ ធម្មកថិកោ
ច នោ ច បរិសាវចរោ បរិសាវចរោ ច នោ ច
វិសារនោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិសារនោ ច
បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ នោ ច វិនយធារោ វិន-
យធារោ ច នោ ច អារញ្ញកោ បន្តសេនាសនោ
អារញ្ញកោ ច បន្តសេនាសនោ នោ ច យេ តេ
សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ កាយេន
ផុសិត្វា វិហារតិ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិ-
ក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ច កាយេន ផុសិត្វា វិហារតិ

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នផង ។ ភិក្ខុនោះទើបពេញលេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ នេះហើយ
 ឈ្មោះថា នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដោយជុំវិញផង បរិបូណ៌ដោយ
 អាការគ្រប់យ៉ាងផង ។

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែគ្មានសីល
 មានសីលហើយ តែមិនចេះដឹងច្រើន ចេះដឹងច្រើនហើយ តែមិន
 ចេះសម្តែងធម៌ ចេះសម្តែងធម៌ហើយ តែចូលកាន់បរិសទ្ធមិនកើត
 ចូលកាន់បរិសទ្ធកើតហើយ តែមិនក្លៀវក្លា សម្តែងធម៌ដល់បរិសទ្ធ
 ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ ដល់បរិសទ្ធហើយ តែមិនទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់
 វិន័យហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ ប្រព្រឹត្ត
 នៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ហើយ តែមិនបានវិមោក្ខធម៌ដ៏ល្អិត
 ដែលកន្លងរូបជ្ឈានហើយ បានអារុប្បជ្ឈានដោយកាយ បានវិមោក្ខធម៌
 ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងរូបជ្ឈាន បានអារុប្បជ្ឈាន ដោយកាយហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ដោ ច អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោ-
 វិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្មជ្ជ វិហារតិ ។ ឯវំ សោ តេន-
 ទ្កេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ
 កិណ្ណាហំ សន្នោ ច អស្សំ សីលវា ច ពហុស្សុតោ
 ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារនោ ច
 បរិសាយ ធម្មំ នេសេយ្យំ វិនយធរោ ច អារញ្ញកោ
 ច បន្តសេនាសនោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិ-
 ក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ច កាយេន ផុសិត្វា វិហារេយ្យំ
 អាសវានញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្មជ្ជ
 វិហារេយ្យន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្នោ
 ច ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ
 ច បរិសាវចរោ ច វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ
 នេសេតិ វិនយធរោ ច អារញ្ញកោ ច បន្តសេនាសនោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ ទសកនិបាត

តែមិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិន
 មានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម
 ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា នៅ
 មិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវ
 បំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មាន
 សទ្ធាផង មានសីលផង ចេះដឹងច្រើនផង ចេះសម្តែងធម៌
 ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ ដល់បរិសទ្យផង
 ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ផង
 បានវិមោក្ខធម៌ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងរូបជ្ឈានហើយ បានអារុប្បជ្ឈានដោយ
 កាយផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន
 អាសវៈព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមាន
 សទ្ធាផង មានសីលផង ចេះដឹងច្រើនផង ចេះសម្តែងធម៌ផង
 ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ ដល់បរិសទ្យផង
 ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ផង

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ

យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា
 តេ ច កាយេន ដុសិត្វា វិហារតិ អាសវា-
 នញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ឯវំ សោ តេនឡ្ហេន បរិបូរោ ហោតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្មាគតោ
 ភិក្ខុ សមន្តប្បាសាទិកោ ច ហោតិ សព្វាការ-
 បរិបូរោ ចាតិ ។

[១០] សទ្ធោ ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ ច
 សីលវា ឯវំ សោ តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ ហោតិ
 តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ សទ្ធោ ច
 អស្សំ សីលវា ចាតិ ។ យតោ ច ខោ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា
 ច ឯវំ សោ តេនឡ្ហេន បរិបូរោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

បានវិមោក្ខធម៌ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងរូបជ្ឈានហើយ បានអារុប្បជ្ឈាន
 ដោយកាយផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ
 ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏
 ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ភិក្ខុនោះ ទើបឈ្មោះ
 ថា ពេញលេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ នេះហើយ ឈ្មោះ
 ថា នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដោយជុំវិញផង បរិបូណ៌ដោយ
 អាការគ្រប់យ៉ាងផង ។

[១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែមិន
 មានសីល ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា នៅមិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គគ
 នោះ យ៉ាងនេះឡើយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា
 ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មានសទ្ធាផង មានសីលផង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផងហើយ
 ភិក្ខុនោះ ទើបឈ្មោះថា ពេញលេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយសុស ទសកនិបាតោ

សន្ទោ ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ សីលវា
 ច នោ ច ពហុស្សុតោ ពហុស្សុតោ ច
 នោ ច ធម្មកថិកោ ធម្មកថិកោ ច នោ
 ច បរិសាវចរោ បរិសាវចរោ ច នោ ច
 វិសារនោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិសារនោ ច
 បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ នោ ច វិនយធារោ វិនយធារោ
 ច នោ ច អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ
 សេយ្យដីទំ ឯកម្យិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។
 ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរតិ អនេកវិហិតញ្ច បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ
 សេយ្យដីទំ ឯកម្យិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។
 ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរតិ នោ ច ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន
 អតិក្កន្តមាណុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មបកេ
 សត្តេ បជាតតិ ទិព្វេន ច ចក្កុនា
 វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមាណុសកេន ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផងហើយ តែមិនជា
អ្នកចេះដឹងច្រើន ចេះដឹងច្រើនហើយ តែមិនចេះសម្តែងធម៌ ចេះ
សម្តែងធម៌ហើយ តែចូលកាន់បរិសទ្យមិនកើត ចូលកាន់បរិសទ្យកើត
ហើយ តែមិនក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ដល់បរិសទ្យ ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ដល់
បរិសទ្យហើយ តែមិនទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់វិន័យហើយ តែមិនបានរលឹក
នូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការ គឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។
រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំង
ឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការគឺ
រលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស
ច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះ
ហើយ តែទាស់មិនមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុជារបស់
មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម
មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

យថាកម្មបកេ សត្តេ បជាជាតិ លោ ច
 អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ។ ឯវំ សោ តេនធើ្តេន អបរិបូរោ
 ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ
 កិញ្ញាហំ សទ្ធោ ច អស្សំ សីលវា ច
 ពហុស្សតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច
 វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ វិនយធរោ
 ច អនេកវិហិតញ្ចច បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរេយ្យំ
 សេយ្យដីទំ ឯកម្យិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។
 ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ
 បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរេយ្យ ទិព្វេន ច ចក្កុនា
 វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមាណុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្ម-
 បកេ សត្តេ បជានេយ្យំ អាសវានញ្ច ខយា ។ បេ ។
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោល ទៅតាមកម្មហើយ តែមិនធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយហើយ ។ ភិក្ខុនោះ
ឈ្មោះថា នៅមិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឡើយ
ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ
មានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង ចេះសម្តែងធម៌ផង
ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសម្តែងធម៌ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់
វិន័យផង រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការគឺ រលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ
២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ
ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះផង មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធកន្លង
នូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោល
ទៅតាមកម្មផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្តោ ច
 ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សតោ ច ធម្មកថិកោ
 ច បរិសារចរោ ច វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ
 ទេសេតិ វិនយធរោ ច អនេកវិហិតញ្ច បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរតិ សេយ្យដីទំ ឯកម្បិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ
 ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេក-
 វិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ទិព្វេន ច ចក្កុនា
 វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមាណុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្ម-
 បតេ សត្តេ បជាជាតិ អាសវានញ្ច ខយា
 អនាសរំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯវំ សោ
 តេនទ្កេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សមន្តប្បាសា-
 ទិកោ ច ហោតិ សព្វការបរិបូរោ ចាតិ ។

អានិសំសវត្តោ បឋមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង ចេះសម្តែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ភ្ញៀវក្លាសម្តែងធម៌ ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង រលឹក ឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ គឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិ ខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះផង មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញា- វិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញា ដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ភិក្ខុនោះ ទើបឈ្មោះថាពេញលេញ ដោយអង្គនោះយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលប្រកប ដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនេះហើយ ឈ្មោះថា នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដោយជុំវិញផង បរិបូណ៌ដោយអាការគ្រប់យ៉ាងផង ។

ចប់ អានិសំសវគ្គទី ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវត្តោ

តត្ថុទ្ធានំ^(១)

កិមត្ថិយំ	ចេតនា	សីលំ	
ឧបនិសា	អានន្ទ	បញ្ចមំ	
សមាធិ	សារីបុត្តោ	ច	
សន្នោ	សន្តេន ^(២)	វិជ្ជយាតិ	។

១ ម. តត្ថុទ្ធានំ ។ ២ ម. បន្តេន ។

បឋមបណ្ណាសក អានិសំសវគ្គ

ឧទ្ទាននៃអានិសំសវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសីល មានប្រយោជន៍ដូចម្តេច ១ អំពី
 ចេតនា ១ អំពីសីល ១ អំពីការសាបសូន្យចាក
 ឧបនិស្ស័យ ១ អំពីព្រះអានន្ទជាគម្រប់ ៥ អំពីសមាធិ ១
 អំពីព្រះសារីបុត្រ ១ អំពីភិក្ខុមានសទ្ធា ១ អំពី
 សន្តវិមោក្ខ ១ អំពីភិក្ខុមានសទ្ធាជាដើម ១ ។

ទុតិយោ នាថករណវគ្គោ

[១១] បញ្ចង្គ្គសមន្ទាតតោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គ្គ-
សមន្ទាតតំ សេនាសនំ សេវមាណោ ភជមាណោ ន
ចិរស្មេរ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ
បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា
ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
បញ្ចង្គ្គសមន្ទាតតោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
សន្ទោ ហោតិ សទ្ធិហតិ តថាគតស្ស ពោធិ ឥតិបិ
សោ ភកវា អវហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណាសម្ប-
ន្នោ សុកតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ
សត្វា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភកវាតិ អប្បាពាណោ
ហោតិ អប្បាតង្កោ សមវេទាកិណិយា កហណិយា
សមន្ទាតតោ នាតិសីតាយ នាចូណ្ណាយ មជ្ឈិមាយ
បដានក្ខមាយ អសហោ ហោតិ អមាយារី យថាក្ខតំ
អត្តានំ អារិកត្វា សត្វិ វា វិញ្ញុសុ វា សព្រហ្មចារីសុ

នាថករណវគ្គទី ២

[១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ កាលសេព គប់នូវសេនាសនៈ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ មិនយូរប៉ុន្មាន គប្បីធ្វើ ឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះ អស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុ- ប្បន្ន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានសទ្ធា ជឿសេចក្តី ត្រាស់ដឹង របស់ព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្ត- សម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាប ច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ រកបុគ្គលណា មួយស្មើគ្មាន ជាសារថីទូន្មាននូវបុរស ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិងមនុស្ស ទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធ មានបុញ្ញសិរី ១ ជាអ្នកមានអាពាធ តិច មានទុក្ខតិច ប្រកបដោយតេជោធាតុ បក់កម្តៅស្មើគឺមិនត្រូវជាក់ ពេក មិនក្តៅពេក យ៉ាងកណ្តាល អត់ជន់នូវសេចក្តីព្យាយាម បាន ១ មិនជាអ្នកអួតអាង មិនមានមាយាគឺប្រព្រឹត្តខ្លួន ឲ្យពិត ប្រាកដ ក្នុងព្រះសាស្ត្រ ឬ ក្នុងពួកសព្វហ្មចារី ជាអ្នកចេះដឹង ១

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

អារទ្ធវិរិយោ វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្មទាយ ថាមវា
 ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខត្តុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្តតាមិទិយា បញ្ញាយ
 សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេទិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខ-
 យតាមិទិយា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គ្គសមន្នា-
 គតោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ សេនាសនំ
 បញ្ចង្គ្គសមន្នាគតំ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 សេនាសនំ ធាតិទ្ធវំ ហោតិ ធាច្ចាសង្កំ
 កមនាគមនសម្បង្កំ ទិវា អប្បកិណ្ណំ រត្តិ អប្បសង្កំ
 អប្បនិក្ខេវាសំ អប្បខំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្មស្សំ
 តស្មី ខោ បន សេនាសនេ វិហារន្តស្ស
 អប្បកសិវេនេវ ឧប្បជ្ជន្តិ ចីវរិបិណ្ណាចាតសេនា-
 សនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារា តស្មី ខោ បន
 សេនាសនេ ថេរា ភិក្ខុ វិហារន្តិ ពហុស្សតា
 អាគតាគមា ធម្មជរា វិនយជរា មាតិកាជរា

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធ ដើម្បីលះបង់ពួកអកុសលធម៌ ចូលដល់
 នូវកុសលធម៌ ១ ជាអ្នកមានកម្លាំង ប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់
 ធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១ មានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញាយល់
 ច្បាស់នូវសេចក្តីចម្រើននិងសេចក្តីវិនាស ជាប្រាជ្ញាប្រសើរមោះមុត ប្រ-
 ព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេនាសនៈ
 ប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេនាសនៈក្នុង
 លោកនេះ មិនឆ្ងាយពេក មិនជិតពេក ល្មមទៅមកស្រួល មិនកុះករ
 ដោយមនុស្សក្នុងវេលាថ្ងៃ មិនសូវមានសំឡេង មិនសូវគឺកកង ក្នុង
 រាត្រី មិនសូវមានសម្បស្ស ដោយរបោមមូសខ្យល់ កម្តៅថ្ងៃនិងពស់តូច
 ពស់ធំ ១ បីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយកេសជ្ជ-
 បរិក្ខារ កើតឡើង ដល់ភិក្ខុដែលនៅក្នុងសេនាសនៈនោះ ដោយមិនលំ-
 បាក ១ ពួកភិក្ខុជាថេរៈដែលនៅ ក្នុងសេនាសនៈនោះ ជាពហុស្សូត
 ចេះចាំនូវនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេ កាលេន កាលំ ឧបសង្កមិត្វា បរិបុច្ឆតិ
 បរិបញ្ញតិ ឥទំ ភន្តេ កថំ ឥមស្ស កោ
 អត្តោតិ ។ តស្ស តេ អាយស្មន្តោ អរិវដញ្ចេវ
 វិវេន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានីកហេន្តិ អនេក-
 វិហិតេសុ ច កង្ខដ្ឋានិយេសុ ធម្មេសុ កង្ខ
 បដិវិនោទេន្តិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ សេនាសនំ
 បញ្ចង្គសមន្នាកតំ ហោតិ ។ បញ្ចង្គសមន្នាកតោ
 ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាកតំ សេនាសនំ
 សេវមាណោ ភជមាណោ ន ចិរស្សេវ អាសវានំ ខយា
 ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារយ្យាតិ ។

[១២] បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គ-
 សមន្នាកតោ ឥមស្សី ធម្មវិនយេ កេវលី វុសិតវា
 ឧត្តមបុរិសោតិ វុច្ឆតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 កាមច្ឆន្តោ បហីនោ ហោតិ ព្យាទានោ បហីនោ
 ហោតិ ដីនមិទ្ធុំ បហីនំ ហោតិ ឧទ្ធចកុក្កុច្ចំ
 បហីនំ ហោតិ វិចិកិច្ចា បហីនា ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុចូលទៅរកភិក្ខុជាថេរៈទាំងនោះម្តង ។ ហើយសួរ ប្រឹក្សាថា បពិត្រ
 លោកដ៏ចម្រើន រឿងនេះតើដូចម្តេច សេចក្តីអធិប្បាយនៃរឿងនេះ តើដូច
 ម្តេច ១ លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ រមែងពន្យល់រឿងដែលមិនទាន់
 ច្បាស់លាស់ផង ធ្វើឲ្យងាយនូវរឿងដែលជ្រៅផង បន្ទាបនូវសេចក្តី
 សង្ស័យក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីសង្ស័យច្រើនប្រការ
 ផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេនាសនៈប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះ
 ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ កាលបើសេពគប់នូវ
 សេនាសនៈ ប្រកបដោយអង្គ ៥ ហើយ មិនយូរប៉ុន្មាននឹងបានធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ ប្រការដោយអង្គ ៥
 ហៅថាជាឧត្តមបុរស មានគុណគ្រប់គ្រាន់ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុង
 ធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះកាមច្ចន្ទៈ ១ លះ
 ព្យាបាទ ១ លះបីនមិទ្ធុៈ ១ លះឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ ១ លះវិចិកិច្ចា ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋវិប្បហីនោ ហោតិ ។

កាថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋសមន្តាគតោ ហោតិ ។

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសេក្ខេន សីលក្ខន្ធន

សមន្តាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន សមាធិក្ខន្ធន

សមន្តាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន បញ្ញាខន្ធន

សមន្តាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន វិមុត្តិក្ខន្ធន

សមន្តាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន វិមុត្តិញ្ញាណាទស្ស-

នក្ខន្ធន សមន្តាគតោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋសមន្តាគតោ ហោតិ ។ បញ្ចុដ្ឋវិប្បហីនោ

ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋសមន្តាគតោ ឥមស្មី

ធម្មវិទយេ កេវលី រុសិតវា ឧត្តមបុរិសោតិ រុច្ចតីតិ ។

កាមច្ចន្ទោ ច ព្យាថាទោ បីនមិទ្ធព្វា ភិក្ខុនោ

ឧទ្ធចំ វិចិត្តិច្ឆា ច សព្វសោ វ ន វិជ្ជតិ

អសេក្ខេន ច សីលេន អសេក្ខេន សមាធិនា

វិមុត្តិយា ច សម្បន្នោ ញ្ញាណោ ច តថាវិទោ

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ចុះភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុប្រកបដោយសីលក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១
 ប្រកបដោយសមាធិក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយបញ្ញាខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១
 ប្រកបដោយវិមុត្តិក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធ
 ជាអសេក្ខៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ ប្រកបដោយអង្គ ៥
 ហៅថាជាឧត្តមបុរស មានគុណគ្រប់គ្រាន់ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុង
 ធម្មវិន័យនេះ ។

កាមច្ចន្ធៈ ១ ព្យាបាទៈ ១ បីនមិទ្ធៈ ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ វិចិកិច្ចា ១
 មិនមានដល់ភិក្ខុ ដោយប្រការទាំងពួង ភិក្ខុបែបនោះ ប្រកប
 ដោយអសេក្ខសីលផង ដោយអសេក្ខសមាធិផង (ដោយ
 អសេក្ខបញ្ញាផង) ដោយវិមុត្តិផង ដោយវិមុត្តិញ្ញាណផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សវេ បញ្ចុដ្ឋសម្បន្នោ បញ្ចុដ្ឋានិ^(១) វិវដ្ឋយំ

សវេ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ កេវលី ឥតិ រុច្ចតីតិ ។

[១៣] ទសយិមាទិ ភិក្ខុវេ សំយោជនានិ ។

កតមាទិ ទស ។ បញ្ចោរម្ហាភិយានិ សំយោជនានិ

បញ្ចុទ្ធម្ហាភិយានិ សំយោជនានិ ។ កតមាទិ

បញ្ចោរម្ហាភិយានិ សំយោជនានិ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ

វិចិកិច្ចា សីលព្វតបរាមាសោ កាមច្ចន្នោ ព្យាទានោ ។

ឥមាទិ បញ្ចោរម្ហាភិយានិ សំយោជនានិ ។

កតមាទិ បញ្ចុទ្ធម្ហាភិយានិ សំយោជនានិ ។

រូបរាគោ អរូបរាគោ មាណោ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជា ។

ឥមាទិ បញ្ចុទ្ធម្ហាភិយានិ សំយោជនានិ ។ ឥមាទិ

ខោ ភិក្ខុវេ ទស សំយោជនានីតិ ។

១ ឱ. ម. បញ្ច អង្កេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុនោះឯង ឈ្មោះថា ប្រកបដោយអង្គ ៥ លះអង្គ ៥ ភិក្ខុនោះឯង

ហៅថា ប្រកបដោយគុណទាំងអស់ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

[១៣] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈនេះមាន ១០ យ៉ាង ។

សំយោជនៈ ១០ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសំយោជនៈ ជាចំណែកខាង

ក្រោម ៥ សំយោជនៈជាចំណែកខាងលើ ៥ ។ សំយោជនៈជាចំណែកខាង

ក្រោម ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ ១ វិចិកិច្ចា ១ សីលពូតប-

រាមាស ១ កាមច្ចន្ទៈ ១ ព្យាបាទៈ ១ ។ នេះជាសំយោជនៈ ជា

ចំណែកខាងក្រោម ៥ ។ សំយោជនៈជាចំណែកខាងលើ ៥ តើដូចម្តេច ។

គឺ រូបរាគៈ ១ អរូបរាគៈ ១ មានៈ ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ អវិជ្ជា ១ ។

នេះជាសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

សំយោជនៈមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

[១៤] យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្ស វា
ភិក្ខុនិយា វា បញ្ច ចេតោទីលា អប្បហីនា បញ្ច
ចេតសោ វិនិត្តា អសមុច្ឆិដ្ឋា តស្ស យា វត្តិ វា
ទិវសោ វា អាតច្ចតិ ហានិយេវ ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ
ធម្មេសុ នោ វុឿ ។ កតមស្ស បញ្ច ចេតោទីលា
អប្បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សត្តវិ
កដ្ឋតិ វិចិកិច្ចតិ នាដិមុច្ឆតិ ន សម្មសីទតិ ។
យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សត្តវិ កដ្ឋតិ វិចិកិច្ចតិ
នាដិមុច្ឆតិ ន សម្មសីទតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ
អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដានាយ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬ ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានលះ
 សេចក្តីរឹងត្អឹងនៃចិត្ត ៥ មិនបានផ្តាច់ផ្តិលចំណងរបស់ចិត្តត ៥ ទេ យប់
 ឬ ថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុ ឬ ភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីសាបសូន្យក្នុងកុសលធម៌ទាំង-
 ឡាយ រមែងប្រាកដឡើង មិនមានសេចក្តីចម្រើនឡើយ ។ សេចក្តី
 រឹងត្អឹងនៃចិត្ត ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានលះបង់តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ស័យ ជឿងឆ្ងល់ មិនចុះចិត្តស៊ប់
 មិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសាស្តា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា
 សង្ស័យជឿងឆ្ងល់មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសាស្តា ចិត្តរបស់ភិក្ខុ
 នោះ មិនបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បី
 ប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដាឆាយ ឯវមស្សាយំ បបមោ ចេតោ-
 ទីលោ អប្បហីនោ ហោតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ធម្ម កង្ខតិ ។ បេ ។ សង្ឃេ កង្ខតិ សិក្ខាយ
 កង្ខតិ សព្វប្បចារីសុ កុបិតោ ហោតិ អនត្តមនោ
 អាហតចិត្តោ ទីលជាតោ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 សព្វប្បចារីសុ កុបិតោ ហោតិ អនត្តមនោ
 អាហតចិត្តោ ទីលជាតោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ
 អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាឆាយ ។
 យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុ-
 យោកាយ សាតច្ចាយ បដាឆាយ ឯវមស្សាយំ
 បញ្ចមោ ចេតោទីលោ អប្បហីនោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុក
 នូវព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបានលះបង់សេចក្ដីរឹងត្អឹងនៃចិត្តទី ១
 នេះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុសង្ស័យ
 ក្នុងធម៌ ។ បេ ។ សង្ស័យក្នុងសង្ឃ សង្ស័យក្នុងសិក្ខា ក្រោធខឹង
 មិនពេញចិត្ត មានចិត្តត្រូវទោសៈ ខ្លាំងខ្លប់ មានសេចក្ដីរឹងរូសក្នុង
 សព្វហូចារីទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាជាអ្នកក្រោធខឹង
 មិនពេញចិត្ត មានចិត្តត្រូវទោសៈខ្លាំងខ្លប់ មានសេចក្ដីរឹងរូសក្នុង
 សព្វហូចារីទាំងឡាយហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនបង្ហោរទៅ
 ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បី
 ព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា
 មិនបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
 រឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះ
 ថា មិនបានលះបង់សេចក្ដីរឹងត្អឹងនៃចិត្តទាំង ៥ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

ឥមស្ស បញ្ច ចេតោទីលា អប្បហីនា ហោន្តិ ។

កតមស្ស បញ្ច ចេតសោ វិនិត្តោ អសមុច្ឆិណ្ឌា

ហោន្តិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ អវីតរាគោ

ហោតិ អវិតតច្ឆន្ទោ អវិតតប្បមោ អវិតតបិចាសោ

អវិតតបរិទ្ធាហោ អវិតតតណ្ហោ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ កាមេសុ អវីតរាគោ ហោតិ អវិតតច្ឆន្ទោ

អវិតតប្បមោ អវិតតបិចាសោ អវិតតបរិទ្ធាហោ

អវិតតតណ្ហោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ

អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាជាយ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

នេះជាសេចក្តីវិធីត្តិវិធីនៃចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានលះបង់ហើយ ។ ចុះ
 ចំណងរបស់ចិត្ត ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានផ្តាច់ផ្តិល តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក
 មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីគាប់ចិត្ត
 មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីស្រេកឃ្មាន មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅ
 ក្រហាយ មិនទាន់ប្រាសចាកបំណងក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាក
 សេចក្តីប្រាថ្នា មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីគាប់ចិត្ត មិនទាន់ប្រាសចាក
 សេចក្តីស្រេកឃ្មាន មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនទាន់
 ប្រាសចាកបំណងក្នុងកាមទាំងឡាយហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែង
 មិនបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
 រឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដាធាយ ឯវមស្សាយំ បបមោ
 ចេតសោ វិនិពន្ធា អសមុច្ឆិណ្ណោ ហោតិ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ អរីតរាគោ ហោតិ ។ បេ ។
 រូបេ អរីតរាគោ ហោតិ យាវទត្ថំ ឧទរាវទេហកំ
 ភុញ្ញត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ
 វិហារតិ អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិធាយ ព្រហ្មចរិយំ
 ចរតិ ឥមិធាហំ សីលេន វា រតេន វា តបេន វា
 ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ
 វាតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ
 បណិធាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិធាហំ សីលេន វា
 រតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា
 ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ
 អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាធាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យា-
 យាមទេ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទី ១ នេះ
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនទាន់ប្រាស
 ចាកតម្រេកក្នុងកាយ ។ បេ ។ មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងរូប បរិភោគ
 អាហារពេញពោះដរាបដល់ឆ្អែត រៀបចំតែទីដេកឲ្យស្រួល ទីផ្អែកឲ្យ
 ស្រួល ទីលក់ឲ្យស្រួល ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះតម្កល់ទុកនូវ
 សេចក្ដីប្រាថ្នា ឲ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយថា ខ្ញុំសូមឲ្យបានជាទេវតា
 ធំ ឬ ទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវ័ត ឬតបៈឬក៏ព្រហ្មចរិយៈនេះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះតម្កល់ទុកនូវ
 សេចក្ដីប្រាថ្នាឲ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយថា ខ្ញុំសូមឲ្យបានជាទេវតាធំ
 ឬ ទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវ័ត ឬ តបៈឬក៏ព្រហ្មចរិយៈនេះ
 ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដាឆាយ ឯវមស្សាយំ បញ្ចមោ
 ចេតសោ វិនិត្តោ អសមុច្ឆិទ្ធា ហោតិ ។ ឥមស្ស
 បញ្ច ចេតសោ វិនិត្តោ អសមុច្ឆិទ្ធា ហោតិ ។
 យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា
 វា ឥមេ បញ្ច ចេតោវិលា អប្បហីនា ឥមេ
 បញ្ច ចេតសោ វិនិត្តោ អសមុច្ឆិទ្ធា តស្ស យា វត្តិ
 វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ ចានិកម្មា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ
 ភិក្ខុវេ កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា វត្តិ វា
 ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណន ហាយតិ
 មណ្ឌលេន ហាយតិ អាកាយ ហាយតិ អាពេហាបរិ-
 ណាហេន ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ យស្ស កស្សចិ
 ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា ឥមេ បញ្ច
 ចេតោវិលា អប្បហីនា ឥមេ បញ្ច ចេតសោ វិនិត្តោ
 អសមុច្ឆិទ្ធា តស្ស យា វត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្កោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំង
 ទុកព្យាយាមមិនដាច់ទេ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណង
 របស់ចិត្តទី ៥ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។ នេះជាចំណង របស់ចិត្តទាំង ៥
 ដែលភិក្ខុមិនបានផ្តាច់ផ្តិល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនី
 ណាមួយ មិនបានលះបង់នូវសេចក្ដីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះ មិនបាន
 ផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃ មកដល់ភិក្ខុ
 ឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែង
 ប្រាកដ មិនមានសេចក្ដីចម្រើនឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាយប់
 និងថ្ងៃ រមែងមកដល់ព្រះចន្ទក្នុងកាលបក្ខ តែងសាបសូន្យចាកវណ្ណៈ
 សាបសូន្យចាកមណ្ឌល សាបសូន្យចាករស្មី សាបសូន្យចាកទំហំ
 និងកម្ពស់ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីណាមួយ
 មិនបានលះបង់នូវសេចក្ដីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះ មិនបានផ្តាច់ផ្តិល
 នូវចំណងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុឬភិក្ខុនីនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ហានិយេវ ចានិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ
 នោ វុឌ្ឍិ ។ យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្ស
 វា ភិក្ខុនិយា វា បញ្ច ចេតោទីលា បហីនា
 បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា សមុច្ឆិណ្ឌា តស្ស យា រត្តិ
 វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ ចានិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។
 កតមស្ស បញ្ច ចេតោទីលា បហីនា ហោន្តិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សត្តវិ ន កដ្ឋតិ ន វិចិកិច្ឆតិ
 អធិមុច្ឆតិ សម្មសីទតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សត្តវិ ន កដ្ឋតិ ន វិចិកិច្ឆតិ
 អធិមុច្ឆតិ សម្មសីទតិ តស្ស ចិត្តំ នមតិ
 អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាណាយ ។
 យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដាណាយ វេមស្សាយំ
 បបមោ ចេតោទីលា បហីនោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនមាន
 សេចក្តីចម្រើនឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ឬភិក្ខុនីណាមួយ បានលះបង់សេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្ត ៥ បានផ្តាច់ផ្តិលនូវ
 ចំណងរបស់ចិត្ត ៥ ហើយ យប់និងថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្តី
 ចម្រើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនបានសាបសូន្យ
 ឡើយ ។ សេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុឬភិក្ខុនីបានលះបង់ហើយ
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនឆ្លៀង
 ឆ្ងល់ មិនសង្ស័យ ចុះចិត្តស៊ប់ ជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសាស្តា ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនឆ្លៀងឆ្ងល់ មិនសង្ស័យ ចុះចិត្ត
 ស៊ប់ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសាស្តាហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងបង្ហោនទៅ
 ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។
 ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុ
 ណា បង្ហោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បី
 ប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះ
 ឈ្មោះថា បានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទី ១ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណារត្តោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មេ ន កដ្ឋតិ ។ បេ ។

សង្ឃេ ន កដ្ឋតិ... សិក្ខាយ ន កដ្ឋតិ សព្វប្បចារីសុ

ន កុបិតោ ហោតិ អត្តមនោ ន អាហាតចិត្តោ

ន ទីលជាតោ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ សព្វប្បចារីសុ ន កុបិតោ ហោតិ

អត្តមនោ ន អាហាតចិត្តោ ន ទីលជាតោ

តស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ

សាតច្ចាយ បដាជាយ យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ

អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាជាយ ឯវមស្សាយំ

បញ្ចមោ ចេតោទីលោ បហីនោ ហោតិ ។ ឥមស្ស

បញ្ច ចេតោទីលោ បហីនោ ហោតិ ។ កតមស្ស

បញ្ច ចេតសោ វិនិត្តោ សុសមុច្ឆិត្តោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនឆ្លើងឆ្ងល់ ក្នុងធម៌ ។ បេ ។
 មិនឆ្លើងឆ្ងល់ ក្នុងសង្ឃ... មិនឆ្លើងឆ្ងល់ ក្នុងសិក្ខា មិនក្រោធខឹង
 មិនអន់ចិត្ត មិនមានចិត្តត្រូវទោសៈខ្លាំងខ្លប់ មិនមានសេចក្តីរឹងរូស
 ក្នុងពួកសព្វហ្មចារី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិន
 ក្រោធខឹង មិនអន់ចិត្ត មិនមានចិត្តត្រូវទោសៈ ខ្លាំងខ្លប់ មិនមាន
 សេចក្តីរឹងរូស ក្នុងពួកសព្វហ្មចារីហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែង
 បង្ហោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
 រឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ចិត្ត
 របស់ភិក្ខុណា បង្ហោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុក
 ព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា លះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទី ៥ នេះ
 យ៉ាងនេះឯង ។ នេះជាសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុបានលះបង់
 ហើយ ។ ចំណង់របស់ចិត្ត ៥ ដែលភិក្ខុ បានផ្តាច់ផ្តិលហើយ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ វីតរាគោ ហោតិ
 វិតតច្ឆន្ទោ វិតតប្ប្បមោ វិតតបិទាសោ វិតតបរិទ្ឋាហោ
 វិតតតណ្ហោ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ
 វីតរាគោ ហោតិ វិតតច្ឆន្ទោ វិតតប្ប្បមោ វិតតបិទា-
 សោ វិតតបរិទ្ឋាហោ វិតតតណ្ហោ តស្ស ចិត្តំ
 នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ
 បដាជាយ ។ យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ
 អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាជាយ ឯវមស្សាយំ
 បឋមោ ចេតសោ វិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិន្ទោ ហោតិ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ វីតរាគោ ហោតិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រាសចាកតម្រេក
 ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា ប្រាសចាកសេចក្តីស្រឡាញ់ ប្រាសចាក
 សម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ប្រាសចាកចំណង់
 ក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នក
 ប្រាសចាកតម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា ប្រាសចាកសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ ប្រាសចាកសម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ប្រាស
 ចាកចំណង់ ក្នុងកាមទាំងឡាយហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែង
 បង្ហោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
 រឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។
 ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា បង្ហោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បី
 តាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា បានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណង់របស់
 ចិត្តទី ១ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាសចាកតម្រេក ក្នុងកាយ ។ បេ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

រូបេ វិតរាគោ ហោតិ ន យាវទត្ថំ
 ឧណវាវេហកំ ភុញ្ញត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ
 មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរតិ ន អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ
 បណិជាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិណាហំ សីលេន វា
 វតេន វា តមេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា
 ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិជាយ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិណាហំ សីលេន វា វតេន
 វា តមេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ
 វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ តស្ស ចិត្តំ នមតិ
 អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាជាយ ។
 យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដាជាយ ឯវមស្សាយំ បញ្ចមោ
 ចេតសោ វិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិន្នោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងរូប មិនបរិភោគពេញពោះដរាបដល់ឆ្អែត ហើយ
 រៀបចំតែទីដេកឲ្យស្រួល ទីផ្អែកឲ្យស្រួល ទីលក់ឲ្យស្រួល មិនប្រ-
 ព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះតម្កល់ទុកនូវសេចក្តីប្រាថ្នា ឲ្យបានជាពួក
 ទេវតាណាមួយថាអាត្មាអញសូមឲ្យបានជាទេវតាធំ ឬទេវតាតូចណាមួយ
 ដោយសីល ឬវ័ត ឬក៏តបៈ ឬក៏ ព្រហ្មចរិយៈនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ ព្រោះតម្កល់ទុកនូវ
 សេចក្តីប្រាថ្នា ឲ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយថា អាត្មាអញសូមឲ្យបាន
 ជាទេវតាធំ ឬទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវ័ត ឬក៏តបៈ ឬក៏
 ព្រហ្មចរិយៈនេះហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងបង្ហោរទៅ ដើម្បីព្យាយាម
 ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់
 ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា បង្ហោរទៅ ដើម្បី
 ព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បី
 ព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា
 ផ្តាច់ផ្តួលនូវចំណង របស់ចិត្តទី ៥ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥមស្ស បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិដ្ឋា ហោត្តិ ។
 យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា
 វា ឥមេ បញ្ច ចេតោទីលា បហីនា ឥមេ បញ្ច
 ចេតសោ វិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិដ្ឋា តស្ស យា រត្តិ វា
 ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ វុឡិយេវ ចាជិកដ្ឋា កុសលេសុ
 ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
 ដុណ្ហាបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ
 វុឡតេវ វុណ្ណេន វុឡតិ មណ្ឌលេន វុឡតិ អាកាយ
 វុឡតិ អាហេហាបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា
 ឥមេ បញ្ច ចេតោទីលា បហីនា ឥមេ បញ្ច
 ចេតសោ វិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិដ្ឋា តស្ស យា រត្តិ
 វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ វុឡិយេវ ចាជិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

នេះជាចំណងរបស់ចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុបានផ្តាច់ផ្តិល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីណាមួយ បានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះ
បានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុ
ឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីចម្រើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ
មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចយប់
និងថ្ងៃ រមែងមកដល់ព្រះចន្ទខាងខ្នើត តែងចម្រើនដោយវណ្ណៈ ចម្រើន
ដោយមណ្ឌល ចម្រើនដោយរស្មី ចម្រើនដោយកម្ពស់និងទំហំ
យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុឬភិក្ខុនីណាមួយ បានលះ
បង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះ បានផ្តាច់ផ្តិលនូវសេចក្តីរឹងត្អឹង
របស់ចិត្តទាំង ៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃ មកដល់ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីនោះ
សេចក្តីចម្រើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនមានសេចក្តី
សាបសូន្យឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

[១៥] យាវតា ភិក្ខុវេ សត្តា អបទា វា
 ទ្វិបទា វា ចតុប្បទា វា ពហុប្បទា វា រូបិទោ វា
 អរូបិទោ វា សញ្ញិទោ វា អសញ្ញិទោ វា នេវ-
 សញ្ញិទាសញ្ញិទោ វា តថាគតោ តេសំ អក្កមក្កា-
 យតិ អរហំ សម្មាសមុទ្នោ វរមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 យេ កេចិ កុសលា ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទ-
 មូលកា អប្បមាទសមោសរណា អប្បមាទោ តេសំ^(១)
 អក្កមក្កាយតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ យានិ
 កានិចិ ជង្គុលានំ ចារណានំ បទជាតានិ
 សព្វានិ តានិ ហត្ថិបទេ សមោទានំ កច្ចន្តិ
 ហត្ថិបទំ តេសំ អក្កមក្កាយតិ យទិទំ មហន្ត-
 ត្តេន វរមេវ ខោ ភិក្ខុវេ យេ កេចិ កុសលា
 ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា អប្បមាទស-
 មោសរណា អប្បមាទោ តេសំ អក្កមក្កាយតិ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ធម្មានន្តិ បាហោ ទិស្សតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

[១៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វទាំងអម្បាលមាណ
 ទោះបី មិនមានជើងក្តី មានជើងពីរក្តី មានជើងបួនក្តី មានជើងច្រើន
 ក្តី មានរូបក្តី មិនមានរូបក្តី មានសញ្ញាក្តី មិនមានសញ្ញាក្តី
 មានសញ្ញា ក៏មិនមែន មិនមានសញ្ញា ក៏មិនមែនក្តី ព្រះតថាគត ជា
 អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ប្រាកដជាប្រសើរ ជាងពួកសត្វទាំងអម្បាលនោះ
 (យ៉ាងណាមិញ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កងធម៌ជាកុសលឯណានី-
 មួយ កងធម៌ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទជាបួស ប្រជុំចុះក្នុង
 អប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរជាងកងធម៌ជាកុសលទាំងនោះ
 ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាស្នាមជើង
 ទាំងឡាយណាមួយ របស់ពួកសត្វ ដែលដើរលើផ្ទៃផែនដី ស្នាមជើង
 ទាំងអស់នោះ រមែងដល់នូវការប្រជុំចុះ ក្នុងស្នាមជើងនៃដំរី ស្នាម
 ជើងនៃដំរី ប្រាកដជាប្រសើរជាងស្នាមជើងនៃសត្វទាំងនោះ ព្រោះជា
 ស្នាមជើងធំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កងធម៌ជា
 កុសលឯណានីមួយ កងធម៌ ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្ប-
 មាទជាបួស ប្រជុំចុះ ក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរ
 ជាងកងធម៌ ជាកុសលទាំងអស់នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ក្រុជាការស្ស យា កាចិ
 កោតានសិយោ សព្វា តា ក្រុជង្គមា ក្រុជនិដ្ឋា
 ក្រុជសមោសរណា ក្រុជំ តាសំ អក្កមក្ខាយតិ
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ យេ កេចិ កុសលា ធម្មា
 សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា អប្បមាទសមោ-
 សរណា អប្បមាទោ តេសំ អក្កមក្ខាយតិ ។
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ យេ កេចិ មូលកត្តា
 កាណ្ឌានុសារិយំ តេសំ អក្កមក្ខាយតិ ឯវមេវ
 ខោ ភិក្ខុវេ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
 យេ កេចិ សារកត្តា លោហិតចន្ទនំ តេសំ
 អក្កមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបង្កង់ទាំងឡាយ ឯណានីមួយ របស់កូដាគារ
 (ផ្ទះដែលគេសង្រ្គោះដោយកំពូល) បង្កង់ទាំងអស់នោះ ឈមទៅរកកំ-
 ពូល ទេរទៅរកកំពូល ប្រជុំទៅត្រង់កំពូល កំពូលប្រាកដជាប្រសើរជាង
 បង្កង់ទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កងធម៌ជាកុសល
 ឯណានីមួយ កងធម៌ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទ ជាឫស
 ប្រជុំចុះក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរជាងកងធម៌ជាកុសល
 ទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជា
 ក្លិនឫសឈើទាំងឡាយ ឯណានីមួយ ក្លិនឫសក្លាំពាក់ ប្រាកដជា
 ប្រសើរជាងក្លិនឫសឈើទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាក្លិនខ្លឹម
 ទាំងឡាយណានីមួយ ក្លិនខ្លឹមចន្ទន៍ក្រហមប្រាកដជាប្រសើរជាងក្លិនខ្លឹម
 ទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ យ៉ាងនោះដែរ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ យេ កេចិ បុប្ផតន្តា វស្សីកំ

តេសំ អក្កមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ។ បេ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ យេ កេចិ កុឡរាជា

សព្វេ តេ វញ្ញោ ចក្កវត្តិស្ស អនុយន្តា

វត្តន្តិ^(១) រាជា តេសំ ចក្កវត្តិ អក្កមក្ខាយតិ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ

ភិក្ខុវេ យា កាចិ តារក្សចានំ បកា សព្វា តា

ចន្ទប្បកាយ កសំ ជាន្ទន្តិ សោឡសី ចន្ទប្បកា

តាសំ អក្កមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. ភវន្តិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាក្លិនផ្កាឈើទាំងឡាយ ឯណានីមួយ
 ក្លិនផ្កាម្ខាង ប្រាកដជាប្រសើរ ជាងក្លិនផ្កាឈើទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាពួកស្តេចតូច ។ ឯណានីមួយ ពួក
 ស្តេចតូច ។ ទាំងអស់នោះ រមែងជាចំណុះរបស់ស្តេចចក្រពត្តិ ស្តេច
 ចក្រពត្តិ ប្រាកដជាប្រសើរជាងពួកស្តេចតូច ។ ទាំងនោះយ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ប្រៀបដូចជាពន្លឺ របស់រូបផ្កាយទាំងឡាយឯណានីមួយ ពន្លឺទាំង
 អស់នោះ មិនបានដល់នូវចំណិត ជាគម្រប់ ១៦ ។ ដង នៃពន្លឺព្រះចន្ទ្រ
 ពន្លឺព្រះចន្ទ្រ ប្រាកដជាប្រសើរ ជាងពន្លឺនៃរូបផ្កាយទាំងនោះ យ៉ាង
 ណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ សរទសមយេ វិទ្ធោ

វិតតវលាហកេ ទេវេ អាទិច្ឆោ ទកំ អព្ពស្សក្កមាណោ^(១)

សព្វំ អាណាសកតំ តមកតំ អភិវិហាច្ច ភាសតេ

ច តបតេ ច វិហេចតិ ច ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ

។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ យា កាចិ

មហានទិយោ សេយ្យដីទំ កង្កា យមុនា អចិវតី

សរក្ខ មហី សព្វា តា សមុទ្ធ្នដ្ឋមា សមុទ្ធ្ននិដ្ឋា

សមុទ្ធ្នចោណា សមុទ្ធ្នបញ្ញារា មហាសមុទ្ធោ តាសំ

អក្កមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ យេ កេចិ

កុសលា ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា

អប្បមាទសមោសរណា អប្បមាណោ តេសំ

អក្កមក្ខាយតីតិ ។

១ ឱ. អព្ពស្សក្កមាណោ ។ ម. អក្ខសក្កមាណោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាព្រះអាទិត្យ កាលបើភ្លៀងស្ងាង ប្រាស
 ចាកពពកក្នុងសរទសម័យ ខ្ពស់ផុតពពក កម្ចាត់បង់នូវងងឹតទាំងអស់
 ដែលនៅលើអាកាសហើយភ្លឺស្ងាងរុងរឿង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ប្រៀបដូចជាទន្លេធំទាំងឡាយ ឯណានីមួយ គឺទន្លេគង្គា យមុនា អចិ-
 រវតី សរក្ខ មហី ទន្លេទាំងអស់នោះ ក៏ឈមទៅរកសមុទ្រ ឱន
 ទៅរកសមុទ្រ ទេរទៅរកសមុទ្រ ញោចទៅរកសមុទ្រ មហាស-
 មុទ្រ ប្រាកដជាប្រសើរជាងទន្លេធំទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ កងធម៌ ជាកុសលឯណានីមួយ កងធម៌ ជាកុសល
 ទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទជាបួស ប្រជុំចុះក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ
 ប្រាកដជាប្រសើរជាងកងធម៌ជាកុសលទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវត្តោ

[១៦] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា អាហុនេយ្យា
 ចាហុនេយ្យា ទត្តិណេយ្យា អញ្ញុសិករណីយា
 អនុត្តំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេ ទស ។
 តថាភតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា បច្ចេកសម្ពុទ្ធា
 ឧភតោភាគវិមុត្តោ បញ្ញាវិមុត្តោ កាយសក្ខី
 ទិដ្ឋិប្បត្តោ សទ្ធាវិមុត្តោ ធម្មានុសារី សទ្ធានុសារី
 កោត្រភូ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស បុគ្គលា
 អាហុនេយ្យា ។ បេ ។ អនុត្តំ បុញ្ញក្ខេត្តំ
 លោកស្សាតិ ។

[១៧] សនាថា ភិក្ខុវេ វិហារេ មា អនាថា
 ទុក្ខំ ភិក្ខុវេ អនាថោ វិហារតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

[១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ១០ ពួកនេះជាអ្នកគួរទទួល
 នូវវត្ថុ ដែលគេនាំមកដើម្បីបូជា គួរទទួលវត្ថុដែលគេតាក់តែងដើម្បី
 ទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទានដែលគេជឿកម្មនិងផលរបស់កម្មហើយបូជា
 គួរឲ្យបុគ្គលដែលត្រូវការដោយកុសល ប្រណាម្យអញ្ជា ជាស្រែបុណ្យ
 ដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ បុគ្គលទាំង ១០ ពួក តើដូចម្តេច ។
 គឺព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ១ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធ ១ ឧភតោ-
 ភាគវិមុត្តបុគ្គល ១ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ១ កាយសក្ខិបុគ្គល ១ ទិដ្ឋិ-
 ប្បត្តបុគ្គល ១ សទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល ១ ធម្មានុសារីបុគ្គល ១ សទ្ធានុសារី-
 បុគ្គល ១ គោត្រភូបុគ្គល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 ទាំង ១០ ពួកនេះ ជាអ្នកគួរទទួលនូវវត្ថុ ដែលគេនាំមកដើម្បីបូជា
 ។ បេ ។ ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរ
 ជាបុគ្គល មានទីពឹង កុំជាបុគ្គល មិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុគ្គល មិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទសយិមេ ភិក្ខុវេ នាថករណា ធម្មា ។ កតមេ
 ទស ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
 ចាតិមោក្ខសំរសំរុតោ វិហារតិ អាចារកោចរសម្បជ្ជោ
 អណុមត្តេសុ រដ្ឋេសុ ភយទស្សារី សមាទាយ សិក្ខតិ
 សិក្ខាបទេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
 ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ អយម្បិ
 ធម្មា នាថករណា ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតទរោ សុតសន្និចយោ
 យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា
 បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ សព្យញ្ជនំ កេវល-
 បរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូចាស្ស
 ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធម្មា វចសា បរិចិតា
 មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណធម៌ (ធម៌សម្រាប់ធ្វើឲ្យមានទីពឹង)

នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ នាថករណធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល

សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយអាចារ:និងគោចរ: ជាអ្នក

ឃើញភ័យក្នុងទោស សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខា-

បទទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។

សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង

ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុស្សូត

ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចន: ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំនូវពុទ្ធវចន: ដែល

ខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទ

កណ្តាល លម្អបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយ: ព្រមទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជន:

ដ៏បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ធម៌មានសភាព ដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏ចេះចាំ

ច្រើន បានចាំទុក ចាំជាប់ក្នុងចិត្ត បានចាក់ធ្លុះល្អ ដោយទិដ្ឋិ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា
 សុប្បដិវិទ្ធា អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ
 កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវន្តោ ។
 យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ
 កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវន្តោ អយម្បិ
 ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 សុវេទោ ហោតិ សោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតោ ខមោ បទក្ខិណក្កាហិ អនុសាសនី ។
 យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុវេទោ ហោតិ សោវចស្សករ-
 ណេហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ខមោ បទក្ខិណ-
 ក្កាហិ អនុសាសនី អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្វហ្ម-
 ចារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណីយានិ តត្ថ ទក្ខោ
 ហោតិ អនលសោ តត្រិទាយាយ រីមសាយ
 សមដ្ឋាកតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិទាតុំ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាពហុស្សូត ។ បេ ។ បានចាក់ដុះល្អ
ដោយទិដ្ឋិ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ ជាអ្នក
ពត់ខ្លួនតាមមិត្តសំឡាញ់ល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានមិត្តល្អ
មានសំឡាញ់ល្អ ជាអ្នកដាក់ចិត្តទៅតាមមិត្តសំឡាញ់ល្អ ព្រោះធម៌ណា
នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
ភិក្ខុជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ទាំងឡាយ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យ
ប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយ
ផ្ចិតផ្ចង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកដែលគេប្រដៅងាយ ជាអ្នក
អត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់ ព្រោះធម៌ណា
នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អំពើ
ណា ដ៏ខ្ពស់និងទាប ដែលពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល ត្រូវសួរគ្នាហើយ
ទើបធ្វើ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសវៃ មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងអំពើនោះ ប្រកបដោយ
ការពិចារណា ដោយឧបាយក្នុងអំពើនោះថា គួរធ្វើគួរចាត់ចែងបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ
 សព្វប្បចារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណីយានិ ។ បេ ។
 អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ អយម្បិ ធម្មោ
 នាថករណោ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ
 ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិទយេ ឧទ្ធកា-
 រយ្យាមុដ្ឋោ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ
 បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិទយេ ឧទ្ធការយ្យា-
 មុដ្ឋោ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ
 បហាធាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា
 ទទ្ធការយ្យាមោ អនិក្ខិត្តុយោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ
 បហាធាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើណា ដ៏ខ្ពស់និងទាប ដែលពួកសព្វហ្មចារី-
 បុគ្គលត្រូវសួរគ្នា ហើយទើបធ្វើ ភិក្ខុ ។ បេ ។ ថា គួរធ្វើ គួរចាត់
 ចែង ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណាធម៌ ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ ពេញចិត្តនឹងការ
 និយាយធម៌ មានសេចក្តីរីករាយដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌និងអភិវិន័យ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ ពេញចិត្តនឹងការនិយាយ
 ធម៌ មានសេចក្តីរីករាយលើសលុប ក្នុងអភិធម៌និងអភិវិន័យ ព្រោះ
 ធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណាធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌
 និងញ៉ាំងពួកកុសលធម៌ ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកម្លាំង សង្វាតមាំមួន
 មិនដាក់ចុះនូវធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសល-
 ធម៌ និងញ៉ាំងកុសលធម៌ ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកម្លាំង

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខត្តុដុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ អយម្បិ

ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ

ហោតិ ឥតវីតរថីវបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយ-

ភេសជ្ជបរិក្ខារេន ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ

ហោតិ ឥតវីតរថីវបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយ-

ភេសជ្ជបរិក្ខារេន អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន

សតិទេបក្កេន សមដ្ឋាកតោ ចិរកតម្បិ ចិរកាសិតម្បិ

សរិតា អនុស្សរិតា ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ

បរមេន សតិទេបក្កេន សមដ្ឋាកតោ ចិរកតម្បិ ចិរកាសិ-

តម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

សង្ខាតមាំមួន មិនដាក់ចុះនូវធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ព្រោះធម៌ណា
នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលាន-
ប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលាន-
ប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ព្រោះហេតុណា នេះឯង
ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជា
អ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតីនិងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករលឹកឃើញ
រលឹកតាមនូវអំពើ ដែលធ្វើយូរហើយផង នូវពាក្យ ដែលនិយាយ
យូរហើយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នក មានស្មារតី
ប្រកបដោយស្មារតី និងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹក
តាមនូវអំពើ ដែលធ្វើយូរហើយផង នូវពាក្យ ដែលនិយាយយូរ
ហើយផង ព្រោះហេតុណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ញាវា ហោតិ

ឧទយត្តកាមិនិយា បញ្ញាយ សមដ្ឋាគតោ អរិយាយ

និព្វេជិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយា ។ យម្បិ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ញាវា ហោតិ ឧទយត្តកាមិនិយា

បញ្ញាយ សមដ្ឋាគតោ អរិយាយ និព្វេជិកាយ

សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយា អយម្បិ ធម្មោ

នាថករណា ។ សនាថា ភិក្ខុវេ វិហារថ មា

អនាថា ទុក្ខំ ភិក្ខុវេ អនាថោ វិហារតិ ។ ឥមេ ខោ

ភិក្ខុវេ ទស នាថករណា ធម្មាតិ ។

[១៨] សនាថា ភិក្ខុវេ វិហារថ មា

អនាថា ទុក្ខំ ភិក្ខុវេ អនាថោ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយ
 ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការកើតនិងការរលត់នៃ (ខន្ធ) ដ៏ប្រសើរ ជាប្រាជ្ញា
 សម្រាប់ទម្ងន់ទម្ងាយនូវកិលេស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃ
 ទុក្ខដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកប
 ដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការកើតនិងការរលត់នៃ (ខន្ធ) ដ៏ប្រសើរ ជា
 ប្រាជ្ញាសម្រាប់ទម្ងន់ទម្ងាយនូវកិលេស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ជាគ្រឿងអស់
 ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណាធម៌ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គលមានទីពឹង កុំជាបុគ្គល
 មិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនមានទីពឹង រមែង
 នៅជាទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណាធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យ
 មានទីពឹង) ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរជា
 បុគ្គលមានទីពឹង កុំជាបុគ្គល មិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុគ្គល មិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

ទសយិមេ ភិក្ខុវេ នាថករណា ធម្មា ។ កតមេ
 ទស ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។
 សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ សីលវា វតាយំ
 ភិក្ខុ ចាតិមោក្ខសំវេសំវុតោ វិហរតិ អាចារកោច-
 វេសម្បន្តោ អណុមត្តេសុ វន្តេសុ ភយទស្សវី
 សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុតិ ថេរាបិ ធំ ភិក្ខុ
 វត្តពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខុ...
 នវាបិ ភិក្ខុ វត្តពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ ។
 តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្មិតស្ស នវានុក-
 ម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចាជិតដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ
 ឆោ បរិហានិ អយម្មិ ធម្មោ នាថករណា ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យមានទីពឹង)
 នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ នាថករណធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។
 សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែង
 សម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុ
 ជាកណ្តាលក្តី... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជា
 បុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះ ជា
 អ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ បរិបូណ៌ ដោយអាចារៈ
 និងគោចរៈ ជាអ្នកឃើញភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច
 សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុ
 ជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មី
 អនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 តែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។
 ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ពហុស្សុតោ វតាយំ ភិក្ខុ
 សុតជរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា
 អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសាន-
 កល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ
 បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា
 ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធាតា វចសា បរិចិតា មន-
 សានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធាតិ ថេរាបិ ទំ
 ភិក្ខុ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ
 ភិក្ខុ... នវាបិ ភិក្ខុ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។
 តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្មិតស្ស នវានុ-
 កម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចាទិកដ្ឋំ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 ឆោ បរិហានិ អយម្យិ ធម្មោ នាថករណោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុស្សូត ។ បេ ។ បាន
 ចាក់ធ្លុះល្អដោយទិដ្ឋិ ពួកភិក្ខុជាថេរៈ តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជា
 បុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី
 តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិត
 ថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់
 ហើយ សន្សំនូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា
 មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ
 ព្រមទាំងអត្តទាំងព្យញ្ជនៈដ៏បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ធម៌មានសភាព
 ដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏បានចេះចាំច្រើន បានចាំទុក ចាំរត់មាត់ ចាំជាប់ក្នុងចិត្ត
 បានចាក់ធ្លុះល្អ ដោយទិដ្ឋិដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈ
 អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះ
 ហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែម្យ៉ាង
 មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កល្យាណាមិត្តោ ហោតិ
 កល្យាណាសហាយោ កល្យាណាសម្បវុឌ្ឍោ កល្យា-
 ណាមិត្តោ វតាយំ ភិក្ខុ កល្យាណាសហាយោ
 កល្យាណាសម្បវុឌ្ឍាតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខុ វត្តពុំ
 អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខុ... នវាបិ ភិក្ខុ
 វត្តពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស
 មជ្ឈិមានុកម្មិតស្ស នវានុកម្មិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ
 ចាដិកម្ពំ កុសលេសុ ធម្មេសុ ដោ បរិហានិ
 អយម្យិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណោហិ
 ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ខមោ បទក្ខិណាត្តាហិ

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់
 ល្អ មានការងារកិច្ច ទៅតាមមិត្តសំឡាញ់ល្អ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី
 តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ
 ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី . . . ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ
 ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះជាអ្នក
 មានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ មានការងារកិច្ច ទៅតាមសំឡាញ់
 ល្អដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុ
 ជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមាន
 សេចក្តីចម្រើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តី
 សាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យប្រ-
 ដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនុសាសនី សុវចោ វតាយំ ភិក្ខុ សោវ-
 ចស្សករណោហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ
 បទត្តិណាត្តាហិ អនុសាសនិន្ទិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខុ
 វត្តពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខុ...
 នវាបិ ភិក្ខុ វត្តពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ ។
 តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្មិតស្ស
 នវានុកម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចានិកម្មា កុសលេសុ
 ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថ-
 ករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យានិ
 តានិ សព្វហ្មចារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណីយានិ
 តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រិចាយាយ
 វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរ
 ប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី . . . ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់នូវ
 ភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុ
 នេះជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យប្រដៅងាយ
 ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់ដែរ ។
 កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាល
 អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើន
 ប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យ
 ឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត អំពើណា ដ៏ខ្ពស់និងទាប ដែលពួកសព្វហ្មតារីបុគ្គល
 ត្រូវសួរគ្នា ហើយទើបធ្វើ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសវៃ មិនខ្ជិល
 ច្រអូស ក្នុងអំពើនោះ ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងពិចារណា
 ដោយឧបាយ ក្នុងអំពើនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែងបាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

យានិ តានិ សត្រហ្មចារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណីយានិ
 តត្ថ ទក្ខោ វតាយំ ភិក្ខុ អនុលសោ តត្រិចាយាយ
 វីមសាយ សមដ្ឋាកតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិជា-
 តុន្តិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខុ វត្តពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ
 មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខុ... នវាបិ ភិក្ខុ វត្តពុំ អនុសាសិ-
 តពុំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមា-
 កម្មិតស្ស នវានុកម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចានិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្យិ ធម្មោ នាថ-
 ករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ
 បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិទយេ ឧទ្ធការប្បាមុដ្ឋោ

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀន
 ប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី . . . ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់ភិក្ខុនោះ
 ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱប្តុំ អំពើណា
 ដ៏ខ្ពស់និងទាប ដែលពួកសព្វហូចារីបុគ្គល ត្រូវសួរគ្នា ហើយ
 ទើបធ្វើ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកឈ្លាសវៃ មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងអំពើនោះ
 ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងពិចារណាដោយឧបាយ ក្នុងអំពើនោះថា
 គួរធ្វើ គួរចាត់ចែងបានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈ
 អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មី
 អនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើន កើតប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង
 ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
 ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានសេចក្តីពេញចិត្ត ចំពោះការពោលធម៌
 មានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌ ក្នុងអភិវិន័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ធម្មកាមោ រតាយំ ភិក្ខុ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ
 អភិវិទយេ ឧទ្ធការប្បាមុដ្ឋោតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខុ
 វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខុ...
 នវាបិ ភិក្ខុ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស
 ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្មិតស្ស នវានុក-
 ម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចាជិត្តោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 ឆោ បរិហានិ អយម្មិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ
 ថាមវា ទទ្ធករោមោ អនិក្ខិត្តុទុរោ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ អារទ្ធវិយោ រតាយំ ភិក្ខុ វិហារតិ អកុ-
 សលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ
 ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទទ្ធករោមោ អនិក្ខិត្តុទុរោ
 កុសលេសុ ធម្មេសុតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខុ វត្តព្វំ
 អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខុ... នវាបិ
 ភិក្ខុ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី . . . ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានសេចក្តីពេញចិត្តចំពោះការពោលធម៌ មានសេចក្តីរីករាយដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌ក្នុងអភិវិទ្យាដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើន កើតប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណាធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀតភិក្ខុ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ ញ៉ាំងពួកកុសលធម៌ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកម្លាំងសង្វាតមាំ មិនដាក់ចុះនូវជុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ទាំងញ៉ាំងពួកកុសលធម៌ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកម្លាំងសង្វាតមាំ មិនដាក់ចុះនូវជុរៈក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយដែរ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

តស្ស យេវានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមនុកម្មិតស្ស នវានុ-
 កម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ
 ដោ បរិហានិ អយម្មិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ
 ឥតវីតរថីវបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសដ្ឋបរិក្ខារេន
 សន្តុដ្ឋោ វតាយំ ភិក្ខុវេ ឥតវីតរថីវបិណ្ណាចាតសេនា-
 សនតិលានប្បច្ចយកេសដ្ឋបរិក្ខារេនាតិ យេវាបិ នំ
 ភិក្ខុ វត្ថុពុំ អនុសាសិតពុំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ
 ភិក្ខុ ... នវាបិ ភិក្ខុ វត្ថុពុំ អនុសាសិ-
 តពុំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស យេវានុកម្មិតស្ស
 មជ្ឈិមនុកម្មិតស្ស នវានុកម្មិតស្ស វុឡិយេវ
 ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ ដោ បរិហានិ
 អយម្មិ ធម្មោ នាថករណោ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាល
អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុប្តីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើនប្រាកដ
ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ
នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជា
អ្នកសន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជៈ
បរិក្ខារតាមមាន តាមបាន ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ
ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុប្តី
ក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយ
គិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ
និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជៈបរិក្ខារដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុ-
គ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុប្តីអនុគ្រោះ
ហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែ
ម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិ-
 នេបក្កេន សមដ្ឋាកតោ ចិរកតម្បិ ចិរកាសិតម្បិ
 សវិតា អនុស្សវិតា សតិមា វតាយំ ភិក្ខុ បរ-
 មេន សតិនេបក្កេន សមដ្ឋាកតោ ចិរកតម្បិ
 ចិរកាសិតម្បិ សវិតា អនុស្សវិតាតិ ថេរាបិ នំ
 ភិក្ខុ វត្ថពំ អនុសាសិតពំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ
 ភិក្ខុ ... នវាបិ ភិក្ខុ វត្ថពំ អនុសាសិតពំ មញ្ញន្តិ ។
 តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្មិតស្ស
 នវានុកម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ
 ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយ
ស្មារតី និងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹកតាម នូវអំពើ
ដែលធ្លាប់ធ្វើមក យូរហើយផង នូវពាក្យដែលធ្លាប់និយាយមក យូរ
ហើយផង ពួកភិក្ខុជាថេរភ្នំ តែងសម្គាល់ នូវភិក្ខុនោះ ថាជា
បុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលភ្នំ ... ពួក
ភិក្ខុថ្មីភ្នំ តែងសម្គាល់ នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀន
ប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកប
ដោយស្មារតី និងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹកតាមនូវអំពើ
ដែលធ្លាប់ធ្វើមក យូរហើយផង នូវពាក្យដែលធ្លាប់និយាយមក យូរ
ហើយផង បានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរភ្នំអនុគ្រោះ
ហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ
រមែងមានសេចក្តីចម្រើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង
មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្តកាមិ-
 និយា បញ្ញាយ សមដ្ឋាគតោ អរិយាយ និព្វេដិកាយ
 សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយា បញ្ញវា វតាយំ ភិក្ខុ
 ឧទយត្តកាមិនិយា បញ្ញាយ សមដ្ឋាគតោ អរិយាយ
 និព្វេដិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយាតិ ថេរាបិ នំ
 ភិក្ខុ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ
 ភិក្ខុ ... នវាបិ ភិក្ខុ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ
 មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្មិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្មិ-
 តស្ស នវានុកម្មិតស្ស វុឡិយេវ ចាដិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ
 ធម្មា នាថករណោ ។ សនាថា ភិក្ខុវេ វិហារថ
 មា អនាថា ទុក្ខំ ភិក្ខុវេ អនាថោ វិហារតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកប
 ដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងដឹងការកើតនិងការរលត់ (ខន្ធ) ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ
 ជាគ្រឿងទម្ងន់ទម្ងាយនូវកិលេស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទុក្ខ
 ដោយប្រពៃ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសម្គាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី
 គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសម្គាល់នូវ
 ភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎
 ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងដឹងការ
 កើតនិងការរលត់ ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទម្ងន់ទម្ងាយនូវកិលេស
 ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទុក្ខដោយប្រពៃដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ
 ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ
 ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចម្រើន កើតប្រាកដ
 ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ
 នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នក
 ទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គលមានទីពឹង កុំជាបុគ្គលមិនមានទីពឹងឡើយ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ជាថករណា ធម្មាតិ ។^(១)

[១៩] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ អរិយវាសា
 យេ អរិយា អារសីសុ វា អារសន្តិ វា អារសិស្សន្តិ
 វា ។ កតមេ ទស ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 បញ្ចុដ្ឋវិប្បហីនោ ហោតិ ធន្យដ្ឋសមន្នាគតោ
 ឯការក្ខោ ចតុរាបស្សេនោ បនុណ្ណប្ប-
 ច្ចេកសច្ចោ សមវយសដ្ឋេសនោ អនាវិល-
 សដ្ឋិប្បោ បស្សន្តកាយសដ្ឋារោ សុវិមុត្តចិត្តោ
 សុវិមុត្តប្បញ្ញោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស
 អរិយវាសា យេ អរិយា អារសីសុ វា អារសន្តិ វា
 អារសិស្សន្តិ វាតិ ។

[២០] ឯកំ សមយំ ភគវា ក្សុសុ
 វិហារតិ កម្មាសធម្មំ ជាម ក្ស្រុនំ និគមោ ។

១ ម. ឥតោ បរំ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនា តេ ភិក្ខុ ភគវតោ វាសិតំ អភិនន្ទន្តីតិ
 បាហា ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណាធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យមានទីពឹង)
មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវាសៈ (ធម៌ជាគ្រឿងអប់រំដ៏
ប្រសើរ) នេះ មាន ១០ យ៉ាង ដែលពួកព្រះអរិយៈបានអប់រំហើយក្តី
កំពុងអប់រំក្តី នឹងអប់រំក្តី ។ អរិយវាសៈទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់នូវអង្គ ៥ ប្រកប
ដោយអង្គ ៦ មានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ មានធម៌ជាបង្កើត ៤ បាន
បន្ទាបបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈ (សច្ចៈដែលតិរិយប្រកាន់ប្លែក ។ គ្នា) បានលះ
បង់នូវការស្វែងរក ជ្រះស្រឡះហើយ មានការត្រិះរិះ មិនកករលាក់ មាន
កាយសង្ខារស្ងប់រម្ងាប់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ មានប្រាជ្ញា
ដឹងថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវាសៈ
១០ យ៉ាងនេះឯង ដែលពួកព្រះអរិយៈ បានអប់រំហើយក្តី កំពុងអប់រំក្តី
នឹងអប់រំក្តី ។

[២០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុង
និគមឈ្មោះកម្មាសធម្មៈ របស់ពួកជនអ្នកដែនកុរុ ជិតដែនកុរុ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

តត្រ ខោ ភក្ខវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ។ បេ ។
 ភក្ខវា ឯតទពោច ទសយិមេ ភិក្ខុវេ អរិយវាសា
 យេ អរិយា អារសីសុ វា អារសន្តិ វា អារសិស្សន្តិ
 វា ។ កតមេ ទស ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋ-
 វិប្បហីនោ ហោតិ ធន្យុដ្ឋសមន្តាតតោ ឯការក្ខោ
 ចតុរាបស្សេនោ បនុណ្ណប្បច្ចេកសច្ចោ សមវយស-
 ដ្ឋេសនោ អនាវិលសន្តិប្បោ បស្សន្ធកាយសដ្ឋារោ
 សុរិមុត្តចិត្តោ សុរិមុត្តប្បញ្ញោ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋវិប្បហីនោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនោ កាមច្ឆន្ទោ បហីនោ ហោតិ ព្យាចានោ
 បហីនោ ហោតិ ដីនមិទ្ធិំ បហីនំ ហោតិ ឧទ្ធចក្កុ-
 ក្កុទ្ធិំ បហីនំ ហោតិ វិចិកិច្ឆា បហីនោ ហោតិ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចុដ្ឋវិប្បហីនោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមក ។ បេ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវាសៈ
 នេះមាន ១០ យ៉ាង ដែលពួកព្រះអរិយៈ បានអប់រំហើយក្តី កំពុងអប់រំ
 ក្តី នឹងអប់រំក្តី ។ អរិយវាសៈ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់នូវអង្គ ៥ ប្រកបដោយអង្គ ៦
 មានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ មានធម៌ជាបង្កើត ២ បានបន្ទោបង់នូវបច្ចេក-
 សច្ចៈ បានលះបង់នូវការស្វែងរក ជ្រះស្រឡះហើយ មានការត្រិះរិះមិន
 កករល្អក់ មានកាយសង្ខារស្ងប់រម្ងាប់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ
 មានប្រាជ្ញាដឹងថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 បានលះបង់អង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 បានលះកាមច្ចន្ទៈ បានលះ ព្យាបាទ បានលះ បីនមិទ្ធៈ បានលះឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ
 បានលះ វិចិកិច្ចា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានលះ អង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឆឡង្គសមន្មាគតោ
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចក្កុនា រូបំ ទិស្វា
 នេវ សុមនោ ហោតិ ន ទុម្មនោ ឧបេក្ខកោ
 វិហារតិ សតោ សម្មជាតោ សោតេន សទ្ធិ
 សុត្វា ។ បេ ។ ឃានេន កន្ធិ ឃាយិត្វា
 ដិញ្ញាយ រសំ សាយិត្វា កាយេន ដោដ្ឋព្វំ ផុសិត្វា
 មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ នេវ សុមនោ ហោតិ ន
 ទុម្មនោ ឧបេក្ខកោ វិហារតិ សតោ សម្មជាតោ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឆឡង្គសមន្មាគតោ ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯការក្ខោ ហោតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សតារក្ខេន ចេតសា សមន្មាគតោ
 ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯការក្ខោ
 ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចតុរាបស្សេនោ
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សដ្ឋាយេកំ
 បដិសេវតិ សដ្ឋាយេកំ អដិវាសេតិ សដ្ឋាយេកំ
 បរិវេដ្ឋេតិ សដ្ឋាយេកំ វិនោទេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៦ តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានឃើញរូបដោយភ្នែកហើយ
មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស ជាបុគ្គលមានចិត្តព្រងើយ មានស្មារតី
ដឹងខ្លួនគ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ បានឮសំឡេងដោយត្រចៀក ។ បេ ។
បានជុំភ្លិនដោយច្រមុះ បានជញ្ជក់រសដោយអណ្តាត បានប៉ះផ្សព្វ
ដោយកាយ បានដឹងធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្តហើយ មិនសោមនស្ស មិន
ទោមនស្ស ជាបុគ្គលមានចិត្តព្រងើយ មានស្មារតី ដឹងខ្លួនគ្រប់ឥរិយា-
បថទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាងនេះ
ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ តើដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយ
ចិត្ត ដែលមានស្មារតីថែរក្សា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានគ្រឿងរក្សា
ចិត្តតែមួយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានធម៌ជាបង្កែក
៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
ពិចារណាហើយ ទើបសេពនូវរបស់ដែលគួរសេព ពិចារណាហើយទើប
អត់សង្កត់នូវហេតុដែលគួរអត់សង្កត់ ពិចារណាហើយ ទើបរៀននូវហេតុ
ដែលគួររៀន ពិចារណាហើយ ទើបបន្ទោបង់នូវហេតុដែលគួរបន្ទោបង់ ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចតុរាបស្សេនោ ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បនុណ្ណប្បច្ចេកសច្ចោ
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ យានិ តានិ
 បុទុស្សមណាព្រាហ្មណានំ បុទុប្បច្ចេកសច្ចានិ
 សេយ្យដីនំ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ
 លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា
 លោកោតិ វា តំ ដីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ដីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ
 វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ
 តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ
 តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ
 តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា សព្វានិ តានិ នុណ្ណានិ
 ហោន្តិ បនុណ្ណានិ ចត្តានិ វន្តានិ មុត្តានិ
 បហីនានិ បដិនិស្សដ្ឋានិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ បនុណ្ណប្បច្ចេកសច្ចោ ហោតិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សមរយសដ្ឋេសនោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានធម៌ជាបង្កើត ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុបានបន្ទោបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បច្ចេកសច្ចៈ ជាច្រើនណា របស់សមណៈនិងព្រាហ្មណ៍
 ជាច្រើន គឺការប្រកាន់ថា លោកទៀងដូច្នោះខ្លះ លោកមិនទៀងដូច្នោះ
 ខ្លះ លោកមានទីបំផុតដូច្នោះខ្លះ លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នោះខ្លះ ជីវិត
 នោះ គឺសរីរៈនោះ ដូច្នោះខ្លះ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃដូច្នោះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅ
 កើតទៀតដូច្នោះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតដូច្នោះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅ
 កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានដូច្នោះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅកើត
 ទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នោះខ្លះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 បានបន្ទោបង់ បោះបង់ លះបង់ ខ្ចាក់ចោល លែងចោល លះលែង
 លះស្រឡះ នូវបច្ចេកសច្ចៈជាច្រើនទាំងអស់នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុបានបន្ទោបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះភិក្ខុបានលះបង់ នូវការស្វែងរកជ្រះស្រឡះហើយ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ កាមេសនា បហីនា ហោតិ ភវេ-
 សនា បហីនា ហោតិ ព្រហ្មចរិយេសនា បដិប្បស្សន្ទា ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សមវយសដ្ឋេសនោ ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អនាវិលសង្ក្ខេប្បោ ហោតិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ កាមសង្ក្ខេប្បោ បហីនោ ហោតិ
 ព្យាទានសង្ក្ខេប្បោ បហីនោ ហោតិ វិហីសាសង្ក្ខេប្បោ
 បហីនោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អនា-
 វិលសង្ក្ខេប្បោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 បស្សន្តកាយសង្ក្ខេប្បោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេ
 សោមនស្សនោមនស្សានំ អត្តជ្ជំមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេ-
 ក្ខាសតិចារិសុទ្ធិ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បស្សន្តកាយសង្ក្ខេប្បោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់ការស្វែង
 រកកាម លះបង់ការស្វែងរកភព មានការស្វែងរកនូវព្រហ្មចរិយៈ
 ស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានលះបង់
 ការស្វែងរក ជ្រះស្រឡះហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះ មិនកករលាក់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់សេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុង
 កាម បានលះបង់សេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងការព្យាបាទ បានលះបង់សេចក្តី
 ត្រិះរិះ ក្នុងការបៀតបៀន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមាន
 សេចក្តីត្រិះរិះ មិនកករលាក់ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុមានកាយសង្ខារ ស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់សុខផង ព្រោះលះ
 បង់ទុក្ខផង ព្រោះអស់ទៅ នៃសោមនស្សនិងទោមនស្ស ក្នុងកាល
 មុន ក៏បានសម្រេចនូវចតុត្ថជ្ឈាន មិនមែនជាទុក្ខ មិនមែនជាសុខ
 មានតែសតិ ដ៏បរិសុទ្ធ កើតអំពីឧបេក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុមានកាយសង្ខារ ស្ងប់រម្ងាប់ យ៉ាងនេះឯង ។

បឋមបណ្ណាសកេ នាថករណវគ្គោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុវិមុត្តចិត្តោ ហោតិ ។ ឥធិ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ រាតា ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ ទោសា ចិត្តំ

វិមុត្តំ ហោតិ មោហា ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ សុវិមុត្តចិត្តោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ សុវិមុត្តប្បញ្ញោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ

រាតោ មេ បហីនោ ឧច្ឆិទ្ធមូលោ តាលាវត្ថុកតោ

អនការំ កតោ អាយតី អនុប្បាទធម្មោតិ បដាណតិ

ទោសោ មេ បហីនោ ។ មេ ។ មោហោ មេ បហីនោ

ឧច្ឆិទ្ធមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនការំ កតោ អាយតី

អនុប្បាទធម្មោតិ បដាណតិ ។ ឯវំ ខោ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុវិមុត្តប្បញ្ញោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តផុតស្រឡះចាករាគៈ
មានចិត្តផុតស្រឡះ ចាកទោសៈ មានចិត្តផុតស្រឡះ ចាកមោហៈ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះហើយ យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានប្រាជ្ញាដឹងថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ
តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះដឹងច្បាស់
ថា អាត្មាអញបានលះបង់រាគៈហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់ហើយ
ធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូចជាឆ្នោតកំបុតចុង ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ជា
សភាពមិនមានការកើតឡើង តទៅទៀតជាធម្មតា ដឹងច្បាស់ថា អាត្មា
អញបានលះបង់ ទោសៈហើយ ។ បេ ។ អាត្មាអញ បានលះបង់
មោហៈហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់ហើយ ធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូច
ជាឆ្នោតកំបុតចុង បានធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ជាសភាពមិនមាន
ការកើតឡើង តទៅទៀតជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុមានប្រាជ្ញាដឹងថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យេ ហិ កេចិ ភិក្ខុវេ អតីតមទ្ធានំ អរិយា
អរិយវាសេ អារសីសុ សព្វេ តេ ឥមេ វ
ទស អរិយវាសេ អារសីសុ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខុវេ
អនាគតមទ្ធានំ អរិយា អរិយវាសេ អារសិស្សន្តិ
សព្វេ តេ ឥមេ វ ទស អរិយវាសេ អារសិស្សន្តិ
យេ ហិ កេចិ ភិក្ខុវេ ឯតរហិ អរិយា អរិយវាសេ
អារសន្តិ សព្វេ តេ ឥមេ វ ទស អរិយវាសេ
អារសន្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស អរិយវាសា យេ
អរិយា អារសីសុ វា អារសន្តិ វា អារសិស្សន្តិ វាតិ ។

នាថករណវត្តោ ទុតិយោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

សេនាសនា ច អដ្ឋា ច^(១) សំយោជនទីលេន ច
អប្បមាទោ អាហុនេយ្យោ ទ្វេ នាថា ទ្វេវសេន ចាតិ^(២) ។

១ ឱ. ម. អដ្ឋានិ ។ ២ ឱ. ម. អរិយវាសេន ចាតិ ។ ម. អរិយវាសា ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអរិយៈណាមួយ បានអាស្រ័យនៅក្នុងអរិយវាសៈ
 ក្នុងកាលដែលកន្លងហើយ ពួកអរិយៈទាំងអស់នោះ បានអាស្រ័យនៅ
 ក្នុងអរិយវាសៈទាំង ១០ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអរិយៈ
 ណាមួយ នឹងអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈ ក្នុងកាលដែលមិនទាន់មក
 ដល់ ពួកអរិយៈទាំងអស់នោះ នឹងអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈទាំង
 ១០ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអរិយៈណាមួយ កំពុង
 អាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ពួកអរិយៈទាំងអស់
 នោះអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈទាំង ១០ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អរិយវាសៈទាំង ១០ នេះឯង ដែលពួកអរិយៈ បានអប់រំហើយក្តី
 កំពុងអប់រំក្តី នឹងអប់រំក្តី ។

ចប់ នាថករណវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃនាថករណវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីសេនាសនៈ ១ អំពីអង្គ ១ អំពីសំយោជនៈ ១
- អំពីចេតោខ័លៈ ១ អំពីអប្បមាទ ១ អំពីអាហុនេយ្យ ១
- អំពីនាថករណធម៌មានពីរលើក អំពីអរិយវាសៈមានពីរលើក ។

តតិយោ មហាវគ្គោ

[២០] សីហោ ភិក្ខុវេ មិត្តរាជា សាយណ្ណាសមយំ
 អាសយា និក្ខមតិ អាសយា និក្ខមិត្តា វិជម្ពតិ
 វិជម្ពិត្តា សមន្តា ចតុទ្ធិសា អនុវិលោកេតិ សមន្តា
 ចតុទ្ធិសា អនុវិលោកេត្តា តិក្ខុត្តំ សីហនាទំ ននតិ
 តិក្ខុត្តំ សីហនាទំ ននិត្តា កោចរាយ បក្កមតិ ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ មាហំ ខុទ្ទកេ ចាលោ វិសមគតេ
 សដ្ឋានំ អាចារេសិន្តិ^(១) ។ សីហោតិ ខោ
 ភិក្ខុវេ តថាគតស្សតំ អធិវចនំ អរហតោ សម្មា-
 សម្ពុទ្ធស្ស ។ យំ ខោ ភិក្ខុវេ តថាគតោ បរិសាយ
 ធម្មំ នេសេតិ ឥនមស្ស ហោតិ សីហនាទស្សី ។
 នសយំមាណិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលានិ
 យេហិ ពលេហិ សមន្តាគតោ តថាគតោ អាស-
 កណ្ណានំ បដិជាតាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ ននតិ
 ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ កតមាណិ នស ។

១ ម. អាចារេសិន្តិ ។

មហានិក្ខេប ទី ៣

[២១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាយណ្ណសម័យ សត្វសីហាៈ
 ជាស្តេចម្រឹគ ចេញពីលំនៅ លុះចេញពីលំនៅហើយ ក៏មិតពត់ខ្លួន
 លុះមិតពត់ខ្លួនរួចហើយ ក៏ក្រឡេកមៀងមើលទិសទាំង ៤ ជុំវិញ លុះ
 ក្រឡេកមៀងមើលទិស ទាំង ៤ ជុំវិញហើយ ក៏បន្លឺសីហនាទ ៣ ដង
 លុះបន្លឺសីហនាទ ៣ ដងហើយ ទើបចេញទៅរកចំណី ។ ដំណើរ
 នោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា សត្វសីហាៈគិតថា អាត្មាអញ
 កុំធ្វើពួកសត្វតូច ។ ដែលដើរទៅរកស៊ីក្នុងទីក្រហោងក្រហូងឲ្យស្ងាប់ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា សីហាៈនេះ ជាឈ្មោះរបស់ព្រះតថាគត
 អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតសម្តែងធម៌ដល់
 បរិស័ទ ដោយហេតុណា នេះជាសីហនាទ របស់ព្រះតថាគតនោះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពល របស់ព្រះតថាគតនេះមាន ១០
 ប្រការគឺព្រះតថាគត ប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវ
 ហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រ (ចក្រ
 ដ៏ប្រសើរ) ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ តថាគតពល ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ ហានព្វ ហានតោ
 អដ្ឋានព្វ អដ្ឋានតោ យថាក្ខតំ បដាណតិ ។
 យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ ហានព្វ ហានតោ
 អដ្ឋានព្វ អដ្ឋានតោ យថាក្ខតំ បដាណតិ ឥធិម្បិ
 ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ
 ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ បដិដាណតិ
 បរិសាសុ សីហនានំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បរត្តេតិ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ អតីតាណកតប្ប-
 ច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ហានសោ ហេតុសោ
 វិចាកំ យថាក្ខតំ បដាណតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 តថាគតោ អតីតាណកតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទា-
 នានំ ហានសោ ហេតុសោ វិចាកំ យថាក្ខតំ បដាណតិ
 ឥធិម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតក្នុងលោកនេះ រមែងជ្រាបច្បាស់នូវ
 ហេតុតាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែន
 ជាហេតុផង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់
 ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុ តាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវ
 អំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង ដោយសេចក្តី
 ជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពលរបស់ព្រះតថាគត
 ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ
 បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវវិបាកនៃកុសលកម្ម
 និងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីត អនាគត និង
 បច្ចុប្បន្ន តាមថ្នាក់ តាមហេតុ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវវិបាកនៃកុសលកម្ម
 និងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីត អនាគត
 និងបច្ចុប្បន្ន តាមថ្នាក់ តាមហេតុ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គោ

យំ ពលំ អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ
 បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ ននតិ ព្រហ្មចក្កំ
 បរវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ សព្វត្ថកាមិដី
 បដិបទំ យថាក្ខតំ បដានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 តថាគតោ សព្វត្ថកាមិដី បដិបទំ យថាក្ខតំ បដានាតិ
 ឥទម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ
 យំ ពលំ អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ
 បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ ននតិ ព្រហ្ម-
 ចក្កំ បរវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 អនេកធាតុំ នានាធាតុំ^(១) លោកំ យថាក្ខតំ
 បដានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ អនេក-
 ធាតុំ នានាធាតុំ លោកំ យថាក្ខតំ បដានាតិ ឥទម្បិ
 ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ
 អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ បដិជានាតិ
 បរិសាសុ សីហនាទំ ននតិ ព្រហ្មចក្កំ បរវត្តេតិ ។

១ ឱ. ម. អនេកធាតុ នានាធាតុ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ទី
សីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវផ្លូវ ដែលទៅកាន់ទី
ទាំងពួង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែល
ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវផ្លូវ ដែលទៅកាន់ទីទាំងពួង ដោយសេចក្តី
ជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត
ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ
បន្ទីសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវលោក ដែលមាន
ធាតុច្រើនយ៉ាង មានធាតុផ្សេង ៗ គ្នា ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវលោកដែល
មានធាតុច្រើនយ៉ាង មានធាតុផ្សេង ៗ គ្នា ដោយសេចក្តីជាក់លាក់
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ
ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ទី
សីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ សត្តានំ ធានា-
 ធិមុត្តិកតំ យថាក្ខតំ បជាធាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 តថាគតោ សត្តានំ ធានាធិមុត្តិកតំ យថាក្ខតំ
 បជាធាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ
 ហោតិ យំ ពលំ អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ
 បដិជាធាតិ បរិសាសុ សីហនានំ នទតិ ព្រហ្ម-
 ចក្កំ បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 បរសត្តានំ បរមុត្តលានំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តំ
 យថាក្ខតំ បជាធាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 បរសត្តានំ បរមុត្តលានំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តំ
 យថាក្ខតំ បជាធាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស
 តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាកម្ម
 តថាគតោ អាសកណ្ណានំ បដិជាធាតិ បរិសាសុ
 សីហនានំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវអធ្យាស្រ័យ
 ផ្សេង ។ គ្នា របស់ពួកសត្វ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវអធ្យាស្រ័យផ្សេង ។ គ្នា របស់
 ពួកសត្វ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគត-
 ពលរបស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញា
 នូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវ
 ឥន្ទ្រិយក្លៀវក្លា និងទន់របស់ពួកសត្វដទៃ ពួកបុគ្គលដទៃ ដោយសេចក្តី
 ជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវ
 ឥន្ទ្រិយក្លៀវក្លា និងទន់របស់ពួកសត្វដទៃ ពួកបុគ្គលដទៃ ដោយសេចក្តី
 ជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពល របស់ព្រះតថាគត
 ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ
 បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ ឈានវិមោក្ខសមាធិ-
 សមាបត្តិនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាក្ខតំ
 បជាជាតិ ។ យម្យិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តិនំ សង្កិលេសំ វោទានំ
 វុដ្ឋានំ យថាក្ខតំ បជាជាតិ ឥទម្យិ ភិក្ខុវេ
 តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ
 អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ បដិជាជាតិ
 បរិសាសុ សីហានានំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ
 បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សវតិ សេយ្យដីទំ
 ឯកម្យិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ
 ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ
 ជាតិយោ វីសម្យិ ជាតិយោ តីសម្យិ ជាតិយោ
 ចត្តាឡីសម្យិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្យិ ជាតិយោ
 ជាតិសតម្យិ ជាតិសហស្សម្យិ ជាតិសតសហស្សម្យិ
 អនេកេបិ សំវដ្តកេប្ប អនេកេបិ វិវដ្តកេប្ប

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តី
 សៅហ្មងផ្លូវផង និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ និងសមាបត្តិ
 ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត
 ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីសៅហ្មង ផ្លូវផង និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ
 សមាធិ និងសមាបត្តិ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំង
 ឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថា-
 គតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ
 ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ព្រះតថាគត រលឹកឃើញជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យ
 ក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ គឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ
 ៤ ជាតិខ្លះ ៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ ៤០ ជាតិខ្លះ
 ៥០ ជាតិខ្លះ ១០០ ជាតិខ្លះ ១.០០០ ជាតិខ្លះ ១០០.០០០
 ជាតិខ្លះ រលឹកឃើញបាន ច្រើនសំដួកប្បុខ្លះ ច្រើនវិដ្តកប្បុខ្លះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនេកេបិ សំវដ្តវិវដ្តកប្បូ អមុត្រាសី ឯវំនាមោ
ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិ-
សំវេទី ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ
ឧទទាទី តត្រាចាសី ឯវំនាមោ ឯវំកោត្តោ
ឯវំវណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី
ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ។
ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
អនុស្សរតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ អនេកវិ-
ហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យដីទំ ឯកម្បិ
ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ មេ ។ ឥតិ សាការំ
សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ
ឥទម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ
យំ ពលំ អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ
បដិជាតាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ច្រើនសំវដ្តវិវដ្តកប្បខ្លះថា ក្នុងភពឯណោះ អាត្មាអញមានឈ្មោះយ៉ាង
នេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ
បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ អាត្មាអញ
នោះ ច្បុតចាកអត្តភាពនោះហើយ បានទៅកើត ក្នុងភពឯណោះ
ដែលទៅកើត ក្នុងភពនោះទៀត អាត្មាអញ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ
មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ
ទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ លុះអាត្មាអញ
នោះ ច្បុតចាកអត្តភាពនោះហើយ ទើបមកកើត ក្នុងភពនេះ ។
ព្រះតថាគតរលឹកឃើញជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យ ក្នុងកាលមុន
ជាអនេកជាតិព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេសយ៉ាងនេះ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត រលឹកឃើញជាតិ ដែលបាន
នៅអាស្រ័យក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ គឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។
រលឹកឃើញជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ
ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេសយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថាគត អាស្រ័យ
នឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ព្រហ្មចក្កំ បរត្ថេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធពេន អតិក្កន្តមាណុសកេន សត្តេ
 បស្សតិ ចរមាណេ ឧបបដ្ឋមាណេ ហីនេ បណ្ឌិតេ
 សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ សុភតេ ទុក្កតេ យថាកម្មបកេ
 សត្តេ បដាណតិ ឥមេ វត កោន្តោ សត្តា
 កាយទុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា វចីទុច្ចរិតេន សមដ្ឋា-
 កតា មនោទុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា អរិយានំ ឧបវា-
 ទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណ តេ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ ទុក្កតី វិនិចាតំ
 និរយំ ឧបបដ្ឋា ឥមេ វា បន កោន្តោ សត្តា កាយ-
 សុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា វចីសុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា
 មនោសុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា អរិយានំ អនូបវាទកា
 សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណ តេ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា សុភតី សក្កំ លោកំ ឧបបដ្ឋាតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ព្រះតថាគតមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុរបស់
 មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវពួកសត្វដែលកំពុងច្យុត កំពុងកើត ជាសត្វ
 ថោកទាបខ្លះ ខ្ពង់ខ្ពស់ខ្លះ មានសម្បុរល្អខ្លះ មានសម្បុរ
 អាក្រក់ខ្លះ មានគតិល្អខ្លះ មានគតិអាក្រក់ខ្លះ ជ្រាបច្បាស់នូវ
 ពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅ តាមកម្មថា អើហ្ន៎ សត្វអម្បាលនេះ ដែល
 ជាអ្នកប្រកប ដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកប
 ដោយមនោទុច្ចរិត តិះដៀលពួកអរិយៈ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់
 កម្មជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ
 ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក អើហ្ន៎ ចំណែក
 ខាងសត្វទាំងនេះ ដែលជាអ្នកប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកប
 ដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត មិនតិះដៀលពួក
 អរិយៈ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកាន់កម្មជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែក
 ធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ក្នុងសុគតិ សួគ៌ទេវលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥតិ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមា-
 នុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចរមារេ ឧបបដ្ឋមារេ
 ហីនេ បណ្ឌិតេ សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ សុភតេ ទុក្កតេ
 យថាកម្មបកេ សត្តេ បដាណតិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 តថាកតោ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន អតិក្កន្ត-
 មានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មបកេ សត្តេ
 បដាណតិ ឥទម្បិ ភិក្ខុវេ តថាកតស្ស តថាកតពលំ
 ហោតិ យំ ពលំ អាកម្ម តថាកតោ អាសកណ្ណានំ
 បដិដាណតិ បរិសាសុ សីហនានំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ
 បវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាកតោ
 អាសវានំ ខយា អនាសរំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្មជ្ជេ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រះតថាគតមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា
 ឃើញនូវពួកសត្វ ដែលច្យុត ដែលកើត ជាសត្វថោកទាប ខ្ពង់ខ្ពស់
 មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ជ្រាប
 ច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកម្ម ដោយប្រការដូច្នោះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត មានទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ
 កន្លងហួសចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ជ្រាបច្បាស់នូវពួក
 សត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថា-
 គតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈហើយ
 ប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំង
 ព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត
 ព្រះតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ
 និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ
 ដោយប្រាជ្ញា ដ៏ប្រសើរ ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទម្បិ ភិក្ខុវេ
 តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ
 អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ បដិជានាតិ
 បរិសាសុ សីហនានំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បរត្តេតិ ។
 ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ ទស តថាគតស្ស
 តថាគតពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាកតោ
 តថាគតោ អាសកណ្ណានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ
 សីហនានំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បរត្តេតិតិ ។

[២២] អថខោ អាយស្មា អានន្តោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
 សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់
 ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ ដោយខ្លួនឯង ក្នុង
 បច្ចុប្បន្ន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះ
 តថាគត ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ
 ដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល ១០ ប្រការ
 របស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថាគត ប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយ
 ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំង
 ព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

[២២] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ គ្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ អាយស្មន្តំ អានន្តំ ភកវា ឯតទរោច
 យេ តេ អានន្ត ធម្មា តេសំ តេសំ អធិមុត្តិបទានំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកិរិយាយ សំវត្តន្តិ វិសារទោ អហំ
 អានន្ត តត្ថ បដិជាធាមិ តេសំ តេសំ តថា
 តថា ធម្មំ ទេសេតុំ យថា យថា បដិបន្នោ
 សន្តំ វា អត្ថីតិ ញ្ញស្សតិ អសន្តំ វា នត្ថីតិ
 ញ្ញស្សតិ ហីនំ វា ហីនន្តិ ញ្ញស្សតិ បណ្ឌិតំ
 វា បណ្ឌិតន្តិ ញ្ញស្សតិ សឧត្តរំ វា សឧត្តរន្តិ
 ញ្ញស្សតិ អនុត្តរំ វា អនុត្តរន្តិ ញ្ញស្សតិ យថា យថា
 វា បន តំ ញ្ញាតយ្យំ វា ទដ្ឋយ្យំ^(១) វា សច្ចិកតយ្យំ^(២)
 វា តថា តថា ញ្ញស្សតិ វា ទក្ខតិ វា
 សច្ចិកិរិស្សតិ វាតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។

១ ឱ. ម. ញ្ញាតយ្យំ វា ទិដ្ឋយ្យំ វា ។ ២ ម. សច្ចិកយ្យំ វា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់អានន្ទ ធម៌ទាំងឡាយណា ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអធិបុត្តិបទ^១ទាំងឡាយនោះ ។ ដោយប្រាជ្ញា
 ដ៏ឧត្តម ម្ចាស់អានន្ទ តថាគតជាអ្នកក្លៀវក្លា ដឹងច្បាស់ ក្នុងអធិបុត្តិ-
 បទនោះ ។ អាចសម្តែងធម៌ដល់ពួកសត្វនោះ ។ តាមដែលអ្នកប្រតិបត្តិ
 ហើយនឹងដឹងរបស់ដែលមានថា មាន ក្តី ដឹងរបស់ដែលមិនមាន ថាមិន
 មាន ក្តី ដឹងរបស់ថោកទាបថា ថោកទាប ក្តី ដឹងរបស់ឧត្តម
 ថា ឧត្តម ក្តី ដឹងរបស់ដែលមានរបស់ដទៃប្រសើរជាងថា មានរបស់
 ដទៃប្រសើរជាងក្តី ដឹងរបស់ដែលមិនមានរបស់ដទៃប្រសើរជាងថា មិន
 មានរបស់ដទៃប្រសើរជាងក្តី ម្យ៉ាងទៀត របស់នោះ ដែលបុគ្គលត្រូវ
 ដឹង ឬ ត្រូវឃើញ ឬ ក៏ត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយហេតុណា ។ នឹង
 ដឹង ឬ នឹងឃើញ ឬ ក៏នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយហេតុនោះ ។
 ហេតុនេះ រមែងមានជាធម្មតា ។ ម្ចាស់អានន្ទ បណ្តាសេចក្តីដឹង
 ទាំងឡាយ សេចក្តីដឹងតាមពិត ក្នុងធម៌នោះ ។ ណាមួយ សេចក្តីដឹង
 តាមពិតនុ៎ះ ឈ្មោះថា មិនមានសេចក្តីដឹងដទៃ ប្រសើរជាង ។

១ - ធម៌ គឺ ខន្ធ អាយតនៈ ធាតុ នឹងសំដៅដល់ទិដ្ឋិ (អដ្ឋកថា) ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯតទានុត្តរិយំ អានន្ទ ញ្ញាណានំ យទិទំ តត្ថ តត្ថ
 យថាក្ខតញ្ញាណំ ។ ឯតស្មា ចាហំ អានន្ទ
 ញ្ញាណា អញ្ញំ ញ្ញាណំ ឧត្តរិតំ វា បណ្ឌិតតំ វា
 នត្ថិតិ វនាមិ ។ ទសយិមាទិ អានន្ទ តថាកតស្ស
 តថាកតពលាទិ យេហិ ពលេហិ សមដ្ឋាកតោ តថា-
 កតោ អាសកណ្ណានំ បទិជាទាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ
 នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ កតមាទិ ទស ។
 ឥទានន្ទ តថាកតោ ហានព្វ ហានតោ អដ្ឋានព្វ
 អដ្ឋានតោ យថាក្ខតំ បទាទាតិ ។ យម្យាននុទ
 តថាកតោ ហានព្វ ហានតោ អដ្ឋានព្វ អដ្ឋានតោ
 យថាក្ខតំ បទាទាតិ ។ ឥទម្យានន្ទ តថាកតស្ស
 តថាកតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាកម្ម
 តថាកតោ អាសកណ្ណានំ បទិជាទាតិ បរិសាសុ
 សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត តថាគតសម្តែងថា ញាណដទៃលើសលុប
 ឬ ថ្ងៃថ្នាំជាងញាណនុ៎ះ មិនមានទេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថា-
 គតពល របស់ព្រះតថាគតនេះ មាន ១០ ប្រការ ព្រោះព្រះតថាគត
 ប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយ ហើយទើបប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ
 បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។
 ចុះ តថាគតពល ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអានន្ទ
 ព្រះតថាគត ក្នុងលោកនេះ ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុ តាមហេតុផង
 ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើ មិនមែនជាហេតុ តាមអំពើ មិនមែនជាហេតុផង
 ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត
 ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុ តាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើ ដែលមិន
 មែនជាហេតុ តាមអំពើដែលមិនមែនជាហេតុផង ដោយសេចក្តី
 ជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជាតថាគតពល របស់ព្រះតថា-
 គត ព្រោះព្រះតថាគត អាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ
 ដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ អតីតាណាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ
 កម្មសមាទាណានំ ហានសោ ហេតុសោ វិចាកំ
 យថាក្ខតំ បដាណតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ
 ។ បេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ
 សព្វត្ថកាមិនី បដិបទំ យថាក្ខតំ បដាណតិ ។
 យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន ចបរំ
 អានន្ទ តថាគតោ អនេកជាតុំ ធាណជាតុំ លោកំ
 យថាក្ខតំ បដាណតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។
 ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ
 តថាគតោ សត្តានំ ធាណាទិមុត្តិកតំ យថាក្ខតំ
 បដាណតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ
 ។ បេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ
 បរសត្តានំ បរមុត្តលានំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តំ យថាក្ខតំ
 បដាណតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវវិបាកនៃកុសល-
 កម្មនិងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីត អនាគត និង
 បច្ចុប្បន្ន តាមថ្នាក់ តាមហេតុ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាល
 អានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាល
 អានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវផ្លូវ ដែលទៅកាន់ទី
 ទាំងពួង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។
 ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត
 ជ្រាបច្បាស់នូវលោក ដែលមានធាតុច្រើនយ៉ាង មានធាតុផ្សេង ។ គ្នា
 ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ
 នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវ
 អធ្យាស្រ័យផ្សេង ។ គ្នា របស់សត្វទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។
 ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។
 ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវឥន្ទ្រិយក្លៀវក្លានិង
 ទន់ របស់ពួកសត្វដទៃ របស់ពួកបុគ្គលដទៃ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។
 ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បុន ចបរំ អាណន្ទ តថាគតោ ឈានវិមោក្ខសមា-
 ធិសមាបត្តិនំ សន្តិលេសំ វោណានំ វុដ្ឋានំ យថាក្ខតំ
 បជាណតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ
 ។ បេ ។ បុន ចបរំ អាណន្ទ តថាគតោ អនេកវិហិតំ
 បុព្វេនិវាសំ អនុស្សតិ សេយ្យដីនំ ឯកម្មិ ជាតិ
 ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ
 អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សតិ ។
 យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន
 ចបរំ អាណន្ទ តថាគតោ ទិព្វេន ចក្កុណ
 វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមាណុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មបកេ
 សត្តេ បជាណតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។
 ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន ចបរំ អាណន្ទ
 តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីសៅហ្មង
 សេចក្តីផ្ទុះផង និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ និងសមាបត្តិ
 ទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់
 ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ
 មួយទៀត ព្រះតថាគត រលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យ
 ក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ គឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹក
 ឃើញនូវជាតិ ដែលធ្លាប់នៅអាស្រ័យហើយ ក្នុងកាលមុនជាច្រើន
 ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។
 ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត
 មានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងផុតចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ជ្រាប
 ច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ។ ម្នាលអានន្ទ
 ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយ
 វិញទៀត ព្រះតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវ
 ចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃ
 អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យម្យានន្ទ តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 ឥទម្យានន្ទ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ
 យំ ពលំ អាកម្ម តថាគតោ អាសកណ្ណានំ
 បដិដាណតិ បរិសាសុ សីហនានំ នទតិ
 ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ ឥមាទិ ខោ អានន្ទ
 នស តថាគតស្ស តថាគតពលានិ យេហិ
 ពលេហិ សមន្នាគតោ តថាគតោ អាសកណ្ណានំ
 បដិដាណតិ បរិសាសុ សីហនានំ នទតិ
 ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។
 [២៣] អត្ថិ ភិក្ខុវេ ធម្មា កាយេន
 បហាតព្វា នោ វាចាយ អត្ថិ ភិក្ខុវេ ធម្មា
 វាចាយ បហាតព្វា នោ កាយេន អត្ថិ ភិក្ខុវេ
 ធម្មា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ
 បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែលព្រះតថាគតធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោ-
 វិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំង-
 ឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ម្នាលអានន្ទ
 នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យ
 នឹងពលៈហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំង
 ព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា តថាគតពលរបស់
 ព្រះតថាគតទាំង ១០ ប្រការ ព្រោះ ព្រះតថាគតប្រកបដោយពលៈ
 ទាំងឡាយ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្ធិសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ
 ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

[២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ
 ដោយកាយ មិនបាច់វាចាក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម៌ ដែល
 បុគ្គលគប្បីលះ ដោយវាចា មិនបាច់កាយ ក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកធម៌ ដែលបុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ
 ដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញាក៏មាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កតមេ ច ភិក្ខុវេ ធម្មា កាយេន បហាតព្វា នោ
 វាចាយ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អកុសលំ
 អាបន្នោ ហោតិ កក្កិទេវ ទេសំ កាយេន ។
 តមេនំ អនុវិច្ឆ វិញ្ញូ សព្វហ្មចារី ឯវមាហំសុ
 អាយស្មា ខោ អកុសលំ អាបន្នោ កក្កិទេវ
 ទេសំ កាយេន សាធុ វតាយស្មា កាយទុច្ចរិតំ
 បហាយ កាយសុចរិតំ ភាវេត្វតិ ។ សោ
 អនុវិច្ឆ វិញ្ញូហិ សព្វហ្មចារីហិ វុច្ឆមាណោ
 កាយទុច្ចរិតំ បហាយ កាយសុចរិតំ ភាវេតិ ។
 ឥមេ វុច្ឆន្តិ ភិក្ខុវេ ធម្មា កាយេន បហាតព្វា នោ
 វាចាយ ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ ធម្មា វាចាយ បហាតព្វា
 នោ កាយេន ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អកុសលំ
 អាបន្នោ ហោតិ កក្កិទេវ ទេសំ វាចាយ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយកាយ មិន
 បាច់វាចា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 ជាអ្នកត្រូវនូវចំណែកនៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយកាយ ។
 ពួកវិញ្ញាជន ជាសព្វហ្មចារី ជៀងមើលរឿយ ។ នូវភិក្ខុនោះហើយ
 និយាយ យ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុ បានត្រូវនូវចំណែកនៃ
 អាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយកាយហើយ លោកដ៏មានអាយុ ចូរ
 លះកាយទុច្ចរិត ហើយចម្រើនកាយសុចរិត ឲ្យត្រឹមត្រូវឡើង ។ កាល
 ពួកវិញ្ញាជន ជាសព្វហ្មចារី ជៀងមើលរឿយ ។ ហើយស្តីថា ភិក្ខុនោះ
 ក៏លះកាយទុច្ចរិត ហើយចម្រើនកាយសុចរិតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះហៅថា ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយកាយ មិនបាច់វាចា ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយវាចា មិន
 បាច់កាយ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 ជាអ្នកត្រូវនូវចំណែកនៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយវាចា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តមេនំ អនុវិច្ឆ វិញ្ញូ សព្វហ្មចារី ឯវមាហំសុ
 អាយស្មា ខោ អកុសលំ អាបន្នោ កញ្ចំទេវ ទេសំ
 វាចាយ សាធុ វតាយស្មា វចីនុច្ចរិតំ បហាយ វចីសុចរិតំ
 កាវេត្ថតិ ។ សោ អនុវិច្ឆ វិញ្ញូហិ សព្វហ្មចារីហិ
 វុច្ចមាដោ វចីនុច្ចរិតំ បហាយ វចីសុចរិតំ កាវេតិ ។
 ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខុវេ ធម្មា វាចាយ បហាតព្វា ដោ
 កាយេន ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ ធម្មា ទេវ
 កាយេន បហាតព្វា ដោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា
 ទិស្វា បហាតព្វា ។ លោភោ ភិក្ខុវេ ទេវ កាយេន
 បហាតព្វា ដោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា
 បហាតព្វា ។ ទោសោ ភិក្ខុវេ... មោហោ ភិក្ខុវេ...
 កោដោ ភិក្ខុវេ... ឧបនាហោ ភិក្ខុវេ... មក្ខោ
 ភិក្ខុវេ... បលាសោ ភិក្ខុវេ... មច្ឆរិយំ
 ភិក្ខុវេ ទេវ កាយេន បហាតព្វំ ដោ វាចាយ
 បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកវិញ្ញាជន ជាសព្វហ្មតារី ជៀងមើលរឿយ ។ នូវភិក្ខុនោះ
 ហើយនិយាយ យ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុ បានត្រូវនូវចំណែក
 នៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយវាចាហើយ លោកដ៏មានអាយុ
 ចូរលះវិចីទុច្ចរិត ហើយចម្រើនវិចីសុចរិតឲ្យត្រឹមត្រូវឡើង ។ កាល
 ពួកវិញ្ញាជន ជាសព្វហ្មតារី ជៀងមើលរឿយ ។ ហើយស្តីថា
 ភិក្ខុនោះក៏លះវិចីទុច្ចរិត ហើយចម្រើនវិចីសុចរិតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះហៅថា ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយវាចា មិនបាច់កាយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ ដែលបុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិន
 គប្បីលះ ដោយវាចា គប្បីលះចេញព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញា
 បាន តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោភៈ បុគ្គលមិនគប្បីលះ
 ដោយកាយ មិនគប្បីលះដោយវាចាទេ គប្បីលះចេញព្រោះឃើញជាក់
 ស្តែងដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសៈ... ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ មោហៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កោធនៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឧបនាហៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយមក្ខៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បលាសៈ...
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មច្ឆរិយៈ បុគ្គលមិនគប្បីលះដោយកាយ មិនគប្បី
 លះដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញាបាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ចាបិកា ភិក្ខុវេ ឥស្សា នេវ កាយេន បហាតព្វា
 នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។
 កតមា ច ភិក្ខុវេ ចាបិកា ឥស្សា ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ឥជ្ឈតិ កហាបតិស្ស វា កហាបតិបុត្តស្ស
 វា ធនេន វា ធិញ្ញេន វា វជតេន វា ជាតរូបេន
 វា ។ តត្រញ្ញតរស្ស ទាសស្ស វា ឧបវាសស្ស វា
 ឯវំ ហោតិ អហោ វតិមស្ស កហាបតិស្ស វា
 កហាបតិបុត្តស្ស វា ន ឥជ្ឈេយ្យ ធនេន វា
 ធិញ្ញេន វា វជតេន វា ជាតរូបេន វាតិ ។
 សមណោ វា បន ព្រាហ្មណោ វា លាភី ហោតិ
 ចីវរិបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារាណំ ។
 តត្រញ្ញតរស្ស សមណាស្ស វា ព្រាហ្មណាស្ស
 វា ឯវំ ហោតិ អហោ វត អយមាយស្វា ន លាភី
 អស្ស ចីវរិបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជ-
 បរិក្ខារាណត្ថំ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ចាបិកា ឥស្សា ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សរា ដ៏លាមក បុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ
មិនគប្បីលះ ដោយវាចាទេ គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយ
ប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឥស្សរា ដ៏លាមក តើដូចម្តេច ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គហបតី ឬគហបតិបុត្ត ក្នុងលោកនេះ បរិបូណ៌
ដោយទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី ។ ខ្ញុំកំដរ ឬ អ្នកដែលនៅជុំរក
កោនណាមួយ មានសេចក្តីច្រណែន នឹងគហបតី ឬគហបតិបុត្តនោះ
យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ កុំឲ្យគហបតី ឬ គហបតិបុត្តនេះ
បានបរិបូណ៌ដោយទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី ដូច្នោះឡើយ ។
ចំណែកខាង សមណៈឬព្រាហ្មណ៍វិញ ដែលជាអ្នកបាននូវវិវិបិណ្ណបាត
សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ។ សមណៈឬ
ព្រាហ្មណ៍ណាមួយ មានសេចក្តីច្រណែននឹងសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍នោះ
យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេច ហ្ន៎ កុំឲ្យលោកដ៏មានអាយុនេះ បានវិវិ
បិណ្ណបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារដូច្នោះឡើយ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឥស្សរា ដ៏លាមក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចាមិកា ភិក្ខុវេ ឥស្សា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ

វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ ចាមិកា

ភិក្ខុវេ ឥច្ឆា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ

វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ ចាមិកា ឥច្ឆា ។ ឥធិ

ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អស្សុច្ចោ សមាណោ សច្ចោតិ

មំ ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ ទុស្សីលោ សមាណោ

សីលវាតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ អប្បស្សតោ

សមាណោ ពហុស្សតោតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ

សង្កណិកាវាមោ សមាណោ បរិវត្តោតិ មំ

ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ កុសីតោ សមាណោ

អារទ្ធវិយោតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ មុដ្ឋស្សតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សា ដ៏លាមក បុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយ
 កាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចាទេ គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែង
 ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥច្ឆា ដ៏លាមក បុគ្គលមិន
 គប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចាទេ គប្បីលះ
 ចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែង ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចុះឥច្ឆា ដ៏លាមក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាបុគ្គលមិនមានសទ្ធា
 តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់អញថាជា អ្នកមានសទ្ធា
 ជាបុគ្គលទ្រុស្តសីល តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់អញថាជាអ្នក
 មានសីល ជាបុគ្គលចេះដឹងតិច តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់
 អញថា ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ជាបុគ្គលត្រេកអរ ក្នុងការច្របូក-
 ច្របល់ ដោយគ្លីគ្លា តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់អញថា
 ជាអ្នកស្ងាត់កាយ ជាបុគ្គលខ្ជិល តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បី
 ស្គាល់អញថា ជាអ្នកមានប្រារព្ធព្យាយាម ជាបុគ្គលភ្លេចភ្លាំងស្មារតី

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សមាណោ ឧបទ្ទិស្សតីតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ
អសមាហិតោ សមាណោ សមាហិតោតិ មំ
ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ ទុប្បញ្ញោ សមាណោ បញ្ញាវាតិ មំ
ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ អទីណាសវោ សមាណោ ទីណា-
សវោតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ឥច្ឆតិ ។ អយំ វុច្ចតិ
ភិក្ខុវេ ចាបិកា ឥច្ឆា ។ ចាបិកា ភិក្ខុវេ ឥច្ឆា^(១)
នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ បញ្ញាយ
ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ តព្វោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
លោកោ អភិក្កុយ្យ ឥរិយតិ នោសោ មោហោ
កោណោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ
ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា អភិក្កុយ្យ ឥរិយតិ
សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្មា តថា
បដានាតិ យថា បដានតោ លោកោ ន ហោតិ
តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោកោ អភិក្កុយ្យ ឥរិយតិ ។

១ ម. ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខុវេ ធម្មា ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់អញថា ជាអ្នកមានស្មារតីតាំងមាំ ជា
 បុគ្គលមិនបានសមាធិ តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់អញថាជាអ្នក
 បានសមាធិ ជាបុគ្គលអប្បប្រាជ្ញា តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង គប្បីស្គាល់អញ
 ថាជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលមិនទាន់អស់អាសវៈ តែប្រាថ្នាថា អ្នកផង
 គប្បីស្គាល់អញថាជាអ្នក អស់អាសវៈហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
 ហៅថា ឥច្ឆា ដ៏លាមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥច្ឆា ដ៏លាមក បុគ្គល
 មិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចាទេ គប្បីលះចេញ
 ព្រោះឃើញជាក់ស្តែង ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើ
 លោកៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ
 បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ
 អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈមិនកើតមានដល់បុគ្គល ដែល
 ដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ
 ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈ មកគ្របសង្កត់ លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន អយមាយស្មា តថា បជាណតិ យថា
 បដានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោដោ
 ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា
 ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហីមំ
 អាយស្មន្តំ ចាបិកា ឥច្ឆា អភិកុយ្យ ឥរិយតិ ។
 តព្វោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ លោកោ ណភិកុយ្យ ឥរិយតិ
 ទោសោ មោហោ កោដោ ឧបនាហោ មក្ខោ
 បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា
 ឥច្ឆា ណភិកុយ្យ ឥរិយតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ
 តថា អយមាយស្មា បជាណតិ យថា បដានតោ
 លោកោ ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ លោកោ
 ណភិកុយ្យ ឥរិយតិ ។ តថា អយមាយស្មា បជាណតិ
 យថា បដានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ
 កោដោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ទោសៈមិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុ
នេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ
បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សរា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន ហេតុដូច្នោះ
ទើប ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បើលោកៈមិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ
ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សរា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក
មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈ
មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ
ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈមិនគ្របសង្កត់
លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។ ទោសៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែល
ដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះ
ដែរ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ

ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហីមំ

អាយស្មន្តំ ចាបិកា ឥច្ឆា ភិក្ខុយ្យ ឥរិយតីតិ ។

[២៤] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាចុន្ទោ

ចេតីសុ វិហារតិ សហជាតិយំ ។ តត្រ ខោ

អាយស្មា មហាចុន្ទោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អារុសោ

ភិក្ខុវេតិ ។ អារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ

មហាចុន្ទសុស បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាចុន្ទោ

ឯតនវោច ញាណវាទំ អារុសោ ភិក្ខុ វេទមាដោ

ជាតាមីមំ ធម្មំ បស្សាមីមំ ធម្មន្តិ ។ តញោ

អារុសោ ភិក្ខុ លោកោ អភិក្ខុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ

មោហោ កោដោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ

មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា អភិក្ខុយ្យ

តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតញោ ន អយមាយស្មា តថា

បជាតតិ យថា បជាតតោ លោកោ ន ហោតិ

តថាហីមំ អាយស្មន្តំ លោកោ អភិក្ខុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ឥស្សា ដំលាមក ឥច្ឆា ដំលាមក មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជា
ឥច្ឆា ដំលាមក មិនគ្របសង្កត់លោក ដ៏មានអាយុនេះបាន ។

[២២] សម័យមួយ ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងប្រទេស
ឈ្មោះសហជាតិ ក្នុងដែនចេតិ ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មាន
អាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់អារុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យ របស់ព្រះមហាចុន្ទៈ ដ៏មានអាយុថា
ម្ចាស់អារុសោ ។ ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ មានថេរវាចា ដូច្នោះថា
ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនិយាយនូវញាណវាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ
ខ្ញុំឃើញធម៌នេះ ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈគ្របសង្កត់
ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ
មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដំលាមក ឥច្ឆា ដំលាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ
អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈ មិនមានដល់បុគ្គលដែល
ដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ
ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈ គ្របសង្កត់លោក ដ៏មានអាយុនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន អយមាយស្នា តថា បជាណតិ យថា បជានតោ
 ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោដោ ឧបនាហោ
 មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា
 ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ
 ចាបិកា ឥច្ឆា អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ការណាវាទំ
 អារុសោ ភិក្ខុ វេទមាដោ ការិតកាយោម្ហិ
 ការិតសីលោ ការិតចិត្តោ ការិតប្បញ្ញោតិ ។ តព្វោ
 អារុសោ ភិក្ខុំ លោកោ អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ
 មោហោ កោដោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ
 មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា អភិកុយ្យ
 តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្នា
 តថា បជាណតិ យថា បជានតោ លោកោ ន ហោតិ
 តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោកោ អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

ទោសៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មាន
 អាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ
 មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក
 មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោក
 ដ៏មានអាយុនេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយភាវនា-
 វាទថា ខ្ញុំជាអ្នកបានចម្រើនកាយ បានចម្រើនសីល បានចម្រើនចិត្ត
 បានចម្រើនប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈ
 គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ
 បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់
 ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈមិនមានដល់បុគ្គល
 ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាង
 នោះទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈគ្របសង្កត់ លោកដ៏មានអាយុនេះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ន អយមាយស្នា តថា បជាធាតិ យថា បជានតោ
 នោសោ ន ហោតិ មោហោ កោដោ ឧបនាហោ
 មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា
 ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ ចាបិកា ឥច្ឆា
 អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ញាណាវាទញ្ច អារុសោ ភិក្ខុ
 វទមាដោ ការវាវាទញ្ច ជាតាមិមំ ធម្មំ បស្សាមិមំ
 ធម្មំ ភាវិតកាយោម្មិ ភាវិតសីលោ ភាវិតចិត្តោ
 ភាវិតប្បញ្ញោតិ ។ តញ្ចេ អារុសោ ភិក្ខុ លោកោ
 អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ នោសោ មោហោ កោដោ
 ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា
 ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ
 ឯវមស្ស វេទិតញ្ចេ ន អយមាយស្នា តថា
 បជាធាតិ យថា បជានតោ លោកោ ន ហោតិ
 តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោកោ អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោក
ដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ
មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក
មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោក
ដ៏មានអាយុនេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុ អ្នក
និយាយនូវញាណវាទ និងការវនាវាទ ថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ
ខ្ញុំជាអ្នកបានចម្រើនកាយ បានចម្រើនសីល បានចម្រើនចិត្ត បានចម្រើន
ប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុ
នោះ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆ-
រិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំង
ឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹង
ច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ
ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈ គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន អយមាយស្នា តថា បជាណតិ យថា
 បដានតោ នោសោ ន ហោតិ មោហោ កោណោ
 ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ចវិយំ ចាបិកា
 ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ
 អាយស្មន្តំ ចាបិកា ឥច្ឆា អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។
 សេយ្យថាបិ អារុសោ បុរិសោ ទទ្យិទ្ធោវ សមាណោ
 អឱ្យវាទំ វេយ្យ អធនោវ សមាណោ ធនវាទំ^(១)
 វេយ្យ អភោគវាវ សមាណោ ភោគវាទំ^(២) វេយ្យ
 សោ កិស្មិញ្ចិទេវ ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ ន
 សក្កុណោយ្យ ឧបនីហាតុំ ធនំ វា ធម្មំ វា វេតំ
 វា ជាតរូបំ វា តមេនំ ឯវំ ជានេយ្យំ ទទ្យិទ្ធោវ
 អយមាយស្នា សមាណោ អឱ្យវាទំ វេតិ
 អធនោវ អយមាយស្នា សមាណោ ធនវាទំ វេតិ
 អភោគវាវ អយមាយស្នា សមាណោ ភោគវាទំ វេតិ ។

១ ម. ធនវា វាទំ ។ ២ ម. អភោគោវ សមាណោ ភោគវា វាទំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ទោសៈមិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុ
នេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ
បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន
ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចបុរសកម្សត់ តែអ្នកថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ ជា
អ្នកឥតទ្រព្យ តែអ្នកថា អ្នកមានទ្រព្យ ជាអ្នកឥតភោគៈ តែអ្នកថា ជា
អ្នកមានភោគៈ កាលបើមានករណីយកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណា
មួយ កើតឡើងហើយ បុរសនោះ មិនអាចប្រមូលមកនូវទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី
ប្រាក់ក្តី មាសក្តី បានឡើយ អ្នកផងត្រូវដឹងបុរសនោះ យ៉ាងនេះថា
អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកកម្សត់សោះ តែអ្នកថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ អ្នកដ៏
មានអាយុនេះ ឥតទ្រព្យសោះ តែអ្នកថា អ្នកមានទ្រព្យ អ្នកដ៏មាន
អាយុនេះ ជាអ្នកឥតភោគៈសោះ តែអ្នកថា អ្នកមានភោគៈ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ អយមាយស្មា
 កិស្មិញ្ចិទេវ ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ ន
 សក្កោតិ ឧបដិហាតុំ ធនំ វា ធម្មំ វា រជតំ
 វា ជាតរូបំ វាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អារុសោ
 ញាណាវាទញ្ច ភិក្ខុ វទមាដោ ការណាវាទញ្ច
 ជាតាមីមំ ធម្មំ បស្សាមីមំ ធម្មំ ការិតកាយោម្ហិ
 ការិតសីលោ ការិតចិត្តោ ការិតប្បញ្ញោតិ តព្វោ
 អារុសោ ភិក្ខុំ លោកោ អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ
 មោហោ កោដោ ឧបដាហោ មក្ខោ បលាសោ
 មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា
 អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន
 អយមាយស្មា តថា បជាតតិ យថា បជានតោ
 លោកោ ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មុន្តំ
 លោកោ អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ន អយមាយស្មា
 តថា បជាតតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន
 ហោតិ មោហោ កោដោ ឧបដាហោ មក្ខោ

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា កាលបើកិច្ចដែល
ត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណាមួយ កើតឡើងហើយ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
មិនអាច ដើម្បីប្រមូលមកនូវទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី
បានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុ
និយាយនូវញាណវាទ និងការវាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញ
ធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចម្រើនកាយ បានចម្រើនសីល បានចម្រើនចិត្ត
បានចម្រើនប្រាជ្ញាហើយ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈគ្រូប
សង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ
មច្ឆរិយៈ ឥស្សរា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្រូបសង្កត់
ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈ មិនមានដល់
បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់
យ៉ាងនោះទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈគ្រូបសង្កត់លោកដ៏មានអាយុ
នេះ ។ ទោសៈមិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មាន
អាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា
 ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ ចាបិកា
 ឥច្ឆា អភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ញាណាវាទំ អារុសោ
 ភិក្ខុ វេទមាដោ ជាតាមិមំ ធម្មំ បស្សមិមំ
 ធម្មន្តំ ។ តព្វោ អារុសោ ភិក្ខុ លោកោ
 ធាភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោដោ
 ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា
 ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា ធាភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ
 ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា អយមាយស្មា បជាតតិ
 យថា បជានតោ លោកោ ន ហោតិ តថាហិមំ
 អាយស្មន្តំ លោកោ ធាភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ តថា
 អយមាយស្មា បជាតតិ យថា បជានតោ
 ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោដោ
 ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា
 ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ
 អាយស្មន្តំ ចាបិកា ឥច្ឆា ធាភិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ ទសកនិបាត

បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សរា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន
ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ
យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយនូវញាណវាទ
ថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈ
មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ
បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សរា ដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់
ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈ មិនមានដល់
បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់
យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈ មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មាន
អាយុនេះ ។ ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា
លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ
មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សរា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន
ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ការណាវាទំ អារុសោ ភិក្ខុ វេទមាណោ ការិតកា-
 យោម្ហិ ការិតសីលោ ការិតចិត្តោ ការិតប្បញ្ញោតិ ។
 តព្វោ អារុសោ ភិក្ខុ លោកោ ធាតិកុយ្យ តិដ្ឋតិ
 ទោសោ មោហោ កោណោ ឧបនាហោ មក្ខោ
 បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា
 ធាតិកុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា
 អយមាយស្មា បដាណតិ យថា បដានតោ លោកោ
 ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោកោ ធាតិកុយ្យ
 តិដ្ឋតិ ។ តថា អយមាយស្មា បដាណតិ យថា បដានតោ
 ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោណោ ឧបនាហោ
 មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា
 ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ
 ចាបិកា ឥច្ឆា ធាតិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ញាណាវាទព្វ
 អារុសោ ភិក្ខុ វេទមាណោ ការណាវាទព្វ ជាធាមិមំ
 ធម្មំ បស្សាមិមំ ធម្មំ ការិតកាយោម្ហិ
 ការិតសីលោ ការិតចិត្តោ ការិតប្បញ្ញោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយនូវភាវនាវាទថា ខ្ញុំជា
អ្នកបានចម្រើនកាយ បានចម្រើនសីល បានចម្រើនចិត្ត បានចម្រើន
ប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈមិនគ្របសង្កត់
ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ
មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ទេ ភិក្ខុនោះ
អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈមិនមានដល់បុគ្គលដែល
ដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ
ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈ មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។
ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុ
នេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ
បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនមាន ហេតុ
ដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយនូវញាណវាទ និងភាវនា-
វាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចម្រើនកាយ
បានចម្រើនសីល បានចម្រើនចិត្ត បានចម្រើនប្រាជ្ញាហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តព្វោ អារុសោ ភិក្ខុំ លោភោ ឆាកិកុយ្យ តិដ្ឋតិ
 ទោសោ មោហោ កោដោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ
 មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា ឆាកិកុយ្យ
 តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា អយមាយស្មា
 បដាជតិ យថា បដានតោ លោភោ ន ហោតិ
 តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោភោ ឆាកិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។
 តថា អយមាយស្មា បដាជតិ យថា បដានតោ
 ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោដោ ឧបនាហោ
 មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា
 ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ ចាបិកា
 ឥច្ឆា ឆាកិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ សេយ្យថាបិ អារុសោ
 បុរិសោ អឡោវ សមាដោ អឡ្យវាទំ វេទេយ្យ ធនវាវ
 សមាដោ ធនវាទំ វេទេយ្យ កោតវាវ សមាដោ
 កោតវាទំ វេទេយ្យ សោ កិស្មិញ្ចិទេវ ធនករណី-
 យេ សមុប្បន្នេ សក្កុណោយ្យ ឧបនីហាតុំ ធនំ វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើលោកៈ មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ
 ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ
 មច្ឆុរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ទេ
 ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈ មិនមានដល់
 បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់
 យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈមិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មាន
 អាយុនេះ ។ ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា
 លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ កោធនៈ
 ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆុរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក
 មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោក
 ដ៏មានអាយុនេះបានឡើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជា
 បុរសស្តុកស្តម្ភមែន ហើយនិយាយថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ អ្នកមាន
 ទ្រព្យមែន ហើយនិយាយថា អ្នកមានទ្រព្យ អ្នកមានភោគៈមែន
 ហើយនិយាយថា អ្នកមានភោគៈ កាលបើកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យ
 ណាមួយ កើតឡើងហើយ បុរសនោះ ក៏អាចប្រមូលមក នូវទ្រព្យក្តី

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ធម្មំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ វា តមេនំ ឯវំ ជានេ-
 យ្យំ អឡោវ អយមាយស្មា សមាណោ អឌ្ឍវាទំ
 រទេតិ ធនវាវ អយមាយស្មា សមាណោ ធនវាទំ
 រទេតិ កោតវាវ អយមាយស្មា សមាណោ កោតវាទំ
 រទេតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ អយមា-
 យស្មា កិស្សិញ្ចិទេវ ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ
 សក្កោតិ ឧបដិហាតុំ ធនំ វា ធម្មំ វា រជតំ វា
 ជាតរូបំ វាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អារុសោ ញ្ញាណវា-
 ទញ្ច ភិក្ខុ រទមាណោ ការនាវាទញ្ច ជានាមីមំ ធម្មំ
 បស្សាមីមំ ធម្មំ ការិតកាយោម្ហិ ការិតសីលោ
 ការិតចិត្តោ ការិតប្បញ្ញោតិ ។ តញ្ចេ អារុសោ
 ភិក្ខុំ លោកោ នាភិក្ខុយ្យ តិដ្ឋតិ នោសោ
 មោហោ កោណោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ
 មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា ចាបិកា ឥច្ឆា នាភិក្ខុយ្យ
 តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតញ្ចេ តថា អយមាយស្មា
 បជានាតិ យថា បជានតោ លោកោ ន ហោតិ

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី អ្នកផង ត្រូវដឹងបុរសនោះយ៉ាង
 នេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកស្តុកស្តម្ភមែន ហើយ
 និយាយថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានទ្រព្យមែន
 និយាយថា អ្នកមានទ្រព្យ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានភោគៈមែន
 និយាយថា អ្នកមានភោគៈ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
 ព្រោះថា កាលបើ កិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណាមួយ កើត
 ឡើងហើយ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ក៏អាចប្រមូលមកនូវទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី
 ប្រាក់ក្តី មាសក្តីបាន យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 កាលភិក្ខុ និយាយអ្នតញ្ញាណវាទនិងការវាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ
 ឃើញធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចម្រើនកាយ បានចម្រើនសីល បានចម្រើន
 ចិត្ត បានចម្រើនប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើជា
 លោកៈ មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ
 មក្ខៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ទេ ភិក្ខុ
 នោះអ្នកទាំងឡាយគប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោកៈមិនមានដល់បុគ្គលដែល
 ដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តថាហ្មឹមំ អាយស្មន្តំ លោកោ ជាកិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។
 តថា អយមាយស្មា បជាជាតិ យថា បជាជនតោ
 ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោដោ ឧបនាហោ
 មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ ចាបិកា ឥស្សា
 ចាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហ្មឹមំ អាយស្មន្តំ
 ចាបិកា ឥច្ឆា ជាកិកុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

[២៥] ទសយិមាជិ កិក្ខុវេ កសិណាយតនាជិ ។
 កតមាជិ ទស ។ បបរីកសិណាមេកោ
 សញ្ញាជាតិ ឧទ្ធុំ អដោ តិរិយំ អទ្ធវំ អប្បមាលំ
 អាចោកសិណាមេកោ សញ្ញាជាតិ... តេជោក-
 សិណាមេកោ សញ្ញាជាតិ... វាយោកសិណាមេកោ
 សញ្ញាជាតិ... ជីលកសិណាមេកោ សញ្ញាជាតិ...
 បីតកសិណាមេកោ សញ្ញាជាតិ... លោហិតក-
 សិណាមេកោ សញ្ញាជាតិ... ឱនាតកសិណាមេកោ
 សញ្ញាជាតិ ... អាកាសកសិណាមេកោ សញ្ញាជាតិ ...

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ហេតុដូច្នោះ បានជាលោកៈ មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។

ទោសៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោក
 ដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ
 មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន
 ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោក ដ៏មាន
 អាយុនេះ ។

[២៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈនេះ មាន ១០
 ប្រការ ។ កសិណាយតនៈ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គល
 មួយពួក ដឹងបឋវីកសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានគូ
 មិនមានប្រមាណ ១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងអាបោកសិណ ... ១ បុគ្គល
 មួយពួក ដឹងតេជោកសិណ ... ១ បុគ្គល មួយពួក ដឹងវាយោកសិណ
 ... ១ បុគ្គល មួយពួក ដឹងនីលកសិណ ... ១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងបីត-
 កសិណ ... ១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងលោហិតកសិណ ... ១ បុគ្គលមួយ
 ពួកដឹង ឱទាតកសិណ ... ១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងអាកាសកសិណ ... ១

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

វិញ្ញាណកសិណមេកោ សញ្ញាណតិ ឧទ្ធុ អនោ
តិរិយំ អទ្ធុយំ អប្បមាណំ ។ ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ
ទស កសិណាយតនាជីតិ ។

[២៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាកច្ចាដោ
អវន្តិសុ វិហារតិ កុរយេវ^(១) បវត្តេ បព្វតេ ។
អថខោ កាលី ឧទាសិកា កុរយវិកា^(២)
យេនាយស្មា មហាកច្ចាដោ តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចាដំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ កាលី
ឧទាសិកា កុរយវិកា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចាដំ
ឯតទរោច វុត្តមិទំ ភន្តេ ភកវតា កុមារីបញ្ចេសុ
អត្ថស្ស បត្តិ^(៣) ហទយស្ស សន្តិ^(៤)
ដេត្វាន សេនំ បិយសាតរូបំ
ឯកោហ ឈាយី^(៥) សុខមាណុពោធិ
តស្មា ជនេន ន ករោមិ សក្ខី
សក្ខី ន សម្បជ្ជតិ កេនចិ មេតិ ។

១ ម. កុលយេវ ។ ២ ម. កុលយវិកា ។ ៣ ឱ. ម. បត្តិ ។ ៤ ឱ. ម. សន្តិ ។
៥ ឱ. ឯកោហំ ឈាយី ។ ម. ឯកាហំ ឈាយំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

បុគ្គលមួយពួក ដឹងវិញ្ញាណកសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានគូ មិនមានប្រមាណ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈ មាន ១០ ប្រការនេះឯង ។

[២៦] សម័យមួយ ព្រះមហាកថានៈ គង់នៅបវត្តបព័ត ជិត ក្រុងកុរុយរៈ ក្នុងដែនអវន្តី ។ គ្រានោះ នាងកាលីឧបាសិកា នៅ ក្នុងក្រុងឈ្មោះកុរុយរៈ ចូលទៅរកព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ លុះ ចូលទៅដល់ថ្វាយបង្គំ ព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយ ក្នុងទី សមគួរ ។ លុះនាងកាលីឧបាសិកា នៅក្នុងក្រុងឈ្មោះកុរុយរៈ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ទូលព្រះមហាកថានៈ ដ៏មានអាយុ ដូច្នោះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ក្នុងកុមារីបញ្ញា^(១)ថា ការសម្រេចប្រយោជន៍ ជាសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់នៃហ្វូទ័យតថាគត ម្នាក់ឯង បានឈ្នះនូវកិលេសសេនា ជាទីស្រឡាញ់ ជាទី ត្រេកអរ បានឈាន ត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វានជាសុខ ហេតុ នោះ តថាគតមិនធ្វើសាក្សីដោយសារជនទេ សាក្សី (មិត្តធម៌) ដោយជនណាមួយ មិនសម្រេច ដល់តថាគតឡើយ ។

១ ប្រស្នាដែលទ្រង់ពោលចំពោះពួកកុមារីជាធីតានៃមារ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទេសកនិបាតោ

ឥមស្ស នុ ខោ ភន្តេ ភកវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស
 កងំ វិត្តារេន អត្តោ ទដ្ឋព្វោតិ ។ បបរីកសិណា-
 សមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ ឯកេ សមណា-
 ព្រាហ្មណា អត្តាភិទិព្វត្តេសុំ^(១) ។ យាវតា ខោ
 ភតិទិ បបរីកសិណាសមាបត្តិបរមតា តទភិញ្ញាសិ
 ភកវា តទភិញ្ញាយ ភកវា អាទិមទ្ធស^(២) អាទីនវមទ្ធស
 និស្សរណាមទ្ធស មក្កាមក្កញ្ញាណាទស្សនមទ្ធស
 តស្ស អាទិទស្សនហេតុ^(៣) អាទីនវទស្សនហេតុ
 និស្សរណាទស្សនហេតុ មក្កាមក្កញ្ញាណាទស្សនហេតុ
 អត្តស្ស បត្តិ ហាទយស្ស សន្តិ វិទិតា ហោតិ ។

១ ម. អត្តោតិ អភិនិព្វត្តេសុំ ។ ២ ម. អស្សាទមទ្ធស ។ ៣ ម. អស្សាទទស្ស-
 នហេតុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន សេចក្តីនៃកាសិភ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 សម្តែងដោយសង្ខេបនេះ យើងគប្បីយល់ដោយពិស្តារ ដូចម្តេចបាន ។
 ម្នាលនាង ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ខ្លះ ចូលកាន់បឋវិកសិណ ដ៏ឧត្តម
 ហើយញ្ចាំងបឋវិកសិណនោះឲ្យកើត ដោយប្រកាន់ថាជាប្រយោជន៍ ។
 ម្នាលនាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ដឹងនូវការចូលកាន់បឋវិ-
 កសិណ ដ៏ឧត្តមនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានជ្រាបច្បាស់នូវការ
 ចូលកាន់បឋវិកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះ ហើយបានឃើញខាងដើម គឺសមុ-
 ទយសច្ច បានឃើញទោស គឺទុក្ខសច្ច បានឃើញនូវធម៌ជា
 គ្រឿងរលាស់ គឺនិរោធសច្ច បានឃើញមគ្គាមគ្គញ្ញាណទស្សនៈ
 គឺ មគ្គសច្ច ព្រះអង្គបានជ្រាប នូវការសម្រេចប្រយោជន៍ ជាការ
 ស្ងប់នៃហ្មឺយ ព្រោះហេតុនៃការឃើញខាងដើម ព្រោះហេតុ
 នៃការឃើញទោស ព្រោះហេតុនៃការឃើញ នូវធម៌ជាគ្រឿង
 រលាស់ ព្រោះហេតុនៃការឃើញ នូវមគ្គាមគ្គញ្ញាណ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អាចោកសិលាសមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ... តេជោ-
កសិលាសមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ... វាយោកសិលា-
សមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ... ដីលកសិលាសមា-
បត្តិបរមា ខោ ភតិទិ... បីតកសិលាសមាបត្តិបរមា
ខោ ភតិទិ... លោហិតកសិលាសមាបត្តិបរមា ខោ
ភតិទិ... ឌុនាតកសិលាសមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ...
អាណាសកសិលាសមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ...
វិញ្ញាណកសិលាសមាបត្តិបរមា ខោ ភតិទិ ឯកេ
សមណព្រាហ្មណា អត្តាភិទិព្វត្តេសុំ ។ យាវតា ខោ
ភតិទិ វិញ្ញាណកសិលាសមាបត្តិបរមតា តទភិញ្ញាសិ
ភកវា តទភិញ្ញាយ ភកវា អាទិមទ្ទស អាទីនវ-
មទ្ទស ទិស្សរណាមទ្ទស មក្កាមក្កញ្ញាណទស្សនមទ្ទស
តស្ស អាទិទស្សនហេតុ អាទីនវទស្សនហេតុ
ទិស្សរណទស្សនហេតុ មក្កាមក្កញ្ញាណទស្សនហេតុ
អត្តស្ស បត្តិ ហទយស្ស សន្តិ វិទិតា ហោតិ ។
ឥតិ ខោ ភតិទិ យន្តំ រុត្តំ ភកវតា កុមារីបញ្ចេសុ

បឋមបណ្ណសក មហាវគ្គ

ម្នាលនាង... ចូលកាន់អាបោកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់តេ-
 ជោកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់វាយោកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាល
 នាង... ចូលកាន់នីលកសិណដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់បីតកសិណ
 ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់លោហិតកសិណដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង...
 ចូលកាន់ឱទាតកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់អាកាសកសិណ
 ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ខ្លះ ចូលកាន់វិញ្ញាណកសិណ
 ដ៏ឧត្តម ហើយញ៉ាំងវិញ្ញាណកសិណ (នោះ) ឲ្យកើត ដោយប្រកាន់
 ថាជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលនាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានជ្រាបច្បាស់នូវ
 ការចូលកាន់វិញ្ញាណកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បាន
 ជ្រាបច្បាស់នូវការចូលកាន់វិញ្ញាណកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះហើយ បាន
 ឃើញខាងដើម បានឃើញទោស បានឃើញធម៌ជាគ្រឿងរលាស់
 បានឃើញមគ្គមគ្គញ្ញាណទស្សនៈ ព្រះអង្គជ្រាប នូវការបានសម្រេច
 ប្រយោជន៍ ជាការស្ងប់ហឫទ័យ ព្រោះហេតុនៃការឃើញខាងដើម
 ព្រោះហេតុនៃការឃើញទោស ព្រោះហេតុនៃការឃើញធម៌ជាគ្រឿង
 រលាស់ ព្រោះហេតុនៃការឃើញមគ្គមគ្គញ្ញាណ ។ ម្នាលនាង ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ពាក្យណា ក្នុងកុមារីបញ្ហាទាំងឡាយថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្តស្ស បត្តិ ហទយស្ស សន្តិ

ជេត្តាន សេនំ បិយសាត្រុបំ

ឯកោហា ឈាយី សុខមាណុញោធិ

តស្មា ជនេន ន កកោមិ សក្ខី

សក្ខី ន សម្បជ្ជតិ កេនចិ មេតិ ។

ឥមស្ស ខោ ភកិទិ ភកវតា សង្ខត្តេន កាសិតស្ស

ឯវំ វិត្តារេន អត្តោ ទដ្ឋញោតិ ។

[២៧] ឯកំ សមយំ ភកវា សារត្តិយំ វិហារតិ

ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ

សម្ពហុលា ភិក្ខុ បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរ-

មាទាយ សារត្តិយំ បិណ្ឌិកាយ បរិសីសុ ។ អថខោ តេសំ

ភិក្ខុនំ ឯតទហោសិ អតិប្បកោ ខោ តាវ សារត្តិយំ

បិណ្ឌិកាយ ចរិតុំ យន្ទ្រន មយំ យេន អញ្ញតិត្តិយានំ

បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមេយ្យាមាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ការសម្រេចប្រយោជន៍ ជាសេចក្តីស្ងប់ នៃ
ហឫទ័យតថាគតម្នាក់ឯង បានឈ្នះនូវកិលេស-
សេនា ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីត្រេកអរ បាន
ឈាន ត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វាន ជាសុខ ហេតុ
នោះ តថាគត មិនធ្វើសាក្សី ដោយសារជនទេ
សាក្សី ដោយសារជន (ណាមួយ) មិនសម្រេច
ដល់តថាគតឡើយ ។

ម្នាលនាង សេចក្តីនៃភាសិត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
ដោយសង្ខេបនេះឯង យើងគប្បីដឹង ដោយពិស្តារ យ៉ាងនេះ ។

[២៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្ត
ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក
ភិក្ខុច្រើនរូប ស្ងៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យហើយ
ចូលទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ មាន
សេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ការត្រាច់ទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី នៅព្រឹកពេក
បើដូច្នោះគួរយើងចូលទៅឯអាវាមនៃពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយសិនចុះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អថខោ តេ ភិក្ខុ យេន អញ្ញតិភិក្ខុយានំ បរិព្វាជកានំ
 អាវាមោ តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ
 អញ្ញតិភិក្ខុយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិ សម្មោទីសុ
 សម្មោទនីយំ កងំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធេ ខោ តេ ភិក្ខុ តេ
 អញ្ញតិភិក្ខុយា បរិព្វាជកា ឯតទវោចំ សមណោ
 អាវុសោ កោតមោ សាវកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ ឯថ
 តុម្ហេ ភិក្ខុវេ សព្វំ ធម្មំ អភិជាធាថ សព្វំ ធម្មំ
 អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហារថាតិ ។ មយម្យិ ខោ
 អាវុសោ សាវកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេម ឯថ តុម្ហេ អាវុសោ
 សព្វំ ធម្មំ អភិជាធាថ សព្វំ ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ
 វិហារថាតិ ។ ឥធម ឆោ អាវុសោ កោ វិសេសោ កោ
 អធិប្បាយសោ^(១) កី ធានាភរណំ សមណាស្ស វា
 កោតមស្ស អម្ហាកំ វា យទិទំ ធម្មទេសនាយ វា
 ធម្មទេសនំ អនុសាសនិយា វា អនុសាសនិទ្ធិ ។

១ ឱ. ម. អធិប្បាយោ សោ ។

បឋមបណ្ណសក មហាវគ្គ

លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ចូលទៅឯអារាម របស់បរិព្វាជក ជាអន្ស-
តិរិយ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹងបរិព្វាជក
ជាអន្សតិរិយទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួរ
រលឹករួចហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសម
គួរហើយ ក៏ពួកបរិព្វាជក អន្សតិរិយទាំងនោះ បាននិយាយថា ម្ចាស់
អារុសោទាំងឡាយ សមណគោតមតែងសម្តែងធម៌ដល់សាវ័កទាំងឡាយ
យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមកនេះ អ្នកទាំង
ឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយ ។
នូវធម៌ទាំងពួង ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ពួកយើងក៏សម្តែងធម៌
ដល់ពួកសាវ័កយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
ចូរចូលមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំង
ឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយ ។ នូវធម៌ទាំងពួង ។ ម្ចាស់អារុសោ
ទាំងឡាយ ដូចយ៉ាង ធម្មទេសនា ជាមួយនឹងធម្មទេសនាក្តី
ពាក្យប្រៀនប្រដៅ ជាមួយនឹងពាក្យប្រៀនប្រដៅក្តី របស់
សមណគោតម នឹងយើងនេះ តើមានសេចក្តីប្លែកគ្នា ដូចម្តេច
មានអធិប្បាយ ដូចម្តេច មានដំណើរផ្សេង ។ គ្នាដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អថខោ តេ ភិក្ខុ តេសំ អញ្ញតិភិយានំ បរិព្វាជកានំ
 កាសិភំ នេវ អភិទន្ធិសុ នប្បដិក្កោសីសុ អនភិទន្ធិត្វា
 អប្បដិក្កោសីត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមីសុ ភកវតោ
 សន្តិកេ ឯតស្ស កាសិតស្ស អត្ថំ អាជានិស្សាមាតិ ។
 អថខោ តេ ភិក្ខុ សាវត្ថិយំ បិណ្ណាយ
 ចរិត្វា បច្ឆាកត្ថំ បិណ្ណាចាតប្បដិក្កន្តា យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ តេ
 ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច្ចំ ឥធម៌ មយំ ភន្តេ
 បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថិយំ
 បិណ្ណាយ បរិសិម្ហា ។ តេសំ នោ ភន្តេ អម្ហាកំ
 ឯតទហោសិ អតិប្បកោ ខោ តាវ សាវត្ថិយំ
 បិណ្ណាយ ចរិតុំ យន្ទុន មយំ យេន អញ្ញតិភិយានំ
 បរិព្វាជកានំ អាវាមោ តេនុបសង្កមេយ្យមាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏មិនត្រេកអរ មិនទទឹងទាស់នឹងភាសិតរបស់
 ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយទាំងនោះ លុះមិនត្រេកអរ មិនទទឹងទាស់
 ហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ដោយគិតថា យើង
 ទាំងឡាយ នឹងយល់សេចក្តីនៃភាសិតនុ៎ះ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគចុះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី
 ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាជាខាងក្រោយភក្ត្រហើយ ក៏ចូល
 ទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយក្នុង
 ទីសមគួររួចហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ស្ងៀកស្ងៀមប្រដាប់បាត្រ
 និងចីវរក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ការ
 ត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី នៅព្រឹកពេកនៅឡើយ បើដូច្នោះគួរតែ
 យើងឈៀងចូលទៅឯអាវាមរបស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយសិនចុះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អថខោ មយំ ភន្តេ យេន អញ្ញតិវិញ្ញយានំ បរិញ្ញាជ-
កានំ អារាមោ តេនុបសង្កមិម្ហា ឧបសង្កមិត្វា
តេហិ អញ្ញតិវិញ្ញយេហិ បរិញ្ញាជកេហិ សទ្ធិ សម្មោ-
ទិម្ហា សម្មោទនីយំ កតំ សារាណីយំ វិទិសារត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិម្ហា ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិ ខោ
ភន្តេ អញ្ញតិវិញ្ញយា បរិញ្ញាជកា អម្ពេ ឯតទវោចុំ
សមណោ អារុសោ កោតមោ សារកានំ ឯវំ ធម្មំ
ទេសេតិ ឯថ តុម្ពេ ភិក្ខុវេ សព្វំ ធម្មំ អភិជាណាថ
សព្វំ ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហារថាតិ ។
មយម្បិ ខោ អារុសោ សារកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេម
ឯថ តុម្ពេ អារុសោ សព្វំ ធម្មំ អភិជាណាថ សព្វំ
ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហារថាតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ ពួកយើងខ្ញុំ ក៏បានចូលទៅឯ
 អាវាមរបស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយ លុះចូលដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តី
 រីករាយ ជាមួយនឹងពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យ
 ដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះពួកយើងខ្ញុំ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ពួក
 បរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយ បាននិយាយពាក្យដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោ
 ទាំងឡាយ សមណគោតម តែងសម្តែងធម៌ដល់ពួកសាវ័កយ៉ាងនេះថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចូលមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយ ។ នូវ
 ធម៌ទាំងពួង ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ពួកយើង ក៏សម្តែងធម៌
 ដល់ពួកសាវ័ក យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំង-
 ឡាយ ចូរចូលមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង
 អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយ ។ នូវធម៌ទាំងពួងដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធនោ អារុសោ កោ វិសេសោ កោ អធិប្បាយសោ
 កី ធានាករណំ សមណស្ស វា កោតមស្ស
 អម្ពាភំ វា យទិទំ ធម្មទេសនាយ វា ធម្មទេសនំ
 អនុសាសនិយា វា អនុសាសនិទ្ធិ ។ អថខោ មយំ
 ភន្តេ តេសំ អញ្ញតិទ្ធិយានំ បរិព្វាជកានំ ភាសិតំ
 នេវ អភិនទ្ធិម្ហា នប្បដិក្កោសិម្ហា អនភិនទ្ធិត្វា
 អប្បដិក្កោសិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមិម្ហា ភកវតោ
 សន្តិកេ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថំ អាជានិស្សាមាតិ ។
 ឯវំវាទិនោ ភិក្ខុវេ អញ្ញតិទ្ធិយា បរិព្វាជកា ឯវមស្ស
 វចនីយា ឯកោ អារុសោ បញ្ញា ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ
 វេយ្យាករណំ ទ្វេ បញ្ញា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានិ
 តយោ បញ្ញា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានិ
 ចត្តារោ បញ្ញា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានិ
 បញ្ច បញ្ញា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានិ
 ឆ បញ្ញា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចយ៉ាង ធម្មទេសនាជាមួយនឹងធម្មទេសនាក្តី
 ពាក្យប្រដៅជាមួយនឹងពាក្យប្រដៅក្តី របស់សមណគោតម នឹងយើងនេះ
 តើមានសេចក្តីប្លែកគ្នាដូចម្តេច មានអធិប្បាយដូចម្តេច មានដំណើរ
 ផ្សេង ។ គ្នាដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គ្រានោះ ពួកយើងខ្ញុំ
 មិនត្រេកអរ មិនទទឹងទាស់នឹងភាសិត របស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយ
 ទាំងនោះទេ លុះមិនត្រេកអរ មិនទទឹងទាស់ហើយ ក៏ក្រោក
 ចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅដោយគិតថា ពួកយើងនឹងយល់សេចក្តីនៃ
 ភាសិតនុ៎ះ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយយ៉ាងនេះ នឹងពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយ
 ដែលមានវាទៈ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ចុះបញ្ហា ១
 ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ បញ្ហា ៣
 ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤
 បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ បញ្ហា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សត្ត បញ្ញា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានិ អដ្ឋ
 បញ្ញា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានិ នវ បញ្ញា
 នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានិ ទស បញ្ញា ទស
 ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ។ ឯវំ បុដ្ឋា
 ភិក្ខុវេ អញ្ញតិវិយា បរិព្វាជកា នេវ សម្មាទយិស្សន្តិ
 ឧត្តរិបិ^(១) វិហាតំ អាបដ្ឋិស្សន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 យថាតំ ភិក្ខុវេ អរិសយស្មី ឆាហន្តំ ភិក្ខុវេ បស្សាមិ
 សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ
 សស្សមណព្រហ្មណិយា បដាយ សទេវមនុស្សាយ
 យោ ឥមេសំ បញ្ញានំ វេយ្យាករណោន ចិត្តំ
 អាវាធយ្យ អញ្ញត្រិ តថាគតេន វា តថាគតស្សាវ-
 កេន វា ឥតោ វា បន សុត្វា ។ ឯកោ បញ្ញា
 ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណានិ ឥតិ ខោ
 បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

១ ឱ. ន ចេវ សម្មាទយិស្សន្តិ ឧត្តរិព្វា ។ ម. ន ចេវ សំបាយិស្សន្តិ ឧត្តរិ ច ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

បញ្ហា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨
 វេយ្យាករណ៍ ៨ បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ បញ្ហា ១០
 ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ (តើដូចម្តេច) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កាលបើអ្នកទាំងឡាយ សួរយ៉ាងនេះហើយ ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយ
 ក៏ឆ្លើយមិនរួច ទាំងបានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ថែមទៀតផង ។ ដំណើរ
 នោះព្រោះអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា មិនមែនជាវិស័យ
 របស់ខ្លួនទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក
 មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំង
 មនុស្ស ជាសម្មតិទេពនិងមនុស្សដ៏សេស តថាគត មិនដែលឃើញ
 អ្នកណាមួយ អាចញ៉ាំងចិត្តតថាគតឲ្យត្រេកអរ ដោយការឆ្លើយនូវបញ្ហា
 ទាំងនេះ បានឡើយ លើកលែងតែព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះ
 តថាគត ឬក៏អ្នកធ្លាប់ស្តាប់អំពីសំណាក់ព្រះតថាគតចេញ ។ ពាក្យថា
 បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ
 ចុះពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកធម្មេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សម្មាទិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី
 សម្មត្តាភិសមេច្ច^(១) ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ
 ហោតិ ។ កតមស្មី ឯកធម្មេ ។ សព្វេ សត្តា
 អាហារដ្ឋិតិកា ។ ឥមស្មី ខោ ភិក្ខុវេ ឯកធម្មេ
 ភិក្ខុ សម្មាទិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ច-
 មាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ឯកោ បញ្ញា
 ឯកោ ឧទ្ធិសោ ឯកំ វេយ្យាករណានិ ឥតិ យន្តំ
 វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វេ បញ្ញា ទ្វេ
 ឧទ្ធិសា ទ្វេ វេយ្យាករណានិ ឥតិ ខោ បនេតំ
 វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វីសុ ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ
 ភិក្ខុ សម្មាទិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ច-
 មាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ទ្វីសុ ។

១ ម. សម្មទត្តំ អភិសមេច្ច ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយដោយប្រពៃ ធុញ
 ទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ
 ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌មួយ រមែងធ្វើនូវទីបំផុត
 នៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌មួយគឺអ្វី ។ គឺពួកសត្វទាំងពួង រស់
 នៅដោយសារអាហារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយ
 ណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ
 ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុង
 ធម៌មួយនេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យ
 ណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ញា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១
 ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុ
 នោះ ។ ពាក្យថា បញ្ញា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នោះ
 នុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ
 ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុ
 នឿយណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយ
 ប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រ-
 ពៃក្នុងធម៌ ២ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ២ គឺអ្វី ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

នាមេ ច រូបេ ច ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ ទ្ធិសុ ធម្មេសុ
 ភិក្ខុ សម្មាទិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិវដ្ឋមាណោ សម្មា-
 វិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ទ្វេ បញ្ញា ទ្វេ
 ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ តយោ បញ្ញា តយោ ឧទ្ទេសា
 តីណិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
 កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តីសុ ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ
 ភិក្ខុ សម្មាទិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិវដ្ឋមាណោ សម្មាវិមុច្ច-
 មាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ តីសុ ។
 តីសុ វេទនាសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ តីសុ
 ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាទិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិវដ្ឋមាណោ
 សម្មាវិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិស-
 មេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

គឺនាម ១ រូប ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ
ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញ
នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌
ទាំង ២ នេះឯង រមែងធ្វើនូវបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា
ដែលតថាគតពោលថា បញ្ញា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នោះ
ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។
ពាក្យថា បញ្ញា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគត
ពោលហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យ
ហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ
ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញ
នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៣
រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៣ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺវេទនា
ទាំង ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ
ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញ
នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌
ទាំង ៣ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តយោ បញ្ញា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ចត្តារោ បញ្ញា
 ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ
 បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ចត្វសុ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋ-
 មាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្ម-
 ត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។
 កតមេសុ ចត្វសុ ។ ចត្វសុ អាហារេសុ ។ ឥមេសុ
 ខោ ភិក្ខុវេ ចត្វសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី
 សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។
 ចត្តារោ បញ្ញា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាក-
 រណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។
 បញ្ច បញ្ញា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ញា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យ ហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ញា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នោះ នុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយ ព្រោះ អាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញ នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៤ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៤ គឺអ្វី ។ គឺអាហារ ទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយ ប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៤ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគត ពោលថា បញ្ញា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ញា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះ ពាក្យ ដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បញ្ចសុ ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាធិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សវី
 សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។
 កតមេសុ បញ្ចសុ ។ បញ្ចសុ ឧបាទានក្ខន្ធនេសុ ។
 ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា-
 ធិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាប-
 រិយន្តទស្សវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្ត-
 ករោ ហោតិ ។ បញ្ច បញ្ញា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច
 វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ ឆ បញ្ញា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឆសុ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាធិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ
 សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សវី សម្មត្តាភិ-
 សមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់
ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ
ត្រាស់ដឹង នូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៥ រមែងធ្វើនូវទីបំផុត
នៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៥ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺឧបាទានក្នុងទាំង ៥ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់
ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ
ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះឯង រមែងធ្វើនូវ
ទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា
បញ្ញា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគត
ពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ញា ៦ ឧទ្ទេស ៦
វេយ្យាករណ៍ ៦ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យ ដែលតថាគត
ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រ-
ឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹង នូវប្រយោជន៍
ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៦ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមេសុ ឆសុ ។ ឆសុ អជ្ឈត្តិកេសុ អាយតនេសុ ។
 ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ ឆសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា-
 និព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ
 សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ឆ បញ្ញា ឆ ឧទ្ទេសា
 ឆ វេយ្យាករណានិទិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ សត្ត បញ្ញា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត
 វេយ្យាករណានិទិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ សត្តសុ ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា-
 និព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មា-
 បរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ សត្តសុ ។
 សត្តសុ វិញ្ញាណាដ្ឋិតិសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ
 សត្តសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋ-
 មាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្ម-
 ត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ ទសកនិបាត

ធម៌ ៦ គឺអ្វី ។ គឺអាយតនៈខាងក្នុងទាំង ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួច
 ស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹង នូវប្រ-
 យោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៦ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណាដែលតថាគត ពោលថា បញ្ញា ៦ ឧទ្ទេស
 ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦ ដូច្នោះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះតថាគត ពោលហើយ ព្រោះ
 អាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ញា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍
 ៧ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ
 ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយ-
 ណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ
 ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ
 ក្នុងធម៌ ៧ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៧
 គឺអ្វី ។ គឺវិញ្ញាណដ្ឋិតិទាំង ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយ
 ណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ
 ឃើញនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយ
 ប្រពៃក្នុងធម៌ទាំង ៧ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សត្ត បញ្ញា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ អដ្ឋ
 បញ្ញា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ
 ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ អដ្ឋសុ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋជ-
 មាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តា-
 ភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។
 កតមេសុ អដ្ឋសុ ។ អដ្ឋសុ លោកធម្មេសុ ។
 ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា-
 និព្វិន្ទមាណោ សម្មារិដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ
 សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ អដ្ឋ បញ្ញា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា
 អដ្ឋ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ នវ បញ្ញា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ញា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧
ដូច្នោះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។
ពាក្យថា បញ្ញា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោល
ហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញ
ទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ
ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៨ រមែង
ធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៨ គឺអ្វី ។ គឺលោក-
ធម៌ទាំង ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ
ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញ
នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ
ក្នុងធម៌ទាំង ៨ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។
ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ញា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨
ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។
ពាក្យថា បញ្ញា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោល
ហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នវសុ ភិក្ខុវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាធិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិវ្រដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី
 សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ
 ហោតិ ។ កតមេសុ នវសុ ។ នវសុ
 សត្តារាសេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ នវសុ ធម្មេសុ
 ភិក្ខុ សម្មាធិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិវ្រដ្ឋមាណោ សម្មារិមុ-
 ច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ នវ
 បញ្ញា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ
 យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទស បញ្ញា
 ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ
 បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទសសុ ភិក្ខុវេ
 ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាធិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិវ្រដ្ឋមាណោ
 សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិ-
 សមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់
ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ
ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៩ រមែងធ្វើនូវទីបំផុត
នៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៩ គឺអ្វី ។ គឺសត្តារាសៈទាំង ៩ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់
ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ
ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៩ នេះឯង រមែងធ្វើ
នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោល
ថា បញ្ញា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថា-
គតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ញា ១០
ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នោះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យ
នុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រ-
ឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍
ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ១០ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កតមេសុ ទសសុ ។ ទសសុ អកុសលកម្មបថេសុ ។
 ឥមេសុ ខោ ភិក្ខុវេ ទសសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ
 សម្មានិព្វិទ្ធិមាណោ សម្មារិវដ្ឋិមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ
 សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ទស បញ្ញា ទស
 ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
 ឥទមេតំ បទិច្ច វុត្តន្តិ ។

[២៨] ឯកំ សមយំ ភកវា កជង្គុលាយំ
 វិហារតិ វេទ្យវនេ ។ អថខោ សម្មហុលា
 កជង្គុលា^(១) ឧចាសកា យេន កជង្គុលា^(២) ភិក្ខុនី
 តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា កជង្គុលំ ភិក្ខុនី
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ
 និសិទ្ធា ខោ កជង្គុលា ឧចាសកា កជង្គុលំ^(៣)
 ភិក្ខុនី ឯតទរោចំ វុត្តមិទំ អយ្យេ ភកវតា
 មហាបញ្ចេសុ ឯកោ បញ្ញោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ

១ ម. កជង្គុលកា ។ ២ ម. កជង្គុលិកា ។ ៣ ម. កជង្គុលិកំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ធម៌ទាំង ១០ គឺអ្វី ។ គឺ អកុសលកម្មបឋមទាំង ១០ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ
 រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវ
 ប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ១០ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុត
 នៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា
 បញ្ញា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគត
 ពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

[២៨] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុង
 វត្តវេឡូវ័ន ទៀបក្រុងកជង្គលា ។ គ្រានោះ ពួកកជង្គលឧបាសក
 (ឧបាសកអ្នកនៅក្នុងក្រុងកជង្គលា) ជាច្រើនគ្នា បានចូលទៅរកកជង្គលា-
 ភិក្ខុនី (ភិក្ខុនីនៅក្នុងក្រុងកជង្គលា) លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំកជង្គលា-
 ភិក្ខុនីហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកកជង្គលឧបាសក អង្គុយក្នុង
 ទីសមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងកជង្គលាភិក្ខុនីថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ពាក្យ
 ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ ក្នុងមហាបញ្ញាថា បញ្ញា ១ ឧទ្ទេស១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកំ វេយ្យាករណំ ទ្វេ បញ្ញា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ
 វេយ្យាករណានិ តយោ បញ្ញា តយោ ឧទ្ទេសា
 តីណិ វេយ្យាករណានិ ចត្តារោ បញ្ញា ចត្តារោ
 ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានិ បញ្ច បញ្ញា
 បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានិ ឆ បញ្ញា
 ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានិ សត្ត បញ្ញា
 សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានិ អដ្ឋ
 បញ្ញា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានិ
 នវ បញ្ញា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានិ
 ទស បញ្ញា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យា-
 ករណានីតិ ។ ឥមស្ស នុ ខោ អយ្យេ ភកវតោ
 សង្ខត្តេន ភាសិតស្ស កថំ វិត្តារេន អត្តោ
 ទដ្ឋព្វោតិ ។ ន ខោ បនេតំ អារុសោ ភកវតោ
 សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិក្កហិតំ នបិ មនោការដីយានំ
 ភិក្ខុនំ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិក្កហិតំ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

វេយ្យាករណ៍ ១ បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ បញ្ហា ៣
ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤
បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ បញ្ហា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យា-
ករណ៍ ៦ បញ្ហា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨
វេយ្យាករណ៍ ៨ បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ បញ្ហា ១០
ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ។ បពិត្រនាងម្ចាស់ សេចក្តីនៃពាក្យ
ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង ដោយបំប្រួញនេះ តើគួរយល់
ដោយពិស្តារ ដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យនុ៎ះ អាត្មា
មិនបានស្តាប់ ក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រ មិនបានត្រង់ត្រាប់ ក្នុងទីចំពោះ
ព្រះភក្ត្រ នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ទាំងមិនបានស្តាប់ ក្នុងទីចំពោះ
មុខ មិនបានត្រង់ត្រាប់ ក្នុងទីចំពោះមុខ ពួកភិក្ខុ អ្នកអប់រំវិចិត្តទេ

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អបិច យថាមេត្ត ខាយតិ តំ សុណាថ សាធុកំ
 មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ អយ្យតិ ខោ
 កជង្គុលា ឧទាសកា កជង្គុលាយ ភិក្ខុនិយា
 បច្ចុស្សោសុំ ។ កជង្គុលា ភិក្ខុនី ឯតទរោថ
 ឯកោ បញ្ញា ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណានិ
 ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភកវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។
 ឯកជម្មេ អារុសោ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិជ្ជមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្ត-
 ទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ជម្មេ ទុក្ខស្សន្ត-
 ករោ ហោតិ ។ កតមស្មី ឯកជម្មេ ។ សព្វ
 សត្តា អាហារដ្ឋិតិកា ។ ឥមស្មី ខោ អារុសោ
 ឯកជម្មេ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិជ្ជមាណោ
 សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិស-
 មេច្ច ទិដ្ឋេវ ជម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ប៉ុន្តែពាក្យនុ៎ះ អាត្មាយលំយ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់
 ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវពាក្យនុ៎ះ ឲ្យប្រពៃចុះ អាត្មានឹងសម្តែងប្រាប់ ។
 ពួកកងជង្គលឧបាសក ក៏បានទទួលពាក្យ នៃកងជង្គលភិក្ខុនិហោ ករុណា
 នាងម្ចាស់ ។ កងជង្គលភិក្ខុនិហោបានពោលដូច្នោះថា ពាក្យដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគសម្តែងថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ ដូច្នោះនុ៎ះ ពាក្យ
 នុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់
 ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ
 ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ១ រមែងធ្វើនូវទីបំផុត
 នៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ១ គឺអ្វី ។ គឺសត្វទាំងពួង រស់ដោយ
 សារអាហារ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ
 ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ
 ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ
 ក្នុងធម៌មួយនេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកោ បញ្ញា ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ
 វេយ្យាករណានិទ្ទិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភកវតា ឥនមេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វេ បញ្ញា ទ្វេ ឧទ្ទេសោ ទ្វេ
 វេយ្យាករណានិទ្ទិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភកវតា
 កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វីសុ អារុសោ ធម្មេសុ
 ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិជ្ជមាណោ សម្មារិមុច្ច-
 មាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ
 ទ្វីសុ ។ នាមេ ច រូបេ ច ។ ឥមេសុ ខោ
 អារុសោ ទ្វីសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិជ្ជមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី
 សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ
 ហោតិ ។ ទ្វេ បញ្ញា ទ្វេ ឧទ្ទេសោ ទ្វេ វេយ្យាករណានិទ្ទិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភកវតា ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១
 វេយ្យាករណ៍ ១ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ
 ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែង
 ថា បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នោះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ
 ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទី
 បំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ២
 រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ២ គឺអ្វី ។ គឺនាម
 ១ រូប ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ
 ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញ
 នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌
 ទាំង ២ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា
 ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងថា បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២
 ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះមានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

តយោ បញ្ញា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភកវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។
 តីសុ អារុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ
 សម្មារិជ្ជមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី
 សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ
 ហោតិ ។ កតមេសុ តីសុ ។ តីសុ វេទនាសុ ។
 ឥមេសុ ខោ អារុសោ តីសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា-
 និព្វិន្ទមាណោ សម្មារិជ្ជមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ
 សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ តយោ បញ្ញា តយោ
 ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
 ភកវតា ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ចត្តារោ បញ្ញា
 ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ
 ខោ បនេតំ វុត្តំ ភកវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងថា បញ្ញា ៣ ឧទ្ទេស ៣
 វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នោះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែង
 ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ
 រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវ
 ប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៣ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៣ គឺអ្វី ។ គឺ វេទនាទាំង ៣ ។ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ
 រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រ-
 យោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៣ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងថា បញ្ញា ៣
 ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគសម្តែងថា បញ្ញា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នោះនុ៎ះ
 ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចតុសុ អារុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភារិតចិត្តោ
 សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ចតុសុ ។
 ចតុសុ សតិប្បដ្ឋានេសុ ។ ឥមេសុ ខោ អារុសោ
 ចតុសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភារិតចិត្តោ សម្មា-
 បរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខ-
 ស្សន្តករោ ហោតិ ។ ចត្តារោ បញ្ញា ចត្តារោ
 ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
 ភកវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បញ្ច បញ្ញា បញ្ច
 ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ
 វុត្តំ ភកវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បញ្ចសុ
 អារុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភារិតចិត្តោ សម្មាប-
 រិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខ-
 ស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ បញ្ចសុ ។
 បញ្ចសុ ឥន្ទ្រិយេសុ... កតមេសុ ឆសុ ។ ឆសុ
 ទិស្សរណីយាសុ ធាតុសុ ... កតមេសុ សត្តសុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចម្រើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវ
 ទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៤
 រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៤ គឺអ្វី ។ គឺ
 សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចម្រើនល្អ
 ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍
 ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៤ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងថា
 បញ្ញា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគសម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ សម្តែងថា បញ្ញា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ដូច្នោះនុ៎ះ
 ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តបានចម្រើនល្អអ ដោយប្រពៃ ឃើញ
 នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៥
 រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៥ គឺអ្វី ។ គឺតន្ត្រិយ
 ទាំង ៥ ... ធម៌ ៦ គឺអ្វី ។ គឺនិស្សរណីយធាតុទាំង ៦ ... ធម៌ ៧ គឺអ្វី ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សត្តសុ ពោជ្ឈង្គេសុ... កតមេសុ អដ្ឋសុ ។
អដ្ឋសុ អរិយេសុ អដ្ឋង្គិកេសុ មក្កេសុ ។ ឥមេសុ
ខោ អារុសោ អដ្ឋសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុកា-
វិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច
ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តកហោ ហោតិ ។ អដ្ឋ បញ្ញា
អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
ភកវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ នវ បញ្ញា នវ
ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ
វុត្តំ ភកវតា កិញ្ចោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ នវសុ អារុសោ
ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ សម្មារិវដ្ឋមាណោ
សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី សម្មត្តាភិសមេច្ច
ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តកហោ ហោតិ ។ កតមេសុ
នវសុ ។ នវសុ សត្តារាសេសុ ។ ឥមេសុ
ខោ អារុសោ នវសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមាណោ
សម្មារិវដ្ឋមាណោ សម្មារិមុច្ចមាណោ សម្មាបរិយន្តទស្សារី

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

គឺពោជ្ឈង្គទាំង ៧ . . . ធម៌ ៨ គឺអ្វី ។ គឺអដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរទាំង ៨ ។

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចម្រើនល្អ ដោយប្រពៃ

ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ

ក្នុងធម៌ទាំង ៨ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងថា បញ្ញា ៨ ឧទ្ទេស ៨

វេយ្យាករណ៍ ៨ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះមានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះ

អាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះមានព្រះភាគ សម្តែងថា បញ្ញា

៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នោះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ

កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួច

ស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រ-

យោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៩ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន

បាន ។ ធម៌ ៩ គឺអ្វី ។ គឺសត្តាវាសៈទាំង ៩ ។ ម្នាលអារុសោ

ទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់

ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មត្តាកិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ
 ហោតិ ។ នវ បញ្ញា នវ ឧទ្ទេសា នវ
 វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភកវតា ឥទមេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ ទស បញ្ញា ទស ឧទ្ទេសា ទស
 វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភកវតា
 កិញ្ចោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទសសុ អារុសោ ធម្មេសុ
 ភិក្ខុ សម្មាសុការិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សវី
 សម្មត្តាកិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។
 កតមេសុ ទសសុ ។ ទសសុ កុសលកម្ម-
 បថេសុ ។ ឥមេសុ ខោ អារុសោ ទសសុ
 ធម្មេសុ សម្មាសុការិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សវី
 សម្មត្តាកិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។
 ទស បញ្ញា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភកវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៩ នេះឯង រមែងធ្វើ
 នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 សម្តែងថា បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគសម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏
 មានព្រះភាគសម្តែងថា បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នោះ
 នុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យ
 ហេតុអ្វី ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តបានចម្រើនល្អដោយប្រពៃ
 ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ
 ក្នុងធម៌ ១០ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ១០ គឺ
 អ្វី ។ គឺកុសលកម្មបឋមទាំង ១០ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 មានចិត្តចម្រើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់
 ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ១០ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទី
 បំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 សម្តែងថា បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឥតិ ខោ អារុសោ យន្តំ វុត្តំ ភកវតា^(១) មហាបញ្ចេសុ
 ឯកោ បញ្ញា ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណំ
 ។ បេ ។ ទស បញ្ញា ទស ឧទ្ទេសា ទស
 វេយ្យាករណាជីតិ ឥតិ ឥមស្ស ខោ អហំ អារុសោ
 ភកវតា សង្ខត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្តារេន អត្តំ
 អាជាជមិ ។ អាភដ្ឋមាណា ច បន តុម្ភេ
 អារុសោ ភកវត្តញ្ញោវ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ បរិ-
 បុច្ឆេយ្យាថ^(២) យថា នោ ភកវា ព្យាករោតិ តថា
 នំ ធាវយ្យាថាតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ កដដ្ឋលា
 ឧទាសកា កដដ្ឋលាយ ភិក្ខុនិយា ភាសិតំ
 អភិទដ្ឋិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា កដដ្ឋលំ
 ភិក្ខុនី អភិវាទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។

១ ម. ឯត្តន្តវេ សង្ខិត្តេន ភាសិតាស្វតិ បាហា ទិស្សន្តិ ។ ២ ឱ. ម.
 បដិបុច្ឆេយ្យាថ ។ ៣ ម. យថា ខោ នំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែង
 ហើយ ក្នុងមហាបញ្ញាថា បញ្ញា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១
 ។ បេ ។ បញ្ញា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នោះនោះ
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ដោយសង្ខេបនេះ អាត្មាយល់សេចក្តី ដោយពិស្តារយ៉ាងនេះ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ប្រសិនណា បើអ្នកទាំងឡាយ ប្រាថ្នា (ចង់
 ដឹងច្បាស់) ត្រូវចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយទូលសួរ
 បញ្ជាក់សេចក្តីនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ដោះស្រាយសេចក្តីនោះ
 យ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវសេចក្តីនោះ យ៉ាងនោះចុះ ។
 ពួកកកជង្គុលឧបាសក ក៏ត្រេកអរអនុមោទនា នូវភាសិតរបស់កកជង្គុល-
 ភិក្ខុនីថា ករុណានាងម្ចាស់ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំ
 កកជង្គុលភិក្ខុនី រួចធ្វើប្រទក្សិណ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកកកជង្គុលឧបាសក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋា ខោ កជដ្ឋលា ឧបាសកា យាវតកោ
 អហោសិ កជដ្ឋលាយ ភិក្ខុនិយា សទ្ធិ កថាសល្លាហោ
 តំ សព្វំ ភកវតោ អាហោចេសុំ ។ សាធុ សាធុ
 កហាបតយោ បណ្ឌិតា កហាបតយោ កជដ្ឋលា ភិក្ខុនី
 មហាបញ្ញា កហាបតយោ កជដ្ឋលា ភិក្ខុនី សចេបិ
 តុម្ហេ កហាបតយោ មំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ បុច្ឆេ-
 យ្យាថ អហាម្បិចេតំ ឯវមេវ ព្យាករយ្យំ យថាតំ^(១)
 កជដ្ឋលាយ ភិក្ខុនិយា ព្យាកតំ ។ ឯសោ ចេវ
 តស្ស អត្តោ ឯវព្វា ជំ ជាវយ្យាថាតិ ។

[២៩] យាវតា ភិក្ខុវេ កាសិកោសលា យាវតា
 វញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស វិជិតំ^(២)
 រាជា តត្ថ បសេនទិ កោសលោ អក្កមក្ខាយតិ ។

១ ម. យថា ហិ ។ ២ ម. វិជិតេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តាមទំនងពាក្យ ដែលខ្លួនបានសំណេះ-
 សំណាល ជាមួយនឹងកង្កែបលាភិក្ខុនី ដោយសព្វគ្រប់ ។ (ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា) ម្ចាស់គហបតីទាំងឡាយ ល្អហើយ
 ល្អហើយ ម្ចាស់គហបតីទាំងឡាយ កង្កែបលាភិក្ខុនី ជាអ្នកប្រាជ្ញ
 ម្ចាស់គហបតីទាំងឡាយ កង្កែបលាភិក្ខុនី ជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាច្រើនមែន
 ម្ចាស់គហបតីទាំងឡាយ ប្រសិនបើអ្នកទាំងឡាយ ចូលមករកតថាគត
 ហើយសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ តថាគតក៏ដោះស្រាយសេចក្តីនោះ យ៉ាងនោះ
 ដូចជាកង្កែបលាភិក្ខុនី ដែលដោះស្រាយដែរ ។ នុ៎ះជាសេចក្តីនៃបញ្ហា
 នោះ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវចាំទុកនូវសេចក្តីនោះ យ៉ាងនេះចុះ ។

[២៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ជនអ្នកនៅ ក្នុងកាសិជនបទ
 និងកោសលជនបទ កំណត់ត្រឹមណា ដែនរបស់ស្តេចបសេនទិ-
 កោសល កំណត់ត្រឹមណា ស្តេចបសេនទិកោសល ប្រា-
 កដថា ជាអ្នកប្រសើរ ក្នុងដែននោះ (កំណត់ត្រឹមណោះ) ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

រញ្ជាបិ ខោ ភិក្ខុវេ បសេនទិស្ស កោសលស្ស
 អត្ថេ អញ្ញ្ញត្តំ អត្តិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ
 ភិក្ខុវេ សុតវា អរិយស្សាវកោ តស្មីបិ និព្វិន្ទតិ
 តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិវដ្ឋតិ បកេវ ហីនស្មី
 យាវតា ភិក្ខុវេ ចន្ទិមសុរិយា បរិហារន្តិ ទិសា ភន្តិ
 វិរោចមាណា តាវ សហស្សជាលោកោ តស្មី
 សហស្សជាលោកេ សហស្សំ ចន្ទានំ សហស្សំ
 សុរិយានំ សហស្សំ សិទេរុបព្វតវាជានំ សហស្សំ
 ជម្ពូទីចានំ សហស្សំ អមរកោយានានំ^(១) សហស្សំ
 ឧត្តរក្សានំ សហស្សំ បុព្វវិទេហានំ ចត្តារិ មហា-
 សមុទ្ធសហស្សានិ ចត្តារិ មហារាជសហស្សានិ
 សហស្សំ ចាតុម្ពហារាជិកានំ សហស្សំ តាវត្តិសានំ
 សហស្សំ យាមានំ សហស្សំ តុសិកានំ សហស្សំ
 និម្មានរតីនំ សហស្សំ បរិនិម្ពិតវសវត្តិនំ សហស្សំ
 ព្រហ្មលោកានំ យាវតា ភិក្ខុវេ សហស្សលោកនាតុ

១ ឱ. ម. អមរកោយានានំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែស្តេចបសេនទិកោសល គង់មានសភាពក្លាយ
 ទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កអ្នកចេះ
 ដឹង កាលបើឃើញ យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងការ
 បិតនៅក្នុងរាជសម្បត្តិនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងការបិតនៅក្នុង
 រាជសម្បត្តិនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាស្តេចក្នុង
 ដែនកោសល ជ័ប្រសើរ ដោយរាជសម្បត្តិឡើយ នឹងបាច់ពោល
 ទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះចន្ទនិងព្រះ
 អាទិត្យទាំងឡាយ គោចរទៅត្រឹមណា ទិសទាំងឡាយ ក៏ភ្លឺរុងរឿង
 កំណត់ត្រឹមណោះ លោកធាតុត្រឹមមួយពាន់ ក្នុងលោកមួយពាន់នោះ
 មានព្រះចន្ទមួយពាន់ ព្រះអាទិត្យមួយពាន់ ស្តេចភ្នំសិរេរុមួយពាន់
 ជម្ពូទ្វីបមួយពាន់ អមរគោយានទ្វីបមួយពាន់ ឧត្តរកុរុទ្វីបមួយពាន់
 បុព្វវិទេហទ្វីបមួយពាន់ មហាសមុទ្រ ៤ ពាន់ មហារាជ ៤ ពាន់ ចា-
 តុម្មហារាជិកៈមួយពាន់ តាវត្តិឡមួយពាន់ យាមៈមួយពាន់ តុសិត
 មួយពាន់ និម្មានរតីមួយពាន់ បរនិម្មិតវសវត្តិមួយពាន់ ព្រហ្មលោក
 មួយពាន់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោកធាតុមួយពាន់ កំណត់ត្រឹមណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មហាព្រហ្មា តត្ថ អក្កមក្ខាយតិ ។ មហាព្រហ្មនោបិ
 ខោ ភិក្ខុវេ អត្ថេវ អញ្ញាថត្ថំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។
 ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ សុតវា អរិយស្សារកោ តស្មីបិ
 និព្វិន្ទតិ តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិវដ្ឋតិ បកេវ ហីនស្មី ។
 ហោតិ សោ ភិក្ខុវេ សមយោ យំ អយំ លោកោ
 សំវដ្ឋតិ សំវដ្ឋមាណេ ភិក្ខុវេ លោកេ យេភុយ្យេន
 សត្តា អាកស្សវត្តនិកា កវន្តិ ។ តេ តត្ថ ហោន្តិ
 មនោមយា បីតិកក្ខា សយំបកា អន្តសិក្ខេ
 ចរា សុភដ្ឋាយិនោ ចិរំ ទីយមទ្ធានំ តិដ្ឋន្តិ ។
 សំវដ្ឋមាណេ ភិក្ខុវេ លោកេ អាកស្សរា ទេវា
 អក្កមក្ខាយន្តិ ។ អាកស្សរានំបិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទេវានំ អត្ថេវ អញ្ញាថត្ថំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មហាព្រហ្ម ប្រាកដថាជាអ្នកប្រសើរ ក្នុងលោកជាតុមួយពាន់នោះ កំណត់
ត្រឹមណោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ មហាព្រហ្ម គង់មាន
សភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កអ្នក
ចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងការបិតនៅ
ក្នុងសម្បត្តិនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងការបិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះហើយ
រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាអ្នកប្រសើរឡើយ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី
ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានសម័យ ដែល
លោកនេះកំពុងវិនាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលលោកកំពុងវិនាស
ពួកសត្វជាច្រើន រមែងទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោកជាន់អាកស្សរៈ ។ ពួក
សត្វក្នុងជាន់អាកស្សរៈនោះ កើតដោយឈានចិត្ត មានបីតិជាអាហារ
មានពន្លឺខ្លួនឯង ចរទៅក្នុងអាកាស បិតនៅក្នុងវិមានដ៏ល្អ បិតនៅអស់
កាលដ៏យូរអង្វែង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលលោកកំពុងវិនាស
ពួកទេវតាជាន់អាកស្សរៈ រមែងប្រសើរជាងគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ប៉ុន្តែពួកទេវតាជាន់អាកស្សរៈ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ សុត្តវា អរិយស្សារកោ
 តស្មីបិ និព្វិន្ទតិ តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិវុទ្ធិតិ បកេវ
 ហីនស្មិន្តិ ។ ទសយិមាទិ ភិក្ខុវេ កសិណាយ-
 តនាទិ ។ កតមាទិ ទស ។ បបរីកសិណាមេកោ
 សញ្ញាធាតិ ឧទ្ធុំ អដោ តិរិយំ អទ្ធវយំ អប្ប-
 មាលំ ។ អាចោកសិណាមេកោ សញ្ញាធាតិ...
 តេជោកសិណាមេកោ សញ្ញាធាតិ... វាយោកសិ-
 ណាមេកោ សញ្ញាធាតិ... ដីលកសិណាមេកោ
 សញ្ញាធាតិ... បីតកសិណាមេកោ សញ្ញាធាតិ...
 លោហិតកសិណាមេកោ សញ្ញាធាតិ... ឌីនាត-
 កសិណាមេកោ សញ្ញាធាតិ... អាកាសកសិណា-
 មេកោ សញ្ញាធាតិ... វិញ្ញាណកសិណាមេកោ
 សញ្ញាធាតិ ឧទ្ធុំ អដោ តិរិយំ អទ្ធវយំ អប្បមាលំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះ
 ហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងការបិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះ កាល
 នឿយណាយ ក្នុងការបិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ
 ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាអ្នកប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោក
 ទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈមាន ១០ យ៉ាង ។
 កសិណាយតនៈ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់
 ច្បាស់នូវបឋវីកសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានចំ-
 ណែកពីរ រកប្រមាណមិនបាន ។ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវ
 អាបោកសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវតេជោកសិណ...
 បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវវាយោកសិណ... បុគ្គលពួកមួយស្គាល់
 ច្បាស់នូវនីលកសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវបីតកសិណ...
 បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវលោហិតកសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់
 ច្បាស់នូវឱទាតកសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវអាកាស-
 កសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវវិញ្ញាណកសិណ ទាំង
 ខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានចំណែកពីរ រកប្រមាណមិនបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ ទស កសិណាយតនាណិ ។ ឯតទក្កំ
 ភិក្ខុវេ ឥមេសំ ទសន្នំ កសិណាយតនាណំ យទិទំ
 វិញ្ញាណកសិណាមេកោ សញ្ញាណតិ ឧទ្ធុំ អនោ
 តិរិយំ អទ្ធរិយំ អប្បមាណំ ។ ឯវំសញ្ញំនោមិ ខោ
 ភិក្ខុវេ សន្តិ សត្តា ឯវំសញ្ញំនំមិ ខោ ភិក្ខុវេ
 សត្តាណំ អត្ថេវ អញ្ញាចត្ថំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។
 ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ សុត្តវា អរិយស្សារកោ តស្មីមិ
 និព្វិន្ទតិ តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិវុទ្ធតិ បកេវ
 ហីនស្មី ។ អន្និមាណិ ភិក្ខុវេ អភិកាយតនាណិ ។
 កតមាណិ អដ្ឋ ។ អដ្ឋត្ថំ រូបសញ្ញំ ឯកោ
 ពហិទ្ធា រូបាណិ បស្សតិ បរិត្តាណិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណាណិ
 តាណិ អភិកុយ្យ ជាដាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញំ
 ហោតិ ឥទំ បបមំ អភិកាយតនំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាកសិណាយតនៈទាំង ១០ នេះ កសិណា-
តយនៈដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវវិញ្ញាណ-
កសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានចំណែកពីរ រកប្រ-
មាណមិនបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ តែងមានសេចក្តី
សម្គាល់យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសត្វដែលមានសញ្ញា
យ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ អរិយសាវ័ក អ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែង
នឿយណាយ ក្នុងវិញ្ញាណកសិណនោះ កាលនឿយណាយក្នុងវិញ្ញាណ-
កសិណនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់
ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភិកាយ-
តនៈ (ហេតុជាគ្រឿងគ្របសង្កត់នូវបច្ចុនីកធម៌) នេះមាន ៨ យ៉ាង ។ អភិ-
កាយតនៈ ៨ យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសម្គាល់
នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ
ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់រូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាង
នេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អដ្ឋតំ រូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ
 អប្បមាលានិ សុវណ្ណុទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិកុយ្យ
 ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ ទុតិយំ
 អភិកាយតនំ ។ អដ្ឋតំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ
 ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណុទុព្វណ្ណានិ
 តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញំ
 ហោតិ ឥទំ តតិយំ អភិកាយតនំ ។ អដ្ឋតំ
 អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ
 អប្បមាលានិ សុវណ្ណុទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិកុយ្យ
 ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ
 ចតុតំ អភិកាយតនំ ។ អដ្ឋតំ អរូបសញ្ញំ
 ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ ដីលានិ ដីលវណ្ណានិ
 ដីលនិទស្សនានិ ដីលនិកាសានិ ។ សេយ្យថាមិ ធាម
 ឧម្មារបុប្ផំ^(១) ដីលំ ដីលវណ្ណំ ដីលនិទស្សនំ ដីលនិកាសំ

១ ឱ. ម. ឧម្មារបុប្ផំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

បុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះហើយ មានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ២ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះហើយមានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៣ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ហើយឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់ នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៤ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរខៀវ មានពន្លឺខៀវ ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាត្រកៀតខៀវ មានពណ៌ខៀវ ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ខៀវ មានពន្លឺខៀវ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ វា បន តំ វត្ថំ ពារាណសេយ្យកំ
ឧភតោភាគវិមជ្ជំ ដីលំ ដីលវណ្ណំ ដីលនិទស្សនំ
ដីលនិកាសំ ឯវមេវំ អជ្ឈត្ថំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ
ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ ដីលានិ ដីលវណ្ណានិ
ដីលនិទស្សនានិ ដីលនិកាសានិ តានិ អភិកុយ្យ
ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ បញ្ចមំ
អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្ថំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា
រូចានិ បស្សតិ បីតានិ បីតវណ្ណានិ បីតនិទស្សនានិ
បីតនិកាសានិ ។ សេយ្យថាបិ ធាម កណ្ណិការបុប្ផំ
បីតំ បីតវណ្ណំ បីតនិទស្សនំ បីតនិកាសំ សេយ្យថា
វា បន តំ វត្ថំ ពារាណសេយ្យកំ ឧភតោភាគវិមជ្ជំ
បីតំ បីតវណ្ណំ បីតនិទស្សនំ បីតនិកាសំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពុំនោះសោត រូបនោះ ប្រៀបដូចជាសំពត់ កើតក្នុងក្រុងពារាណសី
 មានសាច់មដ្ឋ ទាំងពីរខាង ហៅថា សំពត់ខៀវ មានពណ៌ខៀវ
 ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ខៀវ មានពន្លឺខៀវ យ៉ាង
 ណាមិញ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង
 ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ជាទី
 ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរខៀវ មានពន្លឺខៀវ គ្របសង្កត់នូវរូប
 ទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មា
 អញឃើញដូច្នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៥ ។ បុគ្គល
 ពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាង
 ក្រៅ ដែលជារូបលឿង មានសម្បុរលឿង ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា
 នេះមានសម្បុរលឿង មានពន្លឺលឿង ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាកណ្តិការលឿង
 មានពណ៌លឿង ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌លឿង
 មានពន្លឺលឿង ពុំនោះសោត រូបនោះប្រៀបដូចជាសំពត់ កើត
 ក្នុងក្រុងពារាណសី មានសាច់មដ្ឋទាំងពីរខាងហៅថា សំពត់លឿង ជាទី
 ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌លឿង មានពន្លឺលឿង យ៉ាងណាមិញ

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវមេវំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ
 បស្សតិ បីតានិ បីតវណ្ណានិ បីតនិទស្សនានិ បីតនិ-
 កាសានិ តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ
 ហោតិ ឥទំ ឆដ្ឋំ អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញំ
 ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ លោហិតកានិ
 លោហិតកវណ្ណានិ លោហិតកនិទស្សនានិ លោហិ-
 តកនិកាសានិ ។ សេយ្យថាបិ ធាម ពន្ធដីវកបុប្ផំ^(១)
 លោហិតកំ លោហិតកវណ្ណំ លោហិតកនិទស្សនំ
 លោហិតកនិកាសំ សេយ្យថា វា បន តំ វត្ថុ
 ពារាណសេយ្យកំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋំ លោហិតកំ
 លោហិតកវណ្ណំ លោហិតកនិទស្សនំ លោហិតក-
 និកាសំ ឯវមេវំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា
 រូចានិ បស្សតិ លោហិតកានិ លោហិតកវណ្ណានិ
 លោហិតកនិទស្សនានិ លោហិតកនិកាសានិ តានិ
 អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ

១ ឱ. ម. ពន្ធដីវកបុប្ផំ ។

បឋមបណ្ណាសក មហានិទ្ទេស

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូប
 ខាងក្រៅ ដែលជារូបល្បឿន មានសម្បុរល្បឿន ជាទីចង្អុលបង្ហាញ
 ថា នេះមានសម្បុរល្បឿន មានពន្លឺល្បឿន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ
 ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ
 ដូច្នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៦ ។ បុគ្គលពួកមួយ
 មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែល
 ជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមាន
 សម្បុរក្រហម មានពន្លឺក្រហម ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាច្បារក្រហម មានពណ៌
 ក្រហម ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ក្រហម មានពន្លឺក្រហម
 ពុំនោះសោត រូបនោះ ប្រៀបដូចសំពត់ កើតក្នុងក្រុងពារាណសី មាន
 សាច់មដ្ឋ ទាំងពីរខាង ដែលជាសំពត់ក្រហម មានពណ៌ក្រហម ជាទី
 ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ក្រហម មានពន្លឺក្រហម យ៉ាងណាមិញ
 បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូប
 ខាងក្រៅ ដែលជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម ជាទីចង្អុលបង្ហាញ
 ថា នេះមានសម្បុរក្រហម មានពន្លឺក្រហម គ្របសង្កត់ នូវរូបទាំង
 នោះហើយ មានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញ
 ឃើញដូច្នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៧ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សត្តមំ អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញំ
 ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ ឱទាតានិ ឱទាត-
 វណ្ណានិ ឱទាតនិទស្សនានិ ឱទាតនិកាសានិ ។
 សេយ្យថាបិ នាម ឱសនិការកា ឱទាតា
 ឱទាតវណ្ណា ឱទាតនិទស្សនា ឱទាតនិកាសា
 សេយ្យថា វា បន តំ វត្ថុំ ពារាណសេយ្យកំ
 ឧភតោភាគវិមជ្ជំ ឱទាតំ ឱទាតវណ្ណំ ឱទាតនិទស្សនំ
 ឱទាតនិកាសំ ឯវមេវំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ
 ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ ឱទាតានិ ឱទាតវណ្ណានិ
 ឱទាតនិទស្សនានិ ឱទាតនិកាសានិ តានិ អភិកុយ្យ
 ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ អដ្ឋមំ
 អភិកាយតនំ ។ ឥមានិ ខា ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អភិកា-
 យតនានិ ។ ឯតទត្តំ ភិក្ខុវេ ឥមេសំ អដ្ឋន្តំ
 អភិកាយតនានំ យទិទំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ
 ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ ឱទាតានិ ឱទាតវណ្ណានិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូប
 ខាងក្រៅ ដែលជារូប ស មានសម្បុរ ស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមាន
 សម្បុរ ស មានពន្លឺ ស ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាយព្រឹក ស មានពណ៌ ស ជាទី
 ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ ស មានពន្លឺ ស ពុំនោះសោត រូបនោះ
 ប្រៀបដូចជាសំពត់ កើតក្នុងក្រុងពារាណសី មានសាច់មដ្ឋទាំងពីរខាង
 ដែលជាសំពត់ ស មានពណ៌ ស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ ស
 មានពន្លឺ ស យ៉ាងណាមិញ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់
 នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូប ស មាន
 សម្បុរ ស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរ ស មានពន្លឺ ស គ្រប
 សង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ
 ដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិកាយតនៈ
 ទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភិកាយតនៈមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាអភិកាយតនៈទាំង ៨ នេះ អភិកាយតនៈ
 ដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូប
 ខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូប ស មានសម្បុរ ស

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឱនាតនិទស្សនានិ ឱនាតនិភាសានិ តានិ អភិកុយ្យ
 ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញិ ហោតិ ។ ឯវំសញ្ញិ-
 នោមិ ខោ ភិក្ខុវេ សន្តិ សត្តា ឯវំសញ្ញិទំបិ
 ខោ ភិក្ខុវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញាចត្ថំ អត្ថិ
 វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ សុតវា អរិយ-
 ស្សារកោ តស្មីមិ និព្វិន្ទតិ តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ
 វិវុទ្ធតិ បកេវ ហីនស្មី ។ ចតស្សោ ឥមា ភិក្ខុវេ
 បដិបទា ។ កតមា ចតស្សោ ។ ទុក្ខា បដិបទា
 ទន្ធាភិញ្ញា ទុក្ខា បដិបទា ទិប្បាភិញ្ញា សុខា
 បដិបទា ទន្ធាភិញ្ញា សុខា បដិបទា ទិប្បាភិញ្ញា ។
 ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ ចតស្សោ បដិបទា ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរ ស មានពន្លឺ ស គ្របសង្កត់នូវរូប
 ទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មា
 អញឃើញ ដូច្នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វតែងមានសេចក្តី
 សម្គាល់យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ពួកសត្វដែលមានសញ្ញា
 យ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ អរិយសារីកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែង
 នឿយណាយ ក្នុងអត្តភាព នៃពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុង
 អត្តភាព នៃពួកសត្វនោះ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹង
 បាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តី
 ប្រតិបត្តិនេះ មាន ៤ យ៉ាង ។ សេចក្តីប្រតិបត្តិ ៤ យ៉ាង តើ ដូច
 ម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក ទាំងត្រាស់ដឹងបាន ដោយយឺតយូរ ១
 សេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក តែត្រាស់ដឹងបាន ដោយឆាប់រហ័ស ១ សេចក្តី
 ប្រតិបត្តិស្រួល តែត្រាស់ដឹងបាន ដោយយឺតយូរ ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិ
 ស្រួល ទាំងត្រាស់ដឹងបាន ដោយឆាប់រហ័ស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ សេចក្តីប្រតិបត្តិ មាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ ឥមាសំ ចតុន្នំ បដិបទានំ យទិទំ
 សុខា បដិបទា ទិប្បាភិញ្ញា ។ ឯវំ បដិបទ្ទាមិ ខោ
 ភិក្ខុវេ សន្តិ សត្តា ឯវំ បដិបទ្ទានំមិ ខោ ភិក្ខុវេ
 សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញាចត្តំ អត្តិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ
 បស្សំ ភិក្ខុវេ សុតវា អរិយស្សារកោ តស្មីមិ
 និព្វិន្ទតិ តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិជ្ជតិ បកេវ ហីនស្មី ។
 ចតស្សោ ឥមា ភិក្ខុវេ សញ្ញា ។ កតមា ចតស្សោ ។
 បរិត្តមេកោ សញ្ញាណតិ មហាក្កតមេកោ សញ្ញា-
 ណតិ អប្បមាណមេកោ សញ្ញាណតិ នត្តិ កិញ្ចឹតិ
 អាភិញ្ញាញ្ញាយតនមេកោ សញ្ញាណតិ ។ ឥមា ខោ
 ភិក្ខុវេ ចតស្សោ សញ្ញា ។ ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ
 ឥមាសំ ចតុន្នំ សញ្ញានំ យទិទំ នត្តិ
 កិញ្ចឹតិ អាភិញ្ញាញ្ញាយតនមេកោ សញ្ញាណតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាសេចក្តីប្រតិបត្តិទាំង ៤ យ៉ាងនេះ សេចក្តី
 ប្រតិបត្តិ ដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់សេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល ទាំងត្រាស់ដឹង
 បាន ដោយឆាប់រហ័ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ តែងមាន
 សេចក្តីប្រតិបត្តិយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសត្វដែលមាន
 សេចក្តីប្រតិបត្តិយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះ
 ហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងអត្តភាពនៃពួកសត្វនោះ កាល
 នឿយណាយ ក្នុងអត្តភាពនៃពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ
 ក្នុងរបស់ ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ ដ៏ថោក
 ទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញានេះមាន ៤ យ៉ាង ។ សញ្ញា ៤
 យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវបរិវារម្មណ៍គឺ
 កាមាវចរ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវមហគ្គតារម្មណ៍គឺរូបាវចរ បុគ្គល
 ពួកមួយ ស្គាល់នូវអប្បមាណារម្មណ៍ គឺ លោកុត្តរ បុគ្គលពួកមួយ
 ស្គាល់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈថា វត្ថុតិចតួចមិនមាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ សញ្ញាមាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តា
 សញ្ញាទាំង ៤ យ៉ាងនេះ សញ្ញា ដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់បុគ្គលពួក
 មួយ ស្គាល់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈថា វត្ថុតិចតួច មិនមាន ដូច្នោះ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវំសញ្ញិដោបិ ខោ ភិក្ខុវេ សន្តិ សត្តា
 ឯវំសញ្ញិទំបិ ខោ ភិក្ខុវេ សត្តានំ អត្ថេវ
 អញ្ញថត្ថំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ
 សុតវា អរិយស្សារកោ តស្មីបិ និព្វិន្ទតិ តស្មី
 និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិវុទ្ធតិ បកេវ ហីនស្មី ។
 ឯតទត្ថំ ភិក្ខុវេ ពាហិរកានំ ទិដ្ឋិកតានំ យទិទំ
 នោ ចស្សំ នោ ច មេ សិយា ន ភវិស្សាមិ
 ន មេ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវំទិដ្ឋិនោ ភិក្ខុវេ ឯតំ
 ចានិកដ្ឋំ យា ចាយំ តស្ស^(១) ភវេ អប្បដិកុល្យ-
 តា សាចស្ស ន ភវិស្សតិ យា ចាយំ តស្ស
 ភវនិពោធម បដិកុល្យតា សា ចស្ស ន ភវិស្សតីតិ ។

១ ឱ. ម. តស្សាតិ បាហោ នត្ថិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហារត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វតែងមានសញ្ញាយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ពួកសត្វដែលមានសញ្ញាយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងអត្តភាព នៃពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងអត្តភាពនៃពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ ដ៏ថោកទាប ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ណាទិដ្ឋិ (សេចក្តីយល់) ទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅខាងក្រៅសាសនា សេចក្តីយល់ដ៏លើសនុំ៖ បានដល់សេចក្តីយល់ថា បើអាត្មាអញ មិនមានក្នុងអតីតទេ អត្តភាពរបស់អាត្មាអញនេះ ក៏មិនមានក្នុងបច្ចុប្បន្នដែរ បើអាត្មាអញនឹងមិនមានក្នុងអនាគតទេ គ្រឿងកង្វល់បន្តិចបន្តួច ក៏មិនមានដល់អាត្មាអញដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ តែងកើតប្រាកដ ដល់បុគ្គលអ្នកមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការមិនខ្ពើមរអើមក្នុងភពណា របស់បុគ្គលនោះ ការមិនខ្ពើមរអើមនោះ នឹងមិនមានដល់បុគ្គលនោះផង ការខ្ពើមរអើម ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងរលត់ភពណា របស់បុគ្គលនោះ ការខ្ពើមរអើមនោះនឹងមិនមាន ដល់បុគ្គលនោះផង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំទិដ្ឋិដោមិ ខោ ភិក្ខុវេ សន្តិ សត្តា
 ឯវំទិដ្ឋិទំមិ ខោ ភិក្ខុវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញាចត្តំ
 អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ សុតវា
 អរិយស្សារកោ តស្មិមិ និព្វិន្ទតិ តស្មិ និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ
 វិវុដ្ឋតិ បកេវ ហីនស្មិ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ ឯកេ
 សមណព្រាហ្មណា បរមយក្ខវិសុទ្ធិ^(១) បញ្ញាបេន្តិ ។
 ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ បរមយក្ខវិសុទ្ធិ បញ្ញាបេន្តានំ
 យទិទំ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។
 តេ តទកិញ្ញាយ តស្ស សច្ចិកិរិយាយ ធម្មំ
 ទេសេន្តិ ។ ឯវំវាទិដោមិ ខោ ភិក្ខុវេ សន្តិ
 សត្តា ឯវំវាទិទំមិ ខោ ភិក្ខុវេ សត្តានំ
 អត្ថេវ អញ្ញាចត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។

១ បរមត្ថសុទ្ធិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ តែងមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ពួកសត្វដែលមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ក៏គង់មានសភាពក្លាយទៅប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក អ្នកចេះដឹងកាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ រមែងបញ្ញត្តនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធក្នុងសត្វដ៏ឧត្តម^១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាពួកសមណព្រាហ្មណ៍ កាលបញ្ញត្តនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធ ក្នុងពួកសត្វដ៏ឧត្តម ការបញ្ញត្តដ៏ប្រសើរនេះ បានដល់បុគ្គល ដែលកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដឹងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនោះហើយ ក៏សម្តែងធម៌ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វទុកជាមានវាទៈយ៉ាងនេះហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសត្វដែលមានវាទៈយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។

១ ជាឈ្មោះ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនលាភិបុគ្គល ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវំ បស្សំ ភិក្ខុវេ សុត្តវា អរិយស្សារកោ តស្មីបិ
 និព្វិន្ទតិ តស្មី និព្វិន្ទន្តោ អក្កេ វិជ្ជតិ បកេវ
 ហីនស្មី ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ ឯកេ សមណាព្រាហ្មណា
 បរមទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ បញ្ញាបេន្តិ ។ ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ បរម-
 ទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ បញ្ញាបេន្តានំ យទិទំ ឆន្ទំ ផស្សាយត-
 ណានំ សមុទយញ្ច អដ្ឋង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីន-
 វញ្ច និស្សរណញ្ច យថាក្ខតំ វិទិត្វា អនុចាទា
 វិមោក្ខោ ឯវំវាទី ខោ មំ ភិក្ខុវេ ឯវមក្ខាយី ឯកេ
 សមណាព្រាហ្មណា អសតា តុច្ឆា មុសា អក្ខតេន^(១)
 អញ្ញាចិក្ខុន្តិ ន សមណោ កោតមោ កាមានំ បរិញ្ញំ
 បញ្ញាបេតិ ន រូចានំ បរិញ្ញំ បញ្ញាបេតិ ន វេទនានំ បរិញ្ញំ
 បញ្ញាបេតីតិ កាមាណញ្ចាហំ ភិក្ខុវេ បរិញ្ញំ បញ្ញាបេមិ

១ ម. អក្ខតា ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះ
 រមែងនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងពួក
 សត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹងចាំបាច់ពោល
 ទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានសមណ-
 ព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ តែងបញ្ញត្តិរូបព្រះនិព្វានដ៏ឧត្តម ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាពួកសមណព្រាហ្មណ៍ កាលបញ្ញត្តិរូបនិព្វាន
 ដ៏ឧត្តម ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ការបញ្ញត្តិដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់ការរួចស្រឡះ
 ដោយមិនប្រកាន់ ព្រោះដឹងតាមពិតនូវការកើតឡើងផង នូវការរលត់ទៅ
 ផង នូវអានិសង្សផង នូវទោសផង នូវការរលាស់ចេញផងនៃផស្សៈ
 តនៈទាំង ៦ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ តែងនិយាយបង្កាច់តថាគត
 ដែលពោលយ៉ាងនេះប្រាប់យ៉ាងនេះ ដោយពាក្យមិនទៀងទាត់ មិនពិត
 ជាពាក្យកុហកថា សមណគោតម មិនបញ្ញត្តិរូបការកំណត់ដឹងពួកកាមផង
 មិនបញ្ញត្តិរូបការកំណត់ដឹងនូវពួករូបផង មិនបញ្ញត្តិរូបការកំណត់ដឹង
 ពួកវេទនាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតបញ្ញត្តិរូបការកំណត់ដឹង^(១)

១ អដ្ឋកថាថា កន្លងនូវកាមទាំងឡាយបាន ដោយបឋមជ្ឈាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

រូបាណញ្ច បរិញ្ញា បញ្ញបេមិ វេទនាណញ្ច បរិញ្ញា
បញ្ញបេមិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ចាតោ និព្វតោ សីតិភូតោ
អនុចាទា បរិនិព្វានំ បញ្ញបេមិតិ ។

[៣០] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សាវត្ថិយំ វិហារតិ
ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន រាជា បសេនទិ កោសលោ
ឧយ្យោទិកាយ និវត្តោ ហោតិ ជិតសង្កាមោ^(១)
លទ្ធាទិប្បាយោ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ
កោសលោ យេនារាមោ តេន ចាយាសិ យាវតិកា
យានស្ស ភូមិ យានេន កត្វា យាទា បច្ចោរោហិត្វា
បត្តិកោ វ អារាមំ ចារិសិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ អញ្ញោកាសេ
ចង្ក្រមន្តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ
យេន តេ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

១ ឱ. ម. វិជិតសង្កាមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ ទសកនិបាត

នូវកាមទាំងឡាយផង បញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹង^(១) នូវរូបទាំងឡាយ
ផង បញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹង^(២) នូវវេទនាទាំងឡាយផង តថាគតមិនមាន
សេចក្តីស្រេកឃ្លាន មានទុក្ខរលត់ហើយ មានត្រជាក់កើតហើយ រមែង
បញ្ញត្តនូវបរិនិព្វាន ដោយមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដូច្នោះ ។

[៣០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្ត
ជេនពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ
ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ត្រឡប់មកពីច្បាំង ទ្រង់បានឈ្នះ
សង្រ្គាមហើយ ទ្រង់បានតាមព្រះរាជបំណងហើយ ។ គ្រានោះ
ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ស្តេចទៅកាន់អាវាម ទ្រង់ស្តេចទៅ
ដោយព្រះរាជយាន កំណត់ត្រឹមទី ដែលបរយានទៅបាន រួចស្តេច
ទ្រង់ចុះអំពីព្រះរាជយាន ទ្រង់ស្តេចទៅ ដោយព្រះបាទទទេ ចូល
ទៅកាន់អាវាម ។ សម័យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាច្រើនរូប
កំពុងចង្រ្កម ក្នុងទីវាល ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល
ទ្រង់ក៏ចូលទៅរក ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ

១ កន្លងនូវរូបទាំងឡាយបាន ដោយអរូបាវចរជ្ឈានទាំងឡាយ ។ ២ កន្លងនូវ
វេទនា ដោយអនុបាទានិព្វាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តេ ភិក្ខុ ឯតទោច កហំ នុ ខោ ភន្តេ ភកវា
 ឯតហិ វិហារតិ អហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ទស្សនកាមា
 ហិ មយំ ភន្តេ^(១) ភកវន្តំ អហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។
 ឯសោ មហារាជ វិហារោ សំវុត្តទ្វារោ តេន
 អប្បសន្នោ ឧបសង្កម្ពិត្វា អតរមាណោ អាឡិដ្ឋំ
 បរិសិត្វា ឧក្កាសិត្វា អត្តជ្យំ អាគោដេហិ វិរិស្សតិ
 តេ ភកវា ទ្វារន្តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ
 កោសលោ យេន សោ វិហារោ សំវុត្តទ្វារោ តេន
 អប្បសន្នោ ឧបសង្កម្ពិត្វា អតរមាណោ អាឡិដ្ឋំ
 បរិសិត្វា ឧក្កាសិត្វា អត្តជ្យំ អាគោដេសិ ។
 វិរិ ភកវា ទ្វារំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ
 កោសលោ វិហារំ បរិសិត្វា ភកវតោ ចានេសុ
 សិរសា និបតិត្វា ភកវតោ ចានានិ^(១) មុខេន ច
 បរិច្ចម្ពតិ ចាណីហិ ច បរិសម្ពាហតិ ឆាមញ្ច សាវេតិ

១ ឱ. ឯត្តន្តរេ តន្តិ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ បាទេតិ បាហោ មញ្ញេ ភវេយ្យ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

បានសួរភិក្ខុទាំងនោះដូច្នោះថា បពិត្រព្រះករុណាទាំងឡាយដ៏ចម្រើន ឥឡូវ
នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ស្តេចគង់នៅក្នុងទីណា
បពិត្រព្រះករុណាទាំងឡាយដ៏ចម្រើន ដ្បិតយើងខ្ញុំមានប្រាថ្នា ចង់គាល់ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ បពិត្រមហាវគ្គ វិហារនុ៎ះ
មានទ្វារបិទហើយ សូមព្រះអង្គមានព្រះសូរសៀងតិច ស្តេចចូលទៅតាម
ទ្វារនោះក្បែររាន់ពេក ចូលទៅកាន់របៀងសឹមគ្រហែមហើយគោះសន្ទុះ
ទ្វារ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងទ្រង់បើកទ្វារថ្វាយព្រះអង្គ ។ គ្រានោះ ព្រះ
បាទបសេនទិកោសល ទ្រង់មានព្រះសូរសៀងតិចហើយ ចូលទៅកាន់
វិហារដែលមានទ្វារបិទហើយ មិនបានរួសរាន់ ហើយទ្រង់ចូលទៅ
កាន់របៀង ហើយគ្រហែម គោះសន្ទុះទ្វារ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់
បើកទ្វារ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ស្តេចចូលទៅកាន់
វិហារ ក្រាបចុះទៀបព្រះបាទទាំងគូនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយព្រះសិររូ
ហើយដប់នូវព្រះបាទទាំងគូ នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយព្រះឱស្នផង
ទ្រង់ច្របាច់ ដោយព្រះហស្តផង ទ្រង់ក្រាបទូលឲ្យជ្រាបព្រះនាមផងថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

រាជាហំ ភន្តេ បសេនទិ កោសលោ រាជាហំ ភន្តេ
 បសេនទិ កោសលោតិ ។ កម្សន តំ មហារាជ អត្តវសំ
 សម្បស្សមាណោ ឥមស្មី សរិវេ ឯវ្រូបំ បរមនិបច្ចការំ
 ករោសិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេសីតិ ។ កតញ្ញុតំ
 ខោ អហំ ភន្តេ កតវេទិតំ សម្បស្សមាណោ
 ភកវតិ ឯវ្រូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តបហារំ
 ឧបទំសេមិ ។ ភកវា ហិ ភន្តេ ពហុជនហិតាយ
 បដិបន្នោ ពហុជនសុខាយ ពហុជនហិតាយ
 អរិយញ្ញាយេ^(១) បតិដ្ឋាបិតា យទិទំ កល្យាណ-
 ធម្មតាយ កុសលធម្មតាយ ។ យម្បិ ភន្តេ
 ភកវា ពហុជនហិតាយ បដិបន្នោ ពហុជនសុខាយ
 ពហុជនហិតាយ អរិយញ្ញាយេ បតិដ្ឋាបិតា
 យទិទំ កល្យាណធម្មតាយ កុសលធម្មតាយ

១ ឱ. ម. ពហុនោ ជនស្ស អរិយេ ញាយេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គជាស្តេចឈ្មោះបសេនទិកោសល បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គជាស្តេច ឈ្មោះបសេនទិកោសល ។ បពិត្រ
 មហារាជ ព្រះអង្គពិចារណាយើញ នូវអំណាចប្រយោជន៍ ដូចម្តេច
 ទើបធ្វើសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង ទ្រង់សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកប
 ដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះសរីរៈនេះ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាយើញនូវកតញ្ញាកតវេទិតា ទើប
 ធ្វើសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា
 មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ដ្បិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន
 ព្រះអង្គទ្រង់តាំងទុក នូវអរិយញ្ញាណទាំងឡាយ^១ គឺកល្យាណធម៌
 និងកុសលធម៌ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
 ជនច្រើន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រតិបត្តិ
 ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ព្រះអង្គទ្រង់តាំងទុក នូវអរិយញ្ញាណ
 ទាំងឡាយ គឺកល្យាណធម៌ និងកុសលធម៌ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជន
 ច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដោយអំណាចនៃប្រយោជន៍ណា

១ អង្គកថាថា មគ្គប្រកបដោយវិបស្សនា ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឥទម្បី ខោ អហំ ភន្តេ អត្តវសំ សម្បស្សមាណោ
 ភកវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ កកោមិ មេត្តប-
 ហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ
 ភកវា សីលវា ពុទ្ធសីលោ អរិយសីលោ កុស-
 លសីលោ កុសលសីលេន សមដ្ឋាកតោ ។
 យម្បី ភន្តេ ភកវា សីលវា ពុទ្ធសីលោ អរិយ-
 សីលោ កុសលសីលោ កុសលសីលេន សម-
 ដ្ឋាកតោ ឥទម្បី ខោ អហំ ភន្តេ អត្តវសំ
 សម្បស្សមាណោ ភកវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ
 កកោមិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ
 ភន្តេ ភកវា ដីយវត្ថំ អារញ្ញកោ អារញ្ញវនបត្តានិ
 បត្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាចនៃប្រយោជន៍
 នេះឯង ទើបធ្វើសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយា
 រាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ព្រះអង្គមានសីល មានសីលចម្រើនហើយ មានសីលដ៏ប្រសើរ មាន
 កុសលសីល (សីលល្អ) ប្រកបដោយកុសលសីល^(១) ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានសីល មានសីលចម្រើនហើយ
 មានសីលដ៏ប្រសើរ មានកុសលសីល ប្រកបដោយកុសលសីល
 ដោយអំណាចនៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
 ពិចារណាឃើញ នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តី
 គោរពដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា មាន
 សភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងព្រៃ ទ្រង់គប់រកសេនា-
 សនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃជិតនិងព្រៃឆ្ងាយ អស់កាលយូរ ។

១ អដ្ឋកថាថា សីលមិនមានទោស ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យម្បិ ភន្តេ ភកវា ធីយវត្ថំ អារញ្ញកោ អារញ្ញវេនបត្តានិ
 បដ្ឋានិ សេនាសនានិ បដិសេវតិ ឥទម្បិ ខោ អហំ
 ភន្តេ អត្តវសំ សម្មស្សមាណោ ភកវតិ ឯវរូបំ បរម-
 និបច្ចការំ កកោមិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន
 ចបរំ ភន្តេ ភកវា សន្តុដ្ឋោ ឥតវីតវចីវបិណ្ណាចាត-
 សេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារេន ។ យម្បិ
 ភន្តេ ភកវា សន្តុដ្ឋោ ឥតវីតវចីវបិណ្ណាចាត-
 សេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារេន ឥទម្បិ
 ខោ អហំ ភន្តេ អត្តវសំ សម្មស្សមាណោ ភកវតិ
 ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ កកោមិ មេត្តបហារំ
 ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភកវា
 អាហុនេយ្យោ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណោយ្យោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅ ក្នុងព្រៃ
 ទ្រង់គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលតាំងនៅ ក្នុងព្រៃជិតនិងព្រៃឆ្ងាយ
 អស់កាលយូរ ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើប
 ធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយ
 មេត្តាមានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌ-
 បាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សន្តោស ដោយចីវរ
 បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន
 ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារ-
 ណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរព
 ដ៏ក្រៃលែង សម្តែងកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាង
 នេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា
 គួរទទួលនូវទាន ដែលគេតាក់តែងដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អញ្ញាលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។
 យម្បិ ភន្តេ ភត្តវា អាហុនេយ្យោ ចាហុនេយ្យោ
 ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ញាលិករណីយោ អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ឥទម្បិ ខោ អហំ
 ភន្តេ អត្តវសំ សម្មស្សមាណោ ភត្តវតិ ឯវរូបំ
 បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេមិ ។
 បុន ចបរំ ភន្តេ ភត្តវា យាយំ កថា អភិ-
 សល្លេទិកា ចេតោវិចរណសប្បាយា^(១) សេយ្យដីទំ
 អប្បិច្ឆកថា សន្តដ្ឋិកថា បរិវេកកថា អសំសត្តកថា
 វិយារម្ពកថា សីលកថា សមាធិកថា បញ្ញាកថា
 វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ឯវរូចាយ^(២)
 កថាយ និកាមលាភី អភិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។
 យម្បិ ភន្តេ ភត្តវា យាយំ កថា អភិសល្លេទិកា
 ចេតោវិចរណសប្បាយា សេយ្យដីទំ អប្បិច្ឆកថា ។ មេ ។

១ ឱ. ម. វិវរណសប្បាយា ។ ២ ឱ. ឯវរូបិយា ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគួរទទួលនូវចតុប្បថ្ម័យ ដែល
 គេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវទាន ដែលគេតាក់តែងដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួល
 នូវទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វ
 លោក ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះ
 អង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តី
 គោរពដ៏ក្រៃលែង សម្តែងកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តាមានសភាព
 យ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក
 បានដោយងាយ នូវកថាមានសភាពយ៉ាងនេះ ដែលជាកថាផ្ទុយផងដ៏ក្រៃ-
 លែង ជាទីសប្បាយនៃការត្រាច់ទៅនៃចិត្ត គឺ អប្បិច្ឆកថា សន្តដ្ឋិកថា
 បរិវេកកថា អសំសគ្គកថា វិរិយារម្មកថា សីលកថា សមាធិកថា
 បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិន
 លំបាក បានដោយងាយនូវកថាមានសភាពយ៉ាងនេះ ដែលជាកថាផ្ទុយផង
 ដ៏ក្រៃលែង ជាទីសប្បាយនៃការត្រាច់ទៅនៃចិត្ត គឺអប្បិច្ឆកថា ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនកថា ឯវរូចាយ កថាយ
 និកាមលាភី អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ឥទម្បិ
 ខោ អហំ ភន្តេ អត្តវសំ សម្មស្សមាណោ ភកវតិ ឯវរូបំ
 បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេមិ ។
 បុន ចបរំ ភន្តេ ភកវា ចតុន្នំ ឈានានំ
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី
 អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ យម្បិ ភន្តេ ភកវា
 ចតុន្នំ ឈានានំ អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្ម-
 សុខវិហារានំ និកាមលាភី អតិច្ឆលាភី អកសិ-
 រលាភី ឥទម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្តវសំ
 សម្មស្សមាណោ ភកវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ
 ករោមិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ
 ភន្តេ ភកវា អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍
 នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយា
 រាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវ
 ឈានទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ
 ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គ
 បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយនូវឈានទាំង ៤
 ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
 ពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តី
 គោរពដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា មាន
 សភាព យ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គរលឹកឃើញនូវ
 ជាតិ ដែលព្រះអង្គ ធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន ជាច្រើនជាតិ

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សេយ្យដីទំ ឯកម្មិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ
 តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ
 ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្មិ ជាតិយោ
 តិសម្មិ ជាតិយោ ចត្តាឡីសម្មិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្មិ
 ជាតិយោ ជាតិសតម្មិ ជាតិសហស្សម្មិ ជាតិសតស-
 ហស្សម្មិ អនេកេបិ សំរដ្ឋកប្បេ អនេកេបិ វិវដ្តកប្បេ
 អនេកេបិ សំរដ្ឋវិវដ្តកប្បេ អមុត្រាសី ឯវំនាមោ
 ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី
 ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទចាទី
 តត្រាទាសី ឯវំនាមោ ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវំមា-
 ហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ
 តតោ ចុតោ ឥធុប្បន្នោតិ^(១) ។ ឥតិ សាការំ
 សឧទ្ទសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេទិវាសំ អនុស្សរតិ ។

១ ឱ. ម. ឥធុបបន្នោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

គឺរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ ៤
 ជាតិខ្លះ ៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ
 ៤០ ជាតិខ្លះ ៥០ ជាតិខ្លះ ១០០ ជាតិខ្លះ ១០០០
 ជាតិខ្លះ ១ សែនជាតិខ្លះ រលឹកឃើញបាន ច្រើនសំវដ្តកប្បខ្លះ ច្រើន
 វិវដ្តកប្បខ្លះ ច្រើនសំវដ្តវិវដ្តកប្បខ្លះ ដូច្នោះហា អាត្មាអញនៅ ក្នុង
 ភពឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មាន
 សម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ
 មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ លុះអាត្មាអញនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ
 បានទៅកើត ក្នុងភពឯណោះ ដែលទៅកើតក្នុងភពនោះមានឈ្មោះ
 យ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាង
 នេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ លុះអាត្មា
 អញនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើតក្នុងភពនេះ ។ ព្រះមាន
 ព្រះភាគ ព្រះអង្គរលឹកឃើញជាតិ ដែលព្រះអង្គធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាល
 មុនបានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យម្បិ កន្តេ ភក្កវា អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរតិ សេយ្យដីទំ ឯកម្បិ ជាតិ ទ្វេបិ
 ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ
 អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥទម្បិ ខោ
 អហំ កន្តេ អត្តវសំ សម្មស្សមាណោ ភក្កវតិ ឯវរូបំ
 បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។
 បុន ចបរំ កន្តេ ភក្កវា ទិព្វេន ចក្កុណា វិសុទ្ធន
 អតិក្កន្តមាណុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចរមាណ
 ឧបបជ្ជមាណេ ហីនេ បណ្ឌិតេ សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ
 សុកតេ ទុក្កតេ យថាកម្មបកេ សត្តេ បជាជាតិ
 ឥមេ វត កោណ្ណោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមដ្ឋា-
 កតា វចីទុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា មនោទុច្ចរិតេន
 សមដ្ឋាកតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា
 មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណា តេ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា អចាយំ ទុក្កតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋា

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់រលឹកឃើញនូវជាតិ
 ដែលព្រះអង្គធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនជាច្រើនជាតិ គឺរលឹកឃើញ
 បាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវជាតិ
 ដែលព្រះអង្គធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន បានច្រើនជាតិ ព្រមទាំង
 អាការ ទាំងឧទ្ទេសដូច្នោះ ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍
 នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សម្តែងកិរិយារាប់អាន
 ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចក្ខុទិព្វ
 ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញសត្វទាំងឡាយ
 ដែលច្យុត ដែលចាប់បដិសន្ធិ ជាសត្វថោកទាបនិងឧត្តម មានសម្បុរល្អ
 និងសម្បុរអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិនិងទុគ្គតិ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែល
 អន្ទោលទៅតាមកម្មថា អើហ្ន៎ សត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត
 ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ តិះដៀលពួក
 អរិយបុគ្គល ប្រកាន់មាំនូវកម្មជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែក
 ធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឥមេ វា បន កោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន
 សមដ្ឋាកតា វចីសុចរិតេន សមដ្ឋាកតា មនោសុច-
 រិតេន សមដ្ឋាកតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មា-
 ទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណ តេ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា សុភតី សត្តំ លោកំ ឧបបដ្ឋាតិ ។
 ឥតិ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធលោ អតិក្កន្តមាណុសកេន
 សត្តេ បស្សតិ ចរមាណេ ឧបបដ្ឋមាណេ ហីនេ
 បណ្ឌិតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុភតេ ទុក្កតេ
 យថាកម្មបកេ សត្តេ បដាណាតិ ។ យម្បិ ភន្តេ
 ភកវា ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធលោ អតិក្កន្តមាណុសកេន
 ។ បេ ។ យថាកម្មបកេ សត្តេ បដាណាតិ ឥទម្បិ
 ខោ អហំ ភន្តេ អត្តវសំ សម្បស្សមាណោ ភកវតិ ឯវរូបំ
 បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តបហារំ ឧបទំសេមិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

អើប្តី ចំណែកឯសត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយ
 វចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាសម្មាទិដ្ឋិមិនតិះដៀលពួកអរិយ-
 បុគ្គល ប្រកាន់មាំនូវកម្មជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកជ្វាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ។ ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ មានចក្ខុទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់
 ឃើញនូវសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុត ដែលចាប់បដិសន្ធិ ជាសត្វថោកទាប
 និងខុត្តម មានសម្បុរល្អ និងសម្បុរអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិ និងទុគ្គតិ
 ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ដោយប្រការដូច្នោះ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចក្ខុទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់
 ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោល
 ទៅតាមកម្ម ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើប
 ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកប
 ដោយមេត្តា មានសភាព យ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភន្តេ ភកវា អាសវានំ ខយា អនាសរំ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ យម្យិ ភន្តេ ភកវា
 អាសវានំ ខយា អនាសរំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ។ បេ ។
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឥទម្យិ ខោ អហំ
 ភន្តេ អត្តវសំ សម្បស្សមាណោ ភកវតិ ឯវរូបំ
 បរមនិបច្ចការំ កកោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។
 ហន្តនាទិ មយំ ភន្តេ កច្ឆាម ពហុកិច្ចា មយំ
 ពហុករណីយាតិ ។ យស្សនាទិ ត្វំ មហារាជ
 កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ
 កោសលោ ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 បទក្ខិណំ កត្វា បញ្ញាមីតិ ។

មហារត្តោ តតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើឲ្យជាក់
 ច្បាស់សម្រេច នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ
 ព្រោះអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញា ដ៏ឧត្តម
 ដោយព្រះអង្គឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេច នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិដែល
 មិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ ។ បេ ។ ដោយ
 អំណាចនៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណា
 ឃើញអំណាចនៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង
 សម្តែងនូវកិរិយារាប់អាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ
 ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ណ្ហើយប៉ុណ្ណឹងចុះ
 យើងខ្ញុំព្រះអង្គនឹងទៅឥឡូវនេះ (ព្រោះថា) យើងខ្ញុំព្រះអង្គមានកិច្ចច្រើន
 មានការងារច្រើន ។ បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គ សម្គាល់នូវ
 កាលគួរនឹងស្តេចយាងទៅ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ គ្រានោះ
 ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយ ចៀសចេញទៅ ។

ចប់ មហាវគ្គទី ៣ ។

បឋមបណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តិស្សុទ្ធានំ

សីហាធិមុត្តិកាយេ

ចុន្ទោ^(១) កសិណោ ន ច

កាលី ច ទ្វេ មហាបញ្ញា

កោសលេហិ អបរេ ទ្វេតិ^(១) ។

១ ឱ. ម. ចុន្ទេន ។ ២ ឱ. ម. បរេ ទុរេតិ ។

បឋមបណ្ណាសក មហាវគ្គ

ឧទ្ទាននៃមហាវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីសត្វសីហា៖ ១ អធិប្បត្តបទ ១ អំពីធម៌ដែលត្រូវ
 លះដោយកាយ ១ ព្រះបុន្ទត្ថេវ ១ កសិណាយតនៈ ១
 ឧបាសិកាឈ្មោះកាលី ១ មហាបញ្ញាពីរលើក ព្រះបាទ
 បសេនទិកោសលពីរលើក ដទៃទៀត ។

ឧបាលិវគ្គោ ចតុត្ថោ

[៣១] អថខោ អាយស្មា ឧចាលិ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ
 អាយស្មា ឧចាលិ ភកវន្តំ ឯតទវោច កតិ នុ ខោ
 ភន្តេ អត្តវសេ បដិច្ច តថាកតេន សាវកានំ
 សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិដ្ឋន្តិ ។ ទស ខោ
 ឧចាលិ អត្តវសេ បដិច្ច តថាកតេន សាវកានំ
 សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិដ្ឋន្តិ ។
 កតមេ ទស ។ សង្ឃសុដ្ឋតាយ សង្ឃជាសុតាយ
 ទុម្ពដ្ឋនំ បុគ្គលានំ និក្ខហាយ មេសលានំ ភិក្ខុនំ
 ជាសុវិហារាយ ទិដ្ឋទម្មិកានំ អាសវានំ សំរាយ
 សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិយាតាយ អប្បស-
 ដ្ឋានំ បសាទាយ បសដ្ឋានំ ភិយ្យោភារាយ

ឧបាលិវគ្គទី ៤

[៣១] គ្រានោះ ព្រះឧបាលិវគ្គមានអាយុ បានចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិវគ្គមានអាយុ អង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះតថាគត ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ សម្តែងឡើងនូវ
បាតិមោក្ខ ដល់សាវ័កទាំងឡាយ តើព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍
ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ តថាគត បញ្ញត្តសិក្ខាបទ សម្តែងឡើង
នូវបាតិមោក្ខ ដល់សាវ័កទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍
១០ យ៉ាង ។ ប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺដើម្បីសេចក្តីល្អនៃ
សង្ឃ ១ ដើម្បីនៅសប្បាយនៃសង្ឃ ១ ដើម្បីសង្កត់សង្កិននូវបុគ្គល
ទាំងឡាយដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បីនៅជាសុខស្រួលនៃភិក្ខុទាំងឡាយ
ដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីរារាំងនូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុង
បច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីកម្ចាត់បង់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងបរលោក ១
ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិនជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញ៉ាំង
បុគ្គលទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ឲ្យរឹងរិតតែជ្រះថ្លាឡើង ១

បឋមបណ្ណាសកេ ឧបាលិវគ្គោ

សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុក្កហាយ ។ ឥមេ ខោ
ឧចាលិ ទស អត្តវសេ បដិច្ច តថាគតេន
សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិដ្ឋន្តិ ។
កតិ នុ ខោ ភន្តេ ចាតិមោក្ខដ្ឋបនាតិ ។
ទស ខោ ឧចាលិ ចាតិមោក្ខដ្ឋបនា ។ កតមេ
ទស ។ ចារាជិកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិដ្ឋោ
ហោតិ ចារាជិកកថា វិប្បកតា ហោតិ អនុប-
សម្បន្នោ តស្សំ បរិសាយំ និសិដ្ឋោ ហោតិ
អនុបសម្បន្នកថា វិប្បកតា ហោតិ សិក្ខំ
បច្ចក្ខាតកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិដ្ឋោ ហោតិ
សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកកថា វិប្បកតា ហោតិ
បណ្ណាកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិដ្ឋោ ហោតិ
បណ្ណាកកថា វិប្បកតា ហោតិ ភិក្ខុនិទ្ទសកោ
តស្សំ បរិសាយំ និសិដ្ឋោ ហោតិ ភិក្ខុនិទ្ទសក-
កថា វិប្បកតា ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ឧចាលិ
ទស ចាតិមោក្ខដ្ឋបនាតិ ។

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលិវគ្គ

ដើម្បីតាំងនៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្នាល
ឧបាលិ តថាគត បញ្ញត្តសិក្ខាបទ សម្តែងឡើងនូវបាតិមោក្ខ ដល់
សាវ័កទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាងនេះ
ឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការបញ្ឈប់បាតិមោក្ខ តើមានប៉ុន្មាន
យ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ ការបញ្ឈប់បាតិមោក្ខមាន ១០ យ៉ាង ។ ការ
បញ្ឈប់បាតិមោក្ខ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុត្រូវបារាជិកអង្គុយ
ក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នាអំពីភិក្ខុត្រូវបារាជិក ដែលសង្ឃធ្វើមិន
ទាន់ស្រេច ១ អនុប្បសម្បន្ន អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នា
អំពីអនុប្បសម្បន្ន ដែលសង្ឃធ្វើ មិនទាន់ស្រេច ១ ភិក្ខុពោលលា
សិក្ខា អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នា អំពីភិក្ខុអ្នកពោលលា
សិក្ខា ដែលសង្ឃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ១ បណ្តាកៈ អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១
ពាក្យពណ៌នាអំពីបណ្តាកៈ ដែលសង្ឃធ្វើ មិនទាន់ស្រេច ១ ភិក្ខុអ្នក
ប្រទូស្តភិក្ខុនី អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នាអំពីភិក្ខុអ្នក
ប្រទូស្តភិក្ខុនី ដែលសង្ឃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ១ ។ ម្នាលឧបាលិ ការ
បញ្ឈប់បាតិមោក្ខ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៣២] កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ឧព្វាហិកាយ សម្មន្និតព្វោតិ ។
ទសហិ ខោ ឧចាលិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ភិក្ខុ ឧព្វាហិកាយ សម្មន្និតព្វោ ។ កតមេហិ
ទសហិ ។ ឥធុចាលិ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
ចាតិមោក្ខាសំវរសំវុតោ វិហារតិ អាចារតោចរសម្បជ្ជោ
អណុមត្តេសុ រជ្ជេសុ ភយទស្សវី សមាទាយ
សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុត-
ធា ពោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា
មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ
សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ
អភិវទន្តិ តថាវុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ
ធា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា
សុប្បដិវិទ្ធា ឧភយានិ ខោ បនស្ស ចាតិមោក្ខានិ
វិត្តារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុរិកត្តានិ សុប្បវត្តានិ^(១)

១ ឱ. ម. សុប្បវត្តិនិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៣២] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបគួរសន្មតដោយឧញាហិកាកម្ម^១ វាចាបាន ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកប ដោយធម៌ ១០ យ៉ាង ទើបគួរសន្មតដោយឧញាហិកាកម្មវាចាបាន ។ ប្រកប ដោយធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីលសង្រួមហើយ ដោយការសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយសូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ពហុស្សុតទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះ ក៏បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក បានសន្សំទុក ដោយវាចា (ស្ងាត់ជំនាញ) ជាក់ច្បាស់ក្នុងចិត្ត ចេះដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ១ មិនតែ ប៉ុណ្ណោះទេ ទើបឯបាតិមោក្ខ ទាំងពីរយ៉ាង ក៏ភិក្ខុនោះ ចាំបាន ដោយពិស្តារ ចេះចែករំលែកបាន ដោយស្រួល ចេះស្ងាត់ រត់មាត់

១ បានពោលទុកក្នុងសមថក្ខន្ធកៈរួចហើយ ។

បឋមបណ្ណាសកេ ឧបាលិវគ្គោ

សុវិនិច្ឆ័តានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ញនសោ វិនយេ ខោ
 បន បិតោ ហោតិ អសំហិរោ បដិពលោ ហោតិ
 ឧកោ អត្ថប្បច្ចតិកេ សញ្ញាបេតុំ^(១) និដ្ឋាបេតុំ
 បេក្ខាតុំ^(២) បសាទេតុំ អធិករណសមុប្បាទ-
 រូបសមកុសលោ ហោតិ អធិករណំ ជានាតិ
 អធិករណសមុទយំ ជានាតិ អធិករណានិរោធំ
 ជានាតិ អធិករណានិរោធកាមិដីបដិបទំ ជានាតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ឧបាលិ ទសហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 ភិក្ខុ ឧប្បាហិកាយ សម្មន្និតព្វោតិ ។

[៣៣] កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សមដ្ឋា-
 កតេន ភិក្ខុនា ឧបសម្បាទេតព្វន្តិ ។ ទសហិ
 ខោ ឧបាលិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតេន ភិក្ខុនា
 ឧបសម្បាទេតព្វំ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ឥធុបាលិ
 ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ចាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហារតិ
 អាចារកោចរសម្បជ្ជោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សវី

១ ម. ឯត្ថន្តរេ បញ្ញាបេតុន្តិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. បេក្ខេតុំ ។

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលិវគ្គ

វិនិច្ឆ័យបានដោយល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ញនៈ ១ ជាអ្នកខ្ជាប់ខ្ជួនតត
 ទើសទាល់ក្នុងផ្លូវវិនិយ ១ ជាអ្នកអង់អាច ដើម្បីធ្វើបុគ្គលទាំងពីរដែល
 ជាសត្រូវនឹងគ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិចារណា ឲ្យឃើញ ឲ្យជ្រះថ្លា
 បាន ១ អ្នកឈ្លាស ក្នុងការរម្ងាប់អធិករណ៍ ដែលកើតឡើងហើយ ១ អ្នក
 ស្គាល់អធិករណ៍ ១ ស្គាល់ហេតុដែលកើតអធិករណ៍ ១ ស្គាល់ធម៌សម្រាប់
 រម្ងាប់អធិករណ៍ ១ ស្គាល់បដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ សម្រាប់រំលត់
 អធិករណ៍ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង
 ទើបគួរសន្មត ដោយឧព្វាហិកាកម្មវាចាបាន ។

[៣៣] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង
 ទើបគួរញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យឧបសម្បទាបាន ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកប
 ដោយធម៌ ១០ យ៉ាង គួរញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យឧបសម្បទាបាន ។ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
 មានសីលសង្រួមហើយ ដោយការសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ដោយ
 អាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ
ហោតិ សុតទោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា
អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសាន-
កល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ
បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថាវុទាស្ស ធម្មា
ពហុស្សុតា ហោតិ ធាតា វចសា បរិចិត្តា មនសា-
នុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ចាតិមោក្ខំ ខោ
បនស្ស វិត្តារេន ស្វាគតំ ហោតិ សុវិភត្តំ សុប្បវត្តំ
សុវិទិច្ឆិតំ សុត្តសោ អនុព្យញ្ញនសោ បដិពលោ
ហោតិ តិលានំ ឧបជ្ជាតុំ វា ឧបជ្ជាបេតុំ វា
បដិពលោ ហោតិ អនភិវតី រូបកាសេតុំ វា រូបកា-
សាបេតុំ វា បដិពលោ ហោតិ ឧប្បន្នំ កុក្កុច្ចំ
ធម្មតោ វិណោទេតុំ បដិពលោ ហោតិ ឧប្បន្នំ ទិដ្ឋិកតំ
ធម្មតោ វិវេចេតុំ បដិពលោ ហោតិ អទិសីលេ សមា-
ទបេតុំ បដិពលោ ហោតិ អទិចិត្តេ សមាទបេតុំ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ពហុស្សុត ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធ-
 វចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់
 ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល
 លម្អបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏
 បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏
 បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក បានសន្សំទុកដោយវាចា (ស្មាត់ជំនាញ) ជាក់
 ច្បាស់ក្នុងចិត្ត ចេះដឹងល្អ ដោយទិដ្ឋិ ១ មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ បាតិ-
 មោក្ខ ក៏ភិក្ខុនោះចាំបាន ដោយពិស្តារ ចេះចែករំលែកបានស្រួល ចេះ
 ស្មាត់រត់មាត់ វិនិច្ឆ័យបានដោយល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ជនៈ ១
 អ្នកអង្គអាច ដើម្បីបម្រើ ឬ ឲ្យគេបម្រើនូវអ្នកជំងឺ ១ អ្នកអង្គអាច ដើម្បី
 រម្ងាប់ឬឲ្យគេរម្ងាប់សេចក្តីអផ្សុក ១ អ្នកអង្គអាច ដើម្បីបន្ទោបង់សេចក្តី
 សង្ស័យ ដែលកើតហើយដោយធម៌ ១ អ្នកអង្គអាច ដើម្បីកម្ចាត់បង់ទិដ្ឋិ
 ដែលកើតហើយដោយធម៌ ១ អ្នកអង្គអាចដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យសមាទាន
 ក្នុងអធិសីល ១ អ្នកអង្គអាចដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យសមាទានក្នុងអធិចិត្ត ១

បឋមបណ្ណាសកេ ឧបាលិវគ្គោ

បដិពលោ ហោតិ អធិប្បញ្ញាយ សមាទបេតុំ ។
ឥមេហិ ខោ ឧបាលិ ទសហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាក-
តេន ភិក្ខុនា ឧបសម្មាទេតព្វន្តិ ។

[៣៤] កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សម-
ដ្ឋាកតេន ភិក្ខុនា និស្សយោ នាតព្វោតិ ។ បេ ។
សាមណោរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោតិ ។ ទសហិ ខោ
ឧបាលិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតេន ភិក្ខុនា
សាមណោរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោ ។ កតមេហិ
ទសហិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខុតិ សិក្ខាបទេសុ
ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បដិ-
វិត្តា ចាតិមោក្ខំ ខោ បទស្ស វិត្តារេន ស្វាកតំ
ហោតិ សុវិភត្តំ សុប្បវត្តំ សុវិទិច្ឆិតំ សុត្តសោ
អនុព្យញ្ញនសោ បដិពលោ ហោតិ តិលានំ
ឧបដ្ឋាតុំ វា ឧបដ្ឋាបេតុំ វា បដិពលោ ហោតិ
អនភិវតី រូបកាសេតុំ វា រូបកាសាបេតុំ វា

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលិវគ្គ

អ្នកអង្គអាច ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យសមាទាន ក្នុងអធិប្បញ្ញា ១ ។ ម្នាល
ឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យ
ឧបសម្បទាបាន ។

[៣២] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង
ទើបគួរឲ្យនិស្ស័យបាន ។ បេ ។ គួរឲ្យសាមណេររបម្រើបាន ។ ម្នាល
ឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង គួរឲ្យសាមណេររបម្រើបាន ។
ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១
ពហុស្សុត ។ បេ ។ ចេះដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ១ មិនតែប៉ុណ្ណោះឡើយ
បាតិមោក្ខ ក៏ភិក្ខុនោះចាំបាន ដោយពិស្តារ ចេះចែករំលែកបានដោយ
ស្រួល ចាំស្នាត់រត់មាត់ វិនិច្ឆ័យបានដោយស្រួល តាមសូត្រ តាម
អនុញ្ញាតៈ ១ អ្នកអង្គអាច ដើម្បីបម្រើ ឬឲ្យគេបម្រើនូវអ្នកជំងឺ ១
អ្នកអង្គអាច ដើម្បីរម្ងាប់ ឬប្រើគេឲ្យរម្ងាប់ នូវសេចក្តីអផ្សុក ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បដិពលោ ហោតិ ឧប្បន្នំ កុក្កុច្ចំ ធម្មតោ វិណោទេតុំ

បដិពលោ ហោតិ ឧប្បន្នំ ទិដ្ឋិតតំ ធម្មតោ

វិវេចតុំ បដិពលោ ហោតិ អទិសីលេ សមាទបេតុំ

បដិពលោ ហោតិ អទិចិត្តេ សមាទបេតុំ បដិ-

ពលោ ហោតិ អទិប្បញ្ញាយ សមាទបេតុំ ។

ឥមេហិ ខោ ឧចាលិ ទសហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋា-

កតេន ភិក្ខុនា សាមណោរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោតិ ។

[៣៥] សង្ឃកេនោ សង្ឃកេនោតិ កន្តេ វុច្ចតិ

កិត្តារតា នុ ខោ កន្តេ សង្ឃោ ភិក្ខោ ហោតីតិ ។

ឥធុចាលិ ភិក្ខុ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេន្តិ ធម្មំ

អធម្មោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ វិនយំ

អវិនយោតិ ទីបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេន

ភាសិតំ លបិតំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ ភាសិតំ លបិតំ

តថាកតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

អ្នកអង្គអាច ដើម្បីបន្ទាបងំសេចក្តីសង្ស័យ ដែលកើតឡើងហើយដោយ
 ធម៌ ១ អ្នកអង្គអាច ដើម្បីកម្ចាត់បង់នូវទិដ្ឋិដែលកើតឡើងហើយដោយ
 ធម៌ ១ អ្នកអង្គអាច ដើម្បីញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យសមាទានក្នុងអធិសីល ១ អ្នកអង្គ
 អាច ដើម្បីញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យសមាទានក្នុងអធិចិត្ត ១ អ្នកអង្គអាចដើម្បី
 ញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យសមាទានក្នុងអធិប្បញ្ញា ១ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុ
 ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរឲ្យសាមណេរបម្រើបាន ។

[៣៥] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលហៅថា ការបែកសង្ឃ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សង្ឃបែកគ្នាតើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាល
 ឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សម្តែងសភាពមិនមែនធម៌ជាធម៌ ១
 សម្តែងធម៌ថា មិនមែនធម៌ ១ សម្តែងសភាព មិនមែនជាវិន័យ
 ថាជាវិន័យ ១ សម្តែងវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ ១ សម្តែងធម្ម-
 វិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលហើយថាជា
 ធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយ ១ សម្តែង
 ធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយថា ធម្មវិន័យ
 ដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលហើយ ១

បឋមបណ្ណសកេ ឧបាលវគ្គោ

អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ
 អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ
 ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ
 ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ
 ទីបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ វត្ថុហិ អវកស្សន្តិ
 បវកស្សន្តិ^(១) អាវេនិកកម្មានិ^(២) កិរោន្តិ
 អាវេនិកចាតិមោក្ខំ^(៣) ឧទ្ធិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា
 ខោ ឧបាលិ សង្ឃោ ភិក្ខោ ហោតីតិ ។

[៣៦] សង្ឃសាមគ្គី សង្ឃសាមគ្គីតិ កន្តេ វុច្ចតិ
 កិត្តាវតា នុ ខោ កន្តេ សង្ឃោ សមក្តោ ហោតី-
 តិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ អធិម្ហំ អធិម្ហោតិ ទីបេន្តិ
 ធិម្ហំ ធិម្ហោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ អវិនយោតិ ទីបេន្តិ
 វិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថា-
 គតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ

១ ឱ. វវកស្សន្តិ ។ ម. អបកស្សន្តិ ។ ២ ឱ. ម. អាវេនិកម្មានិ ។ ៣ ឱ. ម. អាវេនិ-
 បាតិមោក្ខំ ។

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលិវត្ត

សម្តែងនូវវត្ត ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ថាជាវត្តដែលតថាគត
បានសន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវវត្ត ដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ថាជា
វត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំវិញ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត
មិនបានបញ្ញត្តិហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគតបានបញ្ញត្តិ ១ សម្តែង
នូវសិក្ខាបទដែលតថាគត បានបញ្ញត្តិហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត
មិនបានបញ្ញត្តិហើយ ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ដឹកនាំបង្ខំធ្វើនូវសង្ឃកម្ម
ផ្សេងគ្នា សម្តែងនូវបាតិមោក្ខ ផ្សេងគ្នា ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលឧបាលិ សង្ឃបែកគ្នា ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៣៦] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលហៅថា សេចក្តីព្រមព្រៀង
នៃសង្ឃ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា តើដោយហេតុ
ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សម្តែងនូវ
សភាពមិនមែនធម៌ថា មិនមែនធម៌ ១ សម្តែងនូវធម៌ថាជាធម៌ ១ សម្តែង
នូវសភាពមិនមែនជាវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ ១ សម្តែងនូវវិន័យថាជា
វិន័យ ១ សម្តែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគតមិនបានសម្តែង មិនបានពោល
ហើយ ថាជាធម្មវិន័យដែលតថាគតមិនបានសម្តែងមិនបានពោលហើយ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភាសិតំ លបិតំ តថាកតេន ភាសិតំ លបិតំ
 តថាកតេនាតិ ដីបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាកតេន
 អនាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ ដីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាកតេន
 អាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ ដីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាក-
 តេន អប្បញ្ញត្តំ តថាកតេនាតិ ដីបេន្តិ បញ្ញត្តំ
 តថាកតេន បញ្ញត្តំ តថាកតេនាតិ ដីបេន្តិ ។ តេ
 ឥមេហិ ទសហិ វត្ថុហិ ន អវកស្សន្តិ ន បវកស្សន្តិ
 ន អាវេនិកកម្មានិ កហេន្តិ ន អាវេនិកចាតិមោក្ខំ
 ឧទ្ទិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា ខោ ឧចាលិ សដ្ឋោ
 សមក្កោ ហោតីតិ ។

[៣៧] អថខោ អាយស្មា អានន្នោ យេន
 ភកវា តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា ភកវន្តំ អភិវា-
 ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា
 ខោ អាយស្មា អានន្នោ ភកវន្តំ ឯតទវោច
 សដ្ឋកេនោ សដ្ឋកេនោតិ ភន្តេ វុច្ចតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

សម្តែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយ
 ថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគតបានសម្តែង បានពោលហើយ ១ សម្តែង
 នូវវត្ថុដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ថាជាវត្ថុដែលតថាគត មិនបាន
 សន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវវត្ថុដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ថាជា
 វត្ថុ ដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែល
 តថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបាន
 បញ្ញត្តហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ
 ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្ត ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនដឹកនាំ
 មិនបង្ខំ មិនធ្វើនូវសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា មិនសម្តែងនូវបាតិមោក្ខផ្សេងគ្នា
 ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា
 ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៣៧] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
 អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នោះ
 ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលហៅថា ការបែកសង្ឃ ។

បឋមបណ្ណាសកេ ឧបាលិវគ្គោ

កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សង្ឃោ ភិក្ខោ ហោតីតិ ។
 ឥណនន្ទ ភិក្ខុ អធម្មំ ធម្មោតិ ធិបេន្តិ ធម្មំ
 អធម្មោតិ ធិបេន្តិ អរិយំ វិនយោតិ ធិបេន្តិ វិនយំ
 អរិយោតិ ធិបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេន
 ភាសិតំ លបិតំ តថាកតេនាតិ ធិបេន្តិ ភាសិតំ
 លបិតំ តថាកតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេនាតិ
 ធិបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាកតេន អាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ
 ធិបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាកតេន អនាចិណ្ណំ តថាកតេ-
 នាតិ ធិបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាកតេន បញ្ញត្តំ
 តថាកតេនាតិ ធិបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាកតេន អប្បញ្ញត្តំ
 តថាកតេនាតិ ធិបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ
 វត្ថុហិ អវកស្សន្តិ បវកស្សន្តិ អាវេនិកកម្មានិ
 ករោន្តិ អាវេនិកចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា
 ខោ អានន្ទ សង្ឃោ ភិក្ខោ ហោតីតិ ។

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សង្ឃបែកគ្នា តើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាល
 អានន្ទ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សម្តែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ជាធម៌ ១
 សម្តែងនូវធម៌ថា មិនមែនជាធម៌ ១ សម្តែងនូវសភាពមិនមែនវិន័យ
 ថាជាវិន័យ ១ សម្តែងនូវវិន័យថាមិនមែនជាវិន័យ ១ សម្តែងនូវធម្មវិន័យ
 ដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យ
 ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយ ១ សម្តែងនូវធម្មវិន័យ
 ដែលតថាគត បានសម្តែងបានពោលហើយថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត
 មិនបានសម្តែង មិនបានពោលវិញ ១ សម្តែងនូវវត្ថុដែលតថាគតមិនបាន
 សន្សំហើយថាជាវត្ថុ ដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវវត្ថុ
 ដែលតថាគតបានសន្សំហើយថាជាវត្ថុ ដែលតថាគត មិនបានសន្សំវិញ ១
 សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ
 ដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត
 បានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តវិញ ១ ។
 ភិក្ខុទាំងនោះ ដឹកនាំបង្ខំ ធ្វើនូវសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា សម្តែងនូវ
 បាតិមោក្ខផ្សេងគ្នា ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ សង្ឃ
 បែកគ្នា ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៣៨] សមក្កំ បន ភន្តេ សជ្ឈំ ភេត្វា កី សោ
 បសវតីតិ ។ កប្បដ្ឋិយំ^(១) អានន្ទ កិព្វិសំ បសវ-
 តីតិ ។ កី បន ភន្តេ កប្បដ្ឋិយំ កិព្វិសន្តិ ។
 កប្បំ អានន្ទ និរយម្ហិ បច្ចតីតិ ។

អាចាយិកោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ សជ្ឈុភេទកោ
 វត្តរតោ អធម្មដ្ឋោ យោគក្ខេមតោ ចំសតិ^(២)
 សជ្ឈំ សមក្កំ ភេត្វាន កប្បំ និរយម្ហិ បច្ចតីតិ ។

[៣៩] សជ្ឈុសាមក្កិ សជ្ឈុសាមក្កិតិ ភន្តេ វុច្ចតិ
 កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សជ្ឈោ សមក្កោ ហោតីតិ ។
 ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អធម្មំ អធម្មោតិ ធិបេន្តិ ធម្មំ ធម្មោតិ
 ធិបេន្តិ អរិណយំ អរិណយោតិ ធិបេន្តិ វិនយំ វិនយោតិ ធិបេន្តិ

១ ម. កប្បដ្ឋិកំ ។ ២ ម. យោគក្ខេមា បធិសតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៣៨] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុបំបៃកសង្ឃ ដែលព្រម
 ព្រៀងគ្នានោះ តើទទួលនូវផលដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុ
 នោះ រមែងទទួលផលដ៏ខ្លោចផ្សា តាំងនៅអស់មួយកប្ប^(១) ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ផលដ៏ខ្លោចផ្សា តាំងនៅអស់មួយកប្ប តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះ ឆេះនៅក្នុងនរក អស់មួយកប្ប ។

ភិក្ខុអ្នកបំបៃកសង្ឃ ត្រេកអរក្នុងពួក មិនតាំងខ្លួននៅក្នុងធម៌
 ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក តាំងនៅ អស់មួយកប្ប
 រមែងឃ្នាតចាកធម៌ ជាគ្រឿងក្សេមចាកយោគៈ ភិក្ខុបំបៃកសង្ឃ
 ដែលព្រមព្រៀងគ្នា រមែងឆេះនៅក្នុងនរក អស់មួយកប្ប ។

[៣៩] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលហៅថាសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា
 នៃសង្ឃ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា តើដោយហេតុ
 ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សម្តែងនូវសភាព
 មិនមែនធម៌ថា មិនមែនធម៌ ១ សម្តែងនូវធម៌ថាជាធម៌ ១ សម្តែងនូវសភាព
 មិនមែនជាវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ ១ សម្តែងនូវវិន័យថាជាវិន័យ ១

១ អស់ ១ អាយុកប្បក្នុងនរក (អដ្ឋកថា) ។

បឋមបណ្ណាសកេ ឧបាលិវគ្គោ

អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេន អភាសិតំ

អលបិតំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ ភាសិតំ លបិតំ

តថាកតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ

អនាចិណ្ណំ តថាកតេន អនាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ

ទីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាកតេន អាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ

ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាកតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាកតេនាតិ

ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាកតេន បញ្ញត្តំ តថាកតេនាតិ

ទីបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ វត្ថុហិ ន អវ-

កស្សន្តិ ន បវកស្សន្តិ ន អាវេនិកកម្មានិ

ករោន្តិ ន អាវេនិកចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិសន្តិ ។

ឯត្តាវតា ខោ អាណន្ទ សង្ឃោ សមក្កោ ហោតីតិ ។

[៤០] ភិណ្ឌុំ បន ភន្តេ សង្ឃំ សមក្កំ កត្វា កី

សោ បសវតីតិ ។ ព្រហ្មំ អាណន្ទ បុញ្ញំ បសវតីតិ ។

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលិវត្ត

សម្តែងនូវធម្មវិន័យដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលហើយ
 ថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលហើយ ១
 សម្តែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយថាជា
 ធម្មវិន័យដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយ ១ សម្តែងនូវវត្ត
 ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយថាជាវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំ
 ហើយ ១ សម្តែងនូវវត្ត ដែលតថាគត បានសន្សំហើយថាជាវត្តដែល
 តថាគតបានសន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគតមិនបាន
 បញ្ញត្តហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ១
 សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលព្រះតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ
 ដែលតថាគតបានបញ្ញត្ត ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនដឹកនាំ មិនបង្ខំ មិន
 ធ្វើសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា មិនសម្តែងបាតិមោក្ខផ្សេងគ្នា ដោយវត្ត ១០
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ដោយ
 ហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

[២០] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុអ្នកសង្រួបសង្រួមសង្ឃ
 ដែលបែកគ្នាហើយ ឲ្យបានព្រមព្រៀងគ្នាទៅវិញនោះ តើទទួលផលដូច
 ម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះ រមែងទទួលនូវបុណ្យដ៏ប្រសើរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កី បន ភន្តេ ព្រហ្មំ បុញ្ញន្តិ ។ កហ្មំ អានន្ទ
សក្កម្ហិ មោទតីតិ ។

សុខា សង្ឃិស្ស សាមក្កិ សមក្កានព្វានុក្កហោ
សមក្ករតោ ធម្មដ្ឋោ យោកក្ខេមា ន ចំសតិ
សង្ឃំ សមក្កំ កត្វាន កហ្មំ សក្កម្ហិ មោទតីតិ ។
ឧបាលិវត្តោ ចតុត្តោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

ឧបាលិ បន^(១) ឧព្វាហោ ឧបសម្មទនិស្សយេន^(២) ច
សាមណោរោ ច ទ្វេ ភេទា អានន្ទេហិ អបរេ ទ្វេតិ^(៣) ។

១ ឱ. ឧបាលិដ្ឋបនំ ។ ម. ប័បនា ។ ២ ម. ឧបសម្មទនិស្សយោ ។ ៣ ម. បរេ ទុវេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុណ្យដ៏ប្រសើរ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ
ភិក្ខុនោះរមែងបានរីករាយ ក្នុងឋានសួគ៌ អស់មួយកប្ប ។

សេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នានៃសង្ឃ រមែងនាំមក នូវសេចក្តីសុខ
ភិក្ខុអ្នកអនុគ្រោះពួកភិក្ខុ ដែលព្រមព្រៀងគ្នាផង អ្នកត្រេកអរ
ក្នុងការព្រមព្រៀងគ្នាផង តាំងខ្លួនក្នុងធម៌ផង រមែងមិនឃ្នាត
ចាកធម៌ជាគ្រឿងក្សេមចាកយោគៈ ភិក្ខុអ្នកសង្រួបសង្រួមសង្ឃ
ឲ្យព្រមព្រៀងគ្នា រមែងរីករាយ ក្នុងឋានសួគ៌ អស់មួយកប្ប ។

ចប់ ឧបាលិវគ្គ ទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃឧបាលិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីព្រះឧបាលិ ១ ឧបាហិកាកម្មវាចា ១ ភិក្ខុគួរឲ្យ
ឧបសម្បទាដល់កុលបុត្រ ១ ភិក្ខុគួរឲ្យនិស្ស័យ ១ ភិក្ខុគួរ
ឲ្យសាមណេរបម្រើ ១ សង្ឃភេទ ២ លើក សង្ឃភេទ ២ លើក
ដទៃទៀត ដែលព្រះឧបាលិនិងព្រះអានន្ទ ទូលសួរ ។

អក្កោសវគ្គោ បញ្ចមោ

[៤០] អថខោ អាយស្មា ឧចាលិ យេន ភកវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ
អាយស្មា ឧចាលិ ភកវន្តំ ឯតទរោច កោ នុ
ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន សង្ឃេ
ភណ្ណានកលហារិត្តហារិវាទា ឧប្បជ្ជន្តិ ភិក្ខុ^(១) ន
ដាសុ វិហារន្តិតិ ។ ឥធុចាលិ ភិក្ខុ អធិម្ហំ ធម្មោតិ
ទីហេន្តិ ធិម្ហំ អធិម្មោតិ ទីហេន្តិ អវិនយំ
វិនយោតិ ទីហេន្តិ វិនយំ អវិនយោតិ ទីហេន្តិ
អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេន ភាសិតំ លបិតំ
តថាកតេនាតិ ទីហេន្តិ ភាសិតំ លបិតំ តថាកតេន
អភាសិតំ អលបិតំ តថាកតេនាតិ ទីហេន្តិ អនា-
ចិណ្ណំ តថាកតេន អាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ ទីហេន្តិ

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ចសទ្វោ អត្ថិ ។

អក្កោសវគ្គទី ៥

[២១] គ្រានោះ ព្រះឧបាលិដ៍មានអាយុ បានចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិដ៍មានអាយុ អង្គុយក្នុងទី
សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យសេចក្តី
បង្កហេតុ ដម្លោះ សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ វិវាទគ្នា កើតឡើង
ក្នុងសង្ឃ ពួកភិក្ខុក៏នៅមិនសប្បាយ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុង
សាសនានេះ សម្តែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ ថាជាធម៌ ១ សម្តែង
នូវធម៌ថាមិនមែនជាធម៌ ១ សម្តែងនូវសភាព មិនមែនជាវិន័យ ថាជា
វិន័យ ១ សម្តែងនូវវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ ១ សម្តែងនូវធម្មវិន័យ
ដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យ
ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយ ១ សម្តែងនូវធម្មវិន័យ
ដែលតថាគតបានសម្តែង បានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យដែលតថាគត
មិនបានសម្តែង មិនបានពោលវិញ ១ សម្តែងនូវវគ្គ ដែលតថាគត
មិនបានសន្សំហើយ ថាជាវគ្គ ដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ

ទីហេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគ-

តេនាតិ ទីហេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ

តថាគតេនាតិ ទីហេន្តិ ។ អយំ ខោ ឧបាលិ

ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេន សង្ឃេ កណ្ណានកល-

ហារិត្តហារិវាទា ឧប្បជ្ជន្តិ ភិក្ខុ ន ជាសុ វិហារន្តិតិ ។

[៤២] កតិ នុ ខោ កន្តេ វិវាទមូលានីតិ ។

ទស ខោ ឧបាលិ វិវាទមូលានិ ។ កតមាជិ

ទស ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីហេន្តិ

ធម្មំ អធម្មោតិ ទីហេន្តិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីហេន្តិ

វិនយំ អវិនយោតិ ទីហេន្តិ អកាសិតំ អលបិតំ

តថាគតេន កាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីហេន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

សម្តែងនូវវត្ថុត ដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ថាជាវត្ថុដែលតថាគត មិន
បានសន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយ
ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ
ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបាន
បញ្ញត្តហើយ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ
ដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីបង្កហេតុ ជម្លោះ សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ វិវាទគ្នា
កើតឡើង ក្នុងសង្ឃ ពួកភិក្ខុក៏នៅមិនសប្បាយ ។

[២២] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មូលហេតុនៃវិវាទមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។
ម្នាលឧបាលិ មូលហេតុនៃវិវាទមាន ១០ យ៉ាង ។ មូលហេតុនៃវិវាទ ១០
យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សម្តែង
នូវសភាពមិនមែនធម៌ ថាជាធម៌ ១ សម្តែងនូវធម៌ថា មិនមែនជាធម៌ ១
សម្តែងនូវសភាពមិនមែនវិន័យថាជាវិន័យ ១ សម្តែងនូវវិន័យថាមិនមែនជា
វិន័យ ១ សម្តែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគតមិនបានសម្តែង មិនបានពោល
ហើយថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយ ១

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

ភាសិតំ លបិតំ តថាកតេន អភាសិតំ អលបិតំ
 តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាកតេន
 អាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាក-
 តេន អនាចិណ្ណំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ
 តថាកតេន បញ្ញត្តំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ
 តថាកតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាកតេនាតិ ទីបេន្តិ ។
 ឥមាជិ ខោ ឧចាលិ ទស វិវាទមូលានីតិ ។

[៤៣] កតិ នុ ខោ ភន្តេ វិវាទមូលានីតិ ។
 ទស ខោ ឧចាលិ វិវាទមូលានិ ។ កតមាជិ ទស ។
 ឥធុចាលិ ភិក្ខុ អនាបត្តិ អាបត្តិតិ ទីបេន្តិ អាបត្តិ
 អនាបត្តិតិ ទីបេន្តិ លហុកំ អាបត្តិ ករុកាបត្តិតិ
 ទីបេន្តិ ករុកំ អាបត្តិ លហុកាបត្តិតិ ទីបេន្តិ
 ទុដ្ឋល្លំ អាបត្តិ អទុដ្ឋល្លាបត្តិតិ ទីបេន្តិ
 អទុដ្ឋល្លំ អាបត្តិ ទុដ្ឋល្លាបត្តិតិ ទីបេន្តិ

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

សម្តែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសម្តែង បានពោលហើយថាជា
 ធម្មវិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសម្តែង មិនបានពោលវិញ ១ សម្តែង
 នូវវត្ថុ ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយថាជាវត្ថុ ដែលតថាគតបាន
 សន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវវត្ថុ ដែលតថាគត បានសន្សំហើយថាជាវត្ថុ
 ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែល
 តថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគតបានបញ្ញត្ត
 ហើយ ១ សម្តែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ថា
 ជាសិក្ខាបទដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ
 មូលហេតុនៃវិវាទ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[៤៣] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មូលហេតុនៃវិវាទ តើមាន
 ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ មូលហេតុនៃវិវាទមាន ១០ យ៉ាង ។
 មូលហេតុនៃវិវាទ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុង
 សាសនានេះ សម្តែងនូវអនាបត្តិ ថាជាអាបត្តិ ១ សម្តែងនូវអាបត្តិ ថា
 ជា អនាបត្តិ ១ សម្តែងនូវលហុកាបត្តិ ថាជា គរុកាបត្តិ ១ សម្តែង
 នូវគរុកាបត្តិ ថាជា លហុកាបត្តិ ១ សម្តែងនូវទុដ្ឋល្លាបត្តិ ថា
 ជា អទុដ្ឋល្លាបត្តិ ១ សម្តែងអទុដ្ឋល្លាបត្តិ ថាជា ទុដ្ឋល្លាបត្តិ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សាវសេសំ អាបត្តិ អនវសេសា អាបត្តិតិ^(១) ទីបេន្តិ

អនវសេសំ អាបត្តិ សាវសេសាបត្តិតិ ទីបេន្តិ សប្បជីកម្មំ

អាបត្តិ អប្បជីកម្មាបត្តិតិ ទីបេន្តិ អប្បជីកម្មំ

អាបត្តិ សប្បជីកម្មាបត្តិតិ ទីបេន្តិ ។ ឥមាជិ

ខោ ឧបាលិ ទស វិវាទមូលានីតិ ។

[៤៤] ឯកំ សមយំ ភក្កវា កុសិណារាយំ វិហារតិ
 ពលិហារណោ វនសណ្ណោ ។ តត្រិ ខោ ភក្កវា ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខុ ភក្កវោតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្កវា ឯតទវោច ចោទកេន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ បច្ចុវេក្ខិត្វា
 បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ ឧបដ្ឋាបេត្វា បរោ ចោទេតព្វោ ។

១ ឱ. ម. អនវសេសាបត្តិតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

សម្តែងនូវសាវសេសាបត្តិ^(១) ថាជា អនវសេសាបត្តិ^(២) ១ សម្តែង
នូវអនវសេសាបត្តិ ថាជា សាវសេសាបត្តិ ១ សម្តែងសប្បដិកម្មាបត្តិ^(៣)
គឺអាបត្តិដែលកែបាន ថាជា អប្បដិកម្មាបត្តិ^(៤) គឺអាបត្តិកែមិនបាន ១
សម្តែងនូវអប្បដិកម្មាបត្តិ ថាជា សប្បដិកម្មាបត្តិ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ
មូលហេតុនៃវិវាទ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[២២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងដងព្រៃ
ជាទីនាំទៅនូវពលិកម្ម (ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ទេវតា) ទៀបក្រុង
កុសិនារា ។ ក្នុងទីនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុ
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយដូច្នោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា
នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចោទ មាន
បំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាធម៌ ៥ ប្រការ ចំពោះខ្លួន
ឯងសិន ត្រូវតាំងធម៌ ៥ ប្រការទុកក្នុងខ្លួន រួចសឹមចោទភិក្ខុដទៃ ។

១-៣ សំដៅយកអាបត្តិ ៦ កង គឺសង្ឃាទិសេស ១ ថុល្លថ្វីយ ១ បាចិត្តិយ ១ បាដិ-
ទេសនីយ ១ ទុក្កដ ១ ទុញ្ហសិត ១ ។ ២-៤ សំដៅយកបារាជិកាបត្តិ ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

កតមេ បញ្ច ធម្មា អជ្ឈតំ បច្ចវេក្ខិតព្វា ។
 ចោទកេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន
 ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ នុ ខោម្ហិ
 បរិសុទ្ធនម្ហិ កាយសមាចារេន សមដ្ឋាភតោ អច្ឆិទ្ធន
 អប្បដិមំសេន សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ
 ឧទាហុ នោតិ ។ នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ ហោតិ បរិសុទ្ធន កាយ-
 សមាចារេន សមដ្ឋាភតោ អច្ឆិទ្ធន អប្បដិមំសេន
 តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥជ្ឈ តាវ អាយស្មា កាយិកំ
 សិក្ខុស្សតិ ឥតិស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ
 បច្ចវេក្ខិតព្វំ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ នុ ខោម្ហិ បរិសុទ្ធនម្ហិ
 វចីសមាចារេន សមដ្ឋាភតោ អច្ឆិទ្ធន អប្បដិមំសេន
 សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ធម៌ ៥ ប្រការ តើដូចម្តេច ដែលភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវពិចារណាចំពោះខ្លួន
 ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ
 ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមានកាយសមាចារ បរិសុទ្ធ
 ឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកប្រកបដោយកាយសមាចារ ដ៏បរិសុទ្ធ មិនធ្លុះ
 ធ្លាយ មិនមានទំនង គួរឲ្យគេចាប់ថ្នាក់បាន ធម៌នុ៎ះមានគ្រប់គ្រាន់
 ដល់អាត្មាអញឬ មិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុ
 មិនមានកាយសមាចារ បរិសុទ្ធ មិនប្រកបដោយកាយសមាចារ
 បរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយ មិនមានទំនងគួរឲ្យគេចាប់ថ្នាក់បាន ភិក្ខុនោះឯង
 គង់មានអ្នកផងស្តីដាស់តឿនថា នៃលោកដ៏មានអាយុ លោកសិក្សា
 នូវសមាចារផ្លូវកាយជាមុនសិន ភិក្ខុនោះគង់មានអ្នកផងស្តីដាស់តឿន ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុ
 ដទៃ ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមានវចីសមាចារ បរិសុទ្ធ
 ឬហ្ន៎ អាត្មាអញប្រកបដោយវចីសមាចារដ៏បរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយមិនមានទំនង
 គួរឲ្យគេចាប់ថ្នាក់បាន ធម៌នុ៎ះមានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញ ឬមិនមានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បរិសុទ្ធវច្ឆិសមាចារោ
 ហោតិ បរិសុទ្ធន វច្ឆិសមាចារេន សមដ្ឋាកតោ
 អច្ឆិទ្ធន អប្បជិម៌សេន តស្ស កវន្តិ វត្តារោ ឥដ្ឋ
 តាវ អាយស្មា វាចសិកំ សិក្ខុស្ស្រិតិ ឥតិស្ស កវន្តិ
 វត្តារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ចោទកេន
 ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ មេត្តំ
 នុ ខោ^(១) ចិត្តំ បច្ចុបដ្ឋិតំ សព្វហ្មចារីសុ អនាឃាតំ
 សំវិទ្ធអិតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ
 នោតិ ។ នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ មេត្តចិត្តំ
 បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្វហ្មចារីសុ អនាឃាតំ តស្ស កវន្តិ
 វត្តារោ ឥដ្ឋ តាវ អាយស្មា សព្វហ្មចារីសុ មេត្តចិត្តំ
 ឧបដ្ឋបេហិតិ ឥតិស្ស កវន្តិ វត្តារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ បច្ចវេក្ខិ-
 តព្វំ ពហុស្សតោ នុ ខោម្ហិ សុតជរោ សុតសន្និចយោ

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ មេតិ អត្ថិ ។

សុត្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនមានវចីសមាចារ បរិសុទ្ធទេ មិន
 ប្រកបដោយវចីសមាចារ បរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយ មិនមានទំនងគួរឲ្យគេ
 ចាប់ថ្នាក់បាន ភិក្ខុនោះគង់មានអ្នកផងស្តីជាសំតៀនថា នៃលោកដ៏មាន
 អាយុ ចូរលោកសិក្សា នូវសមាចារផ្លូវវាចាជាមុនសិន ភិក្ខុនោះ គង់
 មានអ្នកផងស្តីជាសំតៀន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នក
 ចោទមានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា ចិត្តរបស់
 អាត្មាអញមានមេត្តាតាំងមាំមិនមានអាយាតក្នុងសព្វហ្មតារីបុគ្គលទេឬហ្ន៎
 ធម៌នុ៎ះ មានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញឬមិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ បើភិក្ខុមិនតាំងមេត្តាចិត្ត ដែលមិនមានអាយាត ក្នុងសព្វហ្មតារី-
 បុគ្គលទេ ភិក្ខុនោះ គង់មានអ្នកផងស្តីជាសំតៀនថា នៃលោកដ៏មាន
 អាយុ ចូរលោកតាំងមេត្តាចិត្ត (ឲ្យមាំ) ក្នុងសព្វហ្មតារីបុគ្គលចុះ ភិក្ខុ
 នោះ គង់មានអ្នកផងស្តីជាសំតៀន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណា
 យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញជាពហុស្សុត ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួន
 បានស្តាប់មកហើយ សន្សំនូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួន បានស្តាប់ហើយឬហ្ន៎

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិ-
 យោសានកល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ
 បរិសុទ្ធ�ំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូចាស្ស មេ ធម្មា
 ពហុស្សតា ហោន្តិ ធាតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិ-
 តា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មា
 ឧទាហុ នោតិ ។ នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ពហុស្សតោ
 ហោតិ សុតទហេ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា
 អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសាន-
 កល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ
 បរិសុទ្ធ�ំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូចាស្ស ធម្មា ន
 ពហុស្សតា ហោន្តិ ធាតា វចសា បរិចិតា មនសា-
 នុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា តស្ស ភវន្តិ វត្តាហេ
 ឥដ្ឋ្យ តាវ អាយស្មា អាកមំ បរិយាបុណាស្សតិ
 ឥតិស្ស ភវន្តិ វត្តាហេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ធម៌ទាំងឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អបទ
 ខាងចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈព្រមទាំងអត្តទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ
 បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ដែលអាត្មាអញនោះ
 បានស្តាប់ច្រើន បានទ្រទ្រង់ បានសន្សំដោយពាក្យ បានពិចារណាមុត
 មាំក្នុងចិត្ត បានយល់ត្រឹមត្រូវដោយទិដ្ឋិ ធម៌នុ៎ះមានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មា
 អញ ឬមិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនមែនជាពហុស្សូត
 ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវ
 ពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយសោះទេ បើធម៌ទាំងឡាយណា មាន
 លម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ
 ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយ
 មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះជាអ្នកមិនបានស្តាប់ច្រើន ទ្រទ្រង់សន្សំដោយ
 ពាក្យ ពិចារណាមុតមាំក្នុងចិត្ត យល់ត្រឹមត្រូវដោយទិដ្ឋិទេ ភិក្ខុនោះឯង
 គង់មានអ្នកផងស្តីដាស់តឿនថា នៃលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោករៀន
 និកាយសិនទៅ ភិក្ខុនោះ គង់មានអ្នកផង ស្តីដាស់តឿន ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទមានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ បច្ចុវេក្ខិតពុំ ឧភយានិ នុ ខោ មេ ចាតិ-
 មោក្ខានិ វិត្តារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ
 សុប្បវត្តានិ សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ញនសោ
 សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មា ឧបាហុ នោតិ ។
 នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ឧភយានិ ចាតិមោក្ខានិ
 វិត្តារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ សុប្បវត្តានិ
 សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ញនសោ ឥនម្បណ-
 យស្មា កត្ត វុត្តំ ភកវតាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ ន
 សម្មាយតិ តស្ស កវន្តិ វត្តារោ ឥដ្ឋ្យ តាវ
 អាយស្មា វិនយំ សិក្ខុស្ស្គតិ ឥតិស្ស កវន្តិ
 វត្តារោ ។ ឥមេ បញ្ច ធម្មា អដ្ឋត្តំ ឧបដ្ឋាបេតព្វា ។
 កតមេ បញ្ច ធម្មា អដ្ឋត្តំ ឧបដ្ឋាបេតព្វា ។
 កាលេន វត្តាមិ នោ អកាលេន ភូតេន វត្តាមិ
 នោ អភូតេន សល្លោន វត្តាមិ នោ ធុរុសេន

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ត្រូវពិចារណាថា បាតិមោក្ខទាំងពីរ អាត្មាអញចេះចាំ ដោយពិស្តារ
 ចែកចេញបានដោយប្រពៃ ចាំស្នាត់រត់មាត់ កាត់សេចក្តីបានដោយល្អ
 តាមសូត្រគឺខន្ធកៈនិងបរិវារៈ តាមអនុព្យញ្ញនៈដែរឬ ធម៌នុ៎ះ មាន
 គ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញ ឬមិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បើបាតិមោក្ខទាំងពីរ ភិក្ខុមិនបានចេះចាំដោយពិស្តារ ចែកចេញដោយ
 ប្រពៃ ចាំស្នាត់ រត់មាត់ កាត់សេចក្តីដោយល្អ តាមសូត្រ តាម
 អនុព្យញ្ញនៈទេ ភិក្ខុនោះឯង បើមានគេសួរថា ម្នាលលោកដ៏មាន
 អាយុ ចុះសិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងក្នុងទីណា មុខ
 ជានឹងឆ្លើយប្រាប់ទៅវិញមិនរួច ភិក្ខុនោះឯង គង់មានអ្នកផងស្តី
 ជាសំភ្លើងថា នៃលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោករៀននូវវិន័យសិនទៅ
 ភិក្ខុនោះ គង់មានអ្នកផងស្តីជាសំភ្លើង ១ ។ ធម៌ ៥ ប្រការនេះ ភិក្ខុ
 ត្រូវពិចារណាចំពោះខ្លួន ។ ធម៌ ៥ ប្រការ តើដូចម្តេច ដែលភិក្ខុអ្នក
 ចោទត្រូវតាំងទុកក្នុងខ្លួន ។ អាត្មាអញនិយាយត្រូវតាមកាល មិននិយាយ
 ខុសកាល ១ អាត្មាអញនិយាយពាក្យពិត មិននិយាយពាក្យមិន
 ពិត ១ អាត្មាអញនិយាយពាក្យផ្អែមល្ហែម មិននិយាយពាក្យអាក្រក់ ១

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

អត្ថសញ្ញាតេន វក្ខាមិ នោ អនត្ថសញ្ញាតេន
 មេត្តចិត្តោ វក្ខាមិ នោ នោសន្តរោតិ ។ ឥមេ បញ្ច
 ធម្មា អជ្ឈតំ ឧបដ្ឋាបេតញ្ច ។ ចោទកេន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុណា បរំ ចោទេតុកាមេន ឥមេ បញ្ច ធម្មេ
 អជ្ឈតំ បច្ចវេក្ខិត្វា ឥមេ បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈតំ
 ឧបដ្ឋាបេត្វា បរោ ចោទេតព្វោតិ ។

[៤៥] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា រាជន្តេ-
 បុរ្យវេសនេ ។ កតមេ ទស ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 រាជា មហេសិយា សទ្ធិ ទិសិដ្ឋោ ហោតិ តត្រ
 ភិក្ខុ បរិសតិ មហេសី តំ ភិក្ខុ^(១) ទិស្វា សិតំ
 ចាតុករោតិ ភិក្ខុ វា មហេសី ទិស្វា សិតំ
 ចាតុករោតិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ ហោតិ អន្ធា ឥមេសំ
 កតំ វា ករិស្សន្តិ វាតិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
 បឋមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរ្យវេសនេ ។

១ ឱ. ម. មហេសី វា ភិក្ខុ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

អាត្មាអញនិយាយពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិននិយាយពាក្យដែល
 ឥតប្រយោជន៍ ១ អាត្មាអញតាំងមេត្តាចិត្ត ហើយសឹមនិយាយ
 មិននិយាយទាំងទោសចិត្ត ១ ។ ធម៌ ៥ ប្រការនេះឯង ដែល
 ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវតាំងទុកក្នុងខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងដើម្បីចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាធម៌ ៥ ប្រការ
 នេះចំពោះខ្លួន ហើយត្រូវតាំងធម៌ ៥ ប្រការនេះ ទុកក្នុងខ្លួន រួចសឹម
 ចោទភិក្ខុដទៃ ។

[៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ១០ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
 ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ទោស ១០ យ៉ាងតើ ដូច
 ម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាក្នុងលោកនេះ កំពុងគង់នៅជា
 មួយនឹងមហេសី បើភិក្ខុចូលទៅក្នុងទីនោះ មហេសីបានឃើញភិក្ខុនោះ
 រមែងធ្វើនូវញញឹមឲ្យប្រាកដខ្លះ ភិក្ខុឃើញមហេសីហើយធ្វើនូវញញឹម
 ឲ្យប្រាកដខ្លះ ព្រះរាជារមែងរឿសក្នុងរឿងនោះយ៉ាងនេះថា ការកន្លងនូវ
 មេបុននៃអ្នកទាំងពីរនេះបានធ្វើហើយ ឬថានឹងធ្វើនូវការកន្លងនូវមេបុនមិន
 ខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ១ ក្នុងការចូលទៅក្នុងរាជបុរី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ រាជា ពហុកិច្ចោ ពហុករណីយោ
 អញ្ញាតំ ឥត្ថិ កន្ធា ន សវតិ សា តេន កត្តំ
 កណ្ណាតិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ ហោតិ ន ខោ ឥធម
 អញ្ញោ កោចិ បរិសតិ អញ្ញត្រិ បព្វជិតេន សិយា
 នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ
 អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ អន្តេបុវេ អញ្ញាតំ រតនំ នស្សតិ តត្ថ រញ្ញោ
 ឯវំ ហោតិ ន ខោ ឥធម អញ្ញោ កោចិ បរិសតិ អញ្ញត្រិ
 បព្វជិតេន សិយា នុខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ
 ភិក្ខុវេ តតិយោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ អន្តេបុវេ អញ្ញាតំ
 កុយ្ហមន្តា ពហិទ្ធា សម្ពេទំ កច្ឆន្តិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ
 ហោតិ ន ខោ ឥធម អញ្ញោ កោចិ បរិសតិ អញ្ញត្រិ
 បព្វជិតេន សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។
 អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជា ជាបុគ្គលមានកិច្ចច្រើន
 មានការងារច្រើន ទ្រង់ស្តេចទៅប្រោសប្រាណស្រ្តីណាមួយ ហើយ
 ក៏ភ្លេចទៅ ឯស្រ្តីនោះ ក៏មានគភ៌ ដោយព្រះរាជានោះ ព្រះរាជា
 រមែងរង្សៀសក្នុងរឿងនោះ យ៉ាងនេះថា បុគ្គលនីមួយដទៃ មិនដែលចូល
 ទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិត
 ទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ២ ក្នុងការចូលទៅខាង
 ក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត រតនៈណាមួយ ក្នុងរាជ-
 បុរីបាត់ទៅ ព្រះរាជារមែងរង្សៀសក្នុងរឿងនោះ យ៉ាងនេះថា បុគ្គលនីមួយ
 ដទៃ មិនដែលចូលទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ទំនងជា
 កម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៣ ក្នុង
 ការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត រឿង
 រ៉ាវទាំងឡាយ ដែលព្រះរាជា ត្រូវបិទបាំងទុកខាងក្នុង មាននៅខាង
 ក្នុងបុរីរបស់ព្រះរាជាត្រឡប់បែកខ្ចរខ្ចាយ ទៅខាងក្រៅ ព្រះរាជាទ្រង់
 រង្សៀសក្នុងរឿងនោះយ៉ាងនេះថា បុគ្គលនីមួយដទៃ មិនដែលចូលទៅ
 ក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៤ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

បុន ចបំ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ អន្តេបុវេ បិតា វា បុត្តំ
 បត្តេតិ បុត្តោ វា បិតរំ បត្តេតិ តេសំ ឯវំ ហោតិ
 ន ខោ ឥធិ អញ្ញោ កោចិ បរិសតិ អញ្ញត្រ
 បព្វជិតេន សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។
 អយំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្ប-
 វេសនេ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ រាជា ជីចហានិយំ
 ឧច្ច ហានេ ហាបេតិ យេសន្តំ អមនាបំ តេសំ
 ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ
 សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
 ឆដ្ឋោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។ បុន ចបំ
 ភិក្ខុវេ រាជា ឧច្ចហានិយំ ជីចេ ហានេ ហាបេតិ យេ-
 សន្តំ អមនាបំ តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន
 សំសដ្ឋោ សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជបិតា រមែងប្រាថ្នា (ដើម្បីសម្លាប់) ព្រះរាជបុត្រ ខាងក្នុងរាជបុរី ឬថា ព្រះរាជបុត្រ ប្រាថ្នា (ដើម្បីសម្លាប់) ព្រះរាជបិតា ព្រះរាជបិតានិងព្រះរាជបុត្រ ទ្រង់រង្វៀសយ៉ាងនេះថា បុគ្គលនីមួយៗ មិនដែលចូលទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៥ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ស្តេចទ្រង់តាំងមន្ត្រីដែលតាំងនៅក្នុងតំណែងទាប ឲ្យឡើងកាន់តំណែងខ្ពស់ ការតាំងនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះ រមែងរង្វៀសយ៉ាងនេះថា ស្តេចតែងនៅច្រឡំក្រឡំដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៦ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជាទ្រង់បន្ថយមន្ត្រី ដែលតាំងនៅក្នុងតំណែងខ្ពស់ ឲ្យថយចុះក្នុងតំណែងទាបវិញ ការតាំងនោះមិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះ រមែងរង្វៀសយ៉ាងនេះថា ព្រះរាជាតែងនៅច្រឡំក្រឡំ ដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អយំ ខោ ភិក្ខុវេ សត្តមោ អាទីនវោ
 រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ រាជា
 អកាលេ សេនំ ឧយ្យោជេតិ យេសន្តំ អមនាបំ
 តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ
 សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ
 ភិក្ខុវេ អដ្ឋមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ រាជា កាលេ សេនំ ឧយ្យោ-
 ជេត្វា អន្តរាមត្តតោ និវត្តាបេសិ^(១) យេសន្តំ អមនាបំ
 តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ
 សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ
 ភិក្ខុវេ នវមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរាប្បវេសនេ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ រញ្ជោ អន្តេបុរំ ហត្ថិសម្ពាជំ
 អស្សសម្ពាជំ រថសម្ពាជំ^(២) រជនីយានិ រូបសទ្ធកន្ធុ-
 រសដោដ្ឋព្វានិ យានិ ន បព្វជិតសារុប្បានិ^(៣) ។

១ ឱ. និវត្តាបេតិ ។ ២ ឱ. ម. ហត្ថិសម្ពុទំ អស្សសម្ពុទំ រថសម្ពុទំ ។
 ៣ ម. បព្វជិតស្ស សារុប្បានិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៧ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជា ទ្រង់បញ្ជូនកងទ័ពទៅក្នុង
 កាលមិនគួរ ការបញ្ជូនកងទ័ពទៅនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជន
 ទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះ រមែងរង្ស៊ីសយ៉ាងនេះថា ព្រះ
 រាជានៅច្រឡកច្រឡំដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៨ ក្នុងការចូលទៅ ខាងក្នុង
 រាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជាបញ្ជូនកងទ័ពទៅ
 ក្នុងកាលគួរ ហើយឲ្យត្រឡប់មកវិញ ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ការឲ្យត្រឡប់មក
 វិញនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយ
 នោះរមែងរង្ស៊ីសយ៉ាងនេះថា ព្រះរាជានៅច្រឡកច្រឡំ ដោយបព្វជិត
 ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
 ទោសទី ៩ ក្នុងការចូលទៅក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
 វិញទៀត ខាងក្នុងរាជបុរី តែងចង្អៀត ដោយដំរី ចង្អៀត ដោយសេះ
 ចង្អៀត ដោយរថ ទាំងរូប សំឡេង ក្លិន រស ផោដ្ឋព្វៈ ជា
 ហេតុនៃសេចក្តីត្រេកអរ សុទ្ធតែជារបស់មិនសមគួរ ដល់បព្វជិតទេ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

អយំ ភិក្ខុវេ ទសមោ អាទីនោ រាជន្តេបុរយ្យវេសនេ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស អាទីនវា រាជន្តេបុរយ្យវេសនេតិ ។

[៤៦] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សក្កេសុ វិហរតិ
កបិលវត្ថុស្មី និព្រិកាណាមេ ។ អថខោ សម្ពហុលា

សក្កា ឧបាសកា តទហុចោសថេ យេន ភក្កវា

តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា

ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ និសីន្នេ ខោ

សក្កេ ឧបាសកេ ភក្កវា ឯតទវោច អបិ នុ តុម្ភេ

សក្កា អដ្ឋង្គ័សមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ ឧបវសថាតិ ។

អប្បេកថា មយំ ភន្តេ អដ្ឋង្គ័សមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ

ឧបវសាម អប្បេកថា ន ឧបវសាមាតិ ។ តេសំ

វោ សក្កា អលាភា តេសំ នុល្លទ្ធិ យេ តុម្ភេ

ឯវំ សោកភយេតិ^(១) ដីវិតេ មរណាសភយេ

ដីវិតេ អប្បេកថា អដ្ឋង្គ័សមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ

ឧបវសថ អប្បេកថា ន ឧបវសថ ។

១ សោកភយេតិ វា បាវោ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ១០ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ១០ យ៉ាងនេះឯង រមែងមានក្នុងការចូល
ទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។

[២៦] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោ-
ធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ពួកសក្យ-
ឧបាសកជាច្រើន បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងថ្ងៃឧបោសថ
នោះ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកសក្យឧបាសក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំង-
ឡាយ បានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែរឬ ។ បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចម្រើន ជួនកាល យើងទាំងឡាយ បានរក្សាឧបោសថប្រកបដោយ
អង្គ ៨ ជួនកាល យើងទាំងឡាយ មិនបានរក្សា ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ
អ្នកទាំងឡាយនោះពេញជាឥតលាក់ហើយ ការបាននូវអត្តភាពជាមនុស្ស
អ្នកទាំងឡាយនោះបានដោយកម្រ ដ្បិតថាអ្នកទាំងឡាយ ជួនកាលក៏បាន
រក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ជួនកាលក៏មិនបានរក្សា ក្នុងជីវិតប្រកប
ដោយសោកនិងភ័យ ក្នុងជីវិតប្រកបដោយមរណៈនិងភ័យយ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តំ កី មញ្ញថ សក្កា ។ ឥធិ បុរិសោ យេន^(២)
 កម្មដ្ឋានេន អនាបជ្ជ អកុសលំ ទិវសំ អឌ្ឍកហាបលំ
 និព្វិសេយ្យ ទក្ខោ បុរិសោ ឧដ្ឋានសម្មន្នោតិ អលំ
 វចនាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កី មញ្ញថ
 សក្កា ។ ឥធិ បុរិសោ យេន កម្មដ្ឋានេន
 អនាបជ្ជ អកុសលំ ទិវសំ កហាបលំ និព្វិសេយ្យ
 ទក្ខោ បុរិសោ ឧដ្ឋានសម្មន្នោតិ អលំ វចនា-
 យាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កី មញ្ញថ សក្កា ។
 ឥធិ បុរិសោ យេន កម្មដ្ឋានេន អនាបជ្ជ អកុ-
 សលំ ទិវសំ ទ្វេ កហាបលោ និព្វិសេយ្យ តយោ
 កហាបលោ និព្វិសេយ្យ ចត្តាហេ កហាបលោ
 និព្វិសេយ្យ បញ្ច កហាបលោ និព្វិសេយ្យ ឆ
 កហាបលោ និព្វិសេយ្យ សត្ត កហាបលោ
 និព្វិសេយ្យ អដ្ឋ កហាបលោ និព្វិសេយ្យ

២ ឱ. ម. យេន កេនថីតិ អត្ថិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច ។

បុរសក្នុងលោកនេះ ក្នុង ១ ថ្ងៃ រកបានកន្លះកហាបណៈដោយហេតុនៃ

ការងារណាមួយ ដែលមិនប៉ះពាល់អកុសលកម្ម តើគួរហៅថា បុរស

អ្នកឈ្នាស បរិបូណ៌ដោយសេចក្តីព្យាយាមដែរឬទេ ។ ព្រះករុណា

ព្រះអង្គ ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់ហេតុ

នោះដូចម្តេច ។ បុរសក្នុងលោកនេះ ក្នុង ១ ថ្ងៃ រកបាន ១ កហា-

បណៈ ដោយហេតុនៃការងារណាមួយ ដែលមិនប៉ះពាល់អកុសលកម្ម

តើគួរហៅថា បុរសអ្នកឈ្នាស បរិបូណ៌ដោយសេចក្តីព្យាយាមដែរឬទេ ។

ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់

នូវហេតុដូចម្តេច ។ បុរសក្នុងលោកនេះ ក្នុង ១ ថ្ងៃរកបាន ២ កហាបណៈ

ដោយហេតុនៃការងារណាមួយ ដែលមិនប៉ះពាល់អកុសលកម្ម រកបាន

៣ កហាបណៈ រកបាន ៤ កហាបណៈ រកបាន ៥ កហាបណៈ រកបាន

៦ កហាបណៈ រកបាន ៧ កហាបណៈ រកបាន ៨ កហាបណៈ

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

នវ កហាបណោ និព្វិសេយ្យ ទស កហាបណោ
 និព្វិសេយ្យ វីសំ កហាបណោ និព្វិសេយ្យ តីសំ
 កហាបណោ និព្វិសេយ្យ ចត្តាជ្ឈីសំ កហាបណោ
 និព្វិសេយ្យ បញ្ញាសំ កហាបណោ និព្វិសេយ្យ កហា-
 បណាសតំ និព្វិសេយ្យ ទក្ខោ បុរិសោ ឧដ្ឋានសម្បន្នោតិ
 អលំ វចនាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កី មញ្ញថ
 សញ្ញា ។ អបិ នុ ខោ សោ បុរិសោ ទិវសេ^(១)
 កហាបណាសតំ កហាបណាសហស្សំ និព្វិសមាដោ
 លទ្ធិំ លទ្ធិំ និក្ខិបន្តោ^(២) វស្សសតដីវី មហន្តំ
 កោតក្ខន្ធិំ អធិកច្ឆេយ្យាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។
 តំ កី មញ្ញថ សញ្ញា ។ អបិ នុ ខោ សោ
 បុរិសោ កោតហេតុកំ កោតនិទានំ កោតាធិករណំ
 ឯកំ វា វត្តិ ឯកំ វា ទិវសំ ឧបឡំ វា វត្តិ
 ឧបឡំ វា ទិវសំ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហារេយ្យាតិ ។

១ ឱ. ម. អបិ នុ សោ បុរិសោ ទិវសេ ទិវសេតិ អត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្ថន្តវ
 វស្សសតាយុកោតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

រកបាន ៩ កហាបណៈ រកបាន ១០ កហាបណៈ រកបាន ២០ កហាបណៈ
 រកបាន ៣០ កហាបណៈ រកបាន ៤០ កហាបណៈ រកបាន ៥០ កហាបណៈ
 រកបាន ១០០ កហាបណៈ តើគួរហៅថា បុរសអ្នកឈ្លាស បរិបូណ៌
 ដោយសេចក្តីព្យាយាមដែរឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសក្យៈ
 ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច ។ បុរស
 នោះ កាលរកបាន ១០០ កហាបណៈ ១.០០០ កហាបណៈ ក្នុងមួយថ្ងៃ
 ទុកជាកន្លះកហាបណៈ ដែលខ្លួនរកបានហើយ ។ រស់នៅបាន ១០០ ឆ្នាំ
 គប្បីបាននូវគំនរនៃភោគៈដ៏ច្រើនដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាល
 សក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះ ដូចម្តេច ។
 បុរសនោះ គប្បីបានទទួលនូវសុខយ៉ាងឯក អស់រាត្រីមួយ ឬ
 មួយថ្ងៃ អស់កន្លះរាត្រី ឬ កន្លះថ្ងៃ ដែលមានភោគៈជាហេតុ មាន
 ភោគៈជាគ្រឿងប្រគល់ឲ្យ មានភោគៈជាអធិករណ៍ មែនដែរឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឆោ ហោតំ ភន្តេ ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។ កាមា
 ហិ ភន្តេ អនិច្ចា តុច្ឆា មុសា មោសធម្មាតិ ។ ឥធិ
 បន វោ សក្កា មម សារកោ ទស វស្សានិ
 អប្បមត្តោ អាតាបិ បហិតត្តោ វិហារន្តោ យថា
 មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបដ្ឋមាឆោ សតំបិ វស្សានិ
 សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្សសហស្សានិ
 ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហារេយ្យ ។ សោ ច ខុស្ស
 សកនាតាមី វា អនាតាមី វា អបណ្ណកំ វា សោ-
 តាបន្តោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា ទស វស្សានិ ឥធិ មម
 សារកោ នវ វស្សានិ អដ្ឋ វស្សានិ សត្ត វស្សានិ
 ឆ វស្សានិ បញ្ចច វស្សានិ ចត្តារិ វស្សានិ តីណិ
 វស្សានិ ទ្វេ វស្សានិ ឯកំ វស្សំ អប្បមត្តោ អាតាបិ
 បហិតត្តោ វិហារន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ យថា បដិបដ្ឋ-
 មាឆោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ
 វស្សសហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហារេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ហេតុនុ៎ះ មិនមែនទេ ព្រះអង្គ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចម្រើន ព្រោះថា កាមទាំងឡាយមិនទៀង ទទេ មិនពិត វិនាសទៅជា ធម្មតា ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ ចំណែកខាងសាវ័ករបស់តថាគត ក្នុង សាសនានេះជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ កិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែល តថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ ១០ ឆ្នាំ គប្បីទទួលសេចក្តីសុខយ៉ាង ឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។ សាវ័ករបស់តថាគត នោះបានជាសកទាតាមី ខ្លះ អនាតាមីខ្លះ បានដល់សោតៈពិតប្រាកដខ្លះ ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ ១០ ឆ្នាំលើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគតក្នុងសាសនានេះ ជា អ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មាន ចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀន ប្រដៅហើយ អស់ ៩ ឆ្នាំ ៨ ឆ្នាំ ៧ ឆ្នាំ ៦ ឆ្នាំ ៥ ឆ្នាំ ៤ ឆ្នាំ ៣ ឆ្នាំ ២ ឆ្នាំ ១ ឆ្នាំ គប្បីទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវត្តោ

សោ ច ខុស្ស សកទាតាមី វា អនាតាមី វា
អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋតុ សក្កា
ឯកំ វស្សំ ឥធិ មម សាវកោ ទស មាសេ
អប្បមត្តោ អាតាមី បហិតត្តោ វិហារន្តោ យថា
មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបទ្ធមាណោ សតំបិ វស្សានិ
សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្សសហស្សានិ
ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហារេយ្យ ។ សោ ច
ខុស្ស សកទាតាមី វា អនាតាមី វា អបណ្ណកំ
វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា ទស មាសា
ឥធិ មម សាវកោ នវ មាសេ អដ្ឋ មាសេ
សត្ត មាសេ ឆ មាសេ បញ្ច មាសេ ចត្តារោ
មាសេ តយោ មាសេ ទ្វេ មាសេ ឯកមាសំ
អឱមាសំ អប្បមត្តោ អាតាមី បហិតត្តោ វិហារន្តោ
យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបទ្ធមាណោ សតំបិ
វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្ស-
សហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហារេយ្យ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់សោតៈពិតប្រាកដខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ ១ ឆ្នាំលើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ត្រឹមតែ ១០ ខែ ក៏គប្បីទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។ សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់សោតៈពិតប្រាកដខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ ១០ ខែលើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ ៩ ខែ ៨ ខែ ៧ ខែ ៦ ខែ ៥ ខែ ៤ ខែ ៣ ខែ ២ ខែ ១ ខែ កន្លះខែ ក៏គប្បីបានទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ ច ខុស្ស សកទាតាមី វា អនាតាមី វា
អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋតុ សក្កា អន្ស-
មាសោ ឥធម្ម សារកោ ទស វត្តិទ្ធិវេ អប្បមត្តោ
អាតាមី បហិតត្តោ វិហារន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា
បដិបដ្ឋមាណោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ
សតំបិ វស្សសហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី
វិហារេយ្យ ។ សោ ច ខុស្ស សកទាតាមី វា
អនាតាមី វា អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋនុ
សក្កា ទស វត្តិទ្ធិវា ឥធម្ម មម សារកោ នវ វត្តិទ្ធិវេ
អដ្ឋ វត្តិទ្ធិវេ សត្ត វត្តិទ្ធិវេ ឆ វត្តិទ្ធិវេ បញ្ច
វត្តិទ្ធិវេ ចត្តារោ វត្តិទ្ធិវេ តយោ វត្តិទ្ធិវេ ទ្វេ វត្តិទ្ធិវេ
ឯកវត្តិទ្ធិវំ អប្បមត្តោ អាតាមី បហិតត្តោ វិហារន្តោ
យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបដ្ឋមាណោ សតំបិ
វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្ស-
សហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហារេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់
សោតៈពិតប្រាកដខ្លះ ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ កន្លះខែលើកទុកចុះ
សាវ័ករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ
មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះ
និព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់
យប់និងថ្ងៃ ១០ ក៏គប្បីបានទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០
ឆ្នាំក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន)
ឆ្នាំ ក៏មាន ។ សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនា-
គាមីខ្លះ បានដល់សោតៈពិតប្រាកដខ្លះ ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ
យប់និងថ្ងៃ ១០ លើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគតក្នុងសាសនានេះជាអ្នក
មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្ត
បញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅ
ហើយ អស់យប់និងថ្ងៃ ៩ យប់និងថ្ងៃ ៨ យប់និងថ្ងៃ ៧ យប់និងថ្ងៃ ៦
យប់និងថ្ងៃ ៥ យប់និងថ្ងៃ ៤ យប់និងថ្ងៃ ៣ យប់និងថ្ងៃ ២ យប់និងថ្ងៃ ១
ក៏គប្បីបានទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន
១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំក៏មាន ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

សោ ច ខុស្ស សកទាតាមី វា អនាតាមី វា អបណ្ណកំ
 វា សោតាបន្នោ ។ តេសំ វោ សក្កា អលាភា
 តេសំ ទុល្លទ្ធី យេ តុម្ភេ ឯវំ សោកសភយេ
 ដីវិតេ មរណាសភយេ ដីវិតេ អប្បេកទា អដ្ឋង្គិសម-
 ដ្ឋាកតំ ឧចោសចំ ឧបវសថ អប្បេកទា ន
 ឧបវសថាតិ ។ ឯតេ មយំ ភន្តេ អដ្ឋតក្កេ អដ្ឋង្គិ-
 សមដ្ឋាកតំ ឧចោសចំ ឧបវសិស្សាមាតិ ។

[៤៧] ឯកំ សមយំ ភកវា វេសាលិយំ
 វិហារតិ មហារនេ ក្កុជាការសាលាយំ ។ អថខោ
 មហាលិ សិច្ឆវី យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ មហាលិ សិច្ឆវី ភកវន្តំ ឯតទវោច
 កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ ចាបស្ស
 កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បាន
 ដល់សោតៈពិតប្រាកដខ្លះ ។ ម្ចាស់សក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ចំជាឥតលាភហើយ ការបាននូវអត្តភាពជាមនុស្ស អ្នកទាំងឡាយនោះ
 បានដោយកម្រ ដ្បិតថា អ្នកទាំងឡាយ ជួនកាល បានរក្សាឧបោសថ
 ប្រកបដោយអង្គ ៨ ជួនកាល មិនបានរក្សា ក្នុងជីវិតប្រកបដោយសោក
 និងភ័យ ក្នុងជីវិតប្រកបដោយមរណៈនិងភ័យយ៉ាងនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន យើងទាំងឡាយនេះ នឹងរក្សានូវឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨
 ចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃនេះ តរៀងទៅ ។

[២៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារ-
 សាលា នាមហារ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ លិច្ឆវី ឈ្មោះ
 មហាលិ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាប
 ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
 លិច្ឆវី ឈ្មោះមហាលិ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះអ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ
 នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

លោកោ ខោ មហាលិ ហេតុ លោកោ បច្ចយោ ចាបស្ស
 កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា
 ទោសោ ខោ មហាលិ ហេតុ ទោសោ បច្ចយោ ចាបស្ស
 កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា
 មោហោ ខោ មហាលិ ហេតុ មោហោ បច្ចយោ
 ចាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស កម្មស្ស
 បវត្តិយា អយោនិសោ មនសិកាពោ ខោ
 មហាលិ ហេតុ អយោនិសោ មនសិកាពោ
 បច្ចយោ ចាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស
 កម្មស្ស បវត្តិយា មិច្ឆាបណ្ឌិហិតំ ខោ មហាលិ
 ចិត្តំ ហេតុ មិច្ឆាបណ្ឌិហិតំ ចិត្តំ បច្ចយោ ចាបស្ស
 កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា ។
 អយំ ខោ មហាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ ចាបស្ស
 កម្មស្ស កិរិយាយ ចាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលមហាលិ លោភៈជាហេតុ លោភៈជាបច្ច័យនៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លា-
 មក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ ទោសៈជាហេតុ
 ទោសៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ
 នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ មោហៈជាហេតុ មោហៈជាបច្ច័យ
 នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាល
 មហាលិ អយោនិសោមនសិការៈ (ការមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយ
 ឧបាយ) ជាហេតុ អយោនិសោមនសិការៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្ម
 ដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ ចិត្តដែល
 បុគ្គលតម្កល់ខុស ជាហេតុ ចិត្តដែលបុគ្គលតម្កល់ខុស ជាបច្ច័យ
 នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ។
 ម្នាលមហាលិ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវ
 កម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ
កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យា-
ណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ អលោកោ
ខោ មហាលិ ហេតុ អលោកោ បច្ចយោ
កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស
កម្មស្ស បវត្តិយា អនោសោ ខោ មហាលិ
ហេតុ អនោសោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស
កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស
បវត្តិយា អមោហោ ខោ មហាលិ ហេតុ
អមោហោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស
កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា យោនិសោ
មនសិកាពោ ខោ មហាលិ ហេតុ យោនិសោ មនសិ-
កាពោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ
កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា សម្មាបណិហិតំ
ខោ មហាលិ ចិត្តំ ហេតុ សម្មាបណិហិតំ ចិត្តំ បច្ចយោ

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះអ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ
នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ។ ម្នាលមហាលិ អលោកៈ
(ការមិនលោក) ជាហេតុ អលោកៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ
នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅនៃកម្មដ៏ល្អ ម្នាលមហាលិ អទោសៈ (ការ
មិនប្រទូស្ត) ជាហេតុ អទោសៈ ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ
នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ម្នាលមហាលិ អមោហៈ (ការ
មិនវង្វេង) ជាហេតុ អមោហៈ ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ
នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ម្នាលមហាលិ យោនិសោមនសិការៈ
(ការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយ) ជាហេតុ យោនិសោមនសិការៈ
ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ
ចិត្តដែលបុគ្គលតម្កល់ត្រូវ ជាហេតុ ចិត្តដែលបុគ្គលតម្កល់ត្រូវ ជាបច្ច័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស
 កម្មស្ស បវត្តិយា ។ អយំ ខោ មហាលិ ហេតុ
 អយំ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ
 កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ ឥមេ ខោ
 មហាលិ ទស ធម្មា លោកេ ន សំវិជ្ជេយ្យំ
 នយិធិ បញ្ញាយេថ អធម្មចរិយវិសមចរិយាតិ វា
 ធម្មចរិយសមចរិយាតិ វា ។ យស្មា ច ខោ
 មហាលិ ឥមេ ទស ធម្មា លោកេ សំវិជ្ជន្តិ
 តស្មា បញ្ញាយតិ អធម្មចរិយវិសមចរិយាតិ វា
 ធម្មចរិយសមចរិយាតិ វាតិ ។

[៤៨] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា បព្វជិតេន
 អភិណ្ណំ បច្ចវេក្ខិតព្វា ។ កតមេ ទស ។
 វេណ្ណិយម្ហិ អជ្ឈបកតោតិ បព្វជិតេន អភិណ្ណំ
 បច្ចវេក្ខិតព្វំ បរហ្សជិតទ្វា មេ ជីវិតាតិ បព្វជិតេន
 អភិណ្ណំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ អញ្ញោ មេ អាកហ្សោ
 ករណីយោតិ បព្វជិតេន អភិណ្ណំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ

សុត្តន្តបិដក អង្គក្កនិកាយ ទសកនិបាត

នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ។ ម្នាល
មហាលិ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃ
កិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ។ ម្នាលមហាលិ បើធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ
មិនគប្បីមានក្នុងលោកទេ ពាក្យថា អធម្មចរិយវិសមចរិយាក្តី^(១) ពាក្យ
ថា ធម្មចរិយសមចរិយាក្តី^(២) ក៏មិនគប្បីប្រាកដ ក្នុងលោកនេះដែរ ។
ម្នាលមហាលិ ព្រោះតែធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ មានប្រាកដក្នុងលោក ហេតុ
នោះបានជាពាក្យថា អធម្មចរិយវិសមចរិយាក្តី ធម្មចរិយសមចរិយា
ក្តី ទើបមានប្រាកដ ។

[២៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ បព្វជិតគប្បីពិចារណា
រឿយ ។ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺបព្វជិត គប្បីពិចារណា
រឿយ ។ ថា អាត្មាអញកាន់យកនូវភេទដ៏ប្លែក អំពីភេទរបស់គ្រហស្ថ ១
បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា ការប្រព្រឹត្តចិញ្ចឹមជីវិត របស់
អាត្មាអញប្រព្រឹត្តជាប់ ដោយបុគ្គលដទៃ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណា
រឿយ ។ ថា អាកប្បកិរិយាផ្សេងអំពីគ្រហស្ថ អាត្មាអញគួរធ្វើ ១

១ កិរិយាប្រព្រឹត្តមិនស្មើ បានដល់ការមិនប្រព្រឹត្តធម៌ដោយអំណាចអកុសលកម្មបថ ។
២ កិរិយាប្រព្រឹត្តស្មើ បានដល់ការប្រព្រឹត្តធម៌ដោយអំណាចកុសលកម្មបថ ។ អដ្ឋកថា ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

កច្ចិ នុ ខោ មេ អត្តា សីលតោ ន ឧបវេនតីតិ
 បព្វជិតេន អភិណ្ណំ បច្ចុវេក្ខិតព្វំ កច្ចិ នុ ខោ មំ
 អនុវិច្ឆ វិញ្ញូ សព្វហ្មចារី សីលតោ ន ឧបវេនតីតិ
 បព្វជិតេន អភិណ្ណំ បច្ចុវេក្ខិតព្វំ សព្វេហិ មេ
 មិយេហិ មនាមេហិ ធានាការោ វិជាការោតិ
 បព្វជិតេន អភិណ្ណំ បច្ចុវេក្ខិតព្វំ កម្មស្សកោម្ហិ
 កម្មនាយាទោ កម្មយោនិ កម្មពន្ទុ កម្មប្បជិ-
 សរណោ យំ កម្មំ ករិស្សាមិ កល្យាណំ វា
 ចាបកំ វា តស្ស ទាយាទោ ករិស្សាមីតិ បព្វជិតេន
 អភិណ្ណំ បច្ចុវេក្ខិតព្វំ កថម្ហតស្ស មេ វត្តិដ្ឋិវា
 វីតិបតន្តីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ណំ បច្ចុវេក្ខិតព្វំ កច្ចិ
 នុ ខោហំ សុញ្ញាការេ អភិរមាមីតិ បព្វជិតេន
 អភិណ្ណំ បច្ចុវេក្ខិតព្វំ អត្តិ នុ ខោ មេ
 ឧត្តរិមនុស្សធម្មា អលមរិយញ្ញាណទស្សនវិសេសោ

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា អាត្មាអញមិនតិះដៀលខ្លួនឯង ដោយ
សីលធម៌បានទេឬ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា ពួកសព្វហូចារី
ជាវិញ្ញាជន គយគន់មើលហើយ មិនតិះដៀលអាត្មាអញ ដោយសីលធម៌
បានទេឬ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា ការព្រាត់ប្រាសនិរាសចាក
សត្វនិងសង្ខារទាំងអស់ ដែលជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត នៃអាត្មាអញ
តែងមានជាធម្មតា ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា អាត្មាអញមានកម្ម
ជារបស់ខ្លួន មានកម្មជាទាហាន មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជាដៅពង្ស
មានកម្មជាគ្រឿងរលឹកឃើញ អាត្មាអញនឹងធ្វើនូវកម្មណា ល្អ ឬអាក្រក់
អាត្មាអញគង់នឹងបានជាអ្នកទទួលយកនូវផល នៃកម្មនោះពុំខានឡើយ ១
បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា យប់និងថ្ងៃទាំងឡាយ ចេះតែ
កន្លងទៅ ។ តើអាត្មាអញ បានធ្វើដូចម្តេចខ្លះហើយ ១ បព្វជិត គប្បីពិចា-
រណារឿយ ។ ថា សព្វថ្ងៃនេះ អាត្មាអញមានសេចក្តីអភិរម្យ ត្រេកអរ
ក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ខ្លះដែរ ឬទេ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយ ។ ថា ឧត្តរិ-
មនុស្សធម៌ គឺ ធម៌ជារបស់មនុស្ស ដ៏ប្រសើរក្រៃលែង មានដល់អាត្មា
អញដែរឬ ធម៌ដ៏វិសេស ដែលគួរនឹងឃើញ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អធិកតោ សោហំ បច្ឆិមេ កាលេ សព្វប្បចារិហិ
បុដ្ឋោ ន មជ្ឈំ ភវិស្សាមីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ណំ
បច្ចវេក្ខិតព្វំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា
បព្វជិតេន អភិណ្ណំ បច្ចវេក្ខិតព្វាតិ ។

[៤៩] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា បព្វជិតេន
អភិណ្ណំ បច្ចវេក្ខិតព្វា សរីរដ្ឋា ។ កតមេ ទស ។
សីតំ ឧណ្ណំ ធិយន្តា បិចាសា ឧច្ចារោ បស្សារោ
កាយសំរោ រថិសំរោ អាជីវសំរោ ខោនោព្ពវិកោ
កវសដ្ឋារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា សរីរដ្ឋាតិ ។

[៥០] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សាវត្ថិយំ វិហារតិ
ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ បច្ឆាកត្តំ
បិណ្ណាចាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិដ្ឋា
សន្និបតិកា កណ្ណានជាតា កលហាជាតា
វិវាទាបដ្ឋា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តិហិ វិតុទន្តិ^(១) ។

១ ឱ. ម. វិតុទន្តា វិហារន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អាត្មាអញបានត្រាស់ដឹងហើយឬ អាត្មាអញនោះសព្វហូចារីទាំងឡាយ
សួរក្នុងកាលជាទីបំផុត (មរណសម័យ) នឹងមិនអិមអៀមទេឬ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយ ។ ។

[៤៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលបិតនៅក្នុងសរីរៈ ១០
យ៉ាងនេះ បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយ ។ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។
គឺត្រជាក់ ១ ក្តៅ ១ សេចក្តីឃ្នាន ១ ស្រេក ១ ឧប្បារៈ ១ បស្សាវៈ ១
សង្រួមកាយ ១ សង្រួមវាចា ១ សង្រួមក្នុងការចិញ្ចឹមជីវិត ១
ភវសង្ខារ ដែលនាំសត្វឲ្យកើត ក្នុងភពទៀត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ដែលបិតនៅក្នុងសរីរៈ ។

[៥០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្ត
ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ
ឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយ
ភត្តហើយ អង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា កើតមានសេចក្តីប្រកួត
ប្រកាន់ឈ្មោះប្រកែក និយាយចាក់ដោតគ្នា ដោយលំពៃងគឺមាត់ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

អថខោ ភក្កវា សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណា
 វុដ្ឋិតោ យេន ឧបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។
 និសង្ក ខោ ភក្កវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ កាយ-
 នុត្ត ភិក្ខុវេ ឯតរហិ កថាយ សន្និសិដ្ឋា^(១)
 កា ច បន វោ អន្តរកថា វិប្បកតាតិ ។
 ឥធម មយំ ភន្តេ បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចាតប្បដិក្កន្តា
 ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិដ្ឋា សន្និបតិកា ភណ្ណាន-
 ជាតា កលហជាតា វិវាទាបដ្ឋា អញ្ញមញ្ញំ
 មុខសត្តិហិ វិតុន្តា វិហារមាតិ ។ ន ខោ
 បនេតំ ភិក្ខុវេ តុម្ហាកំ បដិរូបំ កុលបុត្តានំ សន្ធា
 អការស្មា អនការិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ហេ ភណ្ណា-
 នជាតា កលហជាតា វិវាទាបដ្ឋា អញ្ញមញ្ញំ
 មុខសត្តិហិ វិតុន្តា វិហារេយ្យាថ ។ នសយិមេ ភិក្ខុវេ
 ធម្មា សារាណីយា បិយករណា កុករណា សង្កហាយ
 អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភារាយ សំវត្តន្តិ ។

១ ម. ឯត្តន្តេ សន្និបតិកាតិ បាវោ អត្ថិ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ត្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញចាកទីពឹងសម្មំ ក្នុងសាយណ្ណ-
សម័យ ក៏ចូលទៅរកឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ
ក៏គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់គង់ហើយ ក៏ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អម្បាញ់មិញនេះ អ្នកទាំងឡាយ អង្គុយប្រជុំគ្នាដោយកថាដូចម្តេច ចុះ
អន្តរកថាដូចម្តេច ដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើមិនទាន់ដាច់ស្រេច ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីនេះ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត
ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្ត ហើយអង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ក៏
កើតមានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះប្រកែក និយាយចាក់ដោតគ្នា
ដោយលំពៃងគឺមាត់ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មាន
សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះប្រកែក និយាយចាក់ដោតគ្នា ដោយលំ-
ពៃងគឺមាត់ ព្រោះហេតុណា ហេតុនេះ មិនសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ
ជាកុលបុត្ត អ្នកមានសទ្ធាចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសសោះឡើយ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវ
សេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្រ្គោះគ្នា
ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀង ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមេ ទស ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា
 ហោតិ ចាតិមោក្ខសំវរសំរុតោ វិហារតិ អាចារកោចរ-
 សម្បន្នោ អនុមត្តេសុ វន្តេសុ ភយទស្សវី
 សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ
 សិក្ខាបទេសុ អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករ-
 ណោ ករុករណោ សន្តិហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា
 ឯកីភារាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតទោ សុតសន្និចយោ
 យេ តេ ធម្មោ អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា
 បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ជនំ
 កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ
 តថារូចាស្ស ធម្មោ ពហុស្សុតោ ហោតិ ធាតា
 វចសា បរិចិត្តា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្ប-
 ដិវិទ្ធា ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយអាចារ:
និងគោចរ: ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមា-
ទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នក
មានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដោយ
ហេតុណា នេះជាធម៌ គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវ
សេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បី
សេចក្តីព្រមព្រៀង ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចន: ដែលខ្លួនបានស្តាប់
ហើយ សន្សំទុកនូវពុទ្ធវចន: ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំង-
ឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អបទចុង
ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជន: ដ៏បរិសុទ្ធ
បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះឯង ក៏
បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក ចាំស្ទាត់រត់មាត់ ជាក់ច្បាស់ ក្នុងចិត្ត
ត្រាស់ដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាពហុស្សូត ។ បេ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវត្តោ

ទិដ្ឋិយា សុប្បជិវិទ្ធា អយម្យិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយក-
 រណោ តុក្ករណោ សង្កហាយ អរិវាយ សាមគ្គិយា
 ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កល្យាណ-
 មិត្តោ ហោតិ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្ប-
 វន្តោ ។ យម្យិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ កល្យា-
 ណសហាយោ កល្យាណសម្បវន្តោ អយម្យិ ធម្មោ
 សារាណីយោ បិយករណោ តុក្ករណោ សង្កហាយ
 អរិវាយ សាមគ្គិយា ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន
 ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្ស-
 ករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិ-
 ណក្កាហិ អនុសាសនី ។ យម្យិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណក្កាហិ អនុសាសនី
 អយម្យិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ
 តុក្ករណោ សង្កហាយ អរិវាយ សាមគ្គិយា

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ចេះដឹងល្អ ដោយទិដ្ឋិ ដោយហេតុណា នេះជាធម៌គួររលឹករកគ្នា
ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
សង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បី
មូលមិត្តគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមានមិត្តល្អ
មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់រកមិត្តល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមាន
មិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់រកមិត្តល្អ ដោយហេតុណា
នេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តី
គោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បី
សេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត ភិក្ខុដែលគេប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ជាគ្រឿងធ្វើនូវ
ភាវៈជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ
ដោយចំណែកខាងស្តាំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលគេប្រដៅងាយ
ប្រកបដោយធម៌ជាគ្រឿងធ្វើនូវភាវៈ ជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់
ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយចំណែកខាងស្តាំ ដោយហេតុណា
នេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព
ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកីភារាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្វហ្មចារីនំ ឧច្ចារចានិ
 កីករណីយានិ តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ
 តត្រិចាយាយ វីម៌សាយ សមន្នាគតោ អលំ
 កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យានិ តានិ សព្វហ្មចារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណី-
 យានិ តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រិ-
 ចាយាយ វីម៌សាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ
 សំវិធាតុំ អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ
 ករុករណោ សន្តិហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា
 ឯកីភារាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្ម-
 កាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិទយេ
 ឧទ្ធការចាមុដ្ឋោ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ
 ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិទយេ
 ឧទ្ធការចាមុដ្ឋោ អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដើម្បីមូលមិត្តភ្នំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កិច្ចការ
ណានីមួយ ធំ ឬ តូច របស់សព្វហូចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នក
ប៉ិនប្រសប់ មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះ ប្រកបដោយ
ឧបាយជាគ្រឿងពិចារណា ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចការណានីមួយ ធំ ឬ តូច របស់សព្វហូចារី-
បុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងកិច្ចការទាំង
នោះ ប្រកបដោយឧបាយជាគ្រឿងពិចារណា ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះថា គួរ
ធ្វើ គួរចាត់ចែង ដោយហេតុណា នេះជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តី
ស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បី
មិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តភ្នំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាក្នុងធម៌ មានការហៅរកដោយ
ពាក្យជាទីស្រឡាញ់ អ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុបក្នុងអភិធម្ម ក្នុង
អភិវិន័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នានូវធម៌ មានការហៅ
រកដោយពាក្យជាទីស្រឡាញ់ អ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុប ក្នុង
អភិធម្ម ក្នុងអភិវិន័យ ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កាសវគ្គោ

បិយករណោ ករុករណោ សង្កហាយ អរិវាទាយ
 សាមគ្គិយា ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្ប-
 ទាយ ថាមវា ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខត្តុដុរោ កុស-
 លេសុ ធម្មេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិ-
 យោ វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា
 ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខត្តុដុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ
 ករុករណោ សង្កហាយ អរិវាទាយ សាមគ្គិយា
 ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវីវបិណ្ណាចាតសេនាសន-
 តិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារេន ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវីវ-
 បិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារេន

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា
ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះ
បង់ពួកអកុសលធម៌ ដើម្បីធ្វើនូវពួកកុសលធម៌ឲ្យបរិបូណ៌ ជាអ្នកមាន
កម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់ជុរក្នុងពួកកុសលធម៌ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់ពួកអកុសល
ធម៌ ដើម្បីធ្វើពួកកុសលធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌ ជាអ្នកមានកម្លាំង មានសេចក្តី
ប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់ជុរក្នុងពួកកុសលធម៌ ដោយហេតុណា នេះ
ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រម-
ព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ
គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត
សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ
តរុករណោ សង្កហាយ អរិវាទាយ សាមគ្គិយា
ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិទេបក្កេន
សមដ្ឋាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរកាសិតម្បិ សវិតា
អនុស្សវិតា ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សតិមា
ហោតិ បរមេន សតិទេបក្កេន សមដ្ឋាគតោ ចិរកតម្បិ
ចិរកាសិតម្បិ សវិតា អនុស្សវិតា អយម្បិ ធម្មោ
សារាណីយោ បិយករណោ តរុករណោ សង្កហាយ
អរិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់
ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិន
ទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយ
ស្មារតី និងភាវៈជាអ្នកមានប្រាជ្ញាចាស់ក្លា ដ៏ប្រសើរ រលឹកឃើញ
រឿយ ។ នូវកិច្ច ដែលខ្លួនធ្វើយូរហើយផង នូវសម្តី ដែលខ្លួននិយាយយូរ
ហើយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកប
ដោយស្មារតី និងភាវៈជាអ្នកមានប្រាជ្ញាចាស់ក្លា ដ៏ប្រសើរ រលឹកឃើញ
រឿយ ។ នូវកិច្ច ដែលខ្លួនធ្វើយូរហើយផង នូវសម្តី ដែលខ្លួននិយាយ
យូរហើយផង ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹកគ្នា ធ្វើនូវ
សេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា
ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។

បឋមបណ្ណាសកេ អក្កោសវគ្គោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ញាវា ហោតិ
 ឧទយត្ថតាមិទិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ
 និព្វេទិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ញាវា ហោតិ ឧទយត្ថតាមិទិយា
 បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេទិកាយ
 សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ
 បិយករណោ ករុករណោ សង្កហាយ អរិវាទាយ
 សាមគ្គិយា ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា សារាណីយា បិយករណោ
 ករុករណោ សង្កហាយ អរិវាទាយ សាមគ្គិយា
 ឯកីការាយ សំវត្តន្តិ ។

អក្កោសវគ្គោ បញ្ចមោ ។

បឋមបណ្ណាសក អក្កោសវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានបញ្ញា ប្រកប
 ដោយបញ្ញា ដែលអាចកំណត់នូវការកើតឡើង និងសេចក្តីវិនាសទៅ
 (នៃខន្ធបញ្ចកៈ) ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទម្លាយបង់នូវកិលេស
 ជាធម្មជាតិ ដល់នូវការអស់ទៅនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុជាអ្នកមានបញ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញា ដែលអាចកំណត់នូវការកើត
 ឡើង និងវិនាសទៅ ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទម្លាយបង់នូវ
 កិលេស ជាធម្មជាតិ ដល់នូវកិរិយាអស់ទៅនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ដោយ
 ហេតុណា នេះជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តី
 គោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា
 ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តី
 ស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិន
 ទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្តគ្នា ។

ចប់ អក្កោសវគ្គ ទី ៥ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តិស្សុទ្ធានំ

វិវាទា ទ្វេ ច មូលានិ

កុសិណា បវេសនេ

សក្កោ មហាលិ ធម្មា^(១) ច

សរីរដ្ឋា ច ភណ្ណាណតិ ។

១ ឱ. ម. សក្កោ មហាលិ ធម្មោ ច ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ឧទ្ទាននៃអក្កោសវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីវិវាទ ១ វិវាទមូលពីរលើក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 គង់ក្នុងនគរកុសិនារា ១ ទោសក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជ-
 បុរី ១ សក្យឧបាសក ១ លិច្ឆវី ឈ្មោះមហាលិ ១ ធម៌ដែល
 បព្វជិតគួរពិចារណារឿយ ។ ១ ធម៌ដែលបិតនៅក្នុងសរីរៈ ១
 ពួកភិក្ខុអ្នកមានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់គ្នា ១ ។

សចិត្តវគ្គោ បឋមោ

[៥០] ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ
ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ
ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ
ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទវោច
នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ
ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលា ភវិស្សាមាតិ^(១) ។
ឯវញ្ញំ វោ ភិក្ខុវេ សិក្ខិតតំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ
ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា ទហារោ យុវា មណ្ឌានក-
ជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធិ បរិយោទាតេ អច្ឆេ
វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចុវេក្ខមាណោ
សចេ តត្ថ បស្សតិ វជំ វា អង្គណំ វា
តស្សេវ វជស្ស វា អង្គណស្ស វា បហានាយ វាយមតិ

១ ឱ. ម. សចិត្តបរិយាយកុសលោ ភវិស្សាមីតិ ។

សិទ្ធិវត្តទី ១

[៥១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្ត
ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះ
ឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ដូច្នោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឆ្ងាសក្នុងវារៈនៃចិត្តអ្នកដទៃទេ ត្រូវគិតថា
យើងទាំងឡាយ គួរជាអ្នកឆ្ងាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកឆ្ងាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូច
ម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តីឬបុរស កំឡោះជំទង់ ប្រកបដោយ
ជាតិជាអ្នកស្មិតស្មាង កាលពិចារណាមើលនូវស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន
ក្នុងកញ្ចក់ដែលបរិសុទ្ធផ្លូវផង ឬក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លាបើឃើញជូលី ឬ កន្ទួល
ក្នុងកញ្ចក់នោះ រមែងព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវជូលី ឬ កន្ទួលនោះចេញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គុលំ វា តេនេវត្ថមនោ
 ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កហ្មោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធំ វត
 មេតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា
 ពហុកាវា^(១) ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ អភិជ្ឈាលុ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អនភិជ្ឈាលុ នុ ខោ
 ពហុលំ វិហារមិ ព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ ដីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ វិតតដីនមិទ្ធា នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
 ឧទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អនុទ្ធតោ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ វិចិត្តិក្ខោ នុ ខោ
 ពហុលំ វិហារមិ តិណ្ណវិចិត្តិក្ខោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ កោជនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
 អក្កោជនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ

១ ម. ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខណានោ ពហុកាវោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បើមិនឃើញដូច្នោះឬក៏នូវក្នុងកញ្ចក់នោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មានសេចក្តី
 ត្រិះរិះគ្រប់គ្រាន់ដោយហេតុនោះថា ឱប្តី អាត្មាអញមានលាភ ឱប្តី មុខ
 របស់អាត្មាអញបរិសុទ្ធ យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យ
 ដូចជាការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន
 ដល់ភិក្ខុថា អាត្មាអញជាអ្នកមានអភិជ្ឈាច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នកមិន
 មានអភិជ្ឈាច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទច្រើនឬប្តី អាត្មា
 អញជាអ្នកមិនមានចិត្តព្យាបាទច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នកត្រូវបីនិមិទ្ធុរូបវិត
 ច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នកប្រាសចាកបីនិមិទ្ធុរូបវិតច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នក
 មានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នកមិនមានចិត្តអណ្តែត
 អណ្តូងច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជាអ្នកមានវិចិត្តិច្ឆាច្រើនឬប្តី អាត្មាអញជា
 អ្នកឆ្ងល់ចាកវិចិត្តិច្ឆាច្រើនឬប្តី អាត្មាអញមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬប្តី

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

សំតិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អសំតិ-
 លិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សារទ្ធកាយោ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អសារទ្ធកាយោ នុ ខោ
 ពហុលំ វិហារមិ កុសីតោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ អារទ្ធវិយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
 អសមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សមា-
 ហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។ សចេ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ឆវេក្ខមាដោ ឯវំ ជាតតិ អភិជ្ឈាលុ
 ពហុលំ វិហារមិ ព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហារមិ
 ដីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ ពហុលំ វិហារមិ ឧទ្ធតោ ពហុលំ
 វិហារមិ វិចិត្តិទ្វោ ពហុលំ វិហារមិ កោធនោ
 ពហុលំ វិហារមិ សំតិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហារមិ
 សារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហារមិ កុសីតោ ពហុលំ
 វិហារមិ អសមាហិតោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តសៅហ្មងច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមាន
 ចិត្តមិនសៅហ្មងច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយក្រវល់ក្រវាយច្រើន
 ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានកាយមិនបានក្រវល់ក្រវាយច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញមាន
 សេចក្តីខ្ជិលច្រអូសច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ
 ច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានចិត្ត
 ខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬហ្ន៎ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុកាលពិចារណាដឹងយ៉ាង
 នេះថា អាត្មាអញ មានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ មានចិត្តព្យាបាទច្រើន
 អាត្មាអញ ត្រូវបីនមិទ្ធុរូបវិតច្រើន អាត្មាអញ មានចិត្តអណ្តែតអណ្តូង
 ច្រើន អាត្មាអញ មានវិចិក្ខាច្រើន អាត្មាអញ មានសេចក្តីក្រោធច្រើន
 អាត្មាអញ មានចិត្តសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ មានកាយក្រវល់ក្រវាយច្រើន
 អាត្មាអញជាអ្នកខ្ជិលច្រអូសច្រើន អាត្មាអញ មានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេសំយេវ ចាបកានំ អកុ-
សលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច
វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិ ច អប្បជិវានី
ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យ-
ថាបិ ភិក្ខុវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា
តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ
អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោ-
ឡិញ្ច អប្បជិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្មជញ្ញញ្ច
ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ តេន ភិក្ខុនា តេសំ-
យេវ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច
ឧស្សោឡិ ច អប្បជិវានី ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច
ករណីយំ ។ សចេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាណោ
ឯវំ ជាតតិ អនកិដ្ឋាលុ ពហុលំ វិហារមិ អព្យាបន្នចិត្តោ
ពហុលំ វិហារមិ វិតតថីនមិទ្ធោ ពហុលំ វិហារមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង សេចក្តី
 ព្យាយាមផង ខ្ចីឃ្មាតផង សេចក្តីប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិន
 រួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះបង់នូវពួក
 អកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជា
 សំពត់ដែលភ្លើងឆេះ ឬ ក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីធ្វើនូវសេចក្តី
 ប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង ខ្ចីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរា
 ផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់សំពត់ ឬ ក្បាល
 នោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើនូវ
 សេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែង
 ផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប
 ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះ
 ដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុកាលពិចារណា ដឹងយ៉ាង
 នេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នក
 មានចិត្តមិនព្យាបាទច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាសចាកបីនមិទ្ធុច្រើន

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

អនុទ្ធតោ ពហុលំ វិហារមិ តិណ្ណវិចិត្តិច្ឆោ ពហុលំ
 វិហារមិ អក្កោជនោ ពហុលំ វិហារមិ អសំ-
 កិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហារមិ អសារទ្ធកាយោ
 ពហុលំ វិហារមិ អារទ្ធវិយោ ពហុលំ វិហារមិ សមា-
 ហិតោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។ តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា
 តេសុយេវ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិជ្ជាយ ឧត្តរី
 អាសវានំ ខយាយ យោតោ ករណីយោតិ ។

[៥២] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវោតិ ។ អារុសោតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។
 អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច នោ ចេ អារុសោ
 ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ អថ
 សចិត្តបរិយាយកុសលា ភិវិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ញ
 វោ អារុសោ សិក្ខិតព្វំ ។ កថញ្ញារុសោ
 ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនអណ្តែតអណ្តូងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកធ្ងន់
 ចាកវិចិត្តិក្ខាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន អាត្មា
 អញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយ
 មិនក្រវល់ក្រវាយច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាមច្រើន អាត្មា
 អញ ជាអ្នកមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បី
 តាំងនៅក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ ធ្វើព្យាយាម ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃអាសវៈ
 ទាំងឡាយតទៅ ។

[៥២] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំង-
 ឡាយថា ម្នាលអារុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះទទួល
 ស្តាប់ថេរវាចា របស់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណាអារុសោ ។
 ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ បើភិក្ខុមិនឆ្ងាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃទេ ត្រូវគិតថា យើង
 ទាំងឡាយ គួរជាអ្នកឆ្ងាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ចុះភិក្ខុជាអ្នកឆ្ងាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហារោ យុវា
មណ្ឌនកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ
អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមាដោ
សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គុណំ វា តស្សេវ រជស្ស
វា អង្គុណាស្ស វា បហានាយ វាយមតិ ដោ ចេ
តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គុណំ វា តេនេវត្តមដោ
ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កប្បោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធិ
វត មេតិ ឯវមេវ ខោ អារុសោ ភិក្ខុដោ បច្ចវេ-
ក្ខណា ពហុកាវា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ
អភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អនភិជ្ឈាលុ
នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ ព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ
ពហុលំ វិហារមិ អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ
វិហារមិ ដីនមិទ្ធិបរិយុទ្ធិតោ នុ ខោ ពហុលំ
វិហារមិ វិតតដីនមិទ្ធា នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
ឧទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តី ឬ បុរស កំលោះ ជំទង់
 ប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកស្មិតស្មាង កាលពិចារណាមើលស្រមោល
 របស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ ដែលបរិសុទ្ធផ្លូវផង ឬ ក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញ
 ធ្នូលី ឬ កន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ក៏រមែងព្យាយាមលះបង់នូវធ្នូលី ឬ កន្ទួល
 នោះចេញ បើមិនឃើញធ្នូលី ឬ កន្ទួលនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មាន
 តម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ មានលាភ ឱហ្ន៎
 (មុខ) របស់អាត្មាអញ បរិសុទ្ធ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ ឧបមេយ្យ ដូចជា ការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈា
 ច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មា
 អញ មានចិត្តព្យាបាទច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មិនមានចិត្តព្យាបាទច្រើន
 ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ត្រូវបីនមិទ្ធុរូបវិតច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ប្រាស
 ចាកបីនមិទ្ធុច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬហ្ន៎

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ វិចិត្តិច្ឆោ នុ
ខោ ពហុលំ វិហារមិ តិណ្ណវិចិត្តិច្ឆោ នុ ខោ
ពហុលំ វិហារមិ កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
អក្កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំកិលិដ្ឋចិត្តោ
នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ
ពហុលំ វិហារមិ សារទ្ធកាយោ នុ ខោ
ពហុលំ វិហារមិ អសារទ្ធកាយោ នុ ខោ
ពហុលំ វិហារមិ កុសីតោ នុ ខោ ពហុលំ
វិហារមិ អារទ្ធវិយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
អសមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សមាហិតោ
នុ ខោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។ សចេ អារុសោ
ភិក្ខុ បច្ចុវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាណតិ អភិជ្ឈាលុ ពហុលំ
វិហារមិ ។ មេ ។ អសមាហិតោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

អាត្មាអញ មិនមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ មាន
វិចិត្តិច្ឆា ច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ ធ្ងន់វិចិត្តិច្ឆាច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ
មានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ មិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន
ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ មានចិត្តសៅហ្មងច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ មិនមាន
ចិត្តសៅហ្មងច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ មានកាយក្រវល់ក្រវាយច្រើន ឬ ឃ្ន់
អាត្មាអញ មានកាយមិនក្រវល់ក្រវាយច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ ខ្ជិលច្រអូស
ច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ ប្រារព្ធព្យាយាមច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញមាន
ចិត្ត មិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬ ឃ្ន់ អាត្មាអញ មានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬឃ្ន់ ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មា
អញ មានអភិជ្ឈាច្រើន ។ លេ ។ អាត្មាអញ មានចិត្តមិនបានខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេជារុសោ ភិក្ខុនា តេសំយេវ ចាបកានំ
 អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច
 វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិ ច អប្បដិវានី
 ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ
 អារុសោ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា
 តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ
 អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច
 ឧស្សោឡិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្មជញ្ញញ្ច
 ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ អារុសោ តេន ភិក្ខុនា
 តេសំយេវ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ
 បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច
 ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិ ច អប្បដិវានី ច សតិ ច
 សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បជារុសោ
 ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាតតិ អនភិជ្ឈាលុ ពហុលំ
 វិហារមិ ។ បេ ។ សមាហិតោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាម
 ផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង មិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង
 ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះនូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬ ក្បាលដែល
 ត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង
 សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង
 សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់សំពត់ ឬ ក្បាលនោះឯង
 យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីប្រញាប់ធ្វើ
 នូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង
 សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះ
 បង់នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ
 ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ។ លេ ។ អាត្មាអញ មានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

តេជារុសោ កិក្ខុណា តេសុយេវ កុសលេសុ
ធម្មេសុ បតិជ្ជាយ ឧត្តរី អាសវានំ ខយាយ
យោកោ ករណីយោតិ ។

[៥៣] បិទិម្បហំ កិក្ខុវេ ន វណ្ណេមិ^(១) កុសលេសុ
ធម្មេសុ បកេវ ចារិហានី ។ វុឡ្ហិញ្ច ខោ អហំ កិក្ខុវេ
វណ្ណេមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បិទី នោ
ហានី ។ កថញ្ច កិក្ខុវេ ហានិ ហោតិ កុសលេសុ
ធម្មេសុ នោ បិទិ នោ វុឡ្ហិ ។ ឥធិ កិក្ខុវេ
កិក្ខុ យត្តកោ ហោតិ សទ្ធាយ សីលេន សុតេន
ចាកេន បញ្ញាយ បដិកាលោន តស្ស តេ
ធម្មា នេវ តិដ្ឋន្តិ នោ វុឡ្ហន្តិ ។ ហានិមេតំ កិក្ខុវេ
វនាមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បិទី នោ វុឡ្ហិ ។

១ ឱ. ម. ន វណ្ណយមិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គួរតាំងនៅ ក្នុងកុសលធម៌
ទាំងនោះ ហើយធ្វើនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីអស់ទៅ នៃអាសវៈ
ទាំងឡាយតទៅ ។

[៥៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនសរសើរការ
តាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយទេ នឹងបាច់និយាយថ្វីដល់
ការសាបសូន្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត សរសើរនូវ
សេចក្តីចម្រើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែម្យ៉ាង មិនសរសើរការតាំង
នៅដដែល មិនសរសើរការសាបសូន្យទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ការសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល
មិនមែនជាការចម្រើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុទាំងប៉ុន្មាន ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសទ្ធា សីលៈ សុតៈ
ចាតៈបញ្ញានិងបដិកាណៈ ធម៌ទាំងឡាយនោះ របស់ភិក្ខុនោះ មិន
តាំងនៅដដែល មិនចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោល
នូវហេតុនេះថា ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
មិនមែន ជាការតាំងនៅដដែល មិនមែន ជាសេចក្តីចម្រើនទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ហានិ ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ នោ បិតិ នោ វុឌ្ឍិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 បិតិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ហានិ
 នោ វុឌ្ឍិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យត្តកោ
 ហោតិ សទ្ធាយ សីលេន សុតេន ចាកេន
 បញ្ញាយ បដិកាលោន តស្ស តេ ធម្មា នេវ
 ហាយន្តិ នោ វុឌ្ឍិនិ ។ បិតិមេតំ ភិក្ខុវេ វនាមិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ហានី នោ វុឌ្ឍិ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ បិតិ ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ នោ ហានិ នោ វុឌ្ឍិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ វុឌ្ឍិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 នោ បិតិ នោ ហានិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យត្តកោ ហោតិ សទ្ធាយ សីលេន សុតេន
 ចាកេន បញ្ញាយ បដិកាលោន តស្ស តេ
 ធម្មា នេវ តិដ្ឋនិ នោ ហាយន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែន
 ជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនសេចក្តីចម្រើន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ការតាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជា
 សេចក្តីសាបសូន្យ មិនមែនជាសេចក្តីចម្រើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងប៉ុន្មាន ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយ
 សទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាតៈ បញ្ញានិងបដិភាណៈ ពួកធម៌នោះ របស់ភិក្ខុ
 នោះ មិនសាបសូន្យ មិនចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោល
 នូវហេតុនេះ ថាជាការតាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែន
 ជាការសាបសូន្យ មិនមែនជាសេចក្តីចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការតាំង
 នៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការសាបសូន្យ មិន
 មែនជាសេចក្តីចម្រើន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីចម្រើន
 ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាការ
 សាបសូន្យ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងប៉ុន្មាន
 ក្នុងសាសនានេះប្រកបដោយសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាតៈ បញ្ញានិងបដិភាណៈ
 ពួកធម៌នោះ របស់ភិក្ខុនោះ មិនតាំងនៅដដែល មិនសាបសូន្យទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

វុឌ្ឍិមេតំ ភិក្ខុវេ វនាមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បិតិ
 នោ ហានិ ។ ឃវំ ខោ ភិក្ខុវេ វុឌ្ឍិ ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បិតិ នោ ហានិ ។
 នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ
 ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលា ភរិស្សា-
 មាតិ ។ ឃវញ្ញំ វោ ភិក្ខុវេ សិក្ខិតពុំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា ទហារោ
 យុវា មណ្ឌានកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ
 បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិ-
 មិត្តំ បច្ចវេក្ខមាណោ សចេ តត្ថ បស្សតិ វជំ វា
 អដ្ឋណំ វា តស្សេវ វជស្ស វា អដ្ឋណាស្ស វា
 បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ
 វជំ វា អដ្ឋណំ វា តេនេវត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណ-
 សដ្ឋប្បា លាកា វត មេ បរិសុទ្ធិំ វត មេតិ

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវហេតុនេះថា ជាសេចក្តីចម្រើន
 ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាសេច-
 ក្តីសាបសូន្យទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីចម្រើន ក្នុងកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាសេចក្តីសាប-
 សូន្យយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឆ្ងាស ក្នុងវារៈ
 នៃចិត្តបុគ្គលដទៃទេ គួរគិតថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកឆ្ងាស ក្នុងវារៈនៃ
 ចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាង
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុឆ្ងាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន
 តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តី ឬ បុរស
 កំលោះ ឬ ជំទង់ ប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកស្អិតស្អាង កាលពិចារណា
 មើលស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ ដ៏បរិសុទ្ធផ្លូវផង ឬ ក្នុងភាជន៍
 ទឹកថ្លា បើឃើញនូវធូលី ឬ កន្ទួល ក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះ តែង
 ព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវធូលី ឬ កន្ទួល នោះចេញ បើមិនឃើញ
 ធូលី ឬកន្ទួល ក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ
 មានតម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ មាន
 លាភ ឱហ្ន៎ មុខរបស់អាត្មាអញ បរិសុទ្ធ ឧបមាយ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា
 ពហុកាវា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 អភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អនភិជ្ឈាលុ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ ព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ
 ពហុលំ វិហារមិ អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ មីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
 វិតតមីនមិទ្ធា នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ ឧទ្ធតោ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ វិចិត្តិទ្ធា នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ តិណ្ណា-
 វិចិត្តិទ្ធា នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ កោធនោ នុ
 ខោ ពហុលំ វិហារមិ អក្កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ
 វិហារមិ សំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
 អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សារ-
 ទ្ធកាយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ អសារទ្ធក-
 ាយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ កុសីតោ នុ ខោ
 ពហុលំ វិហារមិ អារទ្ធវិយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យ ដូចជា ការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញ ជាអ្នក
 មានអភិជ្ឈាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មា
 អញ ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនមាន
 ព្យាបាទច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកត្រូវបីនមិទ្ធុៈគ្របសង្កត់ច្រើន ឬ ហ្ន៎
 អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាសចាកបីនមិទ្ធុៈច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត
 អណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនអណ្តែតអណ្តូង
 ច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានវិចិត្តិច្ឆាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នក
 ឆ្លងចាកវិចិត្តិច្ឆាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ហ្ន៎
 អាត្មាអញ មិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត
 សៅហ្មងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមានចិត្តមិនសៅហ្មងច្រើន ឬ ហ្ន៎
 អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយ ក្រវល់ក្រវាយច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នក
 មានកាយ មិនក្រវល់ក្រវាយច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស
 ច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានព្យាយាម ប្រារព្ធច្រើន ឬ ហ្ន៎

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

អសមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ
 សមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។ សចេ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាដោ ឯវំ ជាដាតិ អភិជ្ឈាលុ
 ពហុលំ វិហារមិ ព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហារមិ
 ដីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតោ ពហុលំ វិហារមិ ឧទ្ធតោ ពហុលំ
 វិហារមិ វិចិត្តិច្ឆោ ពហុលំ វិហារមិ កោដដោ
 ពហុលំ វិហារមិ សំតិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហារមិ
 សារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហារមិ កុសីតោ ពហុលំ វិហារមិ
 អសមាហិតោ ពហុលំ វិហារមីតិ ។ តេន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនា តេសំយេវ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ
 បហាដាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច
 ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិ ច អប្បដិវាទី ច សតិ
 ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ
 អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស
 វា សីសស្ស វា និព្វាបដាយ អធិមត្តំ ឆន្នញ្ច
 វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡិញ្ច អប្បដិវាទិញ្ច

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬ ឃ្នាំ អាត្មាអញ ជាអ្នក
មានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬ ឃ្នាំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារ-
ណា ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ
ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកត្រូវប្រឹងមិទ្ធុគ្របសង្កត់ច្រើន
អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានវិចិ-
កិច្ចាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមាន
ចិត្តសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយក្រវល់ក្រវាយច្រើន អាត្មាអញ
ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូសច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គួរធ្វើសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង
សេចក្តីខ្ចីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង
សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះបង់ នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លា-
មកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ត្រូវភ្លើងចេះ
ឬ ក្បាលដែលត្រូវភ្លើងចេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ ធ្វើសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង
ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ វេរមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 តេន ភិក្ខុនា តេសំយេវ ចាបកានំ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហាជាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច
 វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោន្ទិ
 ច អប្បជិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច
 ករណីយំ ។ សចេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 បច្ចវេក្ខមាណោ វេរំ ជាតតិ អនភិជ្ឈាលុ ពហុលំ
 វិហារមិ អព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហារមិ វិតតថិ-
 នមិទ្ធោ ពហុលំ វិហារមិ អនុទ្ធតោ ពហុលំ
 វិហារមិ តិណ្ណវិចិត្តិទ្ធោ ពហុលំ វិហារមិ អក្កោ-
 ធាណោ ពហុលំ វិហារមិ អសំតិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ
 វិហារមិ អសារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហារមិ អារទ្ធី-
 វិយោ ពហុលំ វិហារមិ សមាហិតោ ពហុលំ
 វិហារមីតិ ។ តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេសុយេវ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិជ្ជាយ ឧត្តរី អាសវានំ
 ខយាយ យោតោ ករណីយោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់សំពត់ ឬ ក្បាល
 នោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរប្រញាប់ធ្វើ
 សេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង
 សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះ
 បង់នូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ទាំងនោះចេញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមិន
 មានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនព្យាបាទច្រើន អាត្មា
 អញជាអ្នកប្រាសចាកបីនមិទ្ធុច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនអណ្តែត
 អណ្តាងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកធ្ងន់ចាកវិចិត្តិច្ឆាច្រើន អាត្មាអញ ជា
 អ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនសៅហ្មង
 ច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយ មិនក្រវល់ក្រវាយច្រើន អាត្មាអញជាអ្នក
 មានព្យាយាមប្រារព្ធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីតាំងនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ
 ហើយគួរធ្វើព្យាយាម ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ តទៅ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

[៥៤] នោ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បរិចិត្តបរិយាយ-
 កុសលោ ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលោ
 ភិស្សុណាមាតិ ។ ឯវញ្ញំ វោ ភិក្ខុវេ សិក្ខិតព្វំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ
 ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ឥត្ថំ វា បុរិសោ
 វា ទហារោ យុវា មណ្ឌានកជាតិកោ អាទាសេ វា
 បរិសុទ្ធិ បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ
 មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមាណោ សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ
 វា អង្គណំ វា តស្សវេ រជស្ស វា អង្គណាស្ស វា
 បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តស្ស បស្សតិ រជំ វា
 អង្គណំ វា តេនេវត្ថមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណាសង្កប្បោ
 លាភា វត មេ បរិសុទ្ធិ វត មេតិ ឯវមេវ ខោ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា ពហុកាវា ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ លាភី នុ ខោម្ហិ អង្គត្ថំ ចេតោ-
 សមថស្ស ន នុ ខោម្ហិ លាភី អង្គត្ថំ ចេតោសមថស្ស

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

[៥៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនទ្វាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តអ្នក
 ដទៃទេ គួរគិតថា យើងទាំងឡាយ ជាអ្នកទ្វាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់
 ខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុទ្វាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការ
 ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តី ឬ បុរស កំលោះ ឬ ជំទង់
 ប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកស្មិតស្មាង ពិចារណាមើលស្រមោលមុខ
 របស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ដ៏បរិសុទ្ធផ្លូវផង ឬ ក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញនូវធូលី
 ឬ កន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះ ក៏ព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវធូលី ឬ
 កន្ទួលនោះចេញ បើមិនឃើញធូលី ឬ កន្ទួលនៃមុខនោះទេ ក៏មានចិត្ត
 ត្រេកអរ មានតម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ
 មានលាភ ឱហ្ន៎ មុខរបស់អាត្មាអញ បរិសុទ្ធ ឧបមាយ៉ាង
 ណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា ការពិចារណា
 ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុថា
 អាត្មាអញ ជាអ្នកបាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ឬហ្ន៎

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

លាភី នុ ខោម្ហិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ន នុ
 ខោម្ហិ លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។
 សចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាណាតិ
 លាភិម្ហិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញា-
 ធម្មវិបស្សនាយាតិ ។ តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា អជ្ឈត្តំ
 ចេតោសមថេ បតិដ្ឋាយ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ
 យោកោ ករណីយោ ។ សោ អបរេន សមយេន លាភី
 ចេវ ហោតិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស លាភី ច
 អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ។ សចេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 បច្ចវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាណាតិ លាភិម្ហិ អធិប្បញ្ញាធម្ម-
 វិបស្សនាយ ន លាភី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្សាតិ ។
 តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ
 បតិដ្ឋាយ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថេ យោកោ
 ករណីយោ ។ សោ អបរេន សមយេន
 លាភី ចេវ ហោតិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ
 លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនបាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ឬ ឃ្នំ អាត្មា
អញ ជាអ្នកបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ឬ ឃ្នំ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនបាន
អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ឬ ឃ្នំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា
ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តាន តែ
មិនបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរ
បិតនៅ ក្នុងចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ហើយធ្វើព្យាយាម ក្នុង
អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ។ លុះសម័យខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះ ក៏បាន
នូវចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តានផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹង យ៉ាងនេះថា
អាត្មាអញ បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា តែមិនបានចេតោសមថៈខាងក្នុង
សន្តានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរបិតនៅ ក្នុងអធិប្បញ្ញា-
ធម្មវិបស្សនាហើយ ធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងចេតោសមថៈខាងក្នុង
សន្តាន ។ លុះសម័យខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះបាន នូវអធិប្បញ្ញា-
ធម្មវិបស្សនាផង បាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តានផង ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

សចេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចុវេក្ខមាណោ
ឯវំ ជាតតិ ន លាភី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស
ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។ តេន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេសំយេវ កុសលានំ
ធម្មានំ បដិលាកាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច
វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោទ្ឋិ ច អប្ប-
ជិវានី ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។
សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្ត-
សីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា
និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សា-
ហញ្ច ឧស្សោទ្ឋិញ្ច អប្បជិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្ម-
ជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ តេន
ភិក្ខុនា តេសំយេវ កុសលានំ ធម្មានំ បដិលា-
កាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ
ច ឧស្សោទ្ឋិ ច អប្បជិវានី ច
សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថាអាត្មាអញមិន
បានចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តាន ទាំងមិនបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាម
ផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង
សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាននូវពួកធម៌ ជាកុសលទាំងនោះ
ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬ ក្បាល
ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ធ្វើសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាម
ផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង
សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់នូវសំពត់ ឬ ក្បាលនោះឯង
យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីធ្វើនូវសេចក្តី
ប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង
សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើស
លុប ដើម្បីបាននូវពួកកុសលធម៌ទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ អបវេន សមយេន លាភី ចេវ ហោតិ
អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញា-
ធម្មវិបស្សនាយ ។ សចេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
បច្ចុវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាណតិ លាភិម្ហំ អជ្ឈត្តំ
ចេតោសមថស្ស លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។
តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេសុយេវ កុសលេសុ
ធម្មេសុ បតិជ្ជាយ ឧត្តរី អាសវានំ ខយាយ
យោកោ ករណីយោ ។ ចីវរម្បហំ ភិក្ខុវេ
ទុរិយេន វេនាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបិ
បិណ្ឌាចាតម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វេនាមិ
សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបិ សេនាសនម្បហំ ភិក្ខុវេ
ទុរិយេន វេនាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបិ កាមនិកមម្បហំ
ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វេនាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបិ
ជនបទប្បទេសម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វេនាមិ សេវិ-
តព្វំបិ អសេវិតព្វំបិ បុគ្គលម្បហំ ភិក្ខុវេ
ទុរិយេន វេនាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទេសកនិបាត

លុះសម័យខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះ បាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុង
 សន្តានផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ
 បានចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តាន បានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គួរតាំងនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ
 ហើយធ្វើព្យាយាម ដើម្បីឲ្យអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ តទៅ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវចីវរ ដោយចំណែកពីរប្រការ
 គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបិណ្ឌ-
 បាត ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវសេនាសនៈ ដោយចំណែកពីរប្រការ
 គឺ គួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវ
 ស្រុក ឬនិគម ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវជនបទ ឬ ប្រទេសដោយចំណែកពីរ
 ប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
 ពោលនូវបុគ្គល ដោយចំណែកពីរ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

ចីវរម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វនាមិ សេវិតព្វបិ
 អសេវិតព្វបីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ចីវរំ
 ឥទំ ខោ មេ ចីវរំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា
 អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូបំ ចីវរំ
 ន សេវិតព្វ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ចីវរំ ឥទំ ខោ
 មេ ចីវរំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបំ ចីវរំ សេវិតព្វ ។
 ចីវរម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វនាមិ សេវិតព្វបិ អសេវិ-
 តព្វបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។
 បិណ្ឌាចាតម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វនាមិ សេវិតព្វបិ
 អសេវិតព្វបីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវចីវរ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ដោយ ប្រការដូច្នោះឯង ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យ ហេតុដូចម្តេច ។ បណ្ណាចីវរទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹង នូវចីវរ ណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពចីវរនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ចីវរ បែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្ណាចីវរទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងចីវរណាមួយ កាលបើអាត្មាអញ សេពចីវរណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើន ឡើង ចីវរបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវចីវរ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះសំដៅហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបិណ្ឌបាត ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិន គួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះនេះ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តត្ថ យំ ជញ្ញា បិណ្ឌាចាតំ ឥទំ^(១) ខោ មេ
 បិណ្ឌាចាតំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ
 កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូហោ
 បិណ្ឌាចាតោ ន សេវិតញោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា
 បិណ្ឌាចាតំ ឥទំ^(២) ខោ មេ បិណ្ឌាចាតំ សេវតោ
 អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា
 អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូហោ បិណ្ឌាចាតោ សេវិតញោ ។
 បិណ្ឌាចាតម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វទាមិ សេវិតពុំបិ
 អសេវិតពុំបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ សេនាសនម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វទាមិ
 សេវិតពុំបិ អសេវិតពុំបីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
 កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា សេនាសនំ ឥទំ
 ខោ មេ សេនាសនំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ

១-២ ឱ. ម. ឥមំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បណ្តាបិណ្ឌបាតទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបិណ្ឌបាតណាថា កាលបើ
អាត្មាអញ សេពបិណ្ឌបាតនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង
កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ បិណ្ឌបាតបែបនេះ ភិក្ខុមិន
គួរសេពឡើយ ។ បណ្តាបិណ្ឌបាតទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបិណ្ឌបាត
ណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពបិណ្ឌបាតនេះឯង អកុសលធម៌ទាំង-
ឡាយសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង បិណ្ឌបាត
បែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវ
បិណ្ឌបាត ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យ
ណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ពាក្យនេះ តថា-
គតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគត ពោលនូវសេនាសនៈ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១
មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ
ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តា
សេនាសនៈទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹង នូវសេនាសនៈណាថា កាលបើអាត្មា
អញ សេពសេនាសនៈនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបំ សេនាសនំ ន
 សេរិតព្វំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា សេនាសនំ ឥនំ ខោ
 មេ សេនាសនំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិ-
 ហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូបំ សេនា-
 សនំ សេរិតព្វំ ។ សេនាសនម្បហំ ភិក្ខុវេ
 ទុរិយេន វនាមិ សេរិតព្វំបិ អសេរិតព្វំបីតិ ឥតិ យន្តំ
 វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ កាមនិកមម្បហំ ភិក្ខុវេ
 ទុរិយេន វនាមិ សេរិតព្វំបិ អសេរិតព្វំបីតិ ឥតិ ខោ
 បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ
 ជញ្ញា កាមនិកមំ ឥនំ ខោ មេ កាមនិកមំ
 សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា
 ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបោ កាមនិកមោ ន
 សេរិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា កាមនិកមំ
 ឥនំ ខោ មេ កាមនិកមំ សេវតោ

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ សេនាសនៈបែបនេះ ភិក្ខុ
មិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្ណាសេនាសនៈទាំងនោះ ភិក្ខុដឹងនូវសេនាសនៈ
ណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពសេនាសនៈនេះឯង អកុសលធម៌ទាំង-
ឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង សេនា-
សនៈបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោល
នូវសេនាសនៈ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១
ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ពាក្យ
នុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវស្រុក ឬ និគម ដោយចំណែកពីរប្រការ
គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការ
ដូច្នោះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយ អាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។
បណ្ណាស្រុក ឬ និគមនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវស្រុក ឬ និគមណាថា កាលបើ
អាត្មាអញ សេពស្រុក ឬ និគមនោះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើន
ឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ស្រុក ឬ និគមបែបនេះ
ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្ណាស្រុក ឬ និគមទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បី
ដឹងស្រុក ឬ និគមណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពស្រុក ឬ និគមនេះឯង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា
 អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូចោ កាមនិកមោ សេវិតព្វោ ។
 កាមនិកមម្យហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វទាមិ សេវិតព្វំបិ
 អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ ជនបទប្បទេសម្យហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន
 វទាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ ខោ បទេតំ
 វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា
 ជនបទប្បទេសំ ឥទំ ខោ មេ ជនបទប្បទេសំ
 សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា
 ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូចោ ជនបទប្បទេសោ ន
 សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ជនបទប្បទេសំ
 ឥទំ ខោ មេ ជនបទប្បទេសំ សេវតោ អកុសលា
 ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ
 ឯវរូចោ ជនបទប្បទេសោ សេវិតព្វោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែង
 ចម្រើនឡើង ស្រុក ឬ និគមបែបនេះភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 តថាគតពោលនូវស្រុក ឬ និគម ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១
 មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ
 ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវជនបទ ឬ ប្រទេស ដោយចំណែក
 ពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ
 ដោយប្រការដូច្នោះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យ
 ហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាជនបទ ឬ ប្រទេសទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងជនបទ ឬ
 ប្រទេសណាថា កាលបើអាត្មាអញសេពជនបទ ឬ ប្រទេសនេះឯង អកុស-
 លធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយសាបសូន្យទៅ ជនបទ
 ឬប្រទេសបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាជនបទឬប្រទេសទាំង
 នោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវជនបទ ឬ ប្រទេសណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេព
 ជនបទ ឬ ប្រទេសនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយសាបសូន្យទៅ កុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង ជនបទឬប្រទេសបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

ជនបទប្បទេសម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វនាមិ សេវិតព្វំបិ
 អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ បុគ្គលម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វនាមិ សេវិតព្វំបិ
 អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥទំ ខោ
 មេ បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ
 កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូទោ បុគ្គលោ ន
 សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥទំ ខោ
 មេ បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូទោ បុគ្គលោ
 សេវិតព្វោ ។ បុគ្គលម្បហំ ភិក្ខុវេ ទុរិយេន វនាមិ
 សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ
 បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

[៥៥] តត្ថ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ
 ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវោតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវជនបទប្បប្រទេស ដោយចំណែកពីរ
 ប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណាដែលតថាគតពោលហើយ
 ដោយប្រការដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុ
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបុគ្គល ដោយចំណែកពីរ
 គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការ
 ដូច្នោះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។
 បណ្ណាបុគ្គលទាំងនោះភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបុគ្គលណាថា កាលបើអាត្មាអញសេព
 បុគ្គលនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ
 តែងសាបសូន្យទៅ បុគ្គលបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេព ។ បណ្ណាបុគ្គលទាំង
 នោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបុគ្គលណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពបុគ្គលនេះឯង
 អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែង
 ចម្រើនឡើង បុគ្គលបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
 ពោលនូវបុគ្គល ដោយចំណែកពីរ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១
 ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ
 តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

[៥៥] ក្នុងទីនោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ថា
 ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស
 បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទរោច បរិហាន-
 ធម្មោ បុគ្គលោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោតិ អារុសោ វុច្ចតិ
 អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោតិ
 អារុសោ វុច្ចតិ ។ កិត្តារតា នុ ខោ អារុសោ
 បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភកវតា កិត្តារតា
 ច បន អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភកវតាតិ ។
 ទូរតោបិ ខោ មយំ អារុសោ អាគច្ឆេយ្យាម អាយ-
 ស្មតោ សារីបុត្តស្ស សន្តិកេ ឯតស្ស កាសិតស្ស
 អត្តមញ្ញាតុំ សាធុ វតាយស្មន្តំយេវ សារីបុត្តំ
 បដិភាតុ ឯតស្ស កាសិតស្ស អត្តោ អាយស្មតោ
 សារីបុត្តស្ស សុត្វា ភិក្ខុ ជារស្សន្តិតិ ។ តេន-
 ហារុសោ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវមារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលថេរវាចា របស់ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុថា អាវុសោ ។ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្ចាស់ អាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផងតែងនិយាយថា បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យ បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យដូច្នោះ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផង តែង និយាយថា បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ដូច្នោះ ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យ ព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ចំណែកខាងបុគ្គល មានធម៌មិនសាបសូន្យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយ បរិយាយដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុតបថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ យើង ទាំងឡាយមកអំពីចម្ងាយ ដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃភាសិតនេះ ក្នុងសំណាក់ នៃព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ សូមព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ សម្តែងនូវ សេចក្តីនៃភាសិតនោះឲ្យទាន ពួកភិក្ខុបានស្តាប់ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មាន អាយុហើយ នឹងចងចាំបាន ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយ ប្រពៃចុះ ខ្ញុំនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលថេរវាចា របស់ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ យ៉ាងនេះ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវត្តោ

អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទរោច កិត្តាវតា នុ
 ខោ អារុសោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ
 ភកវតា ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ អសុតញ្ជោវ ធម្មំ ន
 សុណាតិ សុតា ចស្ស ធម្មា សម្មោហំ^(១) កច្ឆន្តិ យេ
 ចស្ស ធម្មា បុព្វេ ចេតសោ សម្មជ្ជបុញ្ញា^(២) តេ
 ចស្ស^(៣) ន សមុទាចរន្តិ អវិញ្ញាតញ្ច ន វិជានាតិ ។
 ឯត្តាវតា ខោ អារុសោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ
 វុត្តោ ភកវតា ។ កិត្តាវតា ច បធារុសោ អបរិ-
 ហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភកវតា ។ ឥធារុសោ
 ភិក្ខុ អសុតញ្ជោវ ធម្មំ សុណាតិ សុតា ចស្ស
 ធម្មា ន សម្មោហំ កច្ឆន្តិ យេ ចស្ស ធម្មា បុព្វេ
 ចេតសោ សម្មជ្ជបុញ្ញា តេ ចស្ស សមុទាចរន្តិ

១ ឱ. ម. សម្មោសំ ។ ២ ម. អសម្មជ្ជបុញ្ញា ។ ៣ ឱ. តេ ច ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្ចាស់អាវុសោ
 ទាំងឡាយ បុគ្គលដែលមានធម៌សាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនបានស្តាប់ធម៌ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បានស្តាប់ផង
 ធម៌ទាំងឡាយ ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់បានស្តាប់ហើយ ក៏ដល់នូវការ
 ភ្លេចភ្នាំងទៅផង មួយទៀត ធម៌ទាំងឡាយណា ដែលភិក្ខុនោះ
 ធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយចិត្ត ក្នុងកាលមុន ធម៌ទាំងនោះ ក៏មិនផុសឡើង
 ដល់ភិក្ខុនោះផង ភិក្ខុនោះមិនដឹងនូវធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ដឹងផង ។ ម្ចាស់
 អាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំង-
 ឡាយ បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់
 ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ក្នុងសាសនានេះ ស្តាប់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បានស្តាប់ផង ពួកធម៌
 ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់ស្តាប់ហើយ ក៏មិនដល់នូវការភ្លេចភ្នាំងទៅផង
 មួយទៀត ពួកធម៌ណា ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយចិត្ត
 ក្នុងកាលមុន ពួកធម៌នោះ ក៏ផុសឡើង ដល់ភិក្ខុនោះឯង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អវិញ្ញាតញ្ច វិជានាតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អារុសោ
អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភកវតា ។
នោ ចេ អារុសោ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ
ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលា ភវិស្សាមាតិ ។
ឯវញ្ជិ វោ អារុសោ សិក្ខិតតំ ។ កថញ្ជារុសោ
ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ
អារុសោ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហារោ យុវា
មណ្ឌានកជាតិកោ អាណាសេ វា បរិសុទ្ធោ
បរិយោនាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ
បច្ចុវេក្ខមាណោ សចេ តត្ថ បស្សតិ វជំ វា
អង្គុណំ វា តស្សេវ វជស្ស វា អង្គុណាស្ស វា
បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ វជំ វា
អង្គុណំ វា តេនេវត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណសង្ក្រែប្បា
លាភា វត មេ បរិសុទ្ធិំ វត មេតិ ឯវមេវ
ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ បច្ចុវេក្ខុណា
ពហុកាវា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវធម៌ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ដឹងផង ។ ម្នាលអារុសោ ទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តអ្នកដទៃ គួរគិតថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តី ឬ បុរស កំលោះ ឬ ជំទង់ ប្រកបដោយជាតិជាអ្នកស្មិតស្មាង កាលពិចារណាមើល ស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ដំបរិសុទ្ធផ្លូវផង ឬ ក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញធ្នូលី ឬ កន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះតែងព្យាយាម ដើម្បីលះបង់ធ្នូលី ឬ កន្ទួលនោះចេញ បើមិនឃើញធ្នូលី ឬ កន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មានតម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញមានលាភ ឱហ្ន៎ (មុខ) របស់អាត្មាអញបរិសុទ្ធ មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជាការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាធម៌មានឧបការៈច្រើនដល់ភិក្ខុជា

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

អនភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ
 នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ^(១)
 អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ
 នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ
 វិតតបីនមិទ្ធោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ
 នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ
 អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ
 នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ
 តិណ្ណវិចិត្តិកិទ្ធោ នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ
 មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ អក្កោធនោ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ
 ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ
 នុ ខោ ពហុលំ វិហារមិ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ
 ឧទាហុ ជោតិ លាភី នុ ខោម្ហិ អជ្ឈត្តំ ធម្មប្បាមុដ្ឋស្ស
 សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ

១ ឱ. ម. សព្វវាសេសុ តិសទ្ធោ នត្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬឃ្ន់ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ
 ឬឃ្ន់ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានចិត្តព្យាបាទ ច្រើនឬឃ្ន់
 ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាស
 ចាកបីនមិទ្ធុៈច្រើន ឬឃ្ន់ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថាមិនមានទេ
 អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬឃ្ន់ ធម៌នុ៎ះមានដល់
 អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកធ្ងន់ចាកវិចិកិច្ចាច្រើនឬឃ្ន់
 ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមាន
 សេចក្តីក្រោធច្រើន ឬឃ្ន់ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថាមិនមានទេ
 អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនសៅហ្មងច្រើន ឬឃ្ន់ ធម៌នុ៎ះ មានដល់
 អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកបាននូវធម្មប្បាមុជ្ជៈ
 ខាងក្នុងសន្តាន ឬឃ្ន់ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬឃ្ន់ ឬថា មិនមានទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

លាភី នុ ខោម្ហិ អជ្ឈត្ថំ ចេតោសមថស្ស សំវិជ្ជតិ
 នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ លាភី
 នុ ខោម្ហិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ
 មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ ជោតិ ។ សចេ បដា-
 វុសោ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាណោ សព្វេមិមេ កុសលេ
 ធម្មោ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ តេជារុសោ ភិក្ខុនា
 សព្វេសំយេវ ឥមេសំ កុសលានំ ធម្មានំ បដិ-
 លាកាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សា-
 ហោ ច ឧស្សោទ្ឋិ ច អប្បដិវាទី ច សតិ ច
 សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ អារុសោ
 អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ
 ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ
 ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោទ្ឋិញ្ច
 អប្បដិវាទិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អាត្មាអញ ជាអ្នកបានចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះមានដល់
អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកបាននូវអធិប្បញ្ញាធម្ម-
រិបស្សនា ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថា មិនមានទេ ។

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុពិចារណា មិនឃើញពួកកុសល-
ធម៌ទាំងអស់នេះ ក្នុងខ្លួនទេ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ
គប្បីធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្មាតផង
ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យ
លើសលុប ដើម្បីបាននូវពួកកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ ។ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងរោះ ឬក្បាលដែលត្រូវភ្លើងរោះ
បុគ្គលគួរប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្មាត
ផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង
ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់នូវសំពត់ ឬ ក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ អារុសោ តេន ភិក្ខុនា សព្វេសំយេវ
 ឥមេសំ កុសលានំ ធម្មានំ បដិលាកាយ
 អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច
 ឧស្សោឡិ ច អប្បដិវាជី ច សតិ ច
 សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បនារុសោ ភិក្ខុ
 បច្ចវេក្ខមាណោ ឯកច្ចេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ
 សមនុបស្សតិ ឯកច្ចេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ ន
 សមនុបស្សតិ តេនារុសោ ភិក្ខុនា យេ កុសលេ
 ធម្មេ អត្តនិ សមនុបស្សតិ តេសុ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ យេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ
 ន សមនុបស្សតិ តេសំ កុសលានំ ធម្មានំ
 បដិលាកាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច
 ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិ ច អប្បដិវាជី
 ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្តី
 ប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង
 សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បី
 បានចំពោះនូវពួកកុសលធម៌ទាំងនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងខ្លួន
 មិនឃើញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយពួកខ្លះ ក្នុងខ្លួនទេ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុនោះពិចារណាឃើញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយណា ក្នុងខ្លួន
 បិតនៅក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយនោះ (បើ) មិនទាន់ឃើញនូវកុសលធម៌
 ទាំងឡាយណាក្នុងខ្លួនទេ ត្រូវធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង
 សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្ប-
 ជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ទាំងឡាយនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាមិ អារុសោ អាទិត្តចេលោ វា
 អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា
 សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច
 វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោទ្ឋិញ្ច អប្បដិវាទិញ្ច
 សតិញ្ច សម្មជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ អារុសោ
 តេន ភិក្ខុនា យេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ សមនុ-
 បស្សតិ តេសុ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ យេ
 កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ តេសំ
 កុសលានំ ធម្មានំ បដិលាកាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ
 ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោទ្ឋិ ច
 អប្បដិវាទី ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។
 សចេ បនារុសោ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាណោ សព្វេបិមេ
 កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ សមនុបស្សតិ តេនារុសោ
 ភិក្ខុនា សព្វេស្សេវ ឥមេសុ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 បតិដ្ឋាយ ឧត្តរី អាសវានំ ខយាយ យោកោ
 ករណីយោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬក្បាលដែល
ត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង
សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្ប-
ជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់សំពត់ ឬក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ ពិចារណាយើញនូវកុសលធម៌
ទាំងឡាយណា ក្នុងខ្លួន បិតនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយនោះ (បើ
មិនទាន់យើញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយណា ក្នុងខ្លួនទេ ត្រូវធ្វើនូវសេចក្តី
ប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្ចីឃ្នាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តី
មិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាន
នូវកុសលធម៌ទាំងឡាយនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំង-
ឡាយ កាលបើភិក្ខុពិចារណាយើញកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ ក្នុងខ្លួន
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរបិតនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ
ហើយធ្វើនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ តទៅ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

[៥៦] ទសយិមា ភិក្ខុវេ សញ្ញា ការីតា
 ពហុលីកតា មហាប្បលា ហោន្តិ មហានិសំសា
 អមតោកជា អមតបរិយោសាជា ។ កតមា ទស ។
 អសុភសញ្ញា មរណសញ្ញា អាហារេ បដិក្ខុល-
 សញ្ញា សព្វលោកេ អនកិរតសញ្ញា អនិច្ចសញ្ញា
 អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ អនត្តសញ្ញា
 បហានសញ្ញា វិរាតសញ្ញា និរោធសញ្ញា ។ ឥមា
 ខោ ភិក្ខុវេ ទស សញ្ញា ការីតា ពហុលីកតា
 មហាប្បលា ហោន្តិ មហានិសំសា អមតោកជា
 អមតបរិយោសាជាតិ ។

[៥៧] ទសយិមា ភិក្ខុវេ សញ្ញា ការីតា ពហុលីកតា

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

[៥៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញានេះមាន ១០ ប្រការដែលបុគ្គល
 បានចម្រើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន
 ឈមទៅកាន់អមតៈ មានអមតៈជាបរិយោសាន ។ សញ្ញា ១០ តើដូចម្តេច
 ខ្លះ ។ គឺអសុភសញ្ញា (សម្គាល់ថាមិនស្អាត) ១ មរណសញ្ញា
 (សម្គាល់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់) ១ អាហាររេបដិកូលសញ្ញា (សម្គាល់ថា
 គួរខ្លើមរអើមក្នុងអាហារ) ១ សព្វលោកេអនភិរតសញ្ញា
 (សេចក្តីសម្គាល់ថាមិនគួរត្រេកអរក្នុងលោកទាំងអស់) ១ អនិច្ចសញ្ញា
 (សម្គាល់ថាមិនទៀង) ១ អនិច្ចេទុក្ខសញ្ញា (សម្គាល់ថាជាទុក្ខក្នុង
 របស់មិនទៀង) ១ ទុក្ខេអនត្តសញ្ញា (សម្គាល់ថា មិនមែនខ្លួនក្នុងរបស់
 ដែលជាទុក្ខ) ១ បហានសញ្ញា (សម្គាល់ថាគួរលះបង់) ១ វិរាត-
 សញ្ញា (សម្គាល់ការប្រាសចាកតម្រេក) ១ និរោធសញ្ញា
 (សម្គាល់ការរលត់) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាទាំង ១០ នេះឯង
 ដែលបុគ្គលបានចម្រើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ មានផលច្រើន មានអានិ-
 សង្សច្រើន ឈមទៅកាន់អមតៈ មានអមតៈ ជាបរិយោសាន ។

[៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញានេះ មាន ១០
 ប្រការ ដែលបុគ្គល បានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើន ហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មហាប្បលា ហោន្តិ មហានិសំសា អមតោគណា
អមតបរិយោសាណា ។ កតមា ទស ។
អនិច្ចសញ្ញា អនត្តសញ្ញា មរណសញ្ញា អាហារេ
បដិក្ខុលសញ្ញា សព្វលោកេ អនកិរតសញ្ញា អដ្ឋិ-
កសញ្ញា បុណ្យកសញ្ញា វិជីលកសញ្ញា វិច្ឆិទ្ធក-
សញ្ញា ឧទ្ធមាតកសញ្ញា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ ទស
សញ្ញា ការិតា ពហុលីកតា មហាប្បលា ហោន្តិ
មហានិសំសា អមតោគណា អមតបរិយោសាណាតិ ។

[៥៨] សចេ ភិក្ខុវេ អញ្ញតិវិទ្យា បរិព្វាជកា
ឯវំ បុច្ឆេយ្យំ កឹម្មលកា អារុសោ សព្វេ ធម្មា
កឹសម្ភវា សព្វេ ធម្មា កឹសមុទយា សព្វេ
ធម្មា កឹសមោសវណា សព្វេ ធម្មា កឹបមុខា សព្វេ
ធម្មា កឹអធិបតេយ្យា សព្វេ ធម្មា កឹឧត្តរា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ឈមទៅកាន់អមតៈ មានអមតៈ
 ជាបរិយោសាន ។ សញ្ញា ១០ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ អនិច្ចសញ្ញា ១ អនត្ត-
 សញ្ញា ១ មរណសញ្ញា ១ អាហាររបេជិកូលសញ្ញា ១ សព្វលោកេអនភិវត-
 សញ្ញា ១ អដ្ឋិកសញ្ញា (សម្គាល់អសុភដែលមានតែរាងឆ្អឹង) ១ បុឡុវក-
 សញ្ញា (សម្គាល់អសុភដែលមានដង្កូវចុះ) ១ វិនីលកសញ្ញា (សម្គាល់
 អសុភដែលមានពណ៌ខៀវ) ១ វិច្ឆិទ្ធកសញ្ញា (សម្គាល់អសុភដែលជាប់
 ជាកំណាត់) ១ ឧទ្ធមាតកសញ្ញា (សម្គាល់អសុភដែលហើមប៉ោង) ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញា ១០ យ៉ាងនេះឯង ដែលបុគ្គលបានចម្រើន
 បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ឈមទៅ
 កាន់អមតៈ មានអមតៈជាបរិយោសាន ។

[៥៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើពួកអន្យតិរិយបរិព្វាជក
 សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាបូសគល់
 ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាដែនកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំកើត
 ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំចុះ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាប្រធាន
 ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាធំ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាគ្រឿងវិសេស

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

សព្វេ ធម្មា កឹសារា សព្វេ ធម្មា កឹឱតិណ

សព្វេ ធម្មា កឹបរិយោសាណា សព្វេ ធម្មាតិ

ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ភេ ភិក្ខុវេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ

បរិព្វាជកានំ កិណ្ឌិ ព្យាករយ្យាថាតិ ។ ភកវំមូលកា

នោ ភន្តេ ធម្មា ភកវំនេត្តិកា ភកវំបដិសរណា

សាធុ វត ភន្តេ ភកវំនំយេវ បដិភាតុ ឯតស្ស

ភាសិតស្ស អត្តោ ភកវំតោ សុត្វា ភិក្ខុ ធាវស្សន្តិតិ ។

តេនហិ ភិក្ខុវេ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ

ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវំតោ

បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ សថេ ភិក្ខុវេ

អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា បុច្ឆេយ្យំ កឹមូលកា

អាវុសោ សព្វេ ធម្មា កឹសម្ភា សព្វេ ធម្មា

កឹសមុទយា សព្វេ ធម្មា កឹសមោសរណា

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ពួកធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាខ្លឹម ពួកធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាគ្រឿងឈមទៅរក
 ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាបរិយោសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ
 ត្រូវពួកអន្សតិរិយបរិញ្ញាជកទាំងនោះ សួរយ៉ាងនេះ តើអ្នកទាំងឡាយ
 គប្បីដោះស្រាយដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ធម៌ទាំងឡាយ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាបូសគល់ មានព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគជាអ្នកណែនាំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាទីពឹងនៃយើងទាំងឡាយ
 ស្រាប់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែង
 នូវសេចក្តីនៃភាសិតនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគហើយ នឹងចង់ចាំបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើ
 ដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយប្រពៃ
 ចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះ
 ពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួក
 អន្សតិរិយបរិញ្ញាជក សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោ ពួកធម៌
 ទាំងអស់ មានអ្វីជាបូសគល់ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាដែនកើត ពួក
 ធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំចុះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សព្វេ ធម្មា កឹបមុខា សព្វេ ធម្មា កឹអធិបតេយ្យា
 សព្វេ ធម្មា កឹឧត្តរា សព្វេ ធម្មា កឹសារា
 សព្វេ ធម្មា កឹឌិកតា សព្វេ ធម្មា កឹបរិយោ-
 សាណា សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ
 ភិក្ខុវេ តេសំ អញ្ញតិភ្និយានំ បរិញ្ញាជកានំ ឯវំ
 ព្យាករេយ្យាថ ឆន្ទមូលកា អារុសោ សព្វេ ធម្មា
 មនសិការសម្ភវា សព្វេ ធម្មា ជស្សសមុទយា
 សព្វេ ធម្មា វេទនាសមោសរណា សព្វេ ធម្មា
 សមាធិប្បមុខា សព្វេ ធម្មា សតាធិបតេយ្យា សព្វេ
 ធម្មា បញ្ញត្តរា សព្វេ ធម្មា វិមុត្តិសារា សព្វេ
 ធម្មា អមតោកតា សព្វេ ធម្មា និញ្ញាជបរិយោសាណា
 សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខុវេ តេសំ
 អញ្ញតិភ្និយានំ បរិញ្ញាជកានំ ឯវំ ព្យាករេយ្យាថាតិ ។

[៥៩] តស្មាតិហា ភិក្ខុវេ ឯវំ សិក្ខិតតព្វំ
 យថា បព្វជ្ជាបរិចិត្តញ្ច នោ ចិត្តំ ភរិស្សតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាប្រធាន ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាធំ ពួក
ធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាគ្រឿងវិសេស ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាខ្លឹម ពួក
ធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាគ្រឿងឈមទៅរក ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជា
បរិយោសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ កាលបើត្រូវពួកអន្សតិ-
រិយ បរិព្វាជកទាំងនោះសួរយ៉ាងនេះ គប្បីដោះស្រាយ យ៉ាងនេះថា
ម្នាលអារុសោ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានឆន្ទៈជាបូសគល់ ពួកធម៌ទាំងអស់
មានមនសិការៈជាដែនកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានផស្សៈជាទីប្រជុំកើត
ពួកធម៌ទាំងអស់ មានវេទនាជាទីប្រជុំចុះ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានសមាធិ
ជាប្រធាន ពួកធម៌ទាំងអស់ មានសតិជាធំ ពួកធម៌ទាំងអស់ មាន
បញ្ញាជាគ្រឿងវិសេស ពួកធម៌ទាំងអស់ មានវិមុត្តិជាខ្លឹម ពួកធម៌ទាំង
អស់ មានអមតៈជាគ្រឿងឈមទៅរក ពួកធម៌ទាំងអស់ មាននិព្វាន
ជាបរិយោសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើត្រូវពួកអន្សតិរិយ បរិព្វាជក
ទាំងនោះ សួរយ៉ាងនេះ គប្បីដោះស្រាយយ៉ាងនេះឯង ។

[៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ
ភិក្ខុគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា ចិត្តយើងនឹងសន្សំដោយសមគួរដល់បព្វជ្ជាផង

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

ន ច ឧប្បដ្ឋា ចាបកា អកុសលា ធម្មា ចិត្តំ
 បរិយាទាយ បស្សន្តិ អនិច្ចសញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ
 ភវិស្សតិ អនត្តសញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ
 អសុភសញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ អាទីនវសញ្ញា-
 បរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ លោកស្ស សមញ្ញ-
 វិសមញ្ញ ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ
 លោកស្ស សម្ពុញ្ញ^(១) វិកវញ្ញ ញត្វា តំ សញ្ញាបរិ-
 ចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ លោកស្ស សមុ-
 ទយញ្ញ អដ្ឋង្គមញ្ញ ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិត្តោ នោ
 ចិត្តំ ភវិស្សតិ បហានសញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ
 វិរាគសញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ និរោធ-
 សញ្ញាបរិចិត្តោ នោ ចិត្តំ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវញ្ញ វោ
 ភិក្ខុវេ សិក្ខិតព្វំ ។ យតោ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 យថាបព្វជ្ជាបរិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ ន ច ឧប្បដ្ឋា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋន្តិ

១ ម. ភវញ្ញ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

អកុសលធម៌ ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ក៏នឹងមិនគ្រប
សង្កត់ចិត្តផង ចិត្តយើងសន្សំ ក្នុងអនិច្ចសញ្ញាផង ចិត្តយើង
នឹងសន្សំ ក្នុងអនត្តសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ ក្នុងអសុភសញ្ញា
ផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ ក្នុងអាទិនវសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ
ក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសុចរិតនិងទុច្ចរិត នៃសត្វលោកផង
ចិត្តយើងនឹងសន្សំ ក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសេចក្តីចម្រើននិងសេចក្តី
វិនាសនៃសត្វលោកផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ ក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹង
ការប្រជុំកើតនិងសាបសូន្យទៅ នៃសត្វលោកផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ
ក្នុងបហានសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ ក្នុងវិរាគសញ្ញាផង ចិត្តយើង
នឹងសន្សំ ក្នុងនិរោធសញ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នក
ទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាល
ណាបើ ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ដោយសមគួរដល់បព្វជ្ជាផង ពួក
អកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្តផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនិច្ចសញ្ញាបរិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ អនត្តសញ្ញា-
 បរិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ អសុភសញ្ញាបរិចិត្តោ
 ចិត្តំ ហោតិ អាទីនវសញ្ញាបរិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ
 លោកស្ស សមញ្ញា វិសមញ្ញា ញត្វា តំ សញ្ញាប-
 រិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ លោកស្ស សម្ភវញ្ញា វិកវញ្ញា
 ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ លោកស្ស
 សមុទយញ្ញា អដ្ឋង្គមញ្ញា ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិត្តោ
 ចិត្តំ ហោតិ បហានសញ្ញាបរិចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ
 វិរាគសញ្ញាបរិចិត្តញ្ញាច ចិត្តំ ហោតិ និរោធសញ្ញាបរិ-
 ចិត្តោ ចិត្តំ ហោតិ ។ តស្ស ទ្ធិន្នំ ផលានំ
 អញ្ញតវំ ផលំ ចាជិកន្នំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញា សតិ
 វា ឧចាទិសេសេ អនាតាមិតាតិ ។

[៦០] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សាវត្តិយំ វិហារតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន អាយស្មា តិរិមាណន្នោ អាពាជិ-
 កោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាណ្យតិលានោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអនិច្ចសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ
 ក្នុងអនត្តសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអសុភសញ្ញាផង ចិត្តដែល
 ភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអាទិនវសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងសញ្ញា
 នោះ ព្រោះដឹងនូវសុចរិតនិងទុច្ចរិតរបស់សត្វលោកផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំ
 ហើយក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសេចក្តីចម្រើននិងវិនាសរបស់សត្វលោក
 ផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវការប្រជុំកើត
 និងសាបសូន្យរបស់សត្វលោកផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងបហាន-
 សញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងវិរាគសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុ
 សន្សំហើយ ក្នុងនិរោធសញ្ញាផង ។ បណ្តាផលទាំងពីរ ផលណាមួយ
 រមែងប្រាកដដល់ភិក្ខុនោះ គឺនឹងបានអរហត្តផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ឬកាល
 បើឧបាទិ នៅសេសសល់ នឹងបានអនាគាមិផល ។

[៦០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះគិរិមា-
 នន្ទដ៏មានអាយុ លោកមានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខវេទនា ជាជំងឺធ្ងន់ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភក្កវា តេនុបសង្កម្មិ
 ឧបសង្កម្មិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភក្កវន្តំ
 ឯតទរោច អាយស្មា ភន្តេ កិរិមានន្ទោ អាពាទិកោ
 ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាទ្យតិលានោ សាធុ ភន្តេ ភក្កវា
 យេនាយស្មា កិរិមានន្ទោ តេនុបសង្កម្មតុ អនុកម្យំ
 ឧទានាយាតិ ។ សចេ ខោ តំ អានន្ទ កិរិមាណ-
 ន្ទស្ស ភិក្ខុនោ ឧបសង្កម្មិត្វា ទស សញ្ញា
 កាសេយ្យាសិ ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ
 កិរិមាណន្ទស្ស ភិក្ខុនោ ទស សញ្ញា សុត្វា សោ
 អាពាណោ ហានសោ បដិប្បស្សម្ពេយ្យ ។ កតមា
 ទស ។ អនិច្ចសញ្ញា អនត្តសញ្ញា អសុភសញ្ញា
 អាទីនវសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាតសញ្ញា និរោធ-
 សញ្ញា សព្វលោកេ អនកិរតសញ្ញា សព្វសង្ខារេសុ
 អនិច្ចសញ្ញា អាណាចានស្សតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទត្ថេរដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ត្រង់ទីដែលព្រះអង្គគង់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាប
 ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទ-
 ត្ថេរដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលនូវពាក្យនេះ
 នឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុ
 មានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខវេទនា ជាដំងើធ្ងន់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុគ្រោះ (ចំពោះគិរិមានន្ទ) សូម
 ស្តេចចូលទៅ ត្រង់កន្លែងដែលគិរិមានន្ទអាស្រ័យនៅ ។ ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគត្រាស់តបថា ម្ចាស់អានន្ទ ប្រសិនបើអ្នកចូលទៅកាន់សំណាក់
 នៃគិរិមានន្ទភិក្ខុ សម្តែងប្រាប់ សញ្ញាទាំង ១០ ប្រការ ដំណើរនេះ
 ជាហេតុនឹងនាំឲ្យអាពាធរបស់គិរិមានន្ទភិក្ខុនោះ បានរម្ងាប់សះស្បើយទៅ
 មួយរំពេច ព្រោះគិរិមានន្ទភិក្ខុ បានស្តាប់នូវសញ្ញាទាំង ១០ ប្រការ ។
 សញ្ញាទាំង ១០ ប្រការនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ អនិច្ចសញ្ញា ១
 អនត្តសញ្ញា ១ អសុភសញ្ញា ១ អាទិនវសញ្ញា ១ បហាន-
 សញ្ញា ១ វិរាគសញ្ញា ១ និរោធសញ្ញា ១ សព្វលោកេអនកិរត-
 សញ្ញា ១ សព្វសង្ខារេសុអនិច្ចសញ្ញា ១ អានាបានស្សតិ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមា ចានន្ទ អនិច្ចសញ្ញា ។ ឥទានន្ទ
 ភិក្ខុ អរញ្ញកតោ វា រុក្ខមូលកតោ វា សុញ្ញាកា-
 រកតោ វា ឥតិ បដិសញ្ញាក្ខតិ រូបំ អនិច្ចំ វេទនា
 អនិច្ចា សញ្ញា អនិច្ចា សង្ខារា អនិច្ចា វិញ្ញាណំ
 អនិច្ចន្តិ ។ ឥតិ ឥមេសុ បញ្ចសុ ឧបាទានក្ខន្ធសុ
 អនិច្ចានុបស្សី វិហារតិ ។ អយំ រុច្ឆតានន្ទ
 អនិច្ចសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អនត្តសញ្ញា ។ ឥទានន្ទ
 ភិក្ខុ អរញ្ញកតោ វា រុក្ខមូលកតោ វា សុញ្ញាកា-
 រកតោ វា ឥតិ បដិសញ្ញាក្ខតិ ចក្កំ អនត្តា រូបា
 អនត្តា សោតំ អនត្តា សទ្ធា អនត្តា យានំ
 អនត្តា កន្ធា អនត្តា ជីវ្ហា អនត្តា រសា
 អនត្តា កាយោ អនត្តា ដោដ្ឋព្វា អនត្តា
 មនោ អនត្តា ធម្មា អនត្តាតិ ។ ឥតិ ឥមេសុ
 ធនសុ អដ្ឋត្តិកកាហិវេសុ អាយតនេសុ អនត្តានុបស្សី
 វិហារតិ ។ អយំ រុច្ឆតានន្ទ អនត្តសញ្ញា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ អនិច្ចសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី ពិចារណាលើញដូច្នោះថា រូបមិនទៀង វេទនាមិនទៀង សញ្ញាមិនទៀង សង្ខារទាំងឡាយមិនទៀង វិញ្ញាណមិនទៀង ។ ភិក្ខុពិចារណាលើញរឿយ ។ ថាមិនទៀង ក្នុងឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ នេះដោយប្រការដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អនិច្ចសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អនត្តសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណាលើញដូច្នោះថា ភ្នែកមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ រូបមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ត្រចៀកមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ សំឡេងទាំងឡាយ មិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ច្រមុះមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ក្លិនទាំងឡាយ មិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ អណ្តាតមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ រសទាំងឡាយមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ កាយមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ចិត្តមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ។ ភិក្ខុពិចារណាលើញរឿយ ។ ដូច្នោះថា មិនមែនជារបស់ខ្លួនក្នុងអាយតនៈខាងក្នុង ៦ និងអាយតនៈខាងក្រៅ ៦ នេះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អនត្តសញ្ញា ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

កតមា ចានន្ទ អសុភសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ
 ភិក្ខុ ឥមមេវ កាយំ ឧទ្ធុចាទតលា អនោកេស-
 មត្តកា តចបរិយន្តំ បូរណ្ណានប្បការស្ស អសុចិដោ
 បច្ចវេក្ខតិ អត្ថិ ឥមស្មី កាយេ កេសា លោមា
 នខា ទន្តា តចោ មំសំ ញ្ញា អដ្ឋិ អដ្ឋិមិញ្ច
 វក្កំ ហទយំ យកនំ កិលោមកំ បិហកំ
 បច្ឆាសំ អន្តំ អន្តកុណំ ឧទរិយំ ករិសំ បិត្តំ
 សេម្ហំ បុព្វោ លោហិតំ សេនោ មេនោ អស្ស
 វសា ខេន្យោ សីយាលិកា លសិកា មុត្តន្តិ ។
 ឥតិ ឥមស្មី កាយេ អសុភានុបស្សី វិហារតិ ។
 អយំ វុច្ចតានន្ទ អសុភសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អាទីនវសញ្ញា ។
 ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អវញ្ញកតោ វា វុក្ខមូលកតោ
 វា សុញ្ញាការកតោ វា ឥតិ បដិសញ្ញិត្តិ
 ពហុទុក្ខោ ខោ អយំ កាយោ ពហុអាទីនវេតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ អសុភសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុង
សាសនានេះពិចារណាយើញនូវកាយនេះឯង ខាងលើអំពីផ្ទៃនៃបាតជើង
ឡើងទៅ ខាងក្រោមអំពីចុងសក់ចុះមក ព័ទ្ធជុំវិញដោយស្បែក ពេញ
ដោយគ្រឿងមិនស្អាត មានប្រការផ្សេង ។ ដូច្នោះថា ក្នុងរូបកាយនេះ
សក់ទាំងឡាយ រោមទាំងឡាយ ក្រចកទាំងឡាយ ធ្មេញទាំងឡាយ
ស្បែក សាច់ សរសៃទាំងឡាយ ឆ្អឹងទាំងឡាយ ខួរក្នុងឆ្អឹង ទាច បេះដូង
ថ្លើម វាវ ក្រពះ ប្រលំពែងអរិស សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច
អាហារថ្មី អាហារចាស់ ប្រមាត់ ស្មៅស្ម ខ្ទុះ ឈាម ញើស ខ្លាញ់ខាប់
ទឹកភ្នែក ខ្លាញ់រាវ ទឹកមាត់ ទឹកសម្បោរ ទឹករំអិល ទឹកមូត្រ ។
ភិក្ខុពិចារណាយើញរឿយ ។ ថា មិនល្អក្នុងរូបកាយនេះ ដោយប្រការ
ដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អសុភសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អាទិនវសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសា-
សនានេះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណា
យើញដូច្នោះថា រូបកាយនេះ មានទុក្ខច្រើន មានទោសច្រើនដោយពិត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥតិ ឥមស្មី កាយេ វិរិដា អាពាណា
 ឧប្បជ្ជន្តិ សេយ្យដីទំ ចក្កុរោកោ សោតរោកោ
 យានរោកោ ជិវ្ហារោកោ កាយរោកោ សីសរោកោ
 កណ្ណរោកោ មុខរោកោ ទន្ធរោកោ កាសោ
 សាសោ បិណសោ ឧហោ ជរោ កុច្ឆិរោកោ មុច្ឆា
 បក្ខុច្ឆិកា សុលា វិសុចិកា កុដ្ឋំ កណ្ណោ
 កិលាសោ សោសោ អបមារោ ទទ្ធុ កណ្ណុ
 កច្ចុ រទសា វិតច្ឆិកា លោហិតំ បិត្តំ
 មធុមេហោ អំសា បិទ្យកា ភកក្ខុលា បិត្តសមុដ្ឋាណា
 អាពាណា សេម្ហសមុដ្ឋាណា អាពាណា វាតស-
 មុដ្ឋាណា អាពាណា សន្និទាតិកា អាពាណា
 ឧតុបរិណាមជា អាពាណា វិសមបរិហារជា អាពាណា
 ឱបក្កមិកា អាពាណា កម្មវិទាកជា អាពាណា សីតំ
 ឧណ្ហំ ជិយច្ឆា បិទាសា ឧច្ឆារោ បស្សរោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

អាពាធទាំងឡាយផ្សេង ៗ តែងកើតឡើង ក្នុងកាយនេះដូច្នោះ អាពាធ
 នោះដូចម្តេចខ្លះ គឺរោគក្នុងភ្នែក រោគក្នុងត្រចៀក រោគក្នុងច្រមុះ
 រោគក្នុងអណ្តាត រោគក្នុងកាយ រោគក្នុងក្បាល រោគស្លឹកត្រចៀក
 រោគក្នុងមាត់ រោគត្រង់គល់ធ្មេញ រោគក្អក រោគហឺត រោគខាងក្រៅច្រមុះ
 រោគក្តៅក្រហាយ រោគស្តាំងស្តម រោគក្នុងផ្ទៃ រោគខ្យល់ចាប់ វិលមុខ
 រោគធ្លាក់ឈាម រោគចុកសៀត រោគចុះរាក រោគយូង រោគមួល រោគស្រែង
 រោគរឹងវៃ រោគឆ្អួតជ្រូក រោគដំណូចពិស រោគរមាស់ រោគកមក្រិន រោគ
 កើតក្នុងទីដែលខ្វារដោយក្រចក រោគយូងដែក រោគឈាម រោគប្រមាត់
 រោគទឹកនោមផ្អែម រោគឫសដូងដុះ រោគរលកកែវ រោគឫសដូងបាត^(១)
 អាពាធបណ្តាលអំពីប្រមាត់ អាពាធបណ្តាលអំពីស្មៅស្ម អាពាធបណ្តាល
 អំពីខ្យល់ អាពាធបណ្តាលអំពីសន្ធិបាត គឺការកម្រើកប្រមាត់ ស្មៅស្ម
 និងខ្យល់ប្រជុំគ្នា អាពាធកើតអំពីរដូវប្រែប្រួល អាពាធកើតអំពីការផ្លាស់
 ប្តូរវិយាបថមិនស្មើគ្នា អាពាធកើតអំពីសេចក្តីព្យាយាមរបស់អ្នកឯទៀត
 (មានចាប់ចងវាយជាដើម) អាពាធកើតអំពីវិបាករបស់កម្ម ការត្រជាក់
 ការក្តៅ សេចក្តីឃ្នាន សេចក្តីស្រែក ឧប្បារៈ (អាចម៍) បស្សារៈ (មូត្រ) ។

១ ឫសដូងបាតដែលដុះខាងក្នុង ត្រង់ចន្លោះទ្វារធំ និងទ្វារតូច ។ អដ្ឋកថា ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ

ឥតិ ឥមស្មី កាយេ អាទីនវានុបស្សី វិហារតិ ។

អយំ វុច្ចតានន្ទ អាទីនវសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ បហានសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ

ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ កាមវិតក្កំ ធានិវាសេតិ បដ-

ហតិ វិណោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនការំ កមេតិ

ឧប្បន្នំ ព្យាចានវិតក្កំ ធានិវាសេតិ បដហតិ

វិណោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនការំ កមេតិ ឧប្បន្នំ

វិហាសាវិតក្កំ ធានិវាសេតិ បដហតិ វិណោទេតិ

ព្យន្តីករោតិ អនការំ កមេតិ ឧប្បន្នុប្បន្នោ ចាបកេ

អកុសលេ ធម្ម ធានិវាសេតិ បដហតិ វិណោទេតិ

ព្យន្តីករោតិ អនការំ កមេតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ

បហានសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ វិរាតសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ

ភិក្ខុ អវញ្ញតតោ វា វុក្ខម្ភលតតោ វា សុញ្ញាតារតតោ

វា ឥតិ បដិសញ្ញាត្តតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ

បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្ប-

ដិទិស្សត្តោ តណ្ហាត្តយោ វិរាតោ និព្វានន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ភិក្ខុពិចារណាយេឃីញរឿយ ។ ថាជាទោស ក្នុងរូបកាយនេះ ដោយ
ប្រការដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អាទិនវសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ បហានសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទាបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតទៀតនូវ
កាមវិតក្កៈ ដែលកើតឡើងហើយ មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទាបង់ ធ្វើ
ឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតទៀតនូវព្យាបាទវិតក្កៈ ដែលកើតឡើងហើយ
មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទាបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅទៀត
នូវវិហឹសាវិតក្កៈ ដែលកើតឡើងហើយ មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទាបង់
ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅទៀត នូវធម៌ដែលជាបាបអកុសលដែល
កើតឡើងហើយរឿយ ។ ។ ម្នាលអានន្ទនេះ ហៅថា បហានសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ វិរាគសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណាយេឃីញ
រឿយ ។ ដូច្នោះថា ធម៌ជាគ្រឿងរម្ងាប់ សង្ខារទាំងពួង លះបង់នូវឧបធិទាំង
ពួង អស់ទៅនៃតណ្ហា ប្រាសចាករាគៈ រំលត់ទុក្ខ នេះជាធម៌ស្ងប់ធម៌ឧត្តម ។

អយំ វុច្ចតានន្ទ វិរាតសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ និរោធសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ
អវញ្ញកតោ វា វុក្ខម្មលកតោ វា សុញ្ញាការកតោ
វា ឥតិ បដិសញ្ញិត្តតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ
យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបទិប្បដិទិស្សត្តោ
តណ្ហាក្ខយោ និរោធា និព្វានន្តិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ
និរោធសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ។
ឥធានន្ទ ភិក្ខុ យេ លោកេ ឧទាយុថាណា
ចេតសោ អទិដ្ឋាណភិទិវេសានុសយា តេ បដហន្តោ
វិរមតិ ន ឧទាទិយន្តោ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ
សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ច-
សញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសង្ខា-
រេហិ អដ្ឋិយតិ ហារាយតិ ជិតុច្ចតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា វិរាគសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ និរោធសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី ពិចារណាយើញដូច្នោះថា ធម៌ជាគ្រឿងរម្ងាប់សង្ខារទាំងពួង លះបង់នូវ ឧបធិទាំងពួង អស់ទៅនៃតណ្ហា ប្រាសចាករាគៈ រលត់ទុក្ខ នេះ ជាធម៌ ស្ងប់ជាធម៌ឧត្តម ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា និរោធសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ សព្វលោកេអនភិរតសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាល អានន្ទ ឧបាយគឺតណ្ហានិងទិដ្ឋិណា ឧបាទានគឺ សេចក្តីប្រកាន់មាំណា អភិនិវេសៈ គឺសស្សតទិដ្ឋិ និងឧច្ឆេទទិដ្ឋិ ជាទីអាស្រ័យនៅនៃចិត្តណា អនុស័យ គឺកិលេសដែលដេកនៅរឿយ ។ ក្នុងសត្តសន្តានណា ក្នុង លោក ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កាលបើលះបង់នូវបាបធម៌ទាំងនោះ មិនបានប្រកាន់មាំដោយចិត្ត ក៏រមែងរៀរ (ចាកបាបធម៌ទាំងនោះ) បាន ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា សព្វលោកេអនភិរតសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ សព្វសង្ខារេសុអនិច្ចសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះនឿយណាយ ធុញទ្រាន់ស្អប់ខ្ពើម ចាកសង្ខារទាំងពួង ។

អយំ រុច្ចតានន្ទ សព្វសម្មារសុ អនិច្ចសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អាណាចានស្សតិ ។ ឥធានន្ទ

ភិក្ខុ អញ្ញតតោ វា រុក្ខមូលតតោ វា សុញ្ញការ-

តតោ វា និសីទតិ បល្ល័ង្កំ អាកុដិត្វា ឧដំ កាយំ

បណិធាយ បរិមុខំ សតី ឧបជ្ឈបេត្វា ។ សោ សតោវ

អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ទីយំ វា អស្សសន្តោ

ទីយំ អស្សសាមីតិ បជាណតិ ទីយំ វា បស្សសន្តោ

ទីយំ បស្សសាមីតិ បជាណតិ រស្សំ វា

អស្សសន្តោ រស្សំ អស្សសាមីតិ បជាណតិ រស្សំ វា

បស្សសន្តោ រស្សំ បស្សសាមីតិ បជាណតិ

សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ

សព្វកាយប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អាណាបានស្សតិ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុង
សាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី
អង្គុយផ្គត់ភ្លែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ផ្ទះស្មារតីឲ្យឆ្ពោះត្រង់ (ទៅរកកម្មដ្ឋាន) ។
ភិក្ខុនោះមានស្មារតីដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីដកដង្ហើមចូល កាលដក
ដង្ហើមចេញវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចេញវែង កាលដក
ដង្ហើមចូលវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចូលវែង កាលដក
ដង្ហើមចេញខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចេញខ្លី កាលដក
ដង្ហើមចូលខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចូលខ្លី ភិក្ខុសិក្សា^(១)
ថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវកាយ^(២) គឺដង្ហើមចេញទាំងអស់ឲ្យ
ប្រាកដ ទើបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹង
ច្បាស់នូវកាយ^(៣) គឺដង្ហើមចូលទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ទើបដកដង្ហើមចូល

១ អដ្ឋកថា ថា ព្យាយាម ។ ២ ធ្វើខាងដើម ខាងកណ្តាល និងទីបំផុតនៃកាយ
គឺដង្ហើមចេញទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ។ ៣ ធ្វើខាងដើមខាងកណ្តាល និងទីបំផុតនៃកាយគឺ
ដង្ហើមចូលទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បស្សម្ហយំ កាយសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ
 សិក្ខតិ បស្សម្ហយំ កាយសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ
 សិក្ខតិ បីតិប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ
 បីតិប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្ប-
 ដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្បដិសំវេទី
 បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី
 អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី
 បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ហយំ ចិត្តសង្ខារំ
 អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ហយំ
 ចិត្តសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ
 ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នករម្ងាប់ នូវកាយសង្ខារ^(១)
 គឺដង្ហើមចេញ ទើបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ
 នឹងជាអ្នករម្ងាប់នូវកាយសង្ខារ^(២) គឺដង្ហើមចូល ទើបដកដង្ហើមចូល
 ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវបីតិ ទើបដក
 ដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវបីតិ
 ទើបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់
 នូវសេចក្តីសុខ ទើបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជា
 អ្នកដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ ទើបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា
 អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ^(៣) ទើបដកដង្ហើមចេញ
 ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ ទើប
 ដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នករម្ងាប់នូវ
 ចិត្តសង្ខារ ទើបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ
 នឹងជាអ្នករម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ ទើបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា
 អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ទើបដកដង្ហើមចេញ

១-២ កាយសង្ខារដ៏គ្រោតគ្រោត ។ ៣ បានដល់ វេទនាខន្ធ និងសញ្ញាខន្ធ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ទើបដកដង្ហើមចូល
 ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ... តម្កល់ចិត្តឲ្យស្មើ
 ក្នុងអារម្មណ៍... ដោះចិត្តឲ្យរួចចាកនីវរណធម៌ ជាដើម^១... ឃើញ
 រឿយ ។ នូវបញ្ចក្ខន្ធថា មិនទៀង... ឃើញរឿយ ។ នូវធម៌ដែល
 ប្រាសចាករាគៈ... ឃើញរឿយ ។ នូវធម៌ ដែលរលត់បង់នូវកងទុក្ខ...
 ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកឃើញរឿយ ។ នូវធម៌ជាគ្រឿង
 លះបង់នូវកិលេស ទើបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ
 នឹងជាអ្នកឃើញរឿយ ។ នូវធម៌ ជាគ្រឿងលះចោលនូវកិលេស ទើប
 ដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អានាបានស្សតិ ។

១ អដ្ឋកថាពន្យល់ថា ភិក្ខុដោះចិត្តឲ្យរួចចាកនីវរណធម៌ ដោយបឋមជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកវិតក្កៈ
 និងវិចារៈ ដោយទុតិយជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកបីតិដោយតតិយជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកសុខនិងទុក្ខ ដោយ
 ចតុត្ថជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកនិច្ចសញ្ញា ដោយអនិច្ចានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកសុខសញ្ញា ដោយទុក្ខា-
 នុបស្សនា ឲ្យរួចចាកអត្តសញ្ញា ដោយអនត្តានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកនន្ទិ ដោយនិព្វិទានុ-
 បស្សនា ឲ្យរួចចាករាគៈ ដោយវិរាគានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកសមុទយៈដោយនិរោធានុបស្សនា
 ឲ្យរួចចាកអាទានៈ ដោយបដិនិស្សត្តានុបស្សនា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សច ខោ តំ អាណន្ទ កិរិមាណន្ទស្ស កិក្ខុនោ
ឧបសង្កម្ពិត្វា ឥមា ទស សញ្ញា កាសេយ្យាសិ
ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ កិរិមាណន្ទស្ស កិក្ខុនោ
ឥមា ទស សញ្ញា សុត្វា សោ អាពាណោ
ហានសោ បដិប្បស្សម្ពេយ្យាតិ ។ អថខោ អាយស្មា
អាណន្ទោ ភកវតោ សន្តិកេ ឥមា ទស សញ្ញា
ឧត្តហេត្វា យេនាយស្មា កិរិមាណន្ទោ តេនុបសង្កម្ពិ
ឧបសង្កម្ពិត្វា អាយស្មតោ កិរិមាណន្ទស្ស ឥមា ទស
សញ្ញា អភាសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ កិរិមាណន្ទស្ស
ឥមា ទស សញ្ញា សុត្វា សោ អាពាណោ ហានសោ
បដិប្បស្សម្ពិ រុដ្ឋហិ ចាយស្មា កិរិមាណន្ទោ តម្ហា
អាពាណោ តថា បហីនោ ច បនាយស្មតោ
កិរិមាណន្ទស្ស សោ អាពាណោ អហោសីតិ ។

សចិត្តវគ្គោ បឋមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ បើអ្នកចូលទៅ (កាន់សំណាក់) នៃគិរិមានន្ទភិក្ខុហើយ គប្បី
សម្តែងនូវសញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ដំណើរនេះ ជាហេតុនឹង
ឲ្យអាពាធ របស់គិរិមានន្ទភិក្ខុនោះ រម្ងាប់សះស្បើយទៅ ១ រំពេច ព្រោះ
គិរិមានន្ទភិក្ខុ បានស្តាប់សញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ។ លំដាប់នោះ
ព្រះអានន្ទត្ថេរដ៏មានអាយុ ក៏រៀនសញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ក្នុង
សំណាក់នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយចូលទៅត្រង់កន្លែងដែលគិរិមានន្ទ
លោកគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានសម្តែងសញ្ញាទាំងឡាយ
១០ ប្រការនេះ ដល់គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង អាពាធ
របស់គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុនោះ ក៏រម្ងាប់សះស្បើយទៅ ១ រំពេច ព្រោះ
បានស្តាប់សញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ឯគិរិមានន្ទ ដ៏មានអាយុ
ក៏បានជាសះស្បើយចាកអាពាធនោះ ក៏អាពាធនោះ គិរិមានន្ទដ៏មាន
អាយុ លះបង់បានហើយ ដោយកិរិយាបានស្តាប់សញ្ញាទាំង ១០ ប្រការ
ដែលព្រះអានន្ទត្ថេរ សម្តែងហើយដូច្នោះ ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ចប់ សចិត្តវគ្គ ទី ១ ។

ទុតិយបណ្ណសកេ សចិត្តវគ្គោ

តិស្សុទ្ធានំ

សចិត្តសារីបុត្តា^(១) ច បិតិ^(២) ច សមថេន ច

បរិហារា^(៣) ច ទ្វេ សញ្ញា មូលា បព្វជិតាតោ^(៤) ។

១ ម. សចិត្តញ សារីបុត្ត ។ ២ ម. ធិតិ ។ ៣ ម. បរិហារោ ច ។

៤ ឱ. បព្វជិតាគីរីតិ ។ ម. បព្វជិតគីរីតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

ឧទ្ទាននៃសចិត្តវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការឃ្លាសក្នុងវារៈចិត្តរបស់ខ្លួន ១

អំពីព្រះសារីបុត្ត ១ អំពីការតាំងនៅដដែល ១

អំពីសមថៈ ១ អំពីបរិហានៈ ១ អំពីសញ្ញាពីរ

លើក អំពីធម៌ជាមូល ១ ចិត្តសន្សំដោយបព្វជ្ជា ១

អាពាធ ១ ។

យមកវគ្គោ ទុតិយោ

[៦១] បុរិមា ភិក្ខុវេ កោដិ ន បញ្ញាយតិ
អវិជ្ជាយ ឥតោ បុព្វេ អវិជ្ជា នាហោសិ អថ បច្ឆា
សម្មវីតិ^(១) ឯវញ្ចតំ ភិក្ខុវេ វុច្ចតិ អថ ច បន
បញ្ញាយតិ ឥទប្បច្ចយា អវិជ្ជាតិ ។ អវិជ្ជម្យហំ
ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ
ចាហារោ អវិជ្ជាយ ។ បញ្ចុ ជីវរណាតិស្ស វចនីយំ ។
បញ្ចុបហំ^(២) ភិក្ខុវេ ជីវរណោ សាហារេ វនាមិ នោ
អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ បញ្ចុន្នំ ជីវរណានំ ។
តីណិ ទុច្ចរិតានីតិស្ស វចនីយំ ។ តីណិបហំ
ភិក្ខុវេ ទុច្ចរិតានិ សាហារានិ វនាមិ នោ អនាហារានិ ។
កោ ចាហារោ តិណ្ណំ ទុច្ចរិតានំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវរោ-
តិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវរម្យហំ ភិក្ខុវេ
សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ
ឥន្ទ្រិយាសំវរស្ស ។ អសតាសម្បជញ្ញន្តិស្ស វចនីយំ ។

១ ម. សមភវីតិ ។ ២ ម. បញ្ចុបហំ ។

យមកវគ្គ ទី ២

[៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីបំផុតខាងដើម របស់អវិជ្ជាមិនប្រាកដទេ អវិជ្ជាមិនមានក្នុងកាលមុនអំពីកាលនេះ ឬថា កើតឡើងក្នុងខាងក្រោយឡើយ ហេតុនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា អវិជ្ជានេះ តថាគតពោលយ៉ាងនេះ តែថា អវិជ្ជា រមែងប្រាកដ ព្រោះមានរបស់នេះជាបច្ច័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អវិជ្ជាប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា អវិជ្ជាឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់អវិជ្ជា ។ គប្បីឆ្លើយថា នីវរណៈ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា នីវរណៈ ៥ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់នីវរណៈ ៥ ។ គប្បីឆ្លើយថា ទុច្ចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ទុច្ចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ទុច្ចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

អសតាសម្បជញ្ញម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ
 អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អសតាសម្បជញ្ញស្ស ។
 អយោនិសោ មនសិកាវេតិស្ស វចនីយំ ។ អយោ-
 និសោ មនសិការម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ
 អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អយោនិសោ មនសិ-
 ការស្ស ។ អស្សទ្ធិយន្តិស្ស វចនីយំ ។ អស្សទ្ធិ-
 យម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។
 កោ ចាហារោ អស្សទ្ធិយស្ស ។ អស្សទ្ធម្មស្សវនន្តិស្ស
 វចនីយំ ។ អស្សទ្ធម្មស្សវនម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ
 វនាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អស្ស-
 ទ្ធម្មស្សវនស្ស ។ អសប្បុរិសសំសេវោតិស្ស វចនីយំ ។
 ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ អសប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ
 អស្សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ អស្សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនមានសតិ មិនមាន
សម្បជញ្ញៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។
ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា
អយោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
អយោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា
ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អយោនិសោមនសិការៈ ។
គប្បីឆ្លើយថា អស្សទ្ធិយៈ (សេចក្តីមិនជឿ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា អស្សទ្ធិយៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥត
អាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អស្សទ្ធិយៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា
អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ (ការមិនស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបាន
ពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ។
គប្បីឆ្លើយថា អសប្បុរិសសំសេវៈ (ការសេពគប់អសប្បុរស) ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែង
ញ៉ាំងអស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អស្សុទ្ធិយំ បរិបូរេតិ អស្សុទ្ធិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ
 មនសិការំ បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ
 បរិបូរោ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ
 បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយាសំរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំរោ
 បរិបូរោ តីណិ ទុច្ឆរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ
 ទុច្ឆរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច ជីវរណោ បរិបូរេន្តិ បញ្ច
 ជីវរណោ បរិបូរោ អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា
 អវិជ្ជាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ ។
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ឧបរិបព្វតេ ធុល្លុដុសិតកេ ទេវេ
 វស្សន្តេ ទេវេ កឡុកឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិដ្ឋំ
 បវត្តមាណំ បព្វតកក្កុរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកក្កុ-
 របទរសាខា បរិបូរោ កុសុព្ពេ^(១) បរិបូរេន្តិ កុសុព្ពា
 បរិបូរោ មហាសោព្ពេ បរិបូរេន្តិ មហាសោព្ពា
 បរិបូរោ កុន្ទទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្ទទិយោ
 បរិបូរោ មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ
 បរិបូរោ មហាសមុទ្ធិំ សាគរំ បរិបូរេន្តិ

១ ម. កុសុម្ពេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធិយៈពេញបរិបូណ៌ រមែង
ញ៉ាំងអយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អយោនិសោ មន-
សិការៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងការមិនមានសតិ និងមិនមាន
សម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈពេញ
បរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងការមិនសង្រួមតន្ត្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិន
សង្រួមតន្ត្រិយ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
ទុច្ចរិតទាំង ៣ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
នីវរណៈ ៥ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជាឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការ
ដូច្នោះឯង ។ អាហាររបស់អវិជ្ជានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ អាហាររបស់
អវិជ្ជានេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹក
ភ្លៀង មានតំណក់ថ្លោស កាលបង្កុរ កាលរំលា ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ
ទឹកនោះក៏ហូរទៅតាមទីទាប រមែងញ៉ាំងជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូច ឲ្យពេញ
ជ្រោះភ្នំល្អាងនិងអូរតូច ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ
ត្រពាំងតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ ត្រពាំងធំពេញ
ហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងតូច ឲ្យពេញ ស្ទឹងតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹង
ធំឲ្យពេញ ស្ទឹងធំ ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងមហាសមុទ្រសាគរ ឲ្យពេញ

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ទស្ស សាករស្ស អាហារោ
 ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 អសប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ អស្សន្ទម្មស្សវនំ
 បរិបូរេតិ អស្សន្ទម្មស្សវនំ បរិបូរំ អស្សន្ទិយំ
 បរិបូរេតិ អស្សន្ទិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ មនសិការំ
 បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ
 អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ
 ឥន្ទ្រិយាសំវំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំវោ បរិបូរោ តីណិ
 ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច
 ដីវរណោ បរិបូរេន្តិ បញ្ច ដីវរណោ បរិបូរោ អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ ។
 ឯវមេតិស្សា អវិជ្ជាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ ។
 វិជ្ជាវិមុត្តិម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

អាហារនៃមហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ មហាសមុទ្រសា-
 គរពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ឧបមាយ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឧបមេយ្យដូចជា អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំង
 អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌
 ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធិយៈ ពេញ
 បរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
 អយោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនមាន
 សតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនមានសតិ មិនមាន
 សម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ
 ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែង
 ញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ទុច្ចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែង
 ញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ នីវរណៈ ៥ ពេញបរិបូណ៌ហើយ
 រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ អាហារ
 របស់អវិជ្ជានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ អាហាររបស់អវិជ្ជានេះ ពេញ
 បរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា វិជ្ជា
 និងវិមុត្តិ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កោ ចាហារោ វិជ្ជាវិមុត្តិយា ។ សត្ត ពោជ្ឈង្គាតិស្ស
 វចនីយំ ។ សត្តបហំ ភិក្ខុវេ ពោជ្ឈង្គេ សាហារេ
 វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ សត្តន្នំ
 ពោជ្ឈង្គានំ ។ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានាតិស្ស វចនីយំ ។
 ចត្តារោបហំ ភិក្ខុវេ សតិប្បដ្ឋានេ សាហារេ វទាមិ
 នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ ចតុន្នំ សតិប្ប-
 ដ្ឋានានំ ។ តីណិ សុចរិតានិស្ស វចនីយំ ។ តីណិ-
 បហំ ភិក្ខុវេ សុចរិតានិ សាហារានិ វទាមិ នោ
 អនាហារានិ ។ កោ ចាហារោ តិណ្ណំ សុចរិតានំ ។
 ឥន្ទ្រិយសំវរោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរម្បហំ
 ភិក្ខុវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ
 ចាហារោ ឥន្ទ្រិយសំវរស្ស ។ សតិសម្បជញ្ញន្តិស្ស
 វចនីយំ ។ សតិសម្បជញ្ញម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វទាមិ
 នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សតិសម្បជញ្ញស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

ចុះអ្វីជាអាហាររបស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិ ។ គប្បីឆ្លើយថា ពោជ្ឈង្គ ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រកបដោយអាហារ មិនបាន
 ពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ពោជ្ឈង្គ ៧ ។ គប្បីឆ្លើយថា
 សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិប្បដ្ឋាន ៤
 ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ
 របស់សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ គប្បីឆ្លើយថា សុចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 តថាគតពោលថា សុចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥត
 អាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សុចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការសង្រួម
 ឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ
 ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ
 របស់ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិនិងសម្បជញ្ញៈប្រកបដោយអាហារ មិន
 បានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ។

យោនិសោ មនសិកាពោតិស្ស វចនីយំ ។
 យោនិសោ មនសិការម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ
 នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ យោនិសោ
 មនសិការស្ស ។ សទ្ធាតិស្ស វចនីយំ ។ សទ្ធកម្បហំ
 ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ
 ចាហារោ សទ្ធាយ ។ សទ្ធកម្មស្សវនន្តិស្ស វចនីយំ ។
 សទ្ធកម្មស្សវនម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ
 អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សទ្ធកម្មស្សវនស្ស ។
 សប្បុរិសសំសេវោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ
 សប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ សទ្ធកម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ
 សទ្ធកម្មស្សវនំ បរិបូរំ សទ្ធិំ បរិបូរេតិ សទ្ធា បរិបូរា
 យោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ យោនិសោ មនសិ-
 កាពោ បរិបូរោ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ សតិសម្ប-
 ជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយសំវរោ
 បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ សុចរិ-
 តានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ បរិបូរេតិ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

គប្បីឆ្លើយថា យោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
 ពោលថា យោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា
 ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់យោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បី
 ឆ្លើយថា សទ្ធា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធាប្រ-
 កបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអា-
 ហាររបស់សទ្ធា ។ គប្បីឆ្លើយថា សទ្ធម្មស្សវៈនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 តថាគតពោលថា សទ្ធម្មស្សវៈនៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបាន
 ពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សទ្ធម្មស្សវៈនៈ ។
 គប្បីឆ្លើយថា សប្បុរិសសំសេវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិ-
 សសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងសទ្ធម្មស្សវៈនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
 សទ្ធម្មស្សវៈនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសទ្ធា ឲ្យពេញបរិបូណ៌
 សទ្ធា ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យ
 ពេញបរិបូណ៌ យោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំង
 សតិនិង្គសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សតិនិង្គសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌
 ហើយ រមែងញ៉ាំងការសង្រួមឥន្ទ្រិយឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ
 ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សុចរិត
 ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ
 បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តិ
 បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ
 ហោតិ ឯវញ្ច ចារិបូរិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
 ឧបរិបព្វតេ មុស្ថុដុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ
 ទេវេ កឡុកឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិទ្ធុំ បវត្តមាណំ
 បព្វតកក្កន្ធរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកក្កន្ធរបទរសាខា
 បរិបូរា កុសុញ្ញេ បរិបូរេន្តិ កុសុញ្ញា បរិបូរា
 មហាសោញ្ញេ បរិបូរេន្តិ មហាសោញ្ញា បរិបូរា កុន្ទ-
 ទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្ទទិយោ បរិបូរា មហា-
 នទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ បរិបូរា មហាសមុទ្ធុំ
 សាគរំ បរិបូរេន្តិ ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ធុស្ស សាគ-
 រស្ស អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិបូរិ ឯវមេវ ខោ
 ភិក្ខុវេ សប្បុរិសសំសេរោ បរិបូរោ សទ្ធម្មស្សវណំ
 បរិបូរេតិ សទ្ធម្មស្សវណំ បរិបូរំ សទ្ធុំ បរិបូរេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

សតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងពោជ្ឈង្គ ៧ ឲ្យពេញ
 បរិបូណ៌ ពោជ្ឈង្គ ៧ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជានិងវិមុត្តិ
 ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការ ដូច្នោះឯង ។ អាហាររបស់វិជ្ជានិង
 វិមុត្តិនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀងមានតំណក់ថ្ងោស កាលបង្កុរ កាលរំលា
 ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ ទឹកនោះក៏ហូរទៅតាមទីទាប រមែងញ៉ាំងជ្រោះភ្នំ
 ល្អាង និងអូរតូច ឲ្យពេញ ជ្រោះភ្នំ ល្អាង និងអូរតូច ពេញហើយ
 រមែងញ៉ាំងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ ត្រពាំងតូច ពេញហើយ រមែង
 ញ៉ាំងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ ត្រពាំងធំ ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងតូច
 ឲ្យពេញ ស្ទឹងតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងធំ ឲ្យពេញ ស្ទឹងធំ
 ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងមហាសមុទ្រសាគរ ឲ្យពេញ អាហារនៃ
 មហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ មាន
 ឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា សប្បុរិស-
 សំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
 សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសទ្ធាឲ្យពេញបរិបូណ៌

សទ្ធា បរិបូរា យោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ
 យោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ សតិសម្មជញ្ញំ បរិបូរេតិ
 សតិសម្មជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយ-
 សំរោ បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ
 សុចរិតានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ បរិបូរេន្តិ
 ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈដ្ឋេ
 បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈដ្ឋា បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តិ
 បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ
 ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បវីតិ ។

[៦២] បុរិមា ភិក្ខុវេ កោជិ ន បញ្ញាយតិ
 កវតណ្ណាយ ឥតោ បុព្វេ កវតណ្ណា នាហោសិ
 អថ បច្ឆា សម្មវីតិ ឯវព្ពេតំ ភិក្ខុវេ វុច្ចតិ អថ
 ច បន បញ្ញាយតិ ឥទប្បច្ចយា កវតណ្ណាតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

សទ្ធាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញ
 បរិបូណ៌ យោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិ
 និងសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌
 ហើយ រមែងញ៉ាំងការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការសង្រួម
 ឥន្ទ្រិយពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
 សុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យ
 ពេញបរិបូណ៌ សតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងពោជ្ឈង្គ៧
 ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ពោជ្ឈង្គ ៧ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជានិង
 វិមុត្តិឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ អាហាររបស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិ
 នេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។

[៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីបំផុតខាងដើម របស់ភវតណ្ហា
 មិនប្រាកដទេ ភវតណ្ហា (សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងភព) មិនមានក្នុងកាល
 មុន អំពីកាលនេះ ឬថា កើតឡើង ក្នុងខាងក្រោយឡើយ ហេតុនោះ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ ពាក្យថា ភវតណ្ហានេះ តថាគតពោលយ៉ាង
 នេះ តែថា ភវតណ្ហា រមែងប្រាកដ ព្រោះមានរបស់នេះជាបច្ច័យ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភវតណ្ហាម្យហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។
 កោ ចាហារោ ភវតណ្ហាយ ។ អវិជ្ជាតិស្ស វចនីយំ ។
 អវិជ្ជាម្យហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។
 កោ ចាហារោ អវិជ្ជាយ ។ បញ្ច ជីវរណាតិស្ស
 វចនីយំ ។ បញ្ច ជីវរណោបហំ^(១) ភិក្ខុវេ សាហារេ
 វនាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ បញ្ចន្នំ
 ជីវរណានំ ។ តីណិ ទុច្ចរិតានិ វចនីយំ ។
 តីណិបហំ ភិក្ខុវេ ទុច្ចរិតានិ សាហារានិ វនាមិ
 នោ អនាហារានិ ។ កោ ចាហារោ តិណ្ណំ ទុច្ចរិ-
 តានំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវេរេតិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិ-
 យាសំវេរម្យហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ
 អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ ឥន្ទ្រិយាសំវេស្ស ។
 អសតាសម្បជញ្ញន្តិស្ស វចនីយំ ។ អសតាសម្បជ-
 ញ្ញម្យហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។

១ ឱ. បញ្ចបហំ ភិក្ខុវេ នីវរណោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភវតណ្ហា ប្រកបដោយអាហារ
មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ភវតណ្ហា ។ គប្បី
ឆ្លើយថាអវិជ្ជា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អវិជ្ជាប្រកប
ដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់
អវិជ្ជា ។ គប្បីឆ្លើយថា នីវរណៈ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
ពោលថា នីវរណៈ ៥ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារ
ទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់នីវរណៈ ៥ ។ គប្បីឆ្លើយថា ទុច្ចរិត ៣ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ទុច្ចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ
មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ទុច្ចរិត ៣ ។
គប្បីឆ្លើយថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
ពោលថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា
ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។
គប្បីឆ្លើយថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ
ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។

កោ ចាហារោ អសតាសម្បជញ្ញស្ស ។
 អយោនិសោ មនសិការោតិស្ស វចនីយំ ។ អយោ-
 និសោ មនសិការម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វទាមិ
 នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អយោនិសោ
 មនសិការស្ស ។ អស្សន្ទិយន្ទិស្ស វចនីយំ ។
 អស្សន្ទិយម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនា-
 ហារំ ។ កោ ចាហារោ អស្សន្ទិយស្ស ។
 អស្សន្ទម្បស្សវនន្ទិស្ស វចនីយំ ។ អស្សន្ទម្បស្ស-
 វនម្បហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។
 កោ ចាហារោ អស្សន្ទម្បស្សវនស្ស ។ អសប្បុរិស-
 សំសេរោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ
 អសប្បុរិសសំសេរោ បរិបូរោ អស្សន្ទម្បស្សវនំ បរិបូ-
 រេតិ អស្សន្ទម្បស្សវនំ បរិបូរំ អស្សន្ទិយំ បរិបូរេតិ
 អស្សន្ទិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ មនសិការំ
 បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា
អយោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
អយោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអា-
ហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់អយោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា
អស្សទ្ធិយៈ (សេចក្តីមិនជឿ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
អស្សទ្ធិយៈប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វី
ជាអាហារ របស់អស្សទ្ធិយៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ប្រកបដោយ
អាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ
របស់អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អសប្បុរិសសំសេវៈ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ
រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអស្សទ្ធម្មស្សវនៈ
ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះ
អស្សទ្ធិយៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអយោនិសោមនសិការៈ
ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអយោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ
 ឥន្ទ្រិយាសំរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំរោ បរិបូរោ តីណិ
 ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច
 ដីវរណោ បរិបូរេន្តិ បញ្ច ដីវរណា បរិបូរា អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ
 អវិជ្ជា បរិបូរា កវតណ្ហំ បរិបូរេតិ ។ ឯវមេតិស្សា
 កវតណ្ហាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ ។
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ឧបរិបញ្ចតេ ធុល្លុដុ-
 សិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ ទេវេ កឡុកឡាយន្តេ តំ
 ឧទកំ យថានិទ្ធិំ បវត្តមាណំ បព្វតកន្ធរបទរសាខា
 បរិបូរេតិ បព្វតកន្ធរបទរសាខា បរិបូរា កុសុញ្ញេ
 បរិបូរេន្តិ កុសុញ្ញា បរិបូរា មហាកុសុញ្ញេ^(១) បរិបូរេន្តិ
 មហាកុសុញ្ញា បរិបូរា កុន្តិទិយោ បរិបូរេន្តិ
 កុន្តិទិយោ បរិបូរា មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ
 មហានទិយោ បរិបូរា មហាសមុទ្ធិំ សាគរំ បរិបូរេន្តិ

១ ឱ. មហាសោញ្ញេ ។ ម. មហាសុញ្ញេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

រមែងញ៉ាំងការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការ
មិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិន
សង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយពេញបរិបូណ៌
ហើយ រមែងញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះទុច្ចរិត ៣ ពេញ
បរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះនីវរណៈ ៥
ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជាឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអវិជ្ជាពេញ
បរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងភវតណ្តា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការ
ដូច្នោះឯង ។ អាហាររបស់ភវតណ្តានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌
យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀង មានតំណក់ដ៏ថ្លោស
កាលបង្កុរ កាលរំលា ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ ទឹកនោះក៏ហូរទៅកាន់
ទីទាប រមែងញ៉ាំងជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូច ឲ្យពេញ លុះជ្រោះភ្នំ ល្អាង
និងអូរតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងតូច
ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងធំពេញហើយ
រមែងញ៉ាំងស្ទឹងតូចឲ្យពេញ លុះស្ទឹងតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងធំ
ឲ្យពេញ លុះស្ទឹងធំ ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងមហាសមុទ្រសាគរឲ្យពេញ

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ទស្ស សាគរស្ស អាហារោ ហោតិ
 ឯវញ្ច ចារិប្បិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ អសប្បវិសសំសេវោ
 បរិបូរោ អស្សន្ទម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ អស្សន្ទម្មស្សវនំ
 បរិបូរំ អស្សន្ទិយំ បរិបូរេតិ អស្សន្ទិយំ បរិបូរំ
 អយោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ អយោនិសោ
 មនសិកាវោ បរិបូរោ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ
 អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយាសំវរំ បរិបូរេតិ
 ឥន្ទ្រិយាសំវរោ បរិបូរោ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ
 តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច ជីវរណោ បរិបូរេន្តិ
 បញ្ច ជីវរណា បរិបូរា អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ អវិជ្ជា
 បរិបូរា កវតណ្ណំ បរិបូរេតិ ។ ឯវមេតិស្សា
 កវតណ្ណាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

អាហារនៃមហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌
 ហើយយ៉ាងនេះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា អសប្បុរិសសំ-
 សេវៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញ
 បរិបូណ៌ លុះអស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ
 ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអស្សទ្ធិយៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអយោ-
 និសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអយោនិសោមនសិការៈពេញ
 បរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈឲ្យពេញ
 បរិបូណ៌ លុះការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ
 រមែងញ៉ាំងការមិនសង្រួមតន្រ្តិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការមិនសង្រួម
 តន្រ្តិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះ
 ទុច្ចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌
 លុះនីវរណៈ ៥ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជាឲ្យពេញបរិបូណ៌
 លុះអវិជ្ជាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងភវតណ្ហា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ។
 អាហារ របស់ភវតណ្ហានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌ យ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

វិជ្ជាវិមុត្តិម្យហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ
 អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ វិជ្ជាវិមុត្តិយា ។
 សត្ត ពោជ្ឈង្គាតិស្ស វចនីយំ ។ សត្តបហំ ភិក្ខុវេ
 ពោជ្ឈង្គេ សាហារេ វនាមិ នោ អនាហារេ ។
 កោ ចាហារោ សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គានំ ។ ចត្តារោ
 សតិប្បដ្ឋានាតិស្ស វចនីយំ ។ ចត្តារោបហំ ភិក្ខុវេ
 សតិប្បដ្ឋានេ សាហារេ វនាមិ នោ អនាហារេ ។
 កោ ចាហារោ ចតុន្នំ សតិប្បដ្ឋានំ ។ តីណិ
 សុចរិតានិស្ស វចនីយំ ។ តីណិបហំ ភិក្ខុវេ សុចរិតានិ
 សាហារានិ វនាមិ នោ អនាហារានិ ។ កោ
 ចាហារោ តិណ្ណំ សុចរិតានំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរោតិស្ស
 វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរម្យហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ
 នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ ឥន្ទ្រិយសំវរស្ស ។
 សតិសម្មជញ្ញានិស្ស វចនីយំ ។ សតិសម្មជញ្ញម្យហំ
 ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា វិជ្ជានិងវិមុត្តិ ប្រកបដោយ
អាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់វិជ្ជា
និងវិមុត្តិ ។ គប្បីឆ្លើយថា ពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ តថាគតពោលថា ពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ប្រកបដោយអាហារ
មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ពោជ្ឈង្គ
៧ ប្រការ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ តថាគតពោលថា សតិប្បដ្ឋាន ៤ ប្រកបដោយ
អាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់
សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ គប្បីឆ្លើយថា សុចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា សុចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា
ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់សុចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា
ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការ
សង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។
ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិ
និងសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិនិង
សម្បជញ្ញៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

កោ ចាហារោ សតិសម្មជញ្ញស្ស ។ យោនិសោ មនសិ-
 កាវេតិស្ស វចនីយំ ។ យោនិសោ មនសិការម្យហំ
 ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ
 ចាហារោ យោនិសោ មនសិការស្ស ។ សទ្ធាតិស្ស
 វចនីយំ ។ សទ្ធកម្មហំ ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ
 នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សទ្ធាយ ។
 សទ្ធកម្មស្សវននិស្ស វចនីយំ ។ សទ្ធកម្មស្សវនម្យហំ
 ភិក្ខុវេ សាហារំ វនាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ
 ចាហារោ សទ្ធកម្មស្សវនស្ស ។ សប្បុរិសសំសេវោតិស្ស
 វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ សប្បុរិសសំសេវោ
 បរិបូរោ សទ្ធកម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ សទ្ធកម្មស្សវនំ បរិបូរំ សទ្ធា
 បរិបូរេតិ សទ្ធា បរិបូរោ យោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ
 យោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ សតិសម្មជញ្ញ
 បរិបូរេតិ សតិសម្មជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ចុះអ្វីជាអាហារ របស់សតិវិនិច្ឆ័យសម្បជញ្ញៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា យោនិសោ-
មនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា យោនិសោ-
មនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។
ចុះអ្វីជាអាហារ របស់យោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា សទ្ធា ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធាប្រកបដោយអាហារ មិន
បានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សទ្ធា ។ គប្បីឆ្លើយថា
សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធម្មស្សវនៈ
ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ
របស់សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា សប្បុរិសសំសេវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ សប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសទ្ធម្មស្សវនៈ
ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំង
សទ្ធា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងយោនិ-
សោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះយោនិសោមនសិការៈពេញបរិបូណ៌
ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិវិនិច្ឆ័យសម្បជញ្ញៈឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសតិវិនិច្ឆ័យសម្ប-
ជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការសង្រួមត្រៀមឲ្យពេញបរិបូណ៌

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥន្ទ្រិយសំរោ បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ
 តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ
 បរិបូរេន្តិ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត
 ពោជ្ឈន្តេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈន្តា បរិបូរា
 វិជ្ជាវិមុត្តិ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ
 ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
 ឧបរិបព្វតេ ធុល្លដុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ
 ទេវេ កឡុកឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិទ្ធុំ
 បវត្តមាណំ បព្វតកន្ធរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតក-
 ន្ធរបទរសាខា បរិបូរា កុសុព្ពេ បរិបូរេន្តិ កុសុព្ពា
 បរិបូរា មហាកុសុព្ពេ បរិបូរេន្តិ មហាកុសុព្ពា
 បរិបូរា កុន្ទទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្ទទិយោ បរិបូរា
 មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ បរិបូរា
 មហាសមុទ្ធុំ សាករំ បរិបូរេន្តិ ឯវមេតស្ស មហា-
 សមុទ្ធុស្ស សាករស្ស អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិប្បិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

លុះការសង្ខេបតន្ត្រិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសុចរិត ៣ ឲ្យ
 ពេញបរិបូណ៌ លុះសុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិ-
 ប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ហើយ
 រមែងញ៉ាំងពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ
 ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជានិងវិមុត្តិ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយ
 ប្រការដូច្នោះឯង ។ អាហារ របស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិនេះ រមែងមាន យ៉ាង
 នេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀង
 មានតំណក់ដីថ្លោស កាលបង្កុរ កាលរំលា ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ
 ទឹកនោះក៏ហូរទៅកាន់ទីទាប រមែងញ៉ាំងជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូចឲ្យពេញ
 លុះជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូចពេញ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ
 លុះត្រពាំងតូចពេញ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងធំពេញ
 រមែងញ៉ាំងស្ទឹងតូចឲ្យពេញ លុះស្ទឹងតូចពេញ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងធំ ឲ្យពេញ
 លុះស្ទឹងធំពេញហើយ រមែងញ៉ាំងមហាសមុទ្រសាគរ ឲ្យពេញ អាហារ
 របស់មហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ
 សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ
 សទ្ធិំ បរិបូរេតិ សទ្ធា បរិបូរា យោនិសោ មនសិ-
 ការំ បរិបូរេតិ យោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ
 សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ
 ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយសំវរោ បរិបូរោ តីណិ
 សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរានិ
 ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ បរិបូរេន្តិ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា
 បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា
 បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តិ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា
 អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច ចារិបូរិតិ ។

[៦៣] យេ កេចិ ភិក្ខុវេ មយិ
 និដ្ឋង្គតា សព្វេ តេ ទិដ្ឋិសម្បដ្ឋា ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា សប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌
 ហើយ រមែងញ៉ាំងសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធម្មស្សវនៈ
 ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងសទ្ធាឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធាពេញ
 បរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងយោនិសោមនសិការៈឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះយោ-
 និសោមនសិការៈពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិសម្បជញ្ញៈឲ្យពេញ
 បរិបូណ៌ លុះសតិនិងសម្បជញ្ញៈពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងការសង្រួម
 ឥន្ទ្រិយឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការសង្រួមឥន្ទ្រិយពេញបរិបូណ៌ រមែង
 ញ៉ាំងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ រមែង
 ញ៉ាំងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌
 រមែងញ៉ាំងពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ
 ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជានិងវិមុត្តិ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ។ អាហារ
 របស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះឯង ។

[៦៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ជនទាំងឡាយណានីមួយ ដល់នូវការ
 ចូលចិត្តចំពោះតថាគត បុគ្គលទាំងអស់នោះជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេសំ ទិដ្ឋិសម្បជ្ជានំ បញ្ចន្នំ ឥធិ ទិដ្ឋា
 បញ្ចន្នំ ឥធិ វិហាយ ទិដ្ឋា ។ កតមេសំ
 បញ្ចន្នំ ឥធិ ទិដ្ឋា ។ សត្តក្ខត្តុបរមស្ស^(១)
 កោលំកោលស្ស ឯកតិទិស្ស សកទាតាមិស្ស
 យោ ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អរហា ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធិ
 ទិដ្ឋា ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធិ វិហាយ ទិដ្ឋា ។
 អន្តរាបរិទិញាយិស្ស ឧបហច្ចុបរិទិញាយិស្ស អសដ្ឋារ-
 បរិទិញាយិស្ស សសដ្ឋារបរិទិញាយិស្ស ឧទ្ធិសោតស្ស
 អកនិដ្ឋកាមិនោ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធិ
 វិហាយ ទិដ្ឋា ។ យេ កេចិ ភិក្ខុវេ
 មយិ និដ្ឋន្តតា សព្វេ តេ ទិដ្ឋិសម្បជ្ជា ។

១ ឱ. សត្តក្ខត្តុបរមស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

បណ្តាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិនោះ បុគ្គល ៥ ពួកសម្រេច (បរិនិព្វាន) ក្នុង
 លោកនេះ បុគ្គល ៥ ពួកលះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។ បុគ្គល ៥
 ពួកដែលសម្រេចក្នុងលោកនេះ តើដូចម្តេច ។ គឺសត្តក្ខត្តំបរមបុគ្គល ១
 កោលំកោលបុគ្គល ១ ឯកពីជិបុគ្គល ១ សកទាគាមិបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្ត
 ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ មានការសម្រេចក្នុងលោកនេះ ។ បុគ្គល
 ៥ ពួកដែលលះលោកនេះ ហើយសម្រេច តើដូចម្តេច ។ គឺ ^(១)អន្តរាបរិនិ-
 ព្វាយិបុគ្គល ១ ^(២)ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ ^(៣)អសង្ខារបរិនិព្វាយិ-
 បុគ្គល ១ ^(៤)សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ ^(៥)ឧទ្ធិសោតអកនិដ្ឋតាមិ-
 បុគ្គល ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណានីមួយ ដល់នូវការចូលចិត្ត
 ចំពោះតថាគត ពួកបុគ្គលទាំងអស់នោះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ។

១ គឺលោកបរិនិព្វាន ក្នុងរវាងអាយុមិនទាន់ដល់ពាក់កណ្តាល ។
 ២ លោកបរិនិព្វាន ក្នុងកាលអាយុផុតពាក់កណ្តាលហើយ ទើបដល់ទីបំផុត ។
 ៣ លោកបរិនិព្វាន ដោយមិនមានសេចក្តីព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំង ។
 ៤ លោកបរិនិព្វាន ដោយសេចក្តីព្យាយាមខ្លាំង ។
 ៥ លោកមានខ្សែក្នុងខាងលើទៅកាន់អកនិដ្ឋក្ត ។

តេសំ ទិដ្ឋិសម្បជ្ជានំ ឥមេសំ បញ្ចន្តំ ឥធិ ទិដ្ឋា
ឥមេសំ បញ្ចន្តំ ឥធិ វិហាយ ទិដ្ឋាតិ ។

[៦៤] យេ កេចិ ភិក្ខុវេ មយិ អវេច្ចប្បសន្នា
សព្វេ តេ សោតាបន្នា ។ តេសំ សោតាបន្នានំ
បញ្ចន្តំ ឥធិ ទិដ្ឋា បញ្ចន្តំ ឥធិ វិហាយ ទិដ្ឋា ។
កតមេសំ បញ្ចន្តំ ឥធិ ទិដ្ឋា ។ សត្តក្ខត្តុបរមស្ស
កោលំកោលស្ស ឯកតីទិស្ស សកទាតាមិស្ស
យោ ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អរហា ឥមេសំ បញ្ចន្តំ
ឥធិ ទិដ្ឋា ។ កតមេសំ បញ្ចន្តំ ឥធិ វិហាយ
ទិដ្ឋា ។ អន្តរាបរិទិញាយិស្ស ឧបហាច្ចបរិទិញាយិស្ស
អសដ្ឋារបរិទិញាយិស្ស សសដ្ឋារបរិទិញាយិស្ស ឧទ្ធុ-
សោតស្ស អកទិដ្ឋតាមិទោ ឥមេសំ បញ្ចន្តំ
ឥធិ វិហាយ ទិដ្ឋា ។ យេ កេចិ ភិក្ខុវេ
មយិ អវេច្ចប្បសន្នា សព្វេ តេ សោតាបន្នា ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

បណ្ណាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិនោះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ សម្រេចក្នុងលោក
នេះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។

[៦៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណានីមួយ
ជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ចំពោះតថាគត ពួកបុគ្គលទាំងអស់នោះ ជាសោ-
តាបន្ន ជាអ្នកដល់នូវដើមខ្សែនៃអរិយមគ្គ ។ បណ្ណាសោតាបន្នបុគ្គល
ទាំងនោះ បុគ្គល ៥ ពួកសម្រេចក្នុងលោកនេះ បុគ្គល ៥ ពួកលះលោកនេះ
ទើបសម្រេច ។ បុគ្គល ៥ ពួកដែលសម្រេច ក្នុងលោកនេះ តើដូចម្តេច ។
គឺសត្តក្ខត្តំបរមបុគ្គល ១ កោលំកោលបុគ្គល ១ ឯកពីជិបុគ្គល ១ សកទា-
តាមិបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្តក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះមានការសម្រេច
ក្នុងលោកនេះ ។ បុគ្គល ៥ ពួកដែលលះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច
តើដូចម្តេច ។ គឺអន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១
អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ ឧទ្ធិសោត-
អកនិដ្ឋតាមិបុគ្គល ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើប
សម្រេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណានីមួយ
ជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ចំពោះតថាគត ពួកបុគ្គលទាំងអស់នោះ
ជាសោតាបន្ន (អ្នកដល់នូវដើមខ្សែនៃអរិយមគ្គ) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេសំ សោតាបដ្ឋានំ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធិ និដ្ឋា
ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធិ វិហាយ និដ្ឋាតិ ។

[៦៥] ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ
មកធនេសុ វិហារតិ ជាលកក្កាមកេ ។ អថខោ
សាមណ្ណាកានិ បរិព្វាជកោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ
តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន
សន្តិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កេចំ សារាណីយំ
វិតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្នោ
ខោ សាមណ្ណាកានិ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ សារី-
បុត្តំ ឯតទរោច កិណ្ណុ ខោ អារុសោ សារីបុត្តំ សុខំ
កិ ទុក្ខន្តិ ។ អភិទិព្វត្តិ ខោ អារុសោ ទុក្ខា
អនភិទិព្វត្តិ សុខា ។ អភិទិព្វត្តិយា អារុសោ
សតិ ឥទំ ទុក្ខំ ចាជិកម្ហំ សីតំ ឧណ្ណំ ជិយច្ឆា
បិចាសា ឧច្ឆារោ បស្សារោ អត្តិសម្មស្សោ
ទណ្ណាសម្មស្សោ សត្តសម្មស្សោ ញាតិបិ ទំ
មិត្តាបិ សំភម្ម សមាភម្ម រោសេន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បណ្តាសោតាបន្នបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ សម្រេចក្នុងលោក
នេះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។

[៦៥] សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ គង់នៅនាលក-
ត្រាម ក្នុងដែនមគធៈ ។ គ្រានោះ បរិព្វាជកឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ ចូល
ទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បានពោល
ពាក្យរាក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួរ
រីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះ
បរិព្វាជកឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានសួរព្រះ
សារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោសារីបុត្ត អ្វីហ្ន៎ ឈ្មោះ
ថា សុខ អ្វីឈ្មោះថា ទុក្ខ ។ ព្រះសារីបុត្តឆ្លើយថា ម្ចាស់អាវុសោ
ការកើតឡើងហ្នឹងឯងឈ្មោះថា ទុក្ខ ការមិនកើតឡើង ឈ្មោះថា សុខ ។
ម្ចាស់អាវុសោ កាលបើមានការកើតឡើង សេចក្តីទុក្ខនេះ រមែង
ប្រាកដ គឺការត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្មាន ស្រេក ឧប្បារៈ បស្សាវៈ ប៉ះត្រូវនឹង
ភ្លើង ប៉ះត្រូវនឹងដំបង ប៉ះត្រូវនឹងគ្រឿងសស្រ្តាវុធ ញាតិទាំងឡាយក្តី
មិត្តទាំងឡាយក្តី រមែងចូបជុំប្រសព្វគ្នា បៀតបៀនបុគ្គលនោះ ។

អភិទិត្តិយា អារុសោ សតិ ឥទំ ទុក្ខំ ចាជិកដ្ឋំ ។
 អនភិទិត្តិយា អារុសោ សតិ ឥទំ សុខំ ចាជិកដ្ឋំ
 ន សីតំ ន ឧណ្ហំ ន ជិយច្ឆា ន បិទាសា ន
 ឧច្ឆាហេ ន បស្សាហេ ន អក្កិសម្មស្សោ ន
 ទណ្ហាសម្មស្សោ ន សត្តសម្មស្សោ ញាតិបិ ទំ មិត្តាបិ
 សំភម្ម សមាភម្ម ន ពោសេន្តិ ។ អនភិទិត្តិយា
 អារុសោ សតិ ឥទំ សុខំ ចាជិកដ្ឋំន្តិ ។

[៦៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ
 មតិធសុ វិហារតិ ជាលកក្កាមកេ ។ អថខោ
 សាមណ្ឌាកានិ បរិញ្ញាជកោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន
 សន្តិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កមំ សារាណីយំ
 វិទិសារត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ
 ខោ សាមណ្ឌាកានិ បរិញ្ញាជកោ អាយស្មន្តំ សារី-
 បុត្តំ ឯតទរោច កិណ្ណុ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត
 ឥមស្មី ធម្មវិនយេ សុខំ កី ទុក្ខន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ម្នាលអារុសោ កាលបើមានការកើតឡើង សេចក្តីទុក្ខនេះ រមែង
 ប្រាកដ ។ ម្នាលអារុសោ កាលបើមិនមានការកើតឡើង
 សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ គឺការមិនមានត្រជាក់ មិន
 មានក្តៅ មិនមានឃ្នាន មិនមានស្រេក មិនមានឧប្បារៈ មិន
 មានបស្សារៈ មិនមានប៉ះត្រូវនឹងភ្លើង មិនមានប៉ះត្រូវនឹងដំបង
 មិនមានប៉ះត្រូវនឹងគ្រឿងសស្ត្រារុធ ឬញាតិទាំងឡាយក្តី មិត្តទាំង-
 ឡាយក្តី មិនជួបជុំប្រសព្វគ្នា បៀតបៀនបុគ្គលនោះ ។ ម្នាលអារុសោ
 កាលបើ មិនមានការកើតឡើង សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ ។

[៦៦] សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ នៅក្នុងនាលកត្រាម
 ក្នុងដែនមគធៈ ។ គ្រានោះ បរិព្វាជកឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ ចូលទៅរក
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យរាក់-
 ទាក់សំណេះសំណាល ជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់
 ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទី
 ដ៏សមគួរ ។ លុះបរិព្វាជក ឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ
 ហើយ បានសួរព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោ
 សារីបុត្ត អ្វីហ្ន៎ ឈ្មោះថា សុខ អ្វីឈ្មោះថា ទុក្ខ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនកិរតិ ខោ អារុសោ ឥមស្មី ធម្មវិធមេ ទុក្ខា
អកិរតិ សុខា ។ អនកិរតិយា អារុសោ សតិ ឥទំ
ទុក្ខំ ចាជិកដ្ឋំ កច្ចន្តោបិ សុខំ សាតំ ជាជិកច្ចតិ
បិតោបិ... និសិដ្ឋោបិ... សយាដោបិ... តាមកតោបិ...
អវញ្ញកតោបិ... រុក្ខមូលកតោបិ... សុញ្ញាការកតោបិ...
អព្ពោកាសកតោបិ... ភិក្ខុមជ្ឈកតោបិ សុខំ សាតំ
ជាជិកច្ចតិ ។ អនកិរតិយា អារុសោ សតិ ឥទំ
ទុក្ខំ ចាជិកដ្ឋំ ។ អកិរតិយា អារុសោ សតិ
ឥទំ សុខំ ចាជិកដ្ឋំ កច្ចន្តោបិ សុខំ សាតំ
អជិកច្ចតិ បិតោបិ... និសិដ្ឋោបិ... សយាដោបិ...
តាមកតោបិ... អវញ្ញកតោបិ... រុក្ខមូលកតោបិ...
សុញ្ញាការកតោបិ... អព្ពោកាសកតោបិ... ភិក្ខុមជ្ឈ-
កតោបិ សុខំ សាតំ អជិកច្ចតិ ។ អកិរតិយា
អារុសោ សតិ ឥទំ សុខំ ចាជិកដ្ឋន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រះសារីបុត្តឆ្លើយថា ម្ចាស់អារុសោ សេចក្តីមិនត្រេកអរនេះឯង ឈ្មោះ
 ថា ទុក្ខ សេចក្តីត្រេកអរ ឈ្មោះថា សុខ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្ចាស់
 អារុសោ កាលបើមិនមានសេចក្តីត្រេកអរ សេចក្តីទុក្ខនេះ រមែង
 ប្រាកដ គឺបុគ្គលកាលដើរទៅក្តី រមែងមិនបានសេចក្តីសុខជាទីត្រេកអរ
 ឈរនៅក្តី... អង្គុយនៅក្តី... ដេកនៅក្តី... នៅក្នុងស្រុកក្តី... នៅ
 ក្នុងព្រៃក្តី... នៅជិតគល់ឈើក្តី... នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី... នៅក្នុងទីវាលក្តី...
 នៅក្នុងកណ្តាលភិក្ខុក្តី ក៏រមែងមិនបានសេចក្តីសុខ ជាទីត្រេកអរឡើយ ។
 ម្ចាស់អារុសោ កាលបើមិនមានសេចក្តីត្រេកអរ សេចក្តីទុក្ខនេះ
 រមែងប្រាកដ ។ ម្ចាស់អារុសោ កាលបើមានសេចក្តីត្រេកអរ
 សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ គឺបុគ្គលកាលដើរទៅ ក៏បានប្រសព្វ
 សេចក្តីសុខ ជាទីត្រេកអរ ឈរក្តី... អង្គុយក្តី... ដេកក្តី...
 នៅក្នុងស្រុកក្តី... នៅក្នុងព្រៃក្តី... នៅជិតគល់ឈើក្តី... នៅក្នុង
 ផ្ទះស្ងាត់ក្តី... នៅទីវាលក្តី... នៅកណ្តាលភិក្ខុក្តី... រមែងបានប្រសព្វ
 សេចក្តីសុខ ជាទីត្រេកអរ ។ ម្ចាស់អារុសោ កាលបើមានសេចក្តី
 ត្រេកអរ សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ ។

[៦៧] ឯកំ សមយំ ភកវា កោសលេសុ
 ចារិកញ្ចរមាណោ មហាតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធិ យេន
 នន្ទ្រកថាធំ ឆាម កោសលាធំ និតមោ តទ-
 វសវិ ។ តត្រ សុធំ ភកវា នន្ទ្រកថានេ វិហរតិ
 បលាសវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភកវា
 តទហុចោសថេ ភិក្ខុសង្ឃបរិវតោ និសិដ្ឋោ ហោតិ ។
 អថខោ ភកវា ពហុទេវ វត្តិ ភិក្ខុ^(១) ធម្មិយា
 កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា
 សម្បហំសេត្វា តុណ្ហិភូតំ តុណ្ហិភូតំ ភិក្ខុសង្ឃំ
 អនុវិលោកេត្វា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ
 វិតតបីនមិទ្ធោ ខោ សារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃោ បដិ-
 ភាតុ តំ សារីបុត្ត ភិក្ខុធំ ធម្មិកថា បិដ្ឋិ មេ
 អាតិលាយតិ តមហំ អាយមិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ
 ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភកវតោ បច្ចុស្សោសិ ។
 អថខោ ភកវា ចតុត្តុណំ សង្ឃាដី បញ្ញាបេត្វា
 ទក្ខិណោន បស្សេន សីហសេយ្យំ កប្បេសិ

១ ម. ភិក្ខុនំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

[៦៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅ
 កាន់ចារិក ក្នុងកោសលជនបទ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនរូប ស្តេច
 ឆ្ពោះទៅកាន់និគមឈ្មោះនឡកបានៈ របស់អ្នកដែលកោសល ។ ក្នុង
 ទីនោះ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងព្រៃចារ ទៀបស្រុក
 ឈ្មោះនឡកបានៈ ។ សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានភិក្ខុ-
 សង្ឃចោមរោមហើយ ទ្រង់គង់ក្នុងឧបោសថថ្ងៃនោះ ។ គ្រានោះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ពួកភិក្ខុ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន
 ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា អស់វេលាយប់ជ្រៅ ទ្រង់រមិលមើល
 ភិក្ខុសង្ឃ ដែលអង្គុយនៅស្ងប់ស្ងៀម ហើយក៏ត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្ត
 ដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់សារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃប្រាសចាកបីនមិទ្ធាៈហើយ
 ម្ចាស់សារីបុត្ត លោកចូររំលឹកធម្មិកថា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ តថាគត
 រួយខ្នង តថាគតនឹងសម្រាកខ្នងបន្តិច ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
 លុះដាច់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យក្រាលសង្ឃាដ៏មាន
 ជាន់ ៤ ហើយ សម្រេចនូវសីហសេយ្យាស ផ្ទៀងទៅខាងស្តាំ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចានេ ចានំ អច្ចាធាយ សតោ សម្មជាដោ
 ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិករិត្តា ។ តត្រិ ខោ អាយស្មា
 សារីបុត្តោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវោតិ ។
 អារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស
 បច្ចុស្សោសំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច
 យស្ស កស្សចិ អារុសោ សទ្ធា នត្តិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ នត្តិ... ឱត្តប្បំ
 នត្តិ... រិយំ នត្តិ... បញ្ញា នត្តិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ
 ចារិហានិយេវ^(១) ចានិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ
 ដោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ អារុសោ កាឡបក្ខេ
 ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ ហាយ-
 តេវ វណ្ណាន ហាយតិ មណ្ឌាលេន ហាយតិ
 អាកាយ ហាយតិ អាពេហាបរិណាហោន ឯវមេវ ខោ
 អារុសោ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា នត្តិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ហិរិ នត្តិ... ឱត្តប្បំ នត្តិ... រិយំ នត្តិ...

១ ឱ. ម. ហានិយេវ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

តម្រួតព្រះបាទលើព្រះបាទ មានព្រះសតិវិនិច្ឆ័យសម្បជញ្ញៈ ធ្វើមនសិការៈ
 នូវឧដ្ឋានសញ្ញា ។ ក្នុងទីនោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំង-
 ឡាយថា ម្ចាស់អារុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ
 ទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណាអារុសោ ។ ព្រះ
 សារីបុត្តដ៏មានអាយុ សម្តែងដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ សទ្ធា
 ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយមិនមាន ហិរិ មិនមាន...
 ឱត្តប្បៈ មិនមាន... វិរិយៈ មិនមាន... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 មិនមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យក្នុង
 កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីចម្រើន មិនប្រាកដ
 ឡើយ ។ ម្ចាស់អារុសោ ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ ក្នុង
 កាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងបាត់ចាកពណ៌ បាត់ចាកមណ្ឌល
 បាត់ចាកពន្លឺ បាត់ចាកកម្ពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់អារុសោ
 ទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ
 មិនមាន ហិរិ មិនមាន ... ឱត្តប្បៈ មិនមាន ... វិរិយៈមិនមាន ...

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

បញ្ញា	នត្តិ	កុសលេសុ	ធម្មេសុ	តស្ស	យា	វត្តិ
វា	ទិវសោ	វា	អាភច្ចតិ	ចារិហានិយេវ	ចាដិកដ្ឋា	
កុសលេសុ	ធម្មេសុ	នោ	វុឌ្ឍិ	។	អស្សន្ទោ	
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	អហិរិកោ			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	អនោត្តប្បី			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	កុសីតោ			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	ទុប្បញ្ញោ			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	កោជនោ			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	ឧបនាហី			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	ចាបិច្ឆោ			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ	ចាបមិត្តោ			
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ				
បុរិសបុគ្គលោតិ	អារុសោ	បរិហានមេតំ				

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃ របស់បុគ្គលនោះ
 មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ
 សេចក្តីចម្រើន មិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានហិរិ នេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមាន
 ឱត្តប្បៈ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា
 បុរសបុគ្គល ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល អប្បឥតបញ្ញា នេះ ជា
 សេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល
 ជាអ្នកក្រោធ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកចង់សេចក្តីក្រោធទុក នេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជា
 អ្នកប្រាថ្នាអាក្រក់ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានមិត្តអាក្រក់ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ បរិហានមេតំ ។
 យស្ស កស្សចិ អារុសោ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ហិរិ អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... រិយំ អត្ថិ...
 បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្ថិ វា
 ទិវសោ វា អាភច្ចតិ វុឡិយេវ ចាដិកក្ខ័យា កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ដោ ចារិហានិ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ
 ដុណ្ហាបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្ថិ វា ទិវសោ វា អាភច្ចតិ
 វុឡតេវ វុឡាន វុឡតិ មណ្ឌលេន វុឡតិ
 អាកាយ វុឡតិ អាហោហាបរិណាហេន ឯវមេវ
 ខោ អារុសោ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុស-
 លេសុ ធម្មេសុ ហិរិ អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... រិយំ
 អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស
 យា រត្ថិ វា ទិវសោ វា អាភច្ចតិ វុឡិយេវ ចាដិ-
 កក្ខ័យា កុសលេសុ ធម្មេសុ ដោ ចារិហានិ ។ សទ្ធា
 បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានសេចក្តី
 ឃើញខុស នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ។ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ ពាក្យថា សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គល
 ណានីមួយ មាន ហិរិ មាន . . . ឱត្តប្បៈ មាន . . . វិរិយៈ មាន . . .
 បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់
 សេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ
 រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាយប់និងថ្ងៃ
 របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងជុណ្ហបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងចម្រើនដោយ
 ពណ៌ ចម្រើនដោយមណ្ឌល ចម្រើនដោយពន្លឺ ចម្រើនដោយកម្ពស់និង
 ទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំង-
 ឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មាន ហិរិ មាន . . . ឱត្តប្បៈ មាន . . . វិរិយៈ
 មាន . . . បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ
 មកដល់ សេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តី
 សាបសូន្យ មិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

ហិរិមា បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

ឱត្តប្បី បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

អារទ្ធវិរិយោ បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

បញ្ញវា បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

អក្កោជនោ បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

អនុបនាហី បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

អប្បិច្ឆោ បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

កល្យាណមិត្តោ បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហានមេតំ

សម្មាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ អារុសោ អបរិហាន-

មេតន្តិ ។ អថខោ ភក្កវា បច្ចុដ្ឋាយ អាយស្មន្តំ

សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ សាធុ សាធុ សារីបុត្តំ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានហិរិ
នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា
បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានឱត្តប្បៈ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាល
អារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានវិរិយៈប្រារព្ធហើយ
នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា
បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានបញ្ញា នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធ
នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរស-
បុគ្គល ជាអ្នកមិនចង់សេចក្តីក្រោធទុក នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាល
អារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរស-
បុគ្គលជាអ្នកមានកល្យាណមិត្ត នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលអ្នកមានការយល់ឃើញត្រូវ នេះ ជា
សេចក្តីមិនសាបសូន្យ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តើន
ឡើង ត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ប្រពៃហើយ ។ សារីបុត្ត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា នត្តិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ហិរិ នត្តិ... ឌិត្តប្បំ នត្តិ... រិយំ នត្តិ...
 បញ្ញា នត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា
 រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ ចានិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ
 សារីបុត្ត កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ
 វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណេន ហាយតិ មណ្ឌា-
 លេន ហាយតិ អាកាយ ហាយតិ អាពេហាបរិ-
 ណាហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ
 សទ្ធា នត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ បេ ។ បញ្ញា
 នត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ បេ ។ អស្សុទ្ធា
 បុរិសបុគ្គលោតិ សារីបុត្ត បរិហានមេតំ អហិរិកោ...
 អនោត្តប្បិ... កុសីតោ... ទុប្បញ្ញោ... កោធនោ...
 ឧបនាហី... ចាបិច្ឆោ... ចាបមិត្តោ... មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ
 បុរិសបុគ្គលោតិ សារីបុត្ត បរិហានមេតំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ
មិនមាន ហិរិមិនមាន... ឱត្តប្បៈ មិនមាន... វិរិយៈ មិនមាន... បញ្ញាក្នុង
កុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់
សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីចម្រើន
មិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះ
ចន្ទ ក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះក៏បាត់ចាកពណ៌ បាត់ចាកមណ្ឌល
បាត់ចាកពន្លឺ បាត់ចាកកម្ពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត
សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយមិនមាន ។ បេ ។
បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយមិនមាន ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្នាល
សារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ
ជាអ្នកមិនមានហិរិ... ជាអ្នកមិនមានឱត្តប្បៈ... ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស... ជាអ្នក
អប្បឥតប្រាជ្ញា... ជាអ្នកក្រោធ... ជាអ្នកចង់សេចក្តីក្រោធទុក... ជាអ្នកមាន
សេចក្តីប្រាជ្ញាអាក្រក់... ជាអ្នកមានមិត្តអាក្រក់... ម្នាលសារីបុត្ត ពាក្យថា
បុរសបុគ្គល អ្នកមានការយល់ឃើញខុស នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ
ធម្មេសុ ហិរិ អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... រិយំ អត្ថិ...
បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្ថិ
វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ វុឡិយេវ ចាដិកដ្ឋា
កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ចារិហានិ ។ សេយ្យថាបិ
សារីបុត្ត ដុណ្ហាបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្ថិ វា
ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ វុឡតេវ វណ្ណាន វុឡតិ
មណ្ឌលេន វុឡតិ អាកាយ វុឡតិ អាពេហាបរិណា-
ហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សទ្ធា
អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ អត្ថិ... ឱត្តប្បំ
អត្ថិ... រិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ
ធម្មេសុ តស្ស យា រត្ថិ វា ទិវសោ វា អាភច្ឆតិ
វុឡិយេវ ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ
ចារិហានិ ។ សទ្ធា បុរិសបុត្តលោតិ សារីបុត្ត
អបរិហានមេតំ ហិរិមា... ឱត្តប្បិ... អារទ្ធីរិយោ...
បញ្ញាវា ... អក្កោជនោ ... អនុបនាហិ ... អប្បិទ្ធា ...

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមាន ហិរិ
 មាន . . . ឱត្តប្បៈ មាន . . . រិរិយៈ មាន . . . បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះមកដល់ សេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រាកដឡើយ ។

ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់និងថ្ងៃណា របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងដុណ្ហាបក្ខ
 មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ ចម្រើនដោយពណ៌ ចម្រើនដោយមណ្ឌល ចម្រើន
 ដោយពន្លឺ ចម្រើនដោយកម្ពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត
 សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយមាន ហិរិ មាន...
 ឱត្តប្បៈ មាន . . . រិរិយៈ មាន . . . បញ្ញា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់
 និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 តែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ម្នាលសារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តី
 មិនសាបសូន្យ ជាអ្នកមានហិរិ . . . ជាអ្នកមានឱត្តប្បៈ . . . ជាអ្នកមាន
 រិរិយៈ ប្រារព្ធហើយ . . . ជាអ្នកមានបញ្ញា . . . ជាអ្នកមិនមានសេចក្តី
 ក្រោធ . . . ជាអ្នកមិនចង់សេចក្តីក្រោធទុក . . . ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច . . .

កល្យាណមិត្តោ... សម្មាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ
សារីបុត្ត អបរិហានមេតន្តិ ។

[៦៨] ឯកំ សមយំ ភក្កវា នឡកថានេ
វិហារតិ បលាសវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន
ភក្កវា តទហុចោសថេ ភិក្ខុសង្ឃបរិវតោ និសិទ្ធា
ហោតិ ។ អថខោ ភក្កវា ពហុនេវ វត្តិ ភិក្ខុ^(១) ធម្មិយា
កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទមេត្វា សមុត្តេជេត្វា
សម្បហំសេត្វា តុណ្ហិភូតំ តុណ្ហិភូតំ ភិក្ខុសង្ឃំ
អនុវិលោកេត្វា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ
វិតតបីនមិទ្ធា ខោ សារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃោ បដិភាតុ
តំ សារីបុត្ត ភិក្ខុនំ ធម្មិកថា បិដ្ឋិ មេ អាតិ-
លាយតិ តមហំ អាយមិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ
ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភក្កវតោ បច្ចុស្សោសិ ។
អថខោ ភក្កវា ចតុក្កុលំ សង្ឃាដី បញ្ញាមេត្វា នក្ខិណេន
បស្សេន សីហសេយ្យំ កប្បេសិ ចានេ ចានំ អច្ចាធាយ
សតោ សម្បជានោ ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិករិត្វា ។

១ ម. ភិក្ខុនំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាអ្នកមានមិត្តល្អ . . . ម្ចាស់សារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកមាន
សេចក្តីយល់ឃើញត្រូវ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យទេ ។

[៦៨] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងព្រៃចារ
ទៀបនិគមឈ្មោះនឡកបានៈ ។ សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
មានភិក្ខុសង្ឃចោមរោម គង់នៅក្នុងឧបោសថថ្ងៃនោះ ។ គ្រានោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពន្យល់ពួកភិក្ខុឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីក-
រាយ ដោយធម្មិកថា អស់វេលាយប់ជ្រៅ ទ្រង់រមិលមើលភិក្ខុសង្ឃ
ដែលអង្គុយនៅស្ងប់ស្ងៀម ហើយត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ
ថា ម្ចាស់សារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃប្រាសចាកដីនិមិទ្ធុហើយ ម្ចាស់សារីបុត្ត
លោកចូររំភ័យធម្មិកថា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ តថាគតរួយខ្នង តថាគត
នឹងសម្រាកខ្នងបន្តិច ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យក្រាលសង្ឃាដ៏មានជាន់ ៤ ហើយ ទ្រង់សម្រេច
នូវសីហសេយ្យាស ផ្ទៀងទៅខាងស្តាំ តម្រួតព្រះបាទ លើព្រះ
បាទ មានព្រះសតិ និងសម្បជញ្ញៈ ធ្វើមនសិការៈនូវឧដ្ឋានសញ្ញា ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

តត្រិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវេតិ ។ អារុសោតិ
ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុ-
ស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច
យស្ស កស្សចិ អារុសោ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ
ធម្មេសុ ហិរិ នត្ថិ... ឱត្តប្បំ នត្ថិ... រិយំ នត្ថិ...
បញ្ញា នត្ថិ... សោតាវធានំ នត្ថិ... ធម្មដារណា នត្ថិ...
អត្ថបបរិក្ខា នត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ នត្ថិ...
អប្បមាទោ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា
វត្តិ វា ទិវសោ វា អាកច្ឆតិ ហានិយេវ ចាដិកដ្ឋា
កុសលេសុ ធម្មេសុ ឆោ វុឡិ ។ សេយ្យថាបិ
អារុសោ កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា វត្តិ វា ទិវសោ
វា អាកច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណន ហាយតិ មណ្ឌា-
លេន ហាយតិ អាកាយ ហាយតិ អាពេហាបរិ-
ណាហោន ឯវមេវ ខោ អារុសោ យស្ស កស្សចិ
សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ នត្ថិ ...

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ក្នុងទីនោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់
 អារុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះសារី-
 បុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណាអារុសោ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានពោល
 ពាក្យនេះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 របស់បុគ្គលណានីមួយ មិនមាន ហិរិ មិនមាន . . . ឱត្តប្បៈ មិនមាន . . .
 វិរិយៈ មិនមាន . . . បញ្ញា មិនមាន . . . ការផ្ទង់ដើម្បីស្តាប់ មិនមាន . . .
 ការទ្រទ្រង់ធម៌ មិនមាន . . . ការពិចារណាអត្ត មិនមាន . . .
 ការប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ មិនមាន . . . សេចក្តីមិនប្រមាទក្នុង
 កុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃ របស់បុគ្គលនោះ
 មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ
 សេចក្តីចម្រើនមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ដូចជា
 យប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែង
 បាត់ចាកពណ៌ បាត់ចាកមណ្ឌល បាត់ចាករស្មី បាត់ចាកកម្ពស់និង
 ទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មិនមាន ហិរិ មិនមាន . . .

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឱត្តប្បំ នត្តិ... រិយំ នត្តិ... បញ្ញា នត្តិ... សោ-
 តាវធានំ នត្តិ... ធម្មដារណា នត្តិ... អត្តបបរិក្ខា
 នត្តិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ នត្តិ... អប្បមាទោ នត្តិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ
 វា ទិវសោ វា អាតច្ចតិ ហានិយេវ
 ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។
 យស្ស កស្សចិ អារុសោ សទ្ធា អត្តិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ហិរិ អត្តិ... ឱត្តប្បំ អត្តិ... រិយំ អត្តិ...
 បញ្ញា អត្តិ... សោតាវធានំ អត្តិ... ធម្មដារណា
 អត្តិ... អត្តបបរិក្ខា អត្តិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ
 អត្តិ... អប្បមាទោ អត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាតច្ចតិ វុឌ្ឍិយេវ
 ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ចារិហានិ ។
 សេយ្យថាបិ អារុសោ ជុណ្ហាបក្ខេ ចន្ទស្ស យា
 រត្តិ វា ទិវសោ វា អាតច្ចតិ វុឌ្ឍតេវ វណ្ណន
 វុឌ្ឍតិ មណ្ឌាលេន វុឌ្ឍតិ អាកាយ វុឌ្ឍតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

ឱត្តប្បៈ មិនមាន ... វិរិយៈ មិនមាន ... បញ្ញា មិនមាន ... ការផ្ទង់ដើម្បី
ស្តាប់ មិនមាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មិនមាន ... ការពិចារណា
អត្ត មិនមាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ មិនមាន ... សេចក្តី
មិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គល
នោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ប្រាកដ
សេចក្តីចម្រើន រមែងមិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មាន
ហិរិ មាន ... ឱត្តប្បៈ មាន ... វិរិយៈ មាន ... បញ្ញា មាន ...
ការផ្ទង់ដើម្បីស្តាប់ មាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មាន ... ការពិចារ-
ណាអត្ត មាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់ធម៌ មាន ...
សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់
បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ
សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងជុណ្ហបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទ
នោះ ចម្រើនដោយពណ៌ ចម្រើនដោយមណ្ឌល ចម្រើនដោយពន្លឺ

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

អាពេហបរិណាហោន ឯវមេវ ខោ អារុសោ យស្ស
 កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ
 អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... រិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ...
 សោតាវណំ អត្ថិ... ធម្មដារណា អត្ថិ... អត្ថបប-
 រិក្ខា អត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ អត្ថិ... អប្ប-
 មាទោ អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ
 វា ទិវសោ វា អាតច្ចតិ វុឡិយេវ ចាដិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ចារិហានីតិ ។ អថខោ
 ភកវា បច្ចុជ្ជាយ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ
 សាធុ សាធុ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត
 សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ នត្ថិ... ឱត្តប្បំ
 នត្ថិ... រិយំ នត្ថិ... បញ្ញា នត្ថិ... សោតាវណំ
 នត្ថិ... ធម្មដារណា នត្ថិ... អត្ថបបរិក្ខា នត្ថិ...
 ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ នត្ថិ ... អប្បមាទោ នត្ថិ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ចម្រើនដោយកម្ពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មាន ហិរិ
 មាន ... ឱត្តប្បៈ មាន ... វិរិយៈ មាន ... បញ្ញា មាន ... ការ
 ផ្ទង់ដើម្បីស្តាប់ មាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មាន ... ការពិចារណា
 អត្ត មាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់ធម៌ មាន ...
 សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់
 បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចម្រើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែង
 ប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ លំដាប់នោះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តើនចាកអាសនៈហើយ បានត្រាស់នឹងព្រះសា-
 វីបុត្តដ៏មានអាយុថា ប្រពៃណាស់ហើយសាវីបុត្ត ម្នាលសាវីបុត្ត សទ្ធា
 ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មិនមាន ហិរិ មិន
 មាន ... ឱត្តប្បៈ មិនមាន ... វិរិយៈ មិនមាន ... បញ្ញា មិន
 មាន ... ការផ្ទង់ដើម្បីស្តាប់ មិនមាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មិនមាន ...
 ការពិចារណាអត្ត មិនមាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់
 ធម៌មិនមាន ... សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា
 អាភច្ចតិ ហានិយេវ ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ
 នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ សារីបុត្ត កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស
 យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាភច្ចតិ ហាយតេវ វណ្ណន
 ហាយតិ មណ្ឌលេន ហាយតិ អាកាយ ហាយតិ
 អាពេហាបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស
 កស្សចិ សទ្ធា នត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ បេ ។
 អប្បមាទោ នត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា
 រត្តិ វា ទិវសោ វា អាភច្ចតិ ហានិយេវ ចាដិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ យស្ស
 កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា អត្តិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ហិរិ អត្តិ... ឱត្តប្បំ អត្តិ... រិយំ អត្តិ...
 បញ្ញា អត្តិ... សោតាវណំ អត្តិ... ធម្មទារណា
 អត្តិ... អត្តបបរិក្ខា អត្តិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ
 អត្តិ... អប្បមាទោ អត្តិ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាភច្ចតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីចម្រើន រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។
 ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់
 ព្រះចន្ទនោះ រមែងបាត់ចាកពណ៌ បាត់ចាកមណ្ឌល បាត់ចាកពន្លឺ បាត់
 ចាកកម្ពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មិនមាន ។ លេ ។ សេចក្តី
 មិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គល
 នោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ប្រាកដ សេចក្តី
 ចម្រើន រមែងមិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលសារីបុត្ត
 សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយមាន ហិរិ មាន ...
 ឱត្តប្បៈ មាន ... វិរិយៈ មាន ... បញ្ញា មាន ... ការផ្ទង់ដើម្បីស្តាប់
 មាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មាន ... ការពិចារណាអត្ត មាន ... សេចក្តីមិន
 ប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះមកដល់

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

វុឡ្យិយេវ ចាដិកដ្ឋា កុសលេសុ ធម្មេសុ ដោ
 ចារិហានិ ។ សេយ្យថាបិ សារីបុត្ត ជុណ្ហាបក្ខេ ចន្ទស្ស
 យា វត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឡ្យតេវ វណ្ណេន
 វុឡ្យតិ មណ្ឌាលេន វុឡ្យតិ អាកាយ វុឡ្យតិ អាហេ-
 ហាបរិណាហោន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស
 កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ បេ ។
 អប្បមាដោ អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា
 វត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឡ្យិយេវ ចាដិកដ្ឋា
 កុសលេសុ ធម្មេសុ ដោ ចារិហានីតិ ។

[៦៩] ឯកំ សមយំ ភកវា សារត្តិយំ វិហារតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌា-
 ចាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិដ្ឋា
 សន្និបតិតា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ
 អនុយុត្តា វិហារន្តិ សេយ្យដីទំ រាជកថំ
 ចោរកថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ ភយកថំ

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

សេចក្តីចម្រើន រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដ
 ឡើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ
 ក្នុងជុណ្ហាបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងចម្រើន ដោយពណ៌
 ចម្រើនដោយមណ្ឌល ចម្រើនដោយពន្លឺ ចម្រើនដោយកម្ពស់និងទំហំ យ៉ាង
 ណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គល
 ណានីមួយមាន ។ បេ ។ សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចម្រើនក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដ
 ឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៦៩] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុង
 វត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុង
 សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌាបាត
 ក្នុងបច្ឆាកត្តហើយ ក៏អង្គុយជួបជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ប្រកប
 តិរច្ឆានកថា ច្រើនយ៉ាង គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ
 និយាយអំពីអាមាត្យធំ និយាយអំពីសេនាទាហាន និយាយអំពីភ័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យុទ្ធកង្ខំ អន្តកង្ខំ ចានកង្ខំ វត្តកង្ខំ សយនកង្ខំ
 មាលាកង្ខំ កន្ទកង្ខំ ញាតិកង្ខំ យានកង្ខំ
 តាមកង្ខំ ជិតមកង្ខំ នករកង្ខំ ជនបទកង្ខំ
 ឥត្តិកង្ខំ^(១) សូរកង្ខំ វិសិខាកង្ខំ កុម្មជ្ជានកង្ខំ
 បុព្វប្បេតកង្ខំ ឆានត្តកង្ខំ លោកក្លាយិកំ
 សមុទ្ធក្លាយិកំ ឥតិ ភវាភវកង្ខំ ឥតិ វាតិ ។
 អថខោ ភកវា សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណ
 វុដ្ឋិតោ យេនុបជ្ជានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
 មិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសដ្ឋ ខោ
 ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ កាយ នុត្ត ភិក្ខុវេ
 ឯតវហិ កថាយ សន្និសិដ្ឋា^(២) កា ច
 បន វោ អន្តរាកថា វិប្បកតាតិ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ បុរិសកថន្តិ អត្ថិ ។ ២ ម. ឯត្តន្តរេ សន្និបតិពាតិ អត្ថិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

និយាយអំពីចម្បាំង និយាយអំពីម្ហូបចំណី និយាយអំពីទឹក
និយាយអំពីសំពត់ និយាយអំពីទីដេក និយាយអំពីផ្កាកម្រង និយាយ
អំពីគ្រឿងក្រអូប និយាយអំពីញាតិ និយាយអំពីយាន និយាយ
អំពីស្រុក និយាយអំពីនិគម និយាយអំពីនគរ និយាយអំពី
ជនបទ និយាយអំពីស្រ្តី និយាយអំពីយោធាដែលភ្ញៀវក្លា និយាយ
អំពីច្រកផ្លូវ និយាយអំពីកំពង់ទឹក និយាយអំពីញាតិ ដែលចែកឋាន
ទៅកាន់បរលោក និយាយអំពីពាក្យដែលឥតប្រយោជន៍ មានសភាព
ផ្សេង ។ និយាយអំពីលោក និយាយអំពីរឿងជីកសមុទ្រ និយាយ
អំពីសេចក្តីចម្រើននិងមិនចម្រើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ លំដាប់
នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ណសម័យ
ហើយ ស្តេចចូលទៅកាន់ឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ ហើយ
ទ្រង់គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់គង់ស្រេចហើយទើបត្រាស់សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះ អ្នកទាំងឡាយប្រជុំគ្នាដោយកថា ដូចម្តេចហ្ន៎
ម្យ៉ាងទៀត អន្តរាគមន៍ ដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលអ្នកទាំងឡាយ បញ្ឈប់ទៅ ។

ឥធម៌ មយំ ភន្តេ បច្ឆាកត្តំ បិណ្ឌាចាតប្បដិក្កន្តា
 ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិដ្ឋា សន្និបតិកា អនេក-
 វិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហារម
 សេយ្យដីទំ រាជកថំ ចោរកថំ ។ បេ ។ ឥតិ
 ភវាភវកថំ ឥតិ វាតិ ។ ន ខោ បនេតំ ភិក្ខុវេ
 តុម្ហាកំ បដិរូបំ កុលបុត្តានំ សន្ធា^(១) អការស្នា
 អនការិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ភេ អនេកវិហិតំ
 តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហារេយ្យាម សេយ្យដីទំ
 រាជកថំ ចោរកថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ
 ភយកថំ យុទ្ធកថំ អន្តកថំ ចានកថំ វត្តកថំ
 សយនកថំ មាលាកថំ កន្ធកថំ ញាតិកថំ
 យានកថំ កាមកថំ ជិតមកថំ នករកថំ
 ជនបទកថំ ឥត្តិកថំ ស្វរកថំ វិសិខាកថំ
 កុម្មដ្ឋានកថំ បុព្វប្បេតកថំ ធានត្តកថំ

១ ម. សទ្ធាយ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីនេះ ពួកខ្ញុំព្រះ
អង្គត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងបច្ចាភត្តហើយ អង្គុយជួបជុំគ្នាក្នុងឧបដ្ឋាន-
សាលា ប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើនយ៉ាង គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយ
អំពីចោរ ។ បេ ។ និយាយអំពីសេចក្តីចម្រើននិងមិនចម្រើន ដែលជាហេតុ
ឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយប្រកបតិរច្ឆានកថា
ជាច្រើនយ៉ាង ដោយហេតុណា ហេតុនោះ មិនសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ
ដែលជាកុលបុត្តអ្នកចេញចាកផ្ទះ ដោយសទ្ធាហើយចូលកាន់ផ្លូវឡើយ
តិរច្ឆានកថានោះគឺ និយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ និយាយអំពីអា-
មាត្យធំ និយាយអំពីសេនាទាហាន និយាយអំពីភ័យ និយាយអំពីចម្បាំង
និយាយអំពីម្លូបចំណី និយាយអំពីទឹក និយាយអំពីសំពត់ និយាយអំ-
ពីទីដេក និយាយអំពីកម្រងផ្កា និយាយអំពីគ្រឿងក្រអូប និយាយអំពី
ញាតិ និយាយអំពីយាន និយាយអំពីស្រុក និយាយអំពីនិគម និយាយអំពី
នគរ និយាយអំពីជនបទ និយាយអំពីស្រ្តី និយាយអំពីយោធាភ្ញៀវក្លា
និយាយអំពីច្រកផ្លូវ និយាយអំពីកំពង់ទឹក និយាយអំពីញាតិដែលចែកឋាន
ទៅកាន់បរលោក និយាយពាក្យដែលឥតប្រយោជន៍ មានសភាពផ្សេង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

លោកក្លាយិកំ សមុទ្ធក្លាយិកំ ឥតិ ភវាភវកថំ
 ឥតិ វា ។ ទសយិមាទិ ភិក្ខុវេ កថាវត្ថុនិ ។
 កតមាទិ ទស ។ អប្បិច្ឆកថា សន្តិដ្ឋិកថា
 បរិវេកកថា អសំសត្តកថា វិយារម្ហកថា
 សីលកថា សមាទិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ ទស
 កថាវត្ថុនិ ។ ឥមេសំ ចេ តុម្ភេ ភិក្ខុវេ ទសន្នំ
 កថាវត្ថុនំ ឧបាទាយុបាទាយ កថំ កថេយ្យាថ
 ឥមេសម្បិ ចន្ទិមសុរិយានំ ឯវមហិទ្ធិកានំ ឯវមហានុកា-
 វានំ តេជសា តេជំ បរិយាទិយេយ្យាថ កោ បន
 វាទោ អញ្ញតិវិទិយានំ បរិញ្ញាជកានន្តិ ។

[៧០] ឯកំ សមយំ ភតវា សាវត្ថិយំ

វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

និយាយអំពីលោក និយាយអំពីរឿងសមុទ្រ និយាយអំពីសេចក្តី
 ចម្រើននិងមិនចម្រើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កថាវត្ថុ (ហេតុគួរនិយាយ) អម្បាលនេះមាន ១០ ប្រការ ។ កថាវត្ថុ
 ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺនិយាយអំពីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ១ និ-
 យាយអំពីសេចក្តីសន្តោស ១ និយាយអំពីសេចក្តីស្ងាត់ ១ និយាយ
 អំពីសេចក្តីមិនច្រឡកច្រឡំ ដោយពួកគណៈ ១ និយាយអំពីប្រារព្ធ
 សេចក្តីព្យាយាម ១ និយាយអំពីសីល ១ និយាយអំពីសមាធិ ១ និ-
 យាយអំពីបញ្ញា ១ និយាយអំពីវិមុត្តិ ១ និយាយអំពីវិមុត្តិញ្ញាណទ-
 ស្សនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថាវត្ថុមាន ១០ ប្រការនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយ និយាយនូវកថា ដែលអាស្រ័យ
 កថាវត្ថុ ១០ ប្រការនេះឯង អ្នកទាំងឡាយ នឹងគ្របសង្កត់នូវតេជះនៃព្រះ
 ចន្ទនិងព្រះអាទិត្យនេះឯង ដែលមានប្រទ្វិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាព
 ធំយ៉ាងនេះ ដោយតេជះរបស់ខ្លួន នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ដល់ពួកបរិព្វាជក
 ជាអន្យតិរិយឡើយ ។

[៧០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្ត
 ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ បច្ឆាកត្តំ
 បិណ្ឌាចាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិដ្ឋា
 សន្និបតិកា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកមំ អនុយុត្តា វិហារន្តិ
 សេយ្យដីទំ រាជកមំ ចោរកមំ មហាមត្តកមំ
 ។ បេ ។ ឥតិ ភវាភវកមំ ឥតិ វា ។ អថខោ
 ភកវា សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណ វុដ្ឋិតោ
 យេន ឧបដ្ឋានសាលា តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា
 បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសន្ន ខោ ភកវា
 ភិក្ខុ អាមន្តេសិ កាយ នុត្ត ភិក្ខុវេ ឯតវហិ
 កថាយ សន្និសិដ្ឋា កា ច បន វោ អន្តរាកថា
 វិប្បកតាតិ ។ ឥន មយំ ភន្តេ បច្ឆាកត្តំ
 បិណ្ឌាចាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិដ្ឋា
 សន្និបតិកា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកមំ
 អនុយុត្តា វិហារម សេយ្យដីទំ រាជកមំ
 ចោរកមំ ។ បេ ។ ឥតិ ភវាភវកមំ ឥតិ វា ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូប ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងបច្ចាភត្តហើយ
អង្គុយជួបជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ប្រកបតិរច្ឆានកថា ច្រើនប្រការ
គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ និយាយអំពីអាមាត្យធំ ។ បេ ។
និយាយអំពីសេចក្តីចម្រើននិងមិនចម្រើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។
លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ណសម័យ
ហើយស្តេចចូលទៅកាន់ឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ គង់លើ
អាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់ស្រេច
ហើយ ទើបត្រាស់សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុង
កាលអម្បាញ់មិញនេះ អ្នកទាំងឡាយ អង្គុយជួបជុំគ្នា ដោយកថាដូច
ម្តេចហ្ន៎ ចុះអន្តរកថាដូចម្តេច ដែលពួកអ្នកបញ្ឈប់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ
ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងបច្ចាភត្តហើយ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងឧបដ្ឋានសាលា
ប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើន គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ ។ បេ ។
និយាយអំពីសេចក្តីចម្រើននិងមិនចម្រើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រួសារិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន ខោ បនេតំ ភិក្ខុវេ តុម្ហាកំ បដិរូបំ
 កុលបុត្តានំ សទ្ធា អការស្នា អនការិយំ
 បព្វជិតានំ យំ តុម្ហេ អនេការិហិតំ តិរច្ឆានកមំ
 អនុយុត្តា វិហារេយ្យាថ សេយ្យដីទំ រាជកមំ ។ មេ ។
 ឥតិ ភវាភវកមំ ឥតិ វា ។ ទសយិមាជិ ភិក្ខុវេ
 ចាសំសាជិ ហាជានិ ។ កតមាជិ ទស ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តនា ច អប្បិច្ឆោ ហោតិ
 អប្បិច្ឆកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ អប្បិច្ឆោ ច
 ភិក្ខុ អប្បិច្ឆកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំសមេតំ
 ហានំ ។ អត្តនា ច សន្តុដ្ឋោ ហោតិ
 សន្តុដ្ឋិកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ សន្តុដ្ឋោ
 ច ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋិកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ
 ចាសំសមេតំ ហានំ ។ អត្តនា ច បរិវិត្តោ ហោតិ
 បរិវេកកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ បរិវិត្តោ ច ភិក្ខុ
 បរិវេកកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំសមេតំ ហានំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើន ដោយ
 ហេតុណា ហេតុនេះ មិនសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលជាកុល-
 បុត្តចេញចាកផ្ទះ ដោយសទ្ធា ចូលមកកាន់ផ្លូវសទេ តិរច្ឆានកថានោះ
 គឺនិយាយអំពីស្តេច ។ បេ ។ និយាយអំពីសេចក្តីចម្រើននិងមិនចម្រើន ដែល
 ជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឋានៈ ដែលគួរសរសើរ
 នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ ឋានៈ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែង
 អំពីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈគួរសរសើរ
 ថា ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយខ្លួនឯងផង ស-
 ម្តែងអំពីសេចក្តីសន្តោសដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរ-
 សើរថា ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោសផង សម្តែងអំពីសេចក្តីសន្តោសដល់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកស្ងប់ស្ងាត់ ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពីសេចក្តី
 ស្ងប់ស្ងាត់ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជា
 អ្នកស្ងប់ស្ងាត់ផង សម្តែងអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

អត្តនា ច អសំសដ្ឋោ ហោតិ អសំសដ្ឋកថញ្ច^(១)
 ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ អសំសដ្ឋោ ច ភិក្ខុ
 អសំសដ្ឋកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំស-
 មេតំ ហានំ ។ អត្តនា ច អារទ្ធវិយោ ហោតិ
 វិយារម្ហកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ អារទ្ធវិយោ
 ច ភិក្ខុ វិយារម្ហកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំស-
 មេតំ ហានំ ។ អត្តនា ច សីលសម្បជ្ជោ ហោតិ
 សីលសម្បជ្ជាកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ សីល-
 សម្បជ្ជោ ច ភិក្ខុ សីលសម្បជ្ជាកថញ្ច ភិក្ខុនំ
 កត្តាតិ ចាសំសមេតំ ហានំ ។ អត្តនា ច សមា-
 ធិសម្បជ្ជោ ហោតិ សមាធិសម្បជ្ជាកថញ្ច ភិក្ខុនំ
 កត្តា ហោតិ សមាធិសម្បជ្ជោ ច ភិក្ខុ សមាធិ-
 សម្បជ្ជាកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំសមេតំ ហានំ ។

១ ឱ. អសំសគ្គកថញ្ច ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ភិក្ខុជាអ្នកមិនច្រឡំក្រឡំដោយពួកគណៈ ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពី
 សេចក្តីមិនច្រឡំក្រឡំ ដោយពួកគណៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជា
 ឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកមិនច្រឡំក្រឡំ ដោយពួកគណៈ
 ផង សម្តែងអំពីសេចក្តីមិនច្រឡំក្រឡំដោយពួកគណៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ដោយខ្លួនឯងផង
 សម្តែងអំពីសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈ
 ដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយផង សម្តែង
 អំពីសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នក
 បរិបូណ៌ដោយសីល ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពីសេចក្តីបរិបូណ៌ដោយ
 សីលដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នក
 បរិបូណ៌ដោយសីលផង សម្តែងអំពីការបរិបូណ៌ដោយសីល ដល់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសមាធិ ដោយខ្លួនឯង
 ផង សម្តែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយសមាធិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ
 ជាឋានៈ ដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសមាធិផង
 សម្តែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយសមាធិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្តនា ច បញ្ញាសម្មន្នោ ហោតិ បញ្ញាសម្មនាកថញ្ច
 ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ បញ្ញាសម្មន្នោ ច ភិក្ខុ
 បញ្ញាសម្មនាកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំសមេតំ
 ហានំ ។ អត្តនា ច វិមុត្តិសម្មន្នោ ហោតិ
 វិមុត្តិសម្មនាកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា ហោតិ
 វិមុត្តិសម្មន្នោ ច ភិក្ខុ វិមុត្តិសម្មនាកថញ្ច
 ភិក្ខុនំ កត្តាតិ ចាសំសមេតំ ហានំ ។
 អត្តនា ច វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្មន្នោ ហោតិ
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្មនាកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តា
 ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្មន្នោ ច ភិក្ខុ
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្មនាកថញ្ច ភិក្ខុនំ កត្តាតិ
 ចាសំសមេតំ ហានំ ។ ឥមាជិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទស ចាសំសាជិដ្ឋានាជិតិ ។

យមកវគ្គោ ទុតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយបញ្ញា ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពីការបរិបូណ៌
 ដោយបញ្ញា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ ជាឋានៈ ដែលគួរសរសើរថា
 ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញាផង សម្តែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញា
 ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិ ដោយ
 ខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង
 នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិផង ស-
 ម្តែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជា
 អ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ដោយខ្លួនឯងផង សម្តែងអំពីការ
 បរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈ
 ដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈផង សំ-
 ដែងអំពីការបរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឋានៈដែលគួរសរសើរមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ យមកវគ្គ ទី ២ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ យមកវគ្គោ

តិស្សុទ្ធានំ

អវិជ្ជា តណ្ហានិជ្ជា ច អវេច្ច ទ្វេ សុខានិ ច

នឡុកកមាណេន ទ្វេ ច^(១) វត្ថុកថា អបរេ ទ្វេ^(២) ។

១ ឱ. ម. នឡុកកមាណេន ទ្វេ វគ្គោ ។ ២ ឱ. កថាវត្ថុ អបរេ ទ្វេតិ ។

ម. កថាវត្ថុ បរេ ទុវេតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក យមកវគ្គ

ឧទ្ទាននៃយមកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីអវិជ្ជា ១ តណ្ហា ១ (ការសម្រេចព្រះនិព្វាន) ១
 សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះតថាគត ១ សេចក្តីសុខ
 ពីរលើក ពីព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាប់ទៅកាន់និគមឈ្មោះ
 នឡកបានៈ ពីរលើក និងវត្ថុកថា ដទៃទៀត ពីរលើក ។

អាកង្វែក្តោ តតិយោ

[៧១] ឯកំ សមយំ ភក្តវា សាវត្តិយំ វិហារតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រិ ខោ
 ភក្តវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ
 ភិក្ខុ ភក្តវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្តវា ឯតទវោច
 សម្បន្នសីលា ភិក្ខុវេ វិហារថ សម្បន្នចាតិមោក្ខា
 ចាតិមោក្ខសំវរសំវុតា វិហារថ អាចារកោចរសម្បន្នា
 អណុមត្តេសុ វន្តេសុ ភយទស្សវី^(១) សមាទាយ
 សិក្ខុថ សិក្ខាបទេសុ ។ អាកង្វេយ្យ ចេ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ បិយោ ចស្សំ
 មនាចោ ច ករុ ច ការជីយោ ចាតិ សីលេស្សេវស្ស
 បរិបូរិការី^(២) អន្សត្តំ ចេតោសមថមនុយុត្តោ
 អនិរាគតជ្ឈានោ វិបស្សនាយ សមន្នាគតោ ព្រូហោតា
 សុញ្ញាតារាជំ ។ អាកង្វេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ

១ ឱ. ម. ភយទស្សវិនោ ។ ២ ឱ. ម. បរិបូរិការី ។

អាក្ខរវគ្គ ទី ៣

[៧១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្ត
 ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះបានទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា
 ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរបរិបូណ៌ ដោយសីល បរិបូណ៌ ដោយ
 បាតិមោក្ខ ជាអ្នកសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ បរិបូណ៌ ដោយអាចារៈ
 និងគោចរៈ ជាអ្នកឃើញនូវភ័យ ក្នុងទោសមានប្រមាណតិច ជាអ្នក
 សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត
 ជាទីគោរព ជាទីសរសើរនៃសព្វហ្មតារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរជា
 អ្នកបំពេញក្នុងសីល ប្រកបរឿយ ។ នូវការរម្ងាប់នូវចិត្តខាងក្នុង មាន
 ឈានមិនសាបសូន្យ ប្រកបដោយវិបស្សនាញាណ ជាអ្នកចម្រើននូវ
 សុញ្ញាគារៈ (ផ្ទះស្ងាត់) ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

លាកី អស្សំ ចីវរិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយ-
 ភេសជ្ជបរិក្ខារាណន្តិ សីលេស្សេវស្ស បរិប្បិការី
 អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថមនុយុត្តោ អនិរាគតជ្ឈរោ
 វិបស្សនាយ សមជ្ជាគតោ ព្រហ្មេតា សុញ្ញាតារាណំ ។
 អាកង្វេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យេសាហំ
 បរិក្ខញ្ញាមិ ចីវរិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយ-
 ភេសជ្ជបរិក្ខារាណំ តេសន្តេ កាវា មហាប្បលា
 អស្សំ មហានិសំសាតិ សីលេស្សេវស្ស... ព្រហ្មេតា
 សុញ្ញាតារាណំ ។ អាកង្វេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យេ^(១) បេតា ញាតិសាលោហិតា កាលកតា
 បសន្នចិត្តា អនុស្សវន្តិ តេសន្តំ មហាប្បលំ អស្ស
 មហានិសំសន្តិ សីលេស្សេវស្ស ... ព្រហ្មេតា
 សុញ្ញាតារាណំ ។ អាកង្វេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ អស្សំ ឥតវីតរិចីវរ-
 ិណ្ណា ចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារោនាតិ
 សីលេស្សេវស្ស... ព្រហ្មេតា សុញ្ញាតារាណំ ។

១ ឱ. ម. យេមេ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

អាត្មាអញ គួរជាបុគ្គលបាននូវចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលាន-
 ប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីលប្រកបរឿយ ។ នូវ
 ការរម្ងាប់នូវចិត្តខាងក្នុង មានឈានមិនសាបសូន្យ ប្រកបដោយវិបស្សនា-
 ញាណ ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បី
 ប្រាថ្នាថា អាត្មាអញប្រើប្រាស់ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយ-
 ភេសជ្ជបរិក្ខារទាំងឡាយ របស់ទាយកណ៍ ការឲ្យនូវបច្ច័យទាំងនោះរបស់
 ទាយកទាំងនោះ សូមឲ្យមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ភិក្ខុនោះ
 គួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ... ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា ពួកប្រេតជាញាតិសាលោហិតណា
 (របស់អាត្មាអញ) ដែលធ្វើមរណកាលស្លាប់ទៅហើយ មានចិត្តជ្រះថ្លា
 រលឹករឿយ ។ ការរលឹកនោះ របស់ប្រេតទាំងនោះ សូមឲ្យមានផល
 ច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញ ក្នុងសីល ... ជា
 អ្នកចម្រើន នូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បី
 ប្រាថ្នាថា អាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត
 សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ភិក្ខុ
 នោះគួរជាអ្នកបំពេញ ក្នុងសីល ... ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អាគង្កេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ អស្សំ
 សីតស្ស ឧណ្ហាស្ស ជិយច្ឆាយ បិទាសាយ
 ខំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្មស្សានំ ទុក្កានំ
 ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារិ-
 កានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិប្បានំ^(១) ខរានំ
 កដុកានំ អសាតានំ អមនាទានំ ចាលាហារានំ
 អធិវាសកជាតិកោ អស្សន្តិ សីលេស្សេវស្ស...
 ព្រហ្មេតា សុញ្ញាតារានំ ។ អាគង្កេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អរតិរតិសហោ អស្សំ ន ច មំ អរតិរតិ
 សហេយ្យ ឧប្បន្នំ អរតិរតី អភិកុយ្យ^(២) វិហារេយ្យន្តិ
 សីលេស្សេវស្ស... ព្រហ្មេតា សុញ្ញាតារានំ ។
 អាគង្កេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ភយកេវវសហោ
 អស្សំ ន ច មំ ភយកេវវោ សហេយ្យ

១ ម. តិញ្ញានំ ។ ២ ឱ. ម. អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីជាអ្នកអត់
 ធន់នូវត្រជាក់ ក្តៅ ការឃ្នាន ការស្រេក សម្មស្ស របោម មូស
 ខ្យល់ កម្តៅថ្ងៃនិងពស់តូចពស់ធំ ជាអ្នកអត់សង្កត់ នូវគន្លងនៃពាក្យ
 ដែលគេនិយាយអាក្រក់ មកកាន់សោតទ្វារដែលញាំងទុក្ខឲ្យកើតឡើង
 នាំឲ្យវេទនា ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងសរីរៈ ជាទុក្ខក្លាខ្លាំង ខ្លោចផ្សា មិន
 ជាទីត្រេកអរ មិនជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីនាំទៅនូវជីវិត ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នក
 បំពេញក្នុងសីល ... ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីអត់ធន់នូវសេចក្តីអផ្សុក (ក្នុងនេក្ខម្មៈ)
 និងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងកាមគុណ (ឯសេចក្តីត្រេកអរនិងសេចក្តីអផ្សុក)
 ក្នុងនេក្ខម្មៈ និងសេចក្តីត្រេកអរ (ក្នុងកាមគុណ) កុំគប្បីគ្របសង្កត់នូវអាត្មា
 អញឡើយ អាត្មាអញគប្បីគ្របសង្កត់នូវសេចក្តីអផ្សុក (ក្នុងនេក្ខម្មៈ) និង
 សេចក្តីត្រេកអរ (ក្នុងកាមគុណ) ដែលកើតឡើងហើយ ភិក្ខុនោះគួរជា
 អ្នកបំពេញក្នុងសីល ... ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីជាអ្នកគ្របសង្កត់នូវអារម្មណ៍ ដែល
 គួរខ្លាច ឯអារម្មណ៍ដែលគួរខ្លាច កុំគប្បីគ្របសង្កត់នូវអាត្មាអញឡើយ

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

ឧប្បន្នំ កយកេរំ អភិកុយ្យ វិហរេយ្យន្តិ
 សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាតារាជំ ។
 អាកង្វេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចតុន្នំ ឈានាជំ
 អភិចេតសិកាជំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាជំ ទិកាមលាភិ
 អស្សំ អភិច្ចលាភិ អកសិរលាភិតិ សីលេស្វេវស្ស...
 ព្រូហេតា សុញ្ញាតារាជំ ។ អាកង្វេយ្យ ចេ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អាសវាជំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ
 បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ សីលេស្វេវស្ស
 បរិបូរការី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថមនុយុត្តោ
 អនិរាគតជ្ឈរោ វិបស្សនាយ សមន្ទាតតោ ព្រូហេតា
 សុញ្ញាតារាជំ ។ សម្បន្នសីលា ភិក្ខុវេ វិហរេថ
 សម្បន្នចាតិមោក្ខា ចាតិមោក្ខសំវរសំវតា វិហរេថ
 អាចារតោចរសម្បជ្ជា អណ្តាមត្តេសុ រដ្ឋេសុ
 កយទស្សារី សមាទាយ សិក្ខុថ សិក្ខាបទេស្វតិ
 ឥតិ យន្តំ វត្តំ ឥទមេតំ បទិច្ច វត្តនិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វវគ្គ

អាត្មាអញ គប្បីគ្របសង្កត់នូវអារម្មណ៍ ដែលគួរខ្លាច ដែលកើតឡើង
 ហើយ ភិក្ខុនោះ គួរជាអ្នកបំពេញ ក្នុងសីល ... ជាអ្នកចម្រើននូវ
 សុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញ
 គប្បីបាន ដោយមិនបាច់ប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយមិន
 លំបាកនូវចតុត្ថជ្ឈានទាំងកិរិយានៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដែលអាស្រ័យ
 នូវចិត្ត ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ... ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
 ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានដល់នូវចេតោ-
 វិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈព្រោះអស់អាសវៈហើយ សម្រេច
 សម្រាន្តនៅ ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ប្រកបនូវការរម្ងាប់នូវ
 ចិត្តខាងក្នុង មានឈានមិនសាបសូន្យ ប្រកបដោយវិបស្សនាញាណ
 ជាអ្នកចម្រើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ពាក្យណាដែលតថាគតពោលហើយថា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរវិបូណ៌ ដោយសីល ដោយ
 បាតិមោក្ខ ចូរសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេច វិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ
 ឃើញភ័យ ក្នុងទោសមានប្រមាណតិច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទ
 ទាំងឡាយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៧២] ឯកំ សមយំ ភក្កា វេសាលិយំ
 វិហារតិ មហារនេ ក្កជាតារសាលាយំ សម្ពហុលេហិ
 អភិញ្ញាតេហិ អភិញ្ញាតេហិ ថេវេហិ សារកេហិ
 សទ្ធិំ អាយស្មតា ច ចាលេន^(១) អាយស្មតា ច
 ឧបចាលេន^(២) អាយស្មតា ច កក្កដេន^(៣) អាយ-
 ស្មតា ច កឡិម្ពេន^(៤) អាយស្មតា ច និកដេន
 អាយស្មតា ច កដិស្សហេន អញ្ញេហិ ច
 អភិញ្ញាតេហិ អភិញ្ញាតេហិ ថេវេហិ សារកេហិ
 សទ្ធិំ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា
 អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា សិច្ឆវី ភទ្រេហិ ភទ្រេហិ
 យានេហិ បរម្បរាយ^(៥) ឧទ្ទាសទ្ធា មហាសទ្ធា
 មហារនំ អន្លោកាហានិ ភក្ករនំ ទស្សនាយ ។
 អថខោ តេសំ អាយស្មន្តានំ ឯតទហោសិ

១ ឱ. ម. ចាលេន ។ ២ ឱ. ម. ឧបចាលេន ។ ៣ ម. កុក្កដេន ។
 ៤ ឱ. កឡិម្ពេន ។ ៥ ឱ. ចរុបុរាយ ។ ម. បរុបុរាយ ។ អដ្ឋកថាយំ បន
 បរម្បរាយាតិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៧២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងកូដាគារ-
 សាលា នាមហារ័ន ជិតក្រុងវេសាលីជាមួយនឹងសារីកជាថេរៈច្រើនរូប
 ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញគឺព្រះបាលៈ ដ៏មានអាយុ ១ ព្រះឧបបាលៈដ៏
 មានអាយុ ១ ព្រះកក្កដៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះកឡិម្ពៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះនិកដៈ
 ដ៏មានអាយុ ១ ព្រះកដិស្សហៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រមទាំងសារីកជាថេរៈ
 ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញឯទៀតផង ។ សម័យនោះឯង ពួកស្តេច
 លិច្ឆវិច្ឆេនអង្គ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញ ត្រាច់ទៅ ដោយយាន
 ដ៏ប្រសើរក្រៃលែងត ។ គ្នា មានសំឡេងអីងកងរំពង បរទៅកាន់ព្រៃ
 មហារ័ន ដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ត្រានោះឯង
 ព្រះថេរៈ ដ៏មានអាយុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នោះថា

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

ឥមេ ខោ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា
 សិច្ឆវី ភទ្រេហិ ភទ្រេហិ យានេហិ បរម្យរាយ
 ឧច្ចាសន្តា មហាសន្តា មហារំ អន្លោតាហន្តិ
 ភកវន្តំ ទស្សនាយ សទ្ធកណ្ណាកា ខោ
 បន ណាណ វុត្តា ភកវតា យន្ទន មយំ យេន
 កោសិទ្ធិសាលវនណាយោ តេនុបសន្តិមេយ្យាម តត្ថ
 មយំ អប្បសន្តា អប្បកិណ្ណា ជាសុ វិហារេយ្យាមាតិ
 អថខោ តេ អាយស្មន្តោ យេន កោសិទ្ធិសាល-
 វនណាយោ តេនុបសន្តិមីសុ តត្ថ តេ អាយស្មន្តោ
 អប្បសន្តា អប្បកិណ្ណា ជាសុ វិហារន្តិ ។ អថខោ
 ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ កហំ នុ ខោ
 ភិក្ខុវេ ចាលោ កហំ ឧបចាលោ កហំ កក្កដោ
 កហំ កឡិម្ពោ កហំ និកដោ កហំ កដិស្សហោ
 កហំ នុ ខោ តេ ភិក្ខុវេ ថេរា សាវកា
 តតាតិ ។ ឥធិ ភន្តេ តេសំ អាយស្មន្តានំ ឯតទហោសិ

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

ពួកស្តេចលិច្ឆវីមានប្រមាណច្រើនទាំងនេះ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញ
ត្រាច់ទៅដោយយានដ៏ប្រសើរក្រៃលែងតៗ គ្នា មានសំឡេងអីងកងរំពង
ចូលទៅកាន់ព្រៃមហារ័ន ដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឯព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ឈានមានសំឡេងជាបន្ទា បើដូច្នោះគួរតែយើង
ទាំងឡាយ ចូលទៅរកព្រៃគោសិង្គសាលវ័ន ហើយយើងទាំងឡាយគប្បី
មានសំឡេងតិច មានការនៅច្រឡូកច្រឡំគ្នាតិច ទើបនៅជាសុខក្នុងទី
នោះ បានជាព្រះថេរៈដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏ចូលទៅឯព្រៃគោសិង្គសា-
លវ័ន ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុទាំងនោះ មានសំឡេងតិច មានការច្រឡូក
ច្រឡំគ្នាតិច ហើយនៅជាសុខក្នុងទីនោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅ ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុបាលៈនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុឧបបាលៈនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុកក្កដៈ នៅក្នុងទី
ណា ភិក្ខុកឡិម្ពៈនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុនិកដៈ នៅក្នុងទីណា ភិក្ខុកដិស្សហៈ
នៅក្នុងទីណា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯសាវ័កជាថេរៈទាំងនោះនៅ
ចំទីណាដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
ក្នុងទីនេះព្រះថេរៈ ដ៏មានអាយុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នោះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥមេ ខោ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា
 សិច្ឆវី ភទ្រិហិ ភទ្រិហិ យានេហិ
 បរម្បរាយ ឧច្ចាសទ្ធា មហាសទ្ធា មហាវនំ អដ្ឋោ-
 តាហន្តិ ភកវន្តំ ទស្សនាយ សទ្ធកណ្ណាកា ខោ
 ណាណ វុត្តា ភកវតា យន្ទន មយំ យេន កោ-
 សិទ្ធិសាលវនទាយោ តេនុបសង្កមេយ្យាម តត្ថ
 មយំ អប្បសទ្ធា អប្បកិណ្ណា ជាសុ វិហារេយ្យាមាតិ
 អថខោ តេ ភន្តេ អាយស្មន្តោ យេន កោសិទ្ធិ-
 សាលវនទាយោ តេនុបសង្កមីសុ តត្ថ តេ
 អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ធា អប្បកិណ្ណា ជាសុ
 វិហារន្តិតិ ។ សាធុ សាធុ ភិក្ខុវេ យថា តេ
 មហាសាវកា សម្មាព្យាករមាណ ព្យាករេយ្យំ
 សទ្ធកណ្ណាកា ហិ ភិក្ខុវេ ណាណ វុត្តា មយា ។
 ទសយិមេ ភិក្ខុវេ កណ្ណាកា ។ កតមេ ទស ។
 បរិវេកាវាមស្ស សង្កណិកាវាមតា កណ្ណាកោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកស្តេចលិច្ឆវី មានប្រមាណច្រើននេះ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញ ត្រាច់ទៅដោយយានដ៏ប្រសើរក្រៃលែងត ។ គ្នា មានសំឡេងអីងកងរំពង ចូលទៅកាន់ព្រៃមហាវ័ន ដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គក៏ទ្រង់ សម្តែងថា ឈានមានសំឡេងជាបន្ទា បើដូច្នោះគួរតែយើងទាំងឡាយ ចូលទៅឯព្រៃគោសិវ័នសាលវ័ន យើងទាំងឡាយ គប្បីមានសំឡេងតិច មានការនៅច្រឡូកច្រឡំគ្នាតិច ទើបនៅជាសុខក្នុងទីនោះ បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចម្រើន ហេតុនោះ លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ចូលទៅឯព្រៃគោសិវ័ន- សាលវ័ន លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏មានសំឡេងតិច មានការនៅ ច្រឡូកច្រឡំគ្នាតិច ហើយនៅជាសុខក្នុងទីនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង- ឡាយ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ កាលមហាសាវ័កទាំងនោះព្យាករ ដោយប្រពៃ គប្បីព្យាករ តាមពិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះ តថាគត ពោលហើយថា ឈានមានសំឡេងជាបន្ទា ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ បន្ទាទាំងឡាយនេះ មាន ១០ យ៉ាង ។ បន្ទាទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសភាពជាអ្នកត្រេកអរ ក្នុងពួក គណៈ ជាបន្ទា របស់បុគ្គល ដែលមានសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ជាទីត្រេកអរ ១

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្គោ

អសុភនិមិត្តានុយោកំ អនុយុត្តស្ស សុភនិមិត្តានុយោកោ
 កណ្តាកោ ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តទ្វារស្ស វិស្វកទស្សនំ
 កណ្តាកោ ព្រហ្មចរិយស្ស មាតុក្កាមុបចារោ^(១)
 កណ្តាកោ បឋមស្ស ឈានស្ស សន្នោ កណ្តាកោ
 ទុតិយស្ស ឈានស្ស វិតក្កវិចារា កណ្តាកោ
 តតិយស្ស ឈានស្ស បីតិ កណ្តាកោ ចតុត្តស្ស
 ឈានស្ស អស្សាសប្បស្សាសា កណ្តាកោ សញ្ញា-
 វេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា សញ្ញា ច វេទនា ច
 កណ្តាកោ រាគោ កណ្តាកោ ទោសោ កណ្តាកោ
 មោហោ កណ្តាកោ ។ អកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ
 វិហារថ អកណ្តាកោ និកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ វិហារថ^(២)
 អកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ អរហន្តោ អកណ្តាកោ
 និកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ អរហន្តោតិ^(៣) ។

១ ឱ. មាតុគាមោបវិចារោ ។ ម. មាតុគាមុបវិចារោ ។ ២ ឱ. ម. និកណ្តាកោ
 ភិក្ខុវេ វិហារថ អកណ្តាកនិកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ វិហារថ ។ ៣ ឱ. ម. និកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ
 អរហន្តោ អកណ្តាកនិកណ្តាកោ ភិក្ខុវេ អរហន្តោតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

ការប្រកបរឿយ ។ នូវសុភវិនិច្ឆ័យ ជាបន្ទារបស់បុគ្គលដែលប្រកបរឿយ ។

នូវអសុភវិនិច្ឆ័យ ១ ការឃើញនូវសត្រូវគឺល្បែងផ្សេង ។ ជាបន្ទារបស់បុគ្គល

មានទ្វារគ្រប់គ្រងហើយ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ ការត្រាច់ទៅជិតមាតុ-
 គ្រាម ជាបន្ទារបស់ព្រហ្មចរិយៈ ១ សំឡេង ជាបន្ទារបស់បឋមជ្ឈាន ១

វិតក្កៈនិងវិចារៈជាបន្ទារបស់ទុតិយជ្ឈាន ១ បីតិ ជាបន្ទារបស់តតិយជ្ឈាន ១

អស្សាសប្បស្សាសៈ ជាបន្ទារបស់ចតុត្ថជ្ឈាន ១ សញ្ញានិងវេទនា ជាបន្ទា
 របស់សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ១ រាគៈ ជាបន្ទា ទោសៈ ជាបន្ទា
 មោហៈ ជាបន្ទា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរកុំមានធម៌
 ជាបន្ទាឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរកុំមានធម៌
 ជាបន្ទាឡើយ ចូរនាំធម៌ជាបន្ទាចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្ត
 ទាំងឡាយមិនមានធម៌ ជាបន្ទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្ត
 ទាំងឡាយ មិនមានធម៌ជាបន្ទាទេ បាននាំធម៌ ជាបន្ទាចេញហើយ ។

[៧៣] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ឥដ្ឋា កក្កា

មនាថា ទុល្លកា លោកស្មី ។ កតមេ ទស ។

កោកា ឥដ្ឋា កក្កា មនាថា ទុល្លកា លោកស្មី

វណ្ណោ ឥដ្ឋា កក្កោ មនាថា ទុល្លកោ លោកស្មី

អាហោក្យំ ឥដ្ឋំ កក្កំ មនាបំ ទុល្លកំ លោកស្មី សីលានិ^(១)

ឥដ្ឋានិ កក្កានិ មនាថានិ ទុល្លកានិ លោកស្មី

ព្រហ្មចរិយំ ឥដ្ឋំ កក្កំ មនាបំ ទុល្លកំ លោកស្មី

មិត្តា ឥដ្ឋា កក្កា មនាថា ទុល្លកា លោកស្មី

ពាហុសច្ចំ ឥដ្ឋំ កក្កំ មនាបំ ទុល្លកំ លោកស្មី

បញ្ញា ឥដ្ឋា កក្កា មនាថា ទុល្លកា លោកស្មី

ធម្មា^(២) ឥដ្ឋោ កក្កោ មនាថោ ទុល្លកោ លោកស្មី

សក្កា ឥដ្ឋា កក្កា មនាថា ទុល្លកា លោកស្មី ។

១ ម. សីលំ ... ។ ២ ឱ. ម. ធម្មា ... ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៧៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ជាទីប្រាថ្នា ជា
 ទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលបុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។
 ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺភោគៈជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ
 ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលបុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ពណ៌សម្បុរ
 ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុង
 លោក ១ សភាពមិនមានរោគ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត
 បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ សីល ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ
 ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ព្រហ្មចរិយៈ ជាទី
 ប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ មិត្ត
 ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១
 សភាពជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត
 បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ បញ្ញាជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទី
 គាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ធម៌ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ
 ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ឋានសួគ៌ជាទីប្រាថ្នា
 ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបាន ដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្ខវគ្គោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា ឥដ្ឋា កក្កា មនាថា
 ទុល្លកា លោកស្មី ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ កក្កានំ មនាថានំ ទុល្លកានំ
 លោកស្មី ទស ធម្មា បរិបន្តា^(១) ។ អាលស្សំ^(២)
 អនុដ្ឋានំ កោតានំ បរិបន្តោ អមណ្ឌាណា អវិភូសនា
 វណ្ណស្ស បរិបន្តោ អសប្បាយតិរិយា អាហេត្យស្ស
 បរិបន្តោ ចាបមិត្តតា សីលានំ បរិបន្តោ ឥន្ទ្រិយាសំ-
 រោ ព្រហ្មចរិយស្ស បរិបន្តោ វិសំវាទនា មិត្តានំ
 បរិបន្តោ អសជ្ឈាយតិរិយា ពាហុសច្ចស្ស បរិបន្តោ
 អស្សុស្សុសា អបរិបុត្តា បញ្ញាយ បរិបន្តោ អននុយោកោ
 អប្បច្ចវេក្ខុណា ធម្មានំ បរិបន្តោ មិច្ឆាបដិបត្តិ
 សក្កានំ បរិបន្តោ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ ទសន្នំ
 ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ កក្កានំ មនាថានំ ទុល្លកានំ
 លោកស្មី ឥមេ ទស ធម្មា បរិបន្តា ។

១ ម. គ បរិពន្ធា ។ ២ ម. អាលស្សំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ
 ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ ១០ យ៉ាង នាំឲ្យអន្តរាយដល់ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា
 ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។ គឺការ
 ខ្ជិលនិងការមិនប្រឹងប្រែង នាំឲ្យអន្តរាយដល់កោតៈ ១ ការមិនប្រដាប់
 មិនតាក់តែង នាំឲ្យអន្តរាយដល់ពណ៌សម្បុរ ១ ការធ្វើនូវសេចក្តីមិនសប្បាយ
 នាំឲ្យអន្តរាយដល់ភាពមិនមានរោគ ១ មិត្តលាមក នាំឲ្យអន្តរាយដល់
 សីល ១ ការមិនសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ នាំឲ្យអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយៈ ១ ការ
 ពោលពាក្យខុស នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់ពួកមិត្ត ១ ការធ្វើនូវសេចក្តីមិន
 ស្វាធាយ នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់ភាពចេះដឹងច្រើន ១ ការមិនប្រុង
 ស្តាប់ មិនសាកសួរ នាំឲ្យអន្តរាយដល់បញ្ញា ១ ការមិនប្រកបរឿយ ។
 ការមិនពិចារណា នាំឲ្យអន្តរាយដល់ធម៌ទាំងឡាយ ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិ
 ខុស នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់ឋានសួគ៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ទាំង ១០ នេះ នាំឲ្យអន្តរាយដល់ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា
 ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលបុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ
 កត្តានំ មនាចានំ ទុល្លកានំ លោកស្មី ទស ធម្មា
 អាហារា ។ អនាលស្សំ ឧដ្ឋានំ កោតានំ អាហារោ
 មណ្ឌាតា វិភូសនា វណ្ណស្ស អាហារោ សប្បាយតិរិយា
 អាហារោ អាហារោ កល្យាណមិត្តតា សីលានំ
 អាហារោ ឥន្ទ្រិយសំវោ ព្រហ្មចរិយស្ស អាហារោ
 អរិសំវាទនា មិត្តានំ អាហារោ សជ្ឈាយតិរិយា
 ពាហុសច្ចស្ស អាហារោ សុស្សសា បរិបុត្តា
 បញ្ញាយ អាហារោ អនុយោតោ បច្ចវេក្ខណា
 ធម្មានំ អាហារោ សម្មាបដិបត្តិ សក្កានំ អាហារោ ។
 ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ
 កត្តានំ មនាចានំ ទុល្លកានំ លោកស្មី ឥមេ
 ទស ធម្មា អាហារាតិ ។

[៧៤] ទសហិ ភិក្ខុវេ វឌ្ឍិហិ វឌ្ឍិមាដោ
 អរិយស្សវកោ អរិយាយ វឌ្ឍិយា វឌ្ឍិតិ
 សារាទាយី ច ហោតិ វារាទាយី កាយស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង ជាអាហារនៃធម៌ទាំង ១០ នេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។ គឺសេចក្តីមិនខ្ជិល សេចក្តីព្យាយាម ជាអាហាររបស់ភោគៈ ១ ការប្រដាប់ ការតាក់តែង ជាអាហារ របស់ពណ៌សម្បុរ ១ ការធ្វើនូវ សេចក្តីសប្បាយ ជាអាហារ របស់ភាពមិនមានរោគ ១ សភាពមិត្តល្អ ជាអាហារ របស់សីល ១ ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ជាអាហារ របស់ព្រហ្ម- ចរិយៈ ១ ការមិនពោលពាក្យខុស ជាអាហារ របស់មិត្តទាំងឡាយ ១ ការធ្វើនូវកិរិយាស្វាធារ ជាអាហារ របស់ភាពអ្នកចេះដឹងច្រើន ១ ការស្តាប់ ការសាកសួរ ជាអាហារ របស់បញ្ញា ១ ការប្រកបរឿយ ។ ការពិចារណា ជាអាហាររបស់ធម៌ទាំងឡាយ ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិល្អ ជាអា- ហាររបស់ឋានសួគ៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ជាអាហារ នៃធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទី គាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក កាលចម្រើនដោយសេចក្តីចម្រើន ១០ យ៉ាង រមែងចម្រើន ដោយសេចក្តីចម្រើនដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថាអ្នកកាន់យក នូវខ្លឹមរបស់កាយផង ជាអ្នកកាន់យកនូវវត្ថុ ដ៏ប្រសើររបស់កាយផង ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្ខុវគ្គោ

កតមេហិ ទសហិ ។ ខេត្តវត្ថុហិ វឌ្ឍតិ ធនធាញ្ញន
 វឌ្ឍតិ បុត្តនារហិ វឌ្ឍតិ ទាសកម្មករចោរិសេហិ
 វឌ្ឍតិ ចតុប្បទេហិ វឌ្ឍតិ សទ្ធាយ វឌ្ឍតិ សីលេន
 វឌ្ឍតិ សុតេន វឌ្ឍតិ ចារកេន វឌ្ឍតិ បញ្ញាយ វឌ្ឍតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ វឌ្ឍិហិ វឌ្ឍមាណោ
 អរិយស្សវកោ អរិយាយ វឌ្ឍិយា វឌ្ឍតិ សារាទាយិ
 ច ហោតិ វរាទាយិ កាយស្សាតិ ។

ធនេន	ធាញ្ញេន	ច	យោធិ	វឌ្ឍតិ
បុត្តេហិ	នារហិ	ចតុប្បទេហិ	ច	
ស	កោតវា	ហោតិ	យសស្សិ	បូជិតោ
ញាតិហិ	មិត្តេហិ	អថោមិ	រាជុភិ	។
សទ្ធាយ	សីលេន	ច	យោធិ	វឌ្ឍតិ
បញ្ញាយ	ចារកេន	សុតេន	ចូកយំ	

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

ការចម្រើនដោយសេចក្តីទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺចម្រើន ដោយ
 ស្រែចម្ការ ១ ចម្រើន ដោយទ្រព្យនិងស្រូវ ១ ចម្រើន ដោយកូននិង
 ប្រពន្ធ ១ ចម្រើន ដោយបុរសជាទាសៈនិងកម្មករ ១ ចម្រើន ដោយសត្វ
 មានជើង ៤ ទាំងឡាយ ១ ចម្រើន ដោយសទ្ធា ១ ចម្រើន ដោយសីល ១
 ចម្រើន ដោយសុតៈ ១ ចម្រើន ដោយចាតៈ ១ ចម្រើន ដោយបញ្ញា ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក កាលចម្រើន ដោយសេចក្តីចម្រើន
 ១០ យ៉ាងនេះឯង រមែងចម្រើន ដោយសេចក្តីចម្រើនដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថា
 អ្នកកាន់យកនូវខ្លឹមរបស់កាយផង ជាអ្នកកាន់យកនូវវត្ថុដ៏ប្រសើរ របស់
 កាយផង ។

បុគ្គលណាក្នុងលោកនេះ ចម្រើន ដោយទ្រព្យផង ដោយស្រូវ
 ផង ដោយកូនផង ដោយប្រពន្ធផង ដោយសត្វជើង ៤
 ផង បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មានកោតៈ មានយសដែល
 ពួកញាតិនិងមិត្ត ព្រមទាំងស្តេចបូជាហើយ ។ បុគ្គលណាក្នុង
 លោកនេះ ចម្រើនដោយសទ្ធាផង ដោយសីលផង ដោយ
 បញ្ញាផង ដោយចាតៈផង ដោយសុតៈទាំងពីរផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ តាទិសោ សប្បុរិសោ វិចក្ខុណោ

ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ឧភយេន វឌ្ឍតីតិ ។

[៧៥] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សាវត្ថិយំ

វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វណ្ណាសមយំ និវា-

សេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មិតសាលាយ

ឧទាសិកាយ និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ មិតសាលា

ឧទាសិកា យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ

ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ

និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋា ខោ មិតសាលា

ឧទាសិកា អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតទពោច កម័កថា

នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភក្កវតា ធម្មោ ទេសិតោ

អញ្ញោយ្យោ យត្រិ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី

ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលបែបនោះហៅថា សប្បុរស ជាអ្នកពិចារណាយើង

ច្បាស់ រមែងចម្រើនដោយហេតុទាំងពីរ ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះឯង ។

[៧៥] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ ស្ងៀកស្ងៀង ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ
 ហើយចូលទៅឯលំនៅ នៃមិត្តសាលាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយ
 ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ លំដាប់នោះ មិត្តសាលា-
 ឧបាសិកា ចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ
 ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមិត្តសា-
 លាឧបាសិកា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បានទូលសួរព្រះអានន្ទដ៏មាន
 អាយុថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែង
 ហើយនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួក គឺព្រហ្ម-
 ចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើៗ គ្នាក្នុងបរលោក ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរត្តោ

បិតា មេ ភន្តេ បុរាណោ ព្រហ្មចារី អហោសិ
 អារាចារី^(១) វិរតោ មេដុនា តាមធម្មា សោ
 កាលកតោ ភកវតា ព្យាកតោ សកទាតាមិ
 សត្តោ^(២) តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ ។ បិតុ
 បិយោ^(៣) មេ ភន្តេ ឥសិទត្តោ អព្រហ្មចារី អហោសិ
 សទារសន្តុដ្ឋោ សោបិ កាលកតោ ភកវតា
 ព្យាកតោ សកទាតាមិ សត្តោ តុសិតំ កាយំ
 ឧបបន្នោតិ ។ កចំកថា នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ
 ភកវតា ធម្មា នេសិតោ អញ្ញោយ្យោ យត្រិ ហិ
 នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧកោ សម-
 សមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយន្តិ ។ ឯវមេវ
 ខោ បនេតំ ភកិទិ ភកវតា ព្យាកតន្តិ ។ អថខោ
 អាយស្មា អានន្នោ មិតសាលាយ ឧទាសិកាយ
 និវេសនេ បិណ្ណាចាតំ កហេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

១ ម. ហោតិ អនាចារី ។ ២ ម. សកទាតាមិបត្តោ ។ ៣ ឱ. បេត្តា បិយោ
 ម. បិតាមហោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បិតារបស់ខ្ញុំឈ្មោះបុរាណៈជាព្រហ្មចារី ជាអ្នក
 ប្រព្រឹត្តត្រាយវៀរចាកមេប៉ុនជាធម៌របស់អ្នកស្រុក លុះគាត់ធ្វើមរណកាល
 ទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើត
 ក្នុងពពួកទេវតាក្នុងជាន់តុសិត ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ឥសិទ្ធក្នុង
 ជាទីស្រឡាញ់របស់បិតានៃខ្ញុំ មិនមែនជាព្រហ្មចារី នៅត្រេកអរដោយ
 ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន លុះធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករ
 ថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពពួកទេវតា ជាន់តុសិតដែរ ។
 បពិត្រព្រះអានន្តដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ហើយនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួកគឺព្រហ្មចារី-
 បុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើ ។ គ្នា ក្នុងបរលោក ។
 ម្នាលនាង ដំណើរនេះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ យ៉ាងនេះឯង ។
 លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ត ដ៏មានអាយុ ទទួលចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ក្នុងលំនៅ
 នៃមិត្តសាលាឧបាសិការួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បច្ឆាកត្តំ បិណ្ឌា-
 ចាតប្បដិក្កន្តោ យេន ភកវា តេនុបសង្កម្មិ
 ឧបសង្កម្មិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ
 ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា
 បត្តចីរវមាទាយ យេន មិតសាលាយ ឧទាសិកាយ
 និវេសនំ តេនុបសង្កម្មិ ឧបសង្កម្មិត្វា បញ្ញត្តេ
 អាសនេ និសីទី ។ អថខោ ភន្តេ មិតសាលា
 ឧទាសិកា យេធាហំ តេនុបសង្កម្មិ ឧបសង្កម្មិត្វា
 មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសិទ្ធោ ខោ ភន្តេ មិតសាលា ឧទាសិកា មំ
 ឯតទវោច កចំកថា ធាមាយំ ភន្តេ អានន្ត
 ភកវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញោយ្យោ យត្រិ ហិ
 ធាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ
 សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ក៏កាលដែលព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាង
ក្រោយភត្តហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។
លុះព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូល
ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គ
ស្ងៀកស្ងៀម ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណាសម័យ ចូលទៅឯលំនៅ
នៃមិត្តសាលាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយ អង្គុយលើអាសនៈ
ដែលគេក្រាលទុក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ មិត្តសា-
លាឧបាសិកា ចូលទៅរកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំ
ខ្ញុំព្រះអង្គ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះ
មិត្តសាលាឧបាសិកា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងខ្ញុំព្រះ
អង្គថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករ
ហើយនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួក គឺព្រហ្មចារី-
បុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើ ។ គ្នា ក្នុងបរលោក ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរត្តោ

បិតា មេ ភន្តេ បុរាណោ ព្រហ្មចារី អហោសិ
 អារាចារី វិរតោ មេដុនា តាមធម្មា សោ កាល-
 កតោ ភកវតា ព្យាកតោ សកទាតាមី សត្តោ តុសិតំ
 កាយំ ឧបបន្នោតិ ។ បិតុ បិយោ មេ ភន្តេ
 ឥសិទត្តោ អព្រហ្មចារី អហោសិ សទារសន្តុដ្ឋោ
 សោបិ កាលកតោ ភកវតា ព្យាកតោ សកទា-
 តាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ ។
 កម៌កថា នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភកវតា ធម្មោ
 ទេសិតោ អញ្ញោយ្យោ យត្រិ ហិ នាម ព្រហ្មចារី
 ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ
 អភិសម្បរាយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អហំ ភន្តេ មិតសាលំ
 ឧទាសិកំ ឯតទរោចំ ឯវមេវ ខោ^(១) បនេតំ ភតិទិ
 ភកវតា ព្យាកតន្តិ ។ កា ចានន្ទ មិតសាលា
 ឧទាសិកា ពាលា អព្យត្តា អន្ទកា អន្ទកប្បញ្ញា^(២)

១ ឱ. ម. ឯវំ ខោ ។ ២ ឱ. អម្ពកា អម្ពកបញ្ញា ។ ម. អម្ពកា អម្ពកបញ្ញា ។
 អដ្ឋកថាយំ អម្ពកា អម្ពកសញ្ញាតិ ទិស្សតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បិតាខ្ញុំឈ្មោះបុរាណៈជាព្រហ្មចារី ជាអ្នក
 ប្រព្រឹត្តទ្វាយ រៀរចាកមេបុរ ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក លុះគាត់ធ្វើ
 មរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករ ថាជាសកទាគាមិសត្វ
 បានទៅកើត ក្នុងពួកទេវតាជាន់តុសិត ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ ដ៏ចម្រើន
 ឥសិទ្ធត្ថ ជាទីស្រឡាញ់នៃបិតារបស់ខ្ញុំ មិនមែនជាព្រហ្មចារីនៅត្រេកអរ
 ដោយប្រពន្ធរបស់ខ្លួន លុះគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 ព្យាករថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតាជាន់តុសិតដែរ ។
 បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ
 នេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួកគឺព្រហ្មចារីបុគ្គល ១
 អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើ ។ គ្នា ក្នុងបរលោក ។ បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន កាលមិត្តសាលាឧបាសិកា និយាយយ៉ាងនេះរួចហើយ ខ្ញុំព្រះ
 អង្គក៏បាននិយាយនឹងមិត្តសាលាឧបាសិកាដូច្នោះថា ម្ចាស់នាង ដំណើរ
 នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករយ៉ាងហ្នឹងឯង ។ ម្ចាស់អានន្ទ មិត្តសាលា-
 ឧបាសិកាជាអ្វី ជាស្រ្តីពាល មិនឈ្លាសវៃ ជាស្រ្តី ងងឹត មានបញ្ញា ងងឹត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កេ ច បុរិសបុគ្គលា បរោបរិយញ្ញាណោ^(១) ។
 ទសយិមេ អាណន្ទ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមាណា
 លោកស្មី ។ កតមេ ទស ។ ឥធាណន្ទ ឯកច្ចោ
 បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តព្វា ចេតោវិមុត្តិ
 បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បជាតាតិ យត្ថស្ស តំ
 ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ
 អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ
 ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធិ ហោតិ សាមាយិកម្បិ^(២) វិមុត្តិ
 ន លភតិ សោ កាយស្ស ភេតា បរម្មរណា
 ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានតាមិយេវ
 ហោតិ នោ វិសេសតាមិ ។ ឥធិ បធាណន្ទ
 ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តព្វា ចេតោ-
 វិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ បជាតាតិ យត្ថស្ស តំ
 ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ
 កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ

១ ឱ. ម. បុរិសបុគ្គលបរោបរិយេ ញ្ញាណោ ។ ២ ឱ. ម. សាមាយិកំបិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មួយទៀត បុរសបុគ្គលណា (មានវិស័យមិនទើសទាល់) ក្នុងបរោបរិយ-
 ញាណ (បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវតន្ត្រិយក្លានិងទន់របស់បុគ្គលដទៃ) ។
 ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល ១០ ពួកនេះ រមែងមានប្រាកដក្នុងលោក ។ បុគ្គល
 ទាំង ១០ ពួក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោក
 នេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញា-
 វិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យភាពទ្រុស្តសីលនោះ រលត់ទៅដោយ
 មិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើដោយការស្តាប់ផង មិនបាន
 ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវ
 វិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្ត ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុង
 លោកនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីលតែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញា-
 វិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យភាពទ្រុស្តសីលនោះ រលត់ទៅដោយមិន
 មានសេសសល់បុគ្គលនោះ ធ្វើដោយការស្តាប់ផង ការចេះដឹងច្រើនផង

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិ
 លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ
 បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសតាមីយេវ ហោតិ នោ
 ហានតាមី ។ តត្រានន្ទ បមាណិកា បមិនន្តិ
 ឥមស្សាបិ តេ វ ធម្មា អបរស្សាបិ តេ វ ធម្មា កស្មា
 នេសំ ឯកោ ហីនោ ឯកោ បណ្ឌិតោតិ ។
 តញ្ញិ តេសំ អានន្ទ ហោតិ ទីយរត្តំ អហិតាយ
 ទុក្ខាយ ។ តត្រានន្ទ យាយំ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ
 ហោតិ តញ្ញ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ
 បជាណតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ
 និរុដ្ឋតិ តស្ស សរណេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុ-
 សច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ
 សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិ លភតិ ។ អយំ អានន្ទ
 បុគ្គលោ អមុនា បុរិមេន បុគ្គលេន អភិក្កន្តតរោ
 ច បណ្ឌិតតរោ ច ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គល
 នោះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 គុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។
 ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គលនោះ អាចត្រិះរិះថា
 នោះជាធម៌ របស់បុគ្គលនេះ នោះជាធម៌ របស់បុគ្គលដទៃ បណ្តាបុគ្គល
 ទាំងនោះ ហេតុអ្វីបានជាបុគ្គលម្នាក់ថោកទាប បុគ្គលម្នាក់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។
 ម្នាលអានន្ទ ព្រោះកិរិយាធ្វើនូវប្រមាណនោះ របស់បុគ្គល ទាំងនោះ
 តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលជា
 យូរអង្វែង ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ បុគ្គលណាទ្រុស្តសីល
 តែងដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ជាហេតុនាំឲ្យ
 ភាពទ្រុស្តសីលនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនសេសសល់ បុគ្គលនោះ ធ្វើការ
 ដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង
 បាននូវវិមុត្តិប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលនេះប្រសើរផង
 ឧត្តមផង ជាងបុគ្គលមុនឯណោះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥមញ្ញំ អានន្ទំ បុគ្គលំ ធម្មសោតោ និព្វហតិ
 តទនន្ទរំ កោ ជានេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតេន ។
 តស្មាតិហានន្ទំ មា បុគ្គលេសុ បមាណិកា អហុវត្ថ
 មា បុគ្គលេសុ បមាណំ កណ្ហិត្ថ ។ ខញ្ញតិ ហានន្ទំ
 បុគ្គលោ បុគ្គលេសុ បមាណំ កណ្ហាន្តោ អហាញានន្ទំ
 បុគ្គលេសុ បមាណំ កណ្ហាយ្យំ យោ វា បនស្ស
 មាទិសោ ។ ឥធិ បនានន្ទំ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ
 សីលវា ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស តំ សីលំ អបរិ-
 សេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ
 ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ
 ហោតិ សាមាយិកម្មិ វិមុត្តិ ន លភតិ សោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ
 វិសេសាយ ហានកាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសកាមី ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ព្រោះក្រសែធម៌គឺវិបស្សនាញាណ រមែងដឹកនាំបុគ្គល
 នេះ (ឲ្យដល់នូវអរិយភូមិ) អ្នកណាក្រៅពីតថាគតនឹងគប្បីដឹង ហេតុ
 នោះបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងលោកនេះ អ្នកទាំង-
 ឡាយ ជាអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ កុំមានឡើយ កុំ
 កាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល
 ក្នុងលោកនេះ កាលកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ ឈ្មោះថា
 ដឹករំលើងនូវគុណ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលណាដែលប្រហែលនឹង
 តថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។
 ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសីល តែមិនដឹងច្បាស់
 តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យសីលនោះ
 រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើដោយការ
 ស្តាប់ផង មិនបានធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្លុះ ដោយ
 ទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ
 បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី
 សាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

ឥនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សីលវា
 ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ
 បដាណតិ យត្ថស្ស តំ សីលំ អបរិសេសំ និរុដ្ឋតិ
 តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ
 កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ សាមា-
 យិកម្មិ វិមុត្តិ លភតិ សោ កាយស្ស ភេនា
 បរម្មរណា វិសេសាយ បវេតិ នោ ហានាយ វិសេ-
 សតាមីយេវ ហោតិ នោ ហានតាមី ។ តត្រានន្ទ
 ។ បេ ។ អហព្វានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាលំ
 តណ្ហោយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ ឥធន
 បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ តិព្វរកោ ហោតិ
 តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បដាណតិ
 យត្ថស្ស សោ រកោ អបរិសេសោ និរុដ្ឋតិ
 តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ
 អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ
 សាមាយិកម្មិ វិមុត្តិ ន លភតិ

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវត្ត

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសីល ទាំងដឹងច្បាស់
តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុ នាំឲ្យសីល
នោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះ ធ្វើដោយ
ការស្តាប់ផង ធ្វើដោយភាវៈចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះ ដោយ
ទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ
បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
គុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។
ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គល
ដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ
បាន ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានរាគៈក្លៀវក្លា
ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជា
ហេតុនាំឲ្យរាគៈនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិន
បានធ្វើ ដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើ ដោយភាវៈចេះដឹងច្រើនផង មិន
បានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបានវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ កាយស្ស ភេតា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ
 នោ វិសេសាយ ហានតាមីយេវ ហោតិ នោ
 វិសេសតាមី ។ ឥធិ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ តិព្វរកោ
 ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ បដានាតិ
 យត្ថស្ស សោ រកោ អបរិសេសោ និរុដ្ឋតិ តស្ស
 សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ
 ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធិ ហោតិ សាមាយិកម្មិ
 វិមុត្តិ លភតិ សោ កាយស្ស ភេតា បរម្មរណា
 វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសតាមីយេវ
 ហោតិ នោ ហានតាមី ។ តត្រានន្ទ ។ បេ ។
 អហញ្ញានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាលំ តណ្ហោយ្យំ យោ
 វា បនស្ស មាទិសោ ។ ឥធិ បនានន្ទ ឯកច្ចោ
 បុគ្គលោ កោធនោ ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ
 បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បដានាតិ យត្ថស្ស
 សោ កោនោ អបរិសេសោ និរុដ្ឋតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
សេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស
ឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានរាគៈក្លៀវក្លា
តែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំ
ឲ្យរាគៈនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះធ្វើដោយ
ការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាន
នូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាង
កាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
សេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសតែម្យ៉ាង
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរ
នោះ ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលណា ដែលប្រហែលនឹង
តថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។
ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធ
ទាំងមិនដឹងច្បាស់ តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជា
ហេតុនាំឲ្យសេចក្តីក្រោធនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ
 អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធិំ ហោតិ
 សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិំ ន លភតិ សោ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ
 ហានកាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសកាមី ។ ឥធិ
 បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ កោដនោ ហោតិ
 តព្វា ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ យថាក្ខតំ បដានាតិ
 យត្ថស្ស សោ កោដោ អបវិសេសោ ជិវុជ្ឈតិ
 តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ
 កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធិំ ហោតិ
 សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិំ លភតិ សោ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ
 វិសេសកាមីយេវ ហោតិ នោ ហានកាមី ។
 តត្រានន្ទ ។ បេ ។ អហព្វានន្ទ បុគ្គលេសុ
 បមាណំ កណ្តោយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើ ដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើ ដោយការចេះ
 ដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្នូ ដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្ត
 ទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រ-
 ព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ
 ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 គុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមាន
 សេចក្តីក្រោធ តែដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតនាវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ
 ដែលជាហេតុនាំឲ្យសេចក្តីក្រោធនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់
 បុគ្គលនោះធ្វើ ដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្នូ
 ដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ
 បែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រ-
 ព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស
 តែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ
 ក្នុងដំណើរនោះ ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលណា ដែលប្រហែល
 នឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ បដានន្ទ ឯកកថោ បុគ្គលោ ឧទ្ធតោ ហោតិ
 តព្វា ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បដាណតិ
 យត្ថស្ស តំ ឧទ្ធច្ចំ អបរិសេសំ និរុដ្ឋតិ តស្ស
 សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ
 ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ សាមាយិកម្មិ
 វិមុត្តិ ន លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា
 បម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ
 ហានកាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសកាមី ។ ឥធិ
 បដានន្ទ ឯកកថោ បុគ្គលោ ឧទ្ធតោ ហោតិ តព្វា
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ បដាណតិ
 យត្ថស្ស តំ ឧទ្ធច្ចំ អបរិសេសំ និរុដ្ឋតិ តស្ស
 សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ
 ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ សាមាយិកម្មិ
 វិមុត្តិ លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា
 បម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ
 វិសេសកាមីយេវ ហោតិ នោ ហានកាមី ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយ ទាំងមិន
ដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យ
សេចក្តីរវើរវាយនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះ
មិនបានធ្វើ ដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើ ដោយការចេះដឹងច្រើនផង
មិនបានចាក់ធ្លុះ ដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាម
កាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ
ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះជាអ្នក
មានចិត្តរវើរវាយ តែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ
ដែលជាហេតុនាំឲ្យចិត្តរវើរវាយនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់
បុគ្គលនោះ ធ្វើដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់
ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គល
នោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
គុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

តត្រានន្ទ បមាណិកា បមិនន្តិ ឥមស្សាបិ តេ វ
 ធម្មា អបរស្សាបិ តេ វ ធម្មា កស្មា នេសំ
 ឯកោ ហីនោ ឯកោ បណីតោតិ ។ តញ្ញិ តេសំ
 អានន្ទ ហោតិ ធីយរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយ ។
 តត្រានន្ទ យាយំ បុគ្គលោ ឧទ្ធពោ ហោតិ តព្វ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ បជាធាតិ យត្ថស្ស
 តំ ឧទ្ធច្ចំ អបរិសេសំ ជិវុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ
 កតំ ហោតិ ពាហុសច្នេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិ-
 យាបិ សុប្បជិវិទ្ធិំ ហោតិ សាមាយិកម្មិ វិមុត្តិ
 លភតិ ។ អយំ អានន្ទ បុគ្គលោ អមុនា បុរិមេន
 បុគ្គលេន អភិក្កន្តតោ ច បណីតតោ ច ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ ឥមញ្ញិ អានន្ទ បុគ្គលំ ធម្មសោតោ
 និព្វហតិ តទនន្តរំ កោ ជានេយ្យ អញ្ញត្រ
 តថាគតេន ។ តស្មាតិហានន្ទ មា បុគ្គលេសុ បមា-
 ណិកា អហុវត្ថ មា បុគ្គលេសុ បមាណំ កណ្ហិត្ថ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលនោះ រមែងត្រិះរិះ
 ថា នោះជាធម៌របស់បុគ្គលនេះ នោះជាធម៌របស់បុគ្គលដទៃ បណ្តាបុគ្គល
 ទាំងនោះ ហេតុអ្វីបានជាបុគ្គលម្នាក់ថោកទាប បុគ្គលម្នាក់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។
 ម្នាលអានន្ទ ព្រោះកិរិយាធ្វើនូវប្រមាណនោះ របស់បុគ្គលទាំងនោះ តែង
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ អស់កាល
 ជាយូរអង្វែង ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ បុគ្គលណាជាអ្នក
 មានចិត្តរវើរវាយ តែងដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ
 ដែលជាហេតុនាំឲ្យចិត្តរវើរវាយនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់
 បុគ្គលនោះធ្វើដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះ
 ដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង ។ ម្នាលអានន្ទ
 បុគ្គលនេះ ប្រសើរផង ឧត្តមផង ជាងបុគ្គលមុនឯណោះ ។ ដំណើរ
 នោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាក្រសែធម៌ រមែងដឹកនាំបុគ្គល
 នោះ (ឲ្យដល់នូវអរិយក្ខម) អ្នកណាក្រៅពីព្រះតថាគត នឹងគប្បី
 ដឹងហេតុនោះបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងលោកនេះ
 អ្នកទាំងឡាយជាអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ កុំ
 មានឡើយ កុំកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ខញ្ញតិ ហានន្ទ បុគ្គលោ បុគ្គលេសុ បមាណំ
 កណ្ណោន្តោ អហញ្ញានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ
 កណ្ណោយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ កា
 ចានន្ទ មិតសាលា ឧទាសិកា ពាលា អព្យត្តា
 អន្ទកា អន្ទកប្បញ្ញា កេ ច បុរិសបុគ្គលា បរោ-
 បរិយញ្ញាលោ ។ ឥមេ ខោ អានន្ទ ទស បុគ្គលា
 សន្តោ សំវិជ្ជមាតា លោកស្មី ។ យថារូបេន
 អានន្ទ សីលេន បុរាណោ សមដ្ឋាកតោ អហោសិ
 តថារូបេន សីលេន ឥសិទត្តោ សមដ្ឋាកតោ
 អភវិស្ស ។ នយិធិ បុរាណោ ឥសិទត្តស្ស
 កតិបិ^(១) អញ្ញស្ស យថារូបាយ អានន្ទ បញ្ញាយ
 ឥសិទត្តោ សមដ្ឋាកតោ អហោសិ តថារូបាយ
 បញ្ញាយ បុរាណោ សមដ្ឋាកតោ អភវិស្ស ។
 នយិធិ ឥសិទត្តោ បុរាណស្ស កតិបិ អញ្ញស្ស ។
 ឥតិ ខោ អានន្ទ ឥមេ បុគ្គលា ឧភោ
 ឯកង្គហីនាតិ ។

១ ឱ. គតិម្បិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ កាលកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គល
 ទាំងឡាយ ឈ្មោះថាជីករំលើងនូវគុណ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គល
 ណាដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គល
 ទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលអានន្ទ មិត្តសាលាឧបាសិកា ជាអ្វី ជាស្រ្តី
 ពាល មិនឈ្នាសវៃ ជាស្រ្តី ងងឹត មានបញ្ញា ងងឹត មួយទៀត
 បុរសបុគ្គលណា (មានវិស័យមិនទើសទាល់) ក្នុងបរោបរិយញ្ញាណ (បញ្ញាជា
 គ្រឿងដឹងនូវតន្ត្រីយក្ខានិងទន់របស់បុគ្គលដទៃ) ។ ម្នាលអានន្ទ
 បុគ្គល ១០ ពួកនេះឯង រមែងមានប្រាកដក្នុងលោក ។ ម្នាលអានន្ទ
 ឧបាសកឈ្មោះបុរាណៈ ប្រកបដោយសីលមានសភាពយ៉ាងណា ឥសិ-
 ទត្ត ក៏ប្រកបដោយសីលមានសភាពយ៉ាងនោះដែរ ។ បុរាណ-
 ឧបាសក ក្នុងលោកនេះមានគតិ មិនប្លែកអំពីឥសិទត្តទេ ម្នាលអានន្ទ
 ឥសិទត្ត ប្រកបដោយបញ្ញាមានសភាពយ៉ាងណា បុរាណឧបាសកប្រកប
 ដោយបញ្ញាមានសភាពយ៉ាងនោះដែរ ។ ឥសិទត្តឧបាសកក្នុងលោក
 នេះ មានគតិ មិនប្លែកអំពីបុរាណឧបាសកទេ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល
 ទាំងពីរនេះ ថោកទាបដោយគុណធម៌មួយ ។ ម្នាក់ ។

[៧៦] តយោមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា លោកេ ន
សំវិជ្ជេយ្យំ ន តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជេយ្យ អរហំ
សម្មាសម្ពុទ្ធា ន តថាគតប្បវេទិតោ ធម្មវិនយោ
លោកេ ដីមេយ្យ ។ កតមេ តយោ ។ ជាតិ
ច ជរា ច មរណញ្ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
តយោ ធម្មា លោកេ ន សំវិជ្ជេយ្យំ ន តថាគតោ
លោកេ ឧប្បជ្ជេយ្យ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ន
តថាគតប្បវេទិតោ ធម្មវិនយោ លោកេ ដីមេយ្យ ។
យស្មា ច ខោ ភិក្ខុវេ ឥមេ តយោ ធម្មា
លោកេ សំវិជ្ជន្តិ តស្មា តថាគតោ លោកេ
ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា តស្មា តថាគតប្ប-
វេទិតោ ធម្មវិនយោ លោកេ ទិប្បតិ ។ តយោ^(១)
ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ជាតី បហាតុំ
ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។
រាគំ អប្បហាយ នោសំ អប្បហាយ មោហំ អប្ប-
ហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ

១ ឱ. តយោមេ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

[៧៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ប្រសិនបើ) ធម៌ទាំងនោះ មិន
មានក្នុងលោកទេ ព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ក៏មិនគប្បីកើតឡើង
ក្នុងលោកឡើយ ទាំងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសម្តែងហើយ ក៏មិនភ្លឺ
ច្បាស់ក្នុងលោកដែរ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺជាតិ ១ ជរា ១
មរណៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ប្រសិនបើ) ធម៌ទាំង ៣ នេះ
មិនមានក្នុងលោកទេ ព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធក៏មិនគប្បីកើតឡើង
ក្នុងលោក ទាំងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសម្តែងហើយ ក៏មិនភ្លឺច្បាស់
ក្នុងលោកនេះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៣ នេះ រមែង
មានក្នុងលោក ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបព្រះតថាគត
អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ កើតឡើងក្នុងលោក ព្រោះហេតុនោះ ទើបធម្ម-
វិន័យ ដែលព្រះតថាគតសម្តែងហើយ ភ្លឺច្បាស់ក្នុងលោកដែរ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះ
បង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។
គឺមិនលះបង់រាគៈ ១ មិនលះបង់ទោសៈ ១ មិនលះបង់មោហៈ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះចេញហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អភព្វោ ជាតី បហាតុំ ជវំ បហាតុំ
មរណំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្ប-
ហាយ អភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ
មោហំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ
អប្បហាយ វិចិត្តិច្ឆំ អប្បហាយ សីលព្វតបរាមាសំ
អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ
អប្បហាយ អភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ
មោហំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ
អភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋិ បហាតុំ វិចិត្តិច្ឆំ បហាតុំ
សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។
អយោនិសោ មនសិការំ អប្បហាយ កុម្មត្តសេវនំ
អប្បហាយ ចេតសោ លីនត្តំ អប្បហាយ ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ
អភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋិ បហាតុំ វិចិត្តិច្ឆំ
បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

មិនគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបានទេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ មិនគួរ
លះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣
តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ ១ មិនលះបង់វិចិកិច្ចា ១ មិន
លះបង់សីលពូតបរាមាសៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិន
លះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ
លះបង់មោហៈបានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌
ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ចា លះបង់
សីលពូតបរាមាសៈបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់
នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយមិនមែនឧបាយ ១ មិនលះបង់នូវកិរិយាសេពគប់
នូវផ្លូវខុស ១ មិនលះបង់នូវភាពរូញរាវនៃចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះចេញហើយ មិនគួរលះបង់
សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ចា លះបង់សីលពូតបរាមាសៈបានទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អយោ-
 និសោ មនសិការំ បហាតុំ កុម្មត្តសេវនំ បហាតុំ
 ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។
 មុដ្ឋសច្ចំ អប្បហាយ អសម្បជញ្ញំ អប្បហាយ
 ចេតសោ វិក្ខេបំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អយោនិសោ
 មនសិការំ បហាតុំ កុម្មត្តសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ
 លីនត្តំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្ប-
 ហាយ អភព្វោ មុដ្ឋសច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ
 បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។ កតមេ
 តយោ ។ អរិយានំ អនស្សនកម្យតំ អប្បហាយ
 អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ អប្បហាយ ឧចារម្ពចិត្តតំ
 អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ
 អប្បហាយ អភព្វោ មុដ្ឋសច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ
 បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ
មិនគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវកិរិយា
សេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវភាពរូញរាវនៃចិត្តបានទេ ។ ធម៌
ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់ការភ្លេចស្មារតី ១ មិនលះ
បង់សេចក្តីមិនដឹងខ្លួន ១ មិនលះបង់សេចក្តីរើរវាយនៃចិត្ត ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ
មិនគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវ
កិរិយាសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវភាពរូញរាវនៃចិត្តបានទេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះ
បង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តី
រើរវាយនៃចិត្តបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវ
ភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ១ មិនលះ
បង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ ១ មិនលះបង់
នូវភាពនៃចិត្តប្រកាន់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបាន
លះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់
នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរើរវាយ នៃចិត្តបានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរិយានំ
 អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ
 បហាតុំ ឧចារម្ពចិត្តតំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។
 ឧទ្ធច្ចំ អប្បហាយ អសំវរំ អប្បហាយ ទុស្សីល្យំ
 អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ
 អប្បហាយ អភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ
 បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧចារ-
 ម្ពចិត្តតំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្ប-
 ហាយ អភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ
 ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អស្សន្ធិយំ
 អប្បហាយ អវទញ្ញតំ អប្បហាយ កោសដ្ឋិ
 អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ
 អប្បហាយ អភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ
 អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ
មិនគួរលះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំង-
ឡាយ លះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌
លះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់បានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។
គឺមិនលះបង់នូវសេចក្តីរើរវាយ ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម ១ មិន
លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិន
បានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា
ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា
ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ទាំងឡាយ លះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់
បានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង
៣ ហើយ មិនគួរលះបង់នូវចិត្តរើរវាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម
លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺ
មិនលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា ១ មិនលះបង់នូវភាពមិនដឹងនូវពាក្យ
ពោល ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
កាលមិនបានលះបង់ធម៌ ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តីរើ-
រវាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបានទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

តយោ កិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ
 អស្សន្ទិយំ បហាតុំ អវទញ្ញាតំ បហាតុំ កោសជ្ជិ
 បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អនាទរិយំ
 អប្បហាយ ទោវចស្សតំ អប្បហាយ ចាបមិត្តតំ
 អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ កិក្ខុវេ តយោ
 ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អស្សន្ទិយំ
 បហាតុំ អវទញ្ញាតំ បហាតុំ កោសជ្ជិ បហាតុំ ។
 តយោ កិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អនាទរិយំ
 បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ ចាបមិត្តតំ បហាតុំ ។
 កតមេ តយោ ។ អហិរិកំ អប្បហាយ អនោត្តប្បំ
 អប្បហាយ បមាទំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ កិក្ខុវេ
 តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អនាទរិយំ
 បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ ចាបមិត្តតំ បហាតុំ ។
 អហិរិកោយំ កិក្ខុវេ អនោត្តប្បិ បមត្តោ ហោតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វរគុ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ
មិនគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹងពាក្យពោល
លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិន
លះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ ១ មិនលះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ ១
មិនលះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្រ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាល
មិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពមិនមាន
សទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹងពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបានទេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរ
លះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់ភាព
នៃបាបមិត្របានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់នូវសេចក្តី
មិនអៀនខ្មាសនឹងអំពើទុច្ចរិត ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយនឹងអំពើ
ទុច្ចរិត ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តី
មិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្រ
បានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះជាអ្នកមិនមានសេចក្តីអៀន
ខ្មាស មិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយនឹងអំពើទុច្ចរិត ជាអ្នកប្រមាទ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ បមត្តោ សមាណោ អភព្វោ អនាទិយំ បហាតុំ
 ទោវចស្សតំ បហាតុំ ចាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ
 ចាបមិត្តោ សមាណោ អភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ
 អវទញ្ញតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ សោ
 កុសីតោ សមាណោ អភព្វោ ឧទ្ធចំ បហាតុំ
 អសំវំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ សោ ទុស្សីលោ
 សមាណោ អភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ
 បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ
 ឧទារម្ហចិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ ឧទារម្ហចិត្តោ
 សមាណោ អភព្វោ មុដ្ឋសច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ
 បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខិត្តចិត្តតំ^(១) បហាតុំ ។
 សោ វិក្ខិត្តចិត្តោ សមាណោ អភព្វោ អយោនិសោ
 មនសិការំ បហាតុំ កុម្មត្តសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ
 លីនត្តំ បហាតុំ ។ សោ លីនចិត្តោ សមាណោ
 អភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋិ បហាតុំ វិចិកិច្ចំ បហាតុំ

១ ឱ. វិក្ខេបំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

កាលបើបុគ្គលនោះ ជាអ្នកប្រមាទហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តី
មិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្រ
បានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានបាបមិត្រហើយ មិនគួរលះបង់នូវ
ភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹងពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តី
ខ្ជិលបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានសេចក្តីខ្ជិលហើយ មិនគួរ
លះបង់នូវសេចក្តីរើរវាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាព
ទ្រុស្តសីលបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីល
ហើយ មិនគួរលះបង់ភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញព្រះអរិយៈ
ទាំងឡាយ លះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយ-
ធម៌ លះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់បានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ
មានភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់ហើយ មិនគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះ
បង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវចិត្តរើរវាយបានទេ ។ កាលបើ
បុគ្គលនោះ មានចិត្តរើរវាយហើយ មិនគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុង
ចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវកិរិយាសេពគប់នូវផ្លូវខុស
លះបង់នូវសេចក្តីរញ្ជាញនៃចិត្តបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មាន
ចិត្តរញ្ជាញ មិនគួរលះបង់នូវសក្តាយទិដ្ឋិ លះបង់នូវវិចិត្រិច្ឆា

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្ខវគ្គោ

សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ សោ វិចិត្តិច្ឆោ
 សមាដោ អភព្វោ រាតំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ
 មោហំ បហាតុំ ។ រាតំ អប្បហាយ ទោសំ
 អប្បហាយ មោហំ អប្បហាយ អភព្វោ ជាតិ
 បហាតុំ ជវំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ តយោ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ជាតិ
 បហាតុំ ជវំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។
 កតមេ តយោ ។ រាតំ បហាយ ទោសំ បហាយ
 មោហំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ
 ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ជាតិ បហាតុំ ជវំ បហាតុំ
 មរណំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ
 ភព្វោ រាតំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ
 បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ បហាយ
 វិចិត្តិច្ឆំ បហាយ សីលព្វតបរាមាសំ បហាយ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 រាតំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

លះបង់នូវសីលព្វតបរាមាសៈបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានវិចិត្រិកិច្ចា
មិនគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបានទេ ។
កាលបើមិនបានលះបង់រាគៈ មិនបានលះបង់ទោសៈ មិនបានលះបង់
មោហៈ មិនគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបានឡើយ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរ
លះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូច
ម្តេចខ្លះ ។ គឺលះបង់រាគៈ ១ លះបង់ទោសៈ ១ លះបង់មោហៈ ១ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះចេញបានហើយ ទើប
គួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះ
បង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើ
ដូចម្តេច ។ គឺលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ ១ លះបង់វិចិត្រិកិច្ចា ១ លះបង់សីលព្វត-
បរាមាសៈ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះ
បានហើយ ទើបគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋិ
 បហាតុំ វិចិត្តិច្ឆំ បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ
 បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អយោនិសោ មន-
 សិការំ បហាយ កុម្មត្តសេវនំ បហាយ ចេតសោ
 លីនត្តំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ
 បហាយ ភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋិ បហាតុំ វិចិត្តិច្ឆំ បហាតុំ
 សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ
 ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អយោនិសោ មនសិការំ
 បហាតុំ កុម្មត្តសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ
 បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ មុដ្ឋសច្ចំ បហាយ
 អសម្បជញ្ញំ បហាយ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាយ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 អយោនិសោ មនសិការំ បហាតុំ កុម្មត្តសេវនំ
 បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ តយោ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ មុដ្ឋសច្ចំ បហាតុំ
 អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើប
 គួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ចា លះបង់សីលពូតបរាមាសៈបាន ។
 ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយមិនមែន
 ឧបាយ ១ លះបង់ការសេពគប់ផ្លូវខុស ១ លះបង់សេចក្តីរញ្ជាញនៃចិត្ត ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើប
 គួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ចា លះបង់សីលពូតបរាមាសៈបាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើប
 គួរលះបង់ការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវការសេព-
 គប់ផ្លូវខុស លះបង់នូវសេចក្តីរញ្ជាញនៃចិត្តបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើ
 ដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹង
 ខ្លួន ១ លះបង់នូវសេចក្តីរើរាយនៃចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវការធ្វើទុក
 ក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវការសេពគប់ផ្លូវខុស លះ
 បង់នូវសេចក្តីរញ្ជាញនៃចិត្តបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 កាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី
 លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរើរាយនៃចិត្តបាន ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្ខវគ្គោ

កតមេ តយោ ។ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ
 បហាយ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាយ
 ឧចារម្ពចិត្តតំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ
 ធម្មេ បហាយ ភព្វោ មុដ្ឋសច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ
 បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ
 ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ
 បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ
 ឧចារម្ពចិត្តតំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ ឧទ្ធច្ចំ
 បហាយ អសំវរំ បហាយ ទុស្សីល្យំ បហាយ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ
 អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧចារម្ពចិត្តតំ បហាតុំ ។
 តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ
 អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វរគុ

ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បី
មិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ១ លះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បី
មិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ ១ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះ
បង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តី
រវើរវាយនៃចិត្តបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង
៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវ
ព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌
លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់បាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះ
បង់នូវសេចក្តីរវើរវាយ ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម ១ លះបង់នូវ
ភាពទ្រុស្តសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង
៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញ
នូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវ
អរិយធម៌ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តី
រវើរវាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមេ តយោ ។ អស្សុទ្ធិយំ បហាយ
 អវទញ្ញតំ បហាយ កោសជ្ជំ បហាយ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ បហាយ
 ភព្វោ ឧទ្ធចំ បហាតុំ អសំវំ បហាតុំ ទុស្សីស្សំ
 បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 អស្សុទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ
 បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អនាទរិយំ បហាយ
 នោវចស្សតំ បហាយ ចាបមិត្តតំ បហាយ ។ ឥមេ
 ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អស្សុទ្ធិយំ
 បហាតុំ អវទញ្ញតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។
 តយោ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អនាទរិយំ
 បហាតុំ នោវចស្សតំ បហាតុំ ចាបមិត្តតំ បហាតុំ ។
 កតមេ តយោ ។ អហិរិកំ បហាយ
 អនោត្តប្បំ បហាយ បមាទំ បហាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងនូវពាក្យពោល ១ លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងនូវពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ ១ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រី ១ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹង នូវពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រី លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្តបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្តីមិនអៀនខ្មាសនឹងអំពើទុច្ចរិត ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនក្តៅនឹងអំពើទុច្ចរិត ១ លះបង់នូវសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរត្តោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ ចាបមិត្តតំ
 បហាតុំ ។ ហិរិមាយំ ភិក្ខុវេ ឌីត្តប្បី អប្បមត្តោ
 ហោតិ ។ សោ អប្បមត្តោ សមាដោ
 ភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ
 ចាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ កល្យាណមិត្តោ
 សមាដោ ភព្វោ អស្សុទ្ធិយំ បហាតុំ អវេទញ្ញតំ
 បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ សោ
 អារទ្ធវិរិយោ សមាដោ ភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំ-
 រំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ សោ សីលវា
 សមាដោ ភព្វោ អរិយានំ អនស្សនកម្យតំ បហាតុំ
 អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧចារម្ពចិត្តតំ
 បហាតុំ ។ សោ អនុចារម្ពចិត្តោ សមាដោ
 ភព្វោ មុដ្ឋសច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ
 បហាតុំ ចេតសោ វិក្កេបំ បហាតុំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វរគុ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើប
 គួរលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់
 នូវភាពនៃបាបមិត្តបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ ជាអ្នកមាន
 សេចក្តីអៀនខ្មាសនឹងអំពើទុច្ចរិត ក្តៅនឹងអំពើទុច្ចរិត មិនប្រមាទ ។
 កាលបើបុគ្គលនោះ មិនប្រមាទហើយ ទើបគួរដើម្បីលះបង់នូវសេចក្តី
 មិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាប-
 មិត្តបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានកល្យាណមិត្តហើយ ទើបគួរ
 ដើម្បីលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងនូវពាក្យពោល
 លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានសេចក្តី
 ព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវសេចក្តីរើវាយ
 លះបង់នូវការមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបាន ។ កាលបើ
 បុគ្គលនោះមានសីល ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិន
 ឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់
 នូវអរិយធម៌ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់បាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ
 មិនមានចិត្តប្រកួតប្រកាន់ហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី
 លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរសាប់រសល់នៃចិត្តបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ អវិក្ខិត្តចិត្តោ សមាដោ ភព្វោ អយោនិសោ
 មនសិការំ បហាតុំ កុម្មត្តសេវនំ បហាតុំ
 ចេតសោ សីនត្តំ បហាតុំ ។ សោ អសីនចិត្តោ
 សមាដោ ភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋិ បហាតុំ វិចិត្តិច្ចំ
 បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ សោ អវិ-
 ចិត្តិច្ឆោ សមាដោ ភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ
 បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។ ^(១)រាគំ បហាយ
 ទោសំ បហាយ មោហំ បហាយ ភព្វោ ជាតិ
 បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុន្តិ ។

[៧៧] ទសហិ ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មហិ សមដ្ឋា-
 តតោ កាកោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ចំសី
 ច បកញ្ចោ ច តិទ្ធិណោ^(២) ច មហាគ្យសោ ច លុទ្ធា
 ច អការុណិកោ ច ទុព្វលោ ច ឱរិ^(៣) ច មុដ្ឋ-
 ស្សតិ ច នេចយិកោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ អសទ្ធម្មហិ សមដ្ឋាតតោ កាកោ ។

១ ឱ. ម. ឯត្ត សោតិ បាហោ អត្ថិ ។ ២ ម. និល្លដោ ។ ៣ ឱ. ន. ឱរិតា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

កាលបើបុគ្គលនោះ មិនមានចិត្តរសាប់រសល់ហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះ
 បង់នូវកិរិយាធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវការសេពគប់
 នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវសេចក្តីរញ្ជាញនៃចិត្តបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ
 មិនមានចិត្តរញ្ជាញហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវសក្តាយទិដ្ឋិ លះបង់
 នូវវិចិកិច្ចា លះបង់នូវសីលពូតបរាមាសៈបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ
 មិនមានវិចិកិច្ចាហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះ
 បង់មោហៈបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ លះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ
 លះបង់មោហៈហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា
 លះបង់មរណៈបាន ។

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្អែកប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង ។
 ប្រកបដោយអសទ្ធម្មទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺជាសត្វកម្ចាត់បង់
 (នូវគុណ) ១ ក្រអឺតក្រឌីង ១ មានសេចក្តីរវះរាម ១ ស៊ី
 ច្រើន ១ អាក្រក់ ១ មិនមានសេចក្តីករុណា ១ មានកម្លាំងថយ ១
 មានសំឡេងគ្រាវ ១ មានស្មារតីវង្វេង ១ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្អែកប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្ខវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ អសទ្ធម្មហិ សមន្នា-
 កតោ ចាបភិក្ខុ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ចំសី-
 ច បកព្ពោ ច តិទ្ធិណោ ច មហាក្សសោ ច លុទ្ធា
 ច អការុណិកោ ច ទុព្វលោ ច ឱរី ច មុដ្ឋ-
 ស្សតិ ច នេចយិកោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ អសទ្ធម្មហិ សមន្នាកតោ ចាបភិក្ខុតិ ។

[៧៨] ទសហិ ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មហិ សមន្នា-
 កតា និក្ខន្ធា ។ កតមេហិ ទសហិ ។ អស្សន្ធា ភិក្ខុវេ
 និក្ខន្ធា ទុស្សីលា ភិក្ខុវេ និក្ខន្ធា អហិរិកា ភិក្ខុវេ និក្ខន្ធា
 អនោត្តប្បិទោ ភិក្ខុវេ និក្ខន្ធា អសប្បុរិសភត្តិទោ^(១)
 ភិក្ខុវេ និក្ខន្ធា អត្តក្កំសនបរេម្ពកា^(២) ភិក្ខុវេ និក្ខន្ធា
 សន្និដ្ឋិបរាមាសី^(៣) អាទានក្កាហិ ទុប្បដិទិស្សតិទោ

១ ឱ. ម. អសប្បុរិសសម្ពត្តិទោ ។ ២ ម. អត្តក្កំសនបរេម្ពកា ។ ៣ ឱ.
 ម. សន្និដ្ឋិបរាមាសា ។

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្វវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺជាអ្នកកម្ចាត់បង់ (នូវគុណ) ១ ជាអ្នកក្រអឺតក្រឌឹង ១ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីរវះរាម ១ ជាអ្នកស៊ីច្រើន ១ ជាមនុស្សអាក្រក់ ១ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីករុណា ១ ជាអ្នកមានកម្លាំងថយ ១ ជាអ្នកមានសំឡេងអាក្រក់ ១ ជាអ្នកមានស្មារតីវង្វេង ១ ជាអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាប ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង យ៉ាងនេះឯង ។

[៧៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ត ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង ។ ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តមិនមានសទ្ធា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តជាអ្នកទ្រុស្តសីល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តមិនមានហិរិ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តមិនមានឱត្តប្បៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តជាអ្នកមានអសប្បុរសជាមិត្ត ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ត ជាអ្នកតម្កើងខ្លួនឯង ហើយបង្គាប់បុគ្គលដទៃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ត ជាអ្នកស្លាប់អង្អែល ក្នុងទិដ្ឋិរបស់ខ្លួន ជាអ្នកប្រកាន់មាំ ជាអ្នកលះបង់នូវអំពើ ដែលខ្លួនប្រកាន់ បានដោយកម្រ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភិក្ខុវេ និក្ខន្តា កុហាកា ភិក្ខុវេ និក្ខន្តា
 ចាបិច្ឆា ភិក្ខុវេ និក្ខន្តា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ភិក្ខុវេ
 និក្ខន្តា^(១) ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ អសទ្ធា-
 ម្មេហិ សមន្តាភតា និក្ខន្តាតិ ។

[៧៩] ទសយិមាទិ ភិក្ខុវេ អាឃាតវត្ថុទិ ។
 កតមាទិ ទស ។ អនត្ថំ មេ អចរីតិ អាឃាតំ
 ពន្ធតិ អនត្ថំ មេ ចរតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អនត្ថំ
 មេ ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ បិយស្ស មេ
 មនាបស្ស អនត្ថំ អចរិ... អនត្ថំ ចរតិ... អនត្ថំ
 ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អប្បិយស្ស មេ
 អមនាបស្ស អត្ថំ អចរិ... អត្ថំ ចរតិ...

១ ម. បាបមិគ្គា ភិក្ខុវេ និក្ខន្តាតិ បាហា ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តជាអ្នកកុហក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកនិគ្រន្តជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏លាមក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
និគ្រន្តជាអ្នកមានទិដ្ឋិខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្តប្រកប
ដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយាតវត្ថុ (ហេតុនៃគំនុំ)
នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ អាយាតវត្ថុទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
បុគ្គលចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជា
ប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញហើយ ១ ចង់គំនុំដោយគិតថា ជនឯណោះ
កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយ
គិតថា ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មា
អញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជា
ប្រយោជន៍ដល់បុគ្គល ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត របស់អាត្មាអញ
ហើយ ... ១ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ... ១ នឹងប្រព្រឹត្ត
នូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ១ ចង់គំនុំដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្ត
នូវអំពើជាប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គល មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត
របស់អាត្មាអញហើយ ... ១ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ... ១

ទុតិយបណ្ណាសកេ អាកង្វរគ្នោ

អត្ថំ ចរិស្សតីតិ អាយាតំ ពន្ធតិ អដ្ឋានេ ច

កុប្បតិ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ ទស អាយាតវត្ថុដីតិ ។

[៨០] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ អាយាតប្បដិវិទយា ។

កាតមេ ទស ។ អនត្ថំ មេ អចរិ តំ កុតេត្ថ

លញ្ញាតិ អាយាតំ បដិវិទេតិ អនត្ថំ មេ ចរតិ តំ

កុតេត្ថ លញ្ញាតិ អាយាតំ បដិវិទេតិ អនត្ថំ មេ

ចរិស្សតិ តំ កុតេត្ថ លញ្ញាតិ អាយាតំ បដិវិទេតិ

បិយស្ស មេ មណបស្ស អនត្ថំ អចរិ ... អនត្ថំ ចរតិ ...

ទុតិយបណ្ណាសក អាកង្ខវគ្គ

នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ១ ក្រោធក្នុងទីដែលមិនគួរ ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយាតវត្ថុមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[៨០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយាតប្បដិវិន័យ (ការកម្ចាត់បង់
នូវគំនុំ) នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ អាយាតប្បដិវិន័យទាំង ១០
យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលកម្ចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា
ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញហើយ
អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុំ៖អំពី
ណា ១ កម្ចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ កំពុងប្រព្រឹត្ត
នូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើ
មិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុំ៖ អំពីណា ១ កម្ចាត់បង់នូវគំនុំ
ដោយគិតថា ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់
អាត្មាអញ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គល
នុំ៖អំពីណា ១ កម្ចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ
បានប្រព្រឹត្តអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គលជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់
ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ ... ១ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍...១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនតំ ចរិស្សតិ តំ កុតេត្ថ លញ្ញាតិ
 អាយាតំ បដិវិនេតិ អប្បិយស្ស មេ អមនាបស្ស
 អតំ អចរិ... អតំ ចរតិ... អតំ ចរិស្សតិ តំ
 កុតេត្ថ លញ្ញាតិ អាយាតំ បដិវិនេតិ អដ្ឋានេ ច
 ន កុប្បតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស អាយាត-
 ប្បដិវិនយាតិ ។

អាកង្ខវគ្គោ តតិយោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

អាកង្ខោ កណ្តាកោ ឥដ្ឋា វឌ្ឍិ ច មិត្តសាលយ^(១)

អភព្វោ ចេវ^(២) កាកោ ច និកន្តា ទស^(៣) វត្ថុនីតិ ។

១ ម. មិត្តសាលាយ ។ ២ ម. វិសមញ្ញា ខោ ។ ៣ ឱ. ម. ទ្វេ ច ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ អាត្មាអញគប្បីបាននូវអំពើមិនជា
 ប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១ កម្ចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយ
 គិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គលមិនជា
 ទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ ១ ... កំពុងប្រព្រឹត្ត
 នូវអំពើជាប្រយោជន៍ ... ១ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ អាត្មាអញ
 គប្បីបាននូវអំពើជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១ មិន
 ក្រោធក្នុងទីមិនគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយាតប្បដិវិន័យ
 មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ អាកង្ខវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃអាកង្ខវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសេចក្តីប្រាថ្នា ១ អំពីធម៌ជាបន្ទា ១ អំពីធម៌
 ជាទីប្រាថ្នា ១ អំពីសេចក្តីចម្រើន ១ អំពីមិត្តសាលាឧបា-
 សិកា ១ អំពីបុគ្គលមិនគួរលះបង់ ១ អំពីក្អែក ១ អំពី
 ពួកនិគ្រន្ត ១ អំពីវត្ថុ ១០ យ៉ាងមាន (ពីរលើក) ១ ។

ថេរវគ្គោ ចតុត្ថោ

[៨១] ឯកំ សមយំ ភក្កវា ចម្បាយំ វិហារតិ
កត្តរាយ ចោក្ខវណិយា តីវេ ។ អថខោ អាយស្មា
វាហុនោ^(១) យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា វាហុនោ ភក្កវន្តំ ឯតទ-
រោច កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ តថាគតោ
និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន
ចេតសា វិហារតីតិ ។ ទសហិ ខោ វាហុន ធម្មេហិ
តថាគតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយា-
ទិកតេន ចេតសា វិហារតិ ។ កតមេហិ
ទសហិ ។ រូបេន ខោ វាហុន តថាគតោ និស្សដោ
វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា
វិហារតិ វេទនាយ ខោ វាហុន... សញ្ញាយ ខោ
វាហុន... សង្ខារេហិ ខោ វាហុន... វិញ្ញាណោ
ខោ វាហុន... ជាតិយា ខោ វាហុន... ជរាយ
ខោ វាហុន... មរណោ ខោ វាហុន...

១ ឱ. ពហុនោ ។ ម. វាហនោ ។

ថេរវគ្គ ទី ៤

[៨១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្បែរឆ្នេរស្រះ
ឈ្មោះគគ្គរា ជិតក្រុងចម្បា ។ គ្រានោះ ព្រះវាហុនៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅ
គាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះវាហុនៈដ៏មានអាយុ
អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលសួរ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះតថាគត មានព្រះហឫទ័យ
ទម្លាយនូវទំនប់គីកិលេស តើរលាស់ចេញ ឃ្នាតចេញ រួចស្រឡះ
ចាកធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់វាហុនៈ
ព្រះតថាគតមានចិត្តទម្លាយនូវទំនប់ គីកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្នាត
ចេញ រួចស្រឡះចាកធម៌ ១០ យ៉ាង ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។
ម្ចាស់វាហុនៈ ព្រះតថាគតមានចិត្តទម្លាយនូវទំនប់ គីកិលេស រលាស់
ចេញ ឃ្នាតចេញ រួចស្រឡះចាករូប ១ ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកវេទនា ... ១
ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកសញ្ញា ... ១ ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកសង្ខារទាំងឡាយ
... ១ ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកវិញ្ញាណ ... ១ ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកជាតិ
... ១ ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកជរា ... ១ ម្ចាស់វាហុនៈ ចាកមរណៈ ... ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទុក្ខេហិ ខោ វាហុន ... កិលេសេហិ ខោ វាហុន តថា-
 កតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិក-
 តេន ចេតសា វិហារតិ ។ សេយ្យថាមិ វាហុន
 ឧប្បលំ វា បទុមំ វា បុណ្ណារីកំ វា ឧទកេ ជាតំ
 ឧទកេ សំវុឡំ ឧទកា អច្ចុក្កម្ម តិដ្ឋតិ^(១) អនុប-
 សិត្តំ ឧទកេន ឯវមេវ ខោ វាហុន ឥមេហិ
 ទសហិ ធម្មេហិ តថាកតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ
 វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា វិហារតីតិ ។

[៨២] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវា-
 ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ
 អាយស្មន្តំ អានន្តំ ភកវា ឯតទវោច សោ វតានន្ត
 ភិក្ខុ អស្សន្ទោ សមាដោ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ វុឡំ
 វិទ្ធិ វេបុល្លំ អាបទ្ធិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិទ្ធិតិ ។

១ ម. បច្ចុក្កម្ម បិតំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលវាហុនៈ ចាកទុក្ខទាំងឡាយ ... ១ ម្នាលវាហុនៈ ព្រះតថាគតមាន
 ចិត្តទម្លាយនូវទំនប់ គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្នាតចេញ រួចស្រឡះ
 ចាកកិលេស ១ ។ ម្នាលវាហុនៈ ដូចឧប្បលក្តី ឈូកក្រហមក្តី
 ឈូកសក្តី ដែលដុះក្នុងទឹក លូតលាស់ក្នុងទឹក លូតផុតអំពីទឹក
 មិនជាប់ដោយទឹក យ៉ាងណាមិញ ម្នាលវាហុនៈ ព្រះតថាគត
 មានចិត្តទម្លាយនូវទំនប់ គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្នាតចេញ ផុត
 ស្រឡះហើយ ចាកធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៨២] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទី
 សមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលអានន្ទ
 ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង មិនមានសទ្ធា នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូត-
 លាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ទុស្សីលោ សមាណោ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ
 ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អប្បស្សតោ
 សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ
 អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ
 ទុព្វចោ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ
 វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ
 វតានន្ទ ភិក្ខុ ចាបមិត្តោ សមាណោ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ
 ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ កុសីតោ
 សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ
 អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ
 ភិក្ខុ មុដ្ឋស្សតិ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ
 វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។
 សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អសន្តុដ្ឋោ សមាណោ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកទ្រុស្តសីល នឹងដល់នូវសេចក្តី
 ចម្រើនលូតលាស់ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកចេះដឹងតិច នឹងដល់នូវសេចក្តី
 ចម្រើន លូតលាស់ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈ
 ទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រដៅក្រ នឹងដល់នូវ
 សេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែន
 ជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានមិត្ត
 អាក្រក់ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ
 ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជា
 អ្នកខ្ជិលច្រអូស នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ជំទូលាយ ក្នុង
 ធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា
 ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានស្មារតីភ្លេចភ្លាំង នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូត
 លាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមិនមានសន្តោស នឹងដល់នូវ
 សេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេទិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ចាបិច្ឆោ
 សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុលំ
 អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតា-
 នន្ទ ភិក្ខុ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិ-
 នយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុលំ អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ
 វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ឥមេហិ ខោ ទសហិ
 ធម្មេហិ សមន្តាភតោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ
 វិរុឌ្ឍិ វេបុលំ អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។
 សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សន្តោ សមាណោ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុលំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ
 វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សីលវា សមាណោ
 ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុលំ អាបច្ឆិស្សតីតិ
 ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ពហុស្សតោ
 សុតិដរោ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ
 វេបុលំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រាថ្នាលាមក
នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ
មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ
នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើនលូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះ
នុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ប្រកបដោយ
ធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ
ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យ
ថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានសទ្ធា នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់
ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ
ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានសីល នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់
ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យ
ថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកចេះដឹង អ្នកទ្រទ្រង់ព្រះសូត្រ នឹងដល់នូវសេចក្តី
ចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

សោ វតានន្ទ សុវោ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ
វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។

សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ សមាណោ
ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ
ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អារទ្ធវិរិយោ

សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ
អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ

ភិក្ខុ ឧបជ្ជិតស្សតិ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ
វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។

សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ សមាណោ ឥមស្មី
ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហាន-
មេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អប្បិទ្ធា

សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ
អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ

ភិក្ខុ សម្មាទិដ្ឋិកោ សមាណោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ
វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រដៅងាយ នឹងដល់នូវ
សេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើប
ជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានកល្យាណ-
មិត្តនឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះ
នុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានព្យា-
យាមប្រារព្ធហើយ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុង
ធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ
ឯង ជាអ្នកមានស្មារតីតាំងមាំ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់
ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យ
ថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានចិត្តសន្តោស នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើនលូត
លាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាល
អានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច នឹងដល់នូវសេចក្តី
ចម្រើនលូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។
ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាសម្មាទិដ្ឋិ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន
លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ឥមេហិ ខោ ទសហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុស្មំ
អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៨៣] អថខោ អាយស្មា បុណ្ណិយោ យេន
ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ
ខោ អាយស្មា បុណ្ណិយោ ភកវន្តំ ឯតទវោច កោ
នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អប្បេ-
កតា តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ អប្បេកតា
ន បដិភាតីតិ ។ សទ្ធោ ច បុណ្ណិយ ភិក្ខុ
ហោតិ ឆោ ច ឧបសង្កមិតា ឆោ តាវ តថាគតំ
ធម្មទេសនា បដិភាតិ ។ យតោ ច ខោ
បុណ្ណិយ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច
ឯវំ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ សទ្ធោ ច
បុណ្ណិយ ភិក្ខុ ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច ឆោ
ច បយិរុចាសិតា . . . បយិរុចាសិតា ច

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនេះ
នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះ
នុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

[៨៣] គ្រានោះ ព្រះបុណ្ណិយៈដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះបុណ្ណិយៈដ៏មានអាយុ អង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូល សួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច ក្នុងកាលខ្លះ
ធម្មទេសនា ប្រាកដដល់ព្រះតថាគត ក្នុងកាលខ្លះមិនប្រាកដ ។ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុអ្នកមានសទ្ធា តែមិនចូល
ទៅរក ដរាបណា ធម្មទេសនាមិនប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ដរាបនោះ ។
ម្នាលបុណ្ណិយៈ កាលបើភិក្ខុមានសទ្ធាផង ចូលទៅរកផង យ៉ាងនេះ ទើប
ធម្មទេសនាប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុអ្នកមានសទ្ធាផង
ចូលទៅរកផង តែមិនចូលទៅអង្គុយជិត ... ចូលទៅអង្គុយជិតហើយ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

នោ ច បរិបុច្ឆិតា... បរិបុច្ឆិតា ច នោ ច
 ឌីហិតសោតោ ធម្មំ សុណាតិ... ឌីហិតសោតោ ច ធម្មំ
 សុណាតិ នោ ច សុត្វា ធម្មំ ធារេតិ... សុត្វា ច
 ធម្មំ ធារេតិ នោ ច ធានំ ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតិ...
 ធានញ ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតិ នោ ច អត្ថ-
 មញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ...
 អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ
 ហោតិ នោ ច កល្យាណវាចោ ហោតិ កល្យាណ-
 វាគ្គរណោ ចោរិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ
 អនេលកឡាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនីយា កល្យាណ-
 វាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ ចោរិយា
 វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ អនេលកឡាយ
 អត្ថស្ស វិញ្ញាបនីយា នោ ច សន្ទស្សកោ ហោតិ
 សមាទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្រហ្ម-
 ចារីនំ នេវ តាវ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិកាតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

តែមិនសាកសួរ ... សាកសួរហើយ តែមិនផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ ...
 ផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ហើយ តែស្តាប់មិនចាំធម៌ ... ស្តាប់ចាំធម៌ទុក
 ហើយ តែមិនពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ ដែលខ្លួនចាំទុកហើយ ...
 ពិចារណានូវធម៌ ដែលខ្លួនចាំទុកហើយ តែមិនដឹងអត្ថមិនដឹងធម៌
 ប្រតិបត្តិសមគួរតាមធម៌ ... ដឹងអត្ថដឹងធម៌ ប្រតិបត្តិសមគួរតាមធម៌
 ហើយ តែមិនមានវាចាល្អ ពោលពាក្យដ៏ពិរោះ ប្រកបដោយសម្តីអ្នក
 ក្រុង ដែលជាវាចាច្បាស់លាស់ ជាវាចាឥតទោស ញ៉ាំងជនដទៃឲ្យដឹង
 នូវអត្ថបាន មានវាចាល្អ ពោលពាក្យពិរោះ ប្រកបដោយសម្តីអ្នកក្រុង
 ជាវាចាឥតទោស ញ៉ាំងជនដទៃឲ្យដឹងនូវអត្ថហើយ តែមិនពន្យល់
 មិនណែនាំ មិនឲ្យភ្ញើវក្ខា មិនឲ្យរីករាយ ដល់ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល
 ធម្មទេសនា រមែងមិនប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ដរាបនោះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យតោ ច ខោ បុណ្ណិយ ភិក្ខុ សទ្ធា ច ហោតិ
 ឧបសង្កម្ពិតា ច បយិរូចាសិតា ច បរិបុច្ឆិតា ច
 ឱហិតសោតោ ច ធម្មំ សុណាតិ សុត្វា ច ធម្មំ
 ធារេតិ ធានញ្ច ធម្មានំ អត្តំ ឧបបរិក្ខតិ អត្តម-
 ញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ
 កល្យាណវាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ
 ចោរិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ អនេ-
 លកឡាយ អត្តស្ស វិញ្ញាបនីយា សន្ទស្សកោ
 ច ហោតិ សមាទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំ-
 សកោ សព្រហ្មចារីនំ ឯវំ តថាគតំ ធម្មទេសនា
 បដិភាតិ ។ ឥមេហិ ខោ បុណ្ណិយ ទសហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតា ឯកន្តំ តថាគតំ ធម្មទេ-
 សនា បដិភាតីតិ^(១) ។

[៨៤] តត្រ ខោ អាយស្មា មហាមោក្កល្លាដោ
 ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវេតិ^(២) ។

១ ឱ. ម. ហោតីតិ ។ ២ ម. ភិក្ខុវេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលបុណ្ណិយៈ លុះតែភិក្ខុមានសទ្ធា ១ បានចូលមកជិត ១ ចូលទៅ
អង្គុយជិត ១ សាកសួរ ១ ផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ ១ ស្តាប់ហើយចាំធម៌
ទុក ១ ពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយ ១ ដឹងអត្ថដឹងធម៌
ហើយប្រតិបត្តិសមគួរតាមធម៌ ១ មានវាចាល្អ ពោលពាក្យពីរោះ ប្រកប
ដោយវាចាអ្នកក្រុង ជាវាចាល្អច្បាស់លាស់ ជាវាចាឥតទោស អាច
ញ៉ាំងជនដទៃ ឲ្យដឹងសេចក្តី ១ ពន្យល់ ណែនាំ ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ
ដល់ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល ១ យ៉ាងនេះ ទើបធម្មទេសនាប្រាកដ ដល់
ព្រះតថាគត ។ ម្នាលបុណ្ណិយៈ ធម្មទេសនា ដែលប្រកបដោយធម៌
ទាំង ១០ យ៉ាងនេះឯង ទើបប្រាកដដល់ព្រះតថាគត ដោយពិត ។

[៨២] ក្នុងទីនោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហៅ

ភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលអារុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

អារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ មហាមោក្ក-
 ល្លានស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាមោក្កល្លានោ
 ឯតទរោច ឥធារុសោ ភិក្ខុ អញ្ញំ ព្យាករោតិ
 ឡីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ
 ធាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បជាធាមីតិ ។ តមេនំ តថា-
 កតោ វា តថាកតស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិ-
 កុសលោ បរិច្ចកុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ
 សមនុយុញ្ញតិ សមនុក្កាហតិ សមនុកាសតិ ។
 សោ តថាកតេន វា តថាកតស្សារកេន វា
 ណាយីនា សមាបត្តិកុសលេន បរិច្ចកុសលេន
 បរិច្ចបរិយាយកុសលេន សមនុយុញ្ញិយមាណោ
 សមនុក្កាហិយមាណោ សមនុកាសិយមាណោ ឥរិណំ
 អាបដ្ឋតិ វិចិនំ អាបដ្ឋតិ អនយំ អាបដ្ឋតិ ព្យសនំ
 អាបដ្ឋតិ អនយព្យសនំ អាបដ្ឋតិ ។ តមេនំ
 តថាកតោ វា តថាកតស្សារកោ វា ណាយី

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យរបស់ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ថា ព្រះករុណាអារុសោ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ក៏ពោលពាក្យដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ អ្នកនូវអរហត្តផលថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្តចប់ហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងនូវចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ តែងសួរឈ្លេចឈ្លី ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលនូវភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កាលបើព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្លេចឈ្លី ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើល ក៏ដល់នូវភារៈទទេ ដល់នូវភារៈឥតគុណ ដល់នូវសេចក្តីមិនចម្រើន ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីមិនចម្រើននិងសេចក្តីវិនាស ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្ត-
 បរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច
 មនសិករោតិ កី ទុ ខោ អយមាយស្មា អញ្ញំ
 ព្យាករោតិ ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ
 ករណីយំ នាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បដាណមីតិ ។
 តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតស្សារកោ វា ណាយី
 សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយ-
 កុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បដាណតិ
 កោធនោ ខោ បន អយមាយស្មា កោធបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា ពហុលំ វិហារតិ កោធបរិយុដ្ឋានំ ខោ
 បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
 ឧបនាហី ខោ បន អយមាយស្មា^(១) ឧបនាហាបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា ពហុលំ វិហារតិ ឧបនាហាបរិយុដ្ឋានំ
 ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ឱ. សព្វវារេ ខោ បនាយមាយស្មាតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុង
 វារៈនៃចិត្ត របស់បុគ្គលដទៃ ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្ត
 ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏មានអាយុនេះ អួតនូវអរហត្តផលថា
 អាត្មាអញដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបាន
 ប្រព្រឹត្តចប់ហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គ-
 ការវនាភិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។
 ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាស
 ក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ
 នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ក៏ដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលនោះ ព្រោះបានកំណត់ដឹង
 នូវចិត្តដោយចិត្ត យ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តី
 ក្រោធ មានចិត្តត្រូវសេចក្តីក្រោធ រូបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែក
 ខាងការរូបរឹត ដោយសេចក្តីក្រោធនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុង
 ធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មាន
 អាយុនេះ ជាអ្នកមានឧបនាហៈ មានចិត្តត្រូវឧបនាហៈ រូបរឹតនៅ
 ដោយច្រើន ចំណែកខាងការរូបរឹត ដោយឧបនាហៈនេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

មក្ខី ខោ បន អយមាយស្មា មក្ខបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 ពហុលំ វិហារតិ មក្ខបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាកតប្ប-
 វេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ បណ្ណាសី ខោ បន
 អយមាយស្មា បណ្ណាសបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ
 វិហារតិ បណ្ណាសបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាកតប្ប-
 វេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ឥស្សកិ ខោ
 បន អយមាយស្មា ឥស្សាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 ពហុលំ វិហារតិ ឥស្សាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថា-
 កតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មច្ឆរី ខោ
 បន អយមាយស្មា មច្ឆេបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 ពហុលំ វិហារតិ មច្ឆេបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាក-
 តប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ សថោ ខោ
 បន អយមាយស្មា សាវេយ្យបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 ពហុលំ វិហារតិ សាវេយ្យបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមក្ខៈ មានចិត្តត្រូវមក្ខៈរូបរឹត នៅដោយ
 ច្រើន ចំណែកខាងការរូបរឹត ដោយមក្ខៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុង
 ធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជា
 អ្នកមានបឡាសៈ មានចិត្តត្រូវបឡាសៈរូបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែក
 ខាងការរូបរឹត ដោយបឡាសៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ
 ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមាន
 ឫស្សា មានចិត្តត្រូវឫស្សា រូបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរូបរឹត
 ដោយឫស្សានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
 ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមច្ឆរិយៈ មានចិត្ត
 ត្រូវមច្ឆរិយៈរូបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរូបរឹត ដោយមច្ឆរិយៈ
 នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាស
 ហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានការអួត មានចិត្តត្រូវសាថេយ្យៈ
 រូបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរូបរឹត ដោយសាថេយ្យៈនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
 មាយារី ខោ បន អយមាយស្នា មាយាបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា ពហុលំ វិហារតិ មាយាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន
 តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ចាបិច្ឆោ ខោ
 បន អយមាយស្នា ឥច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ
 វិហារតិ ឥច្ឆាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មុដ្ឋស្សតិ ខោ បន
 អយមាយស្នា ឧត្តរិករណីយេ ឱរមត្តកេន វិសេសា-
 ធិតមេន អន្តរាវេសានំ អាបន្នោ អន្តរាវេសានកមនំ
 ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហាន-
 មេតំ ។ សោ វតារុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្ម
 អប្បហាយ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេហុលំ
 អាបន្តិស្សតិ តិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតា-
 រុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្ម បហាយ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។
 អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមាយា មានចិត្តត្រូវមាយា រូបវីត
 នៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរូបវីត ដោយមាយានេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នក
 ដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មានចិត្តត្រូវ
 សេចក្តីប្រាថ្នាលាមក រូបវីត នៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរូបវីត
 ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាលាមកនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ
 ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
 ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ដល់នូវការផ្អាកទុកនូវសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងចន្លោះ
 ដោយការបាននូវគុណវិសេសដ៏ថយថោក ក្នុងកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើ
 តទៅទៀត ចំណែកខាងដំណើរដែលផ្អាកនូវសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងចន្លោះ
 នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
 ប្រកាសហើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង
 មិនបានលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ នេះ នឹងដល់នូវការចម្រើន លូតលាស់
 ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង លះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ នេះ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិវុឌ្ឍិ វេបុស្មំ
អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៨៥] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាចុន្ទោ
ចេតិសុ វិហារតិ សហជាតិយំ ។ តត្រ ខោ

អាយស្មា មហាចុន្ទោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អារុសោ
ភិក្ខុវោតិ ។ អារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ

មហាចុន្ទស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាចុន្ទោ
ឯតទវោច ឥធារុសោ ភិក្ខុ កត្តិ ហោតិ វិកត្តិ

អធិកមេសុ អហំ បបមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិចិ
វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិចិ

វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ តតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិចិ
វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិចិ

វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ អាកាសានញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិចិ
វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិចិ

វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ អាកិញ្ញញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិចិ
វុឌ្ឍហាមិចិ អហំ នេវាសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិចិ

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

នឹងដល់នូវការចម្រើនលូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ
ទើបជាឋានៈ ។

[៨៥] សម័យមួយ ព្រះមហាចុន្ទៈ ដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងសហ-
ជាតិប្រទេស ក្នុងដែនចេតិ ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មាន
អាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់អាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះមហាចុន្ទៈ ដ៏មានអាយុថា អា-
វុសោ ។ ព្រះមហាចុន្ទៈ ដ៏មានអាយុ បានសម្តែងដូច្នោះថា ម្ចាស់
អាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ តែងពោលអួតក្នុងអធិគមៈ (ធម៌
ដែលគួរត្រាស់ដឹង) ថា ខ្ញុំចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូល
កាន់ទុតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់តតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញ
ក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកា-
សានញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់វិញ្ញាណញាយ-
តនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកិញ្ញញាយតនជ្ឈាន ក៏
បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ក៏បាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

វុដ្ឋហាមិមិ អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបដ្ឋាមិមិ
 វុដ្ឋហាមិមិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា
 តថាគតស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិកុសលោ បរ-
 ចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ញតិ
 សមនុក្កាហតិ សមនុកាសតិ ។ សោ តថាគតេន វា
 តថាគតស្សារកេន វា ណាយីនា សមាបត្តិកុសលេន
 បរចិត្តកុសលេន បរចិត្តបរិយាយកុសលេន សម-
 នុយុញ្ញិយមាណោ សមនុក្កាហិយមាណោ សមនុកាសិ-
 យមាណោ ឥរិណំ អាបដ្ឋតិ វិចិនំ អាបដ្ឋតិ អនយំ
 អាបដ្ឋតិ ព្យសនំ អាបដ្ឋតិ អនយព្យសនំ អាបដ្ឋតិ ។
 តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតស្សារកោ វា ណាយី
 សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយា-
 យកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច
 មនសិករោតិ កី នុ ខោ អយមាយស្មា
 កត្តិ ហោតិ វិកត្តិ អនិកមេសុ អហំ បបមំ
 ណានំ សមាបដ្ឋាមិមិ វុដ្ឋហាមិមិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។

ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្មោះឈ្មើ ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើល ចំពោះភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កាលព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ដែលជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃ កាលសួរឈ្មោះឈ្មើ ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលទៅ ក៏ដល់នូវការៈ ទទេ ដល់នូវការៈ ឥតគុណ ដល់នូវសេចក្តីមិនចម្រើន ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីមិនចម្រើននិងសេចក្តីវិនាស ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ទុកក្នុងចិត្ត ចំពោះភិក្ខុនោះ ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏មានអាយុនេះ តែងពោលអួត ចំពោះអធិគមធម៌ថា ខ្ញុំចូលទៅកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ។ បេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

អហំ សញ្ញាវេទយិតិពោធំ សមាបជ្ជាមិមិ
 វុដ្ឋហាមិមិមិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគត-
 ស្សាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ
 បរិចិត្តកុសលោ បរិចិត្តបរិយាយកុសលោ វរិ
 ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បដាធាតិ ដីយវត្ថុ ខោ
 អយមាយស្មា ខណ្ឌការី និទ្ទការី សពលការី
 កម្មាសការី ន សតតការី ន សតតវុត្តិ^(១)
 សីលេសុ ។ ទុស្សីលោ^(២) អយមាយស្មា
 ទុស្សីល្យំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ អស្សុទ្ធោ ខោ បន អយមាយស្មា
 អនាចារោ អស្សុទ្ធិយំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ អប្បស្សុតោ ខោ បន
 អយមាយស្មា អនាចារោ អប្បស្សុច្ចំ ខោ បន
 តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ឱ. ន សន្តតការី ន សន្តតវុត្តិ ។ ម. ន សន្តតការី ន សន្តវុត្តិ ។
 ២ ម. ឯត្តន្តវេ ខោសទ្ធោ អត្ថិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគតប្ប
សារីករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ
ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តបុគ្គលដទៃ
រមែងកំណត់ដឹងចិត្តភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
ជាអ្នកធ្វើឲ្យដាច់ ធ្វើឲ្យធ្លុះធ្លាយ ធ្វើឲ្យពពាល ធ្វើឲ្យពព្រុស ធ្វើមិនឲ្យ
ទៀងទាត់ ប្រព្រឹត្តមិនទៀងត្រង់ ក្នុងសីលទាំងឡាយ អស់កាលវែង ។
អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ចំណែកខាងភាព នៃបុគ្គល
ទ្រុស្តសីលនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា មិន
មានអាចារៈ ចំណែកខាងការមិនមានសទ្ធានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ
ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុ
នេះ ជាអ្នកចេះដឹងតិច មិនមានអាចារៈ ចំណែកខាងការចេះដឹងតិចនេះ
ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទុព្វចោ ខោ បន អយមាយស្នា អនាចារោ^(១)
 ទោវចស្សតា ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ ចាបមិត្តោ ខោ បន អយមាយស្នា
 ចាបមិត្តតា ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ កុសីតោ ខោ បន អយមាយស្នា
 កោសជ្ជំ ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ មុដ្ឋស្សតិ ខោ បន អយមាយស្នា
 មុដ្ឋសច្ចំ ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ កុហាកោ ខោ បន អយមាយស្នា
 កុហាណា^(២) ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ ទុព្ពរោ ខោ បន អយមាយស្នា ទុព្ពរតា
 ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
 ទុប្បញ្ញោ ខោ បន អយមាយស្នា ទុប្បញ្ញតា ខោ បន

១ ឱ. ម. អនាចារោតិ បាហោ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. កោហញំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេប្រដៅក្រ មិនមានអាចារៈ
 ចំណែកខាងភាព នៃបុគ្គលប្រដៅក្រនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្ម-
 វិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
 មានមិត្តអាក្រក់ ចំណែកខាងភាព នៃបុគ្គលមានមិត្តអាក្រក់នេះ ជា
 សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។
 អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលខ្ជិលច្រអូស ចំណែកខាងសេចក្តីខ្ជិល
 ច្រអូសនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
 ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ចំណែកខាង
 ការភ្លេចស្មារតីនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះ
 តថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលកុហក
 ចំណែកខាងការកុហកនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែល
 ព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេ
 ចិញ្ចឹមក្រ ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គល ដែលគេចិញ្ចឹមក្រនេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នក
 ដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកឥតបញ្ញា ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលឥតបញ្ញានេះ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

តថាភតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
 សេយ្យថាមិ អារុសោ សហាយកោ សហាយកំ
 ឯវំ វទេយ្យ យទា តេ សម្ម ធនេន^(១) ធនករណីយំ
 អស្ស បវេទេយ្យាសិ^(២) មំ ធនំ ទស្សាមិ តេ
 ធនន្តិ ។ សោ កិស្មិញ្ចិទេវ^(៣) ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ
 សហាយកោ សហាយកំ ឯវំ វទេយ្យ អត្តោ មេ
 សម្ម ធនេន ទេហិ មេ ធនន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ
 តេនហិ សម្ម ឥធម ខណាហីតិ ។ សោ តត្រ
 ខណាញោ នាធិតច្ឆេយ្យ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ
 អលិកំ មំ សម្ម អវច តុច្ឆកំ មំ សម្ម អវច
 ឥធម ខណាហីតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ នាហន្តំ
 សម្ម អលិកំ អវចំ តុច្ឆកំ អវចំ តេនហិ សម្ម ឥធម
 ខណាហីតិ ។ សោ តត្រិមិ ខណាញោ នាធិតច្ឆេយ្យ ។

១ ម. ពន្លោ ។ ២ ឱ. យាចិស្សសិ ។ ម. បរាជេយ្យាមិ ។ ៣ ម. កិញ្ចិទេវ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាស
 ហើយ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំឡាញ់ម្នាក់និយាយទៅ
 នឹងសំឡាញ់យ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ បើអ្នកត្រូវការចំពោះធនកិច្ច
 ដោយទ្រព្យ ក្នុងកាលណា អ្នកគប្បីប្រាប់ធនកិច្ច (នោះ) ដល់ខ្ញុំ ។
 នឹងឲ្យទ្រព្យដល់អ្នក ។ សំឡាញ់នោះ កាលបើធនកិច្ចណាមួយ កើត
 ឡើង ក៏និយាយទៅនឹងសំឡាញ់ យ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ ខ្ញុំត្រូវ
 ការដោយទ្រព្យ ចូរអ្នកឯងឲ្យទ្រព្យ (នោះ) មកខ្ញុំ ។ សំឡាញ់នោះក៏
 និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ បើដូច្នោះអ្នកចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។
 សំឡាញ់នោះ កាលជីកក្នុងទីនោះទៅ ក៏មិនបាន ។ សំឡាញ់នោះ
 និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយឡេះឡោះនឹងខ្ញុំ
 ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយពាក្យទទេនឹងខ្ញុំថា អ្នកឯងចូរជីក ក្នុង
 ទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់
 ខ្ញុំមិននិយាយឡេះឡោះនឹងអ្នកទេ ខ្ញុំមិននិយាយពាក្យទទេ នៃសំ-
 ឡាញ់ បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះដូច្នោះ ។ សំឡាញ់
 នោះ កាលបើជីក ក្នុងទីនោះម្តងទៀត ក៏នៅតែមិនបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ ឯវំ វទេយ្យ អលិកំ មំ សម្ម អវច
តុច្ឆកំ មំ សម្ម អវច ឥធិ ខណាហ្មីតិ ។ សោ
ឯវំ វទេយ្យ ឆាហន្តំ សម្ម អលិកំ អវចំ តុច្ឆកំ
អវចំ តេនហិ សម្ម ឥធិ ខណាហ្មីតិ ។ សោ
តត្រិបិ ខណោ ឆាធិតច្ឆេយ្យ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ
អលិកំ មំ សម្ម អវច តុច្ឆកំ មំ សម្ម អវច
ឥធិ ខណាហ្មីតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ឆាហន្តំ
សម្ម អលិកំ អវចំ តុច្ឆកំ អវចំ អបិច អហមេវ
ឧម្ពាទំ ចាបុណ្ណំ ចេតសោ វិបរិយាយន្តិ ។ ឯវមេវ
ខោ អារុសោ ភិក្ខុ កត្តិ ហោតិ វិកត្តិ អធិត-
មេសុ អហំ បបមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហា-
មិបិ អហំ ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហា-
មិបិ អហំ តតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហា-
មិបិ អហំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ
អហំ អាកាសានញាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

សំឡាញ់នោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់សំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយ
 ឡេះឡោះនឹងខ្ញុំ ម្ចាស់សំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយពាក្យទទេនឹងខ្ញុំថា
 អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះនិយាយ យ៉ាងនេះថា
 ម្ចាស់សំឡាញ់ ខ្ញុំមិននិយាយឡេះឡោះនឹងអ្នកទេ ខ្ញុំមិននិយាយ
 ទទេទេ ម្ចាស់សំឡាញ់ បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។
 សំឡាញ់នោះ កាលជីក ក្នុងទីនោះម្តងទៀត ក៏នៅតែមិនបាន ។
 សំឡាញ់នោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់សំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយ
 ឡេះឡោះនឹងខ្ញុំ ម្ចាស់សំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយពាក្យទទេនឹង
 ខ្ញុំថា អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះនិយាយយ៉ាងនេះ
 ថា ម្ចាស់សំឡាញ់ ខ្ញុំមិននិយាយឡេះឡោះនឹងអ្នកទេ ខ្ញុំមិន
 និយាយពាក្យទទេនឹងអ្នកទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំដល់នូវភាពជាអ្នកត្អូត ប្រែប្រួលចិត្ត
 សេចក្តីនេះយ៉ាងណាមិញ ។ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នក
 ពោលអួត ក្នុងអធិគមធម៌ថា ខ្ញុំចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន
 ខ្ញុំចូលកាន់ទុតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់តតិយជ្ឈាន
 ក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈានក៏បាន ចេញ
 ក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកាសានញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

អហំ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិមិ វុដ្ឋហាមិមិ
 អហំ អាភិញ្ញញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិមិ វុដ្ឋហាមិមិ
 អហំ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិមិ
 វុដ្ឋហាមិមិ អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជាមិមិ
 វុដ្ឋហាមិមិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគត-
 ស្សាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរិច្ច-
 កុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ញតិ
 សមនុក្កាហតិ សមនុកាសតិ ។ សោ តថាគតេន
 វា តថាគតស្សាវកេន វា ឈាយីនា សមាបត្តិ-
 កុសលេន បរិច្ចកុសលេន បរិច្ចបរិយាយ-
 កុសលេន សមនុយុញ្ញិយមាណោ សមនុក្កាហិយមាណោ
 សមនុកាសិយមាណោ ឥរិណំ អាបជ្ជតិ វិចិណំ អាប-
 ជ្ជតិ អនយំ អាបជ្ជតិ ព្យសនំ អាបជ្ជតិ អនយ-
 ព្យសនំ អាបជ្ជតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា
 តថាគតស្សាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិ-
 កុសលោ បរិច្ចកុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ខ្ញុំចូលកាន់វិញ្ញាណញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់
 អាកិញ្ញញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់នេវសញ្ញានា-
 សញ្ញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធន
 ក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត
 ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃ
 បុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ តែងសួរ
 ឈ្មោះឈ្មើ ដេញដោល ពិនិត្យមើលនូវភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុ
 នោះ កាលបើព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នក
 មានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្ត នៃបុគ្គល
 ដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្មោះឈ្មើ ដេញ
 ដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលទៅ ក៏ដល់នូវការៈទទេ ដល់នូវការៈឥតគុណ
 ដល់នូវសេចក្តីមិនចម្រើន ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីមិន
 ចម្រើននិងសេចក្តីវិនាស ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះ
 តថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុង
 ការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ កី ធុ ខោ
 អយមាយស្មា កត្តិ ហោតិ វិកត្តិ អធិតមេសុ អហំ
 បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិមិ រុដ្ឋហាមិមិ ។ បេ ។ អហំ
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជាមិមិ រុដ្ឋហាមិមិ ។
 តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតស្សវកោ វា ឈាយី
 សមាបត្តិកុសលោ បរិច្ចត្តកុសលោ បរិច្ចបរិយា-
 យកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជាណតិ
 ធីយរត្តំ ខោ អយមាយស្មា ខណ្ឌាការី ធិទ្ធការី
 សពលការី កម្មាសការី ន សតតការី ន សត-
 តរុត្តិ សីលេសុ ។ ទុស្សីលោ អយមាយស្មា
 ទុស្សីល្យំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិទយេ
 បរិហានមេតំ ។ អស្សុទ្ធា ខោ បន អយមាយស្មា
 អស្សុទ្ធិយំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិទយេ បរិហានមេតំ ។ អប្បស្សតោ
 ខោ បន អយមាយស្មា អនាចារោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ធ្វើទុកក្នុងចិត្តចំពោះភិក្ខុនោះ ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្ត យ៉ាង
នេះថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏មានអាយុនេះ តែងពោលអួត ក្នុងអធិគមធម៌ថា ខ្ញុំ
ចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ។ បេ ។ ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិត-
និរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ក របស់ព្រះតថាគត
ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ
ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តភិក្ខុនោះ
ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកធ្វើឲ្យដាច់ ធ្វើឲ្យ
ធ្លុះធ្លាយ ធ្វើឲ្យពពាល ធ្វើឲ្យពព្រុស ធ្វើមិនទៀងទាត់ ប្រព្រឹត្តមិន
ទៀងត្រង់ ក្នុងសីលទាំងឡាយ អស់កាលវែង ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
ជាបុគ្គលទ្រុស្តសីល ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលនេះ ជាសេចក្តី
សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នក
ដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ចំណែកខាងការមិនមានសទ្ធានេះ
ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។
អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលមានការចេះដឹងតិច មិនមានអាចារៈ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

អប្បសច្ចំ ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
បរិហានមេតំ ។ ទុព្វចោ ខោ បន អយមាយស្មា
នោវចស្សតា ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ
ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ចាបមិត្តោ ខោ
បន អយមាយស្មា ចាបមិត្តតា ខោ បន តថាក-
តប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ កុសីតោ
ខោ បន អយមាយស្មា កោសដ្ឋំ ខោ បន
តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
មុដ្ឋស្សតិ ខោ បន អយមាយស្មា មុដ្ឋសច្ចំ ខោ
បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
កុហាកោ ខោ បន អយមាយស្មា កុហាណា ខោ
បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
ទុព្ពរោ ខោ បន អយមាយស្មា ទុព្ពរតា ខោ បន
តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ចំណែកខាងការចេះដឹងតិចនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ
 ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គល
 ដែលគេប្រដៅក្រ ចំណែកខាងការៈ នៃបុគ្គលគេប្រដៅក្រនេះ ជា
 សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាស
 ហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលមានមិត្តអាក្រក់
 ចំណែកខាងភាព នៃបុគ្គលមានមិត្តអាក្រក់នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ
 ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មាន
 អាយុនេះ ជាបុគ្គលខ្ជិលច្រអូស ចំណែកខាងការខ្ជិលច្រអូសនេះ ជា
 សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។
 អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ចំណែកខាងការភ្លេច
 ស្មារតីនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
 ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលកុហក ចំណែកខាង
 ការកុហកនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថា-
 គត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេ
 ចិញ្ចឹមក្រ ចំណែកខាងភាព នៃបុគ្គលដែលគេចិញ្ចឹមក្រនេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទុប្បញ្ញោ ខោ បន អយមាយស្មា ទុប្បញ្ញតា
 ខោ បន តថាភតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហាន-
 មេតំ ។ សោ វតារុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្ម
 អប្បហាយ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ
 អាបច្ឆិស្សតីតិ នេតំ ហានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតារុសោ
 ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្ម បហាយ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ
 ហានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៨៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាកស្សទោ
 រាជគហោ វិហារតិ វេជ្ជវនេ កលន្ទកណិវាមេ ។
 តត្រិ ខោ អាយស្មា មហាកស្សទោ ភិក្ខុ អាម-
 ន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវោតិ ។ អារុសោតិ ខោ តេ
 ភិក្ខុ អាយស្មតោ មហាកស្សបស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។
 អាយស្មា មហាកស្សទោ ឯតទវោច
 ឥធារុសោ ភិក្ខុ អញ្ញំ ព្យាកវោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលអប្បបញ្ញា ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលអប្ប
 បញ្ញានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
 ប្រកាសហើយក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា
 ភិក្ខុនោះឯង មិនលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន
 លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះឯង លះបង់នូវធម៌
 ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ
 ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

[៨៦] សម័យមួយ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ គង់ក្នុង
 វត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក្នុងទីនោះ
 ឯង ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យ
 ព្រះមហាកស្សប ដ៏មានអាយុថា ករុណាអារុសោ ។ ព្រះ
 មហាកស្សបដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យ ដូច្នោះថា ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពោលអ្នកអរហត្តផលថា

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ
 ឥត្តត្តាយាតិ បដាជមីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគ-
 តស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិកុសលោ បរិច្ច-
 កុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ជតិ
 សមនុក្កាហតិ សមនុកាសតិ ។ សោ តថាគតេន
 វា តថាគតស្សារកេន វា ណាយីនា សមាបត្តិ-
 កុសលេន បរិច្ចកុសលេន បរិច្ចបរិយាយ-
 កុសលេន សមនុយុញ្ជិយមាណោ សមនុក្កាហិយមាណោ
 សមនុកាសិយមាណោ ឥរិណំ អាបជ្ជតិ វិចិនំ អាប-
 ជ្ជតិ អនយំ អាបជ្ជតិ ព្យសនំ អាបជ្ជតិ អនយ-
 ព្យសនំ អាបជ្ជតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថា-
 គតស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិកុសលោ
 បរិច្ចកុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ ឯវំ
 ចេតសា ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្ត
 ស្រេចហើយ សោឡសកិច្ចអាត្មាអញធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃ
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះ
 តថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុង
 សមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្ត
 បុគ្គលដទៃ តែងសួរឈ្មោះឈ្មី ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលនូវ
 ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កាលបើព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត
 ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តបុគ្គលដទៃ
 ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្មោះឈ្មី ដេញដោល ពិនិត្យ
 បញ្ជាក់មើល ក៏ដល់នូវភារៈទទេ ដល់នូវភារៈឥតគុណ ដល់នូវសេចក្តីមិន
 ចម្រើន ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីមិនចម្រើននិងសេចក្តីវិនាស ។
 ព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុង
 សមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់
 បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កី នុ ខោ អយមាយស្មា អញ្ញំ ព្យាករោតិ ទីណា
 ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ឆាបំ ឥត្តត្តា-
 យាតិ បជាធាមីតិ ។ តមេនំ តថាកតោ វា តថា-
 កតស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិកុសលោ បរិ-
 ត្តិកុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា
 ចេតោ បរិច្ច បជាធាតិ អធិមាណិកោ ខោ បន
 អយមាយស្មា អធិមាណសច្ចោ អប្បត្តេ បត្តសញ្ញំ
 អកតេ កតសញ្ញំ អនទិកតេ អទិកតសញ្ញំ អធិ-
 មាណេ អញ្ញំ ព្យាករោតិ ទីណា ជាតិ រុសិតំ
 ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ឆាបំ ឥត្តត្តាយាតិ
 បជាធាមីតិ ។ តមេនំ តថាកតោ វា តថាកត-
 ស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិកុសលោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដូចម្តេចក៏អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ពោលអ្នកអរហត្តផលថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា
 ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្តស្រេចហើយ
 សោឡសកិច្ចអាត្មាអញធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភារវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ក
 របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាស
 ក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ
 រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តកិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មាន
 អាយុនេះ ជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ពោលថា ខ្លួនបានគុណវិសេស
 ដោយទៀងទាត់ សម្គាល់ថា ដល់ហើយក្នុងធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់
 សម្គាល់ថា ធ្វើហើយក្នុងធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់ធ្វើ សម្គាល់ថា ត្រាស់
 ដឹងហើយ ក្នុងធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ត្រាស់ដឹង ពោលអ្នកអរហត្តផល
 ដោយការស្មានហួសហេតុថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គ-
 ព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញ
 ធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភារវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោ-
 ឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬសាវ័ក
 របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

បរិច្ចកុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា
 ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ កី ធុ ខោ អយមា-
 យស្មា និស្សាយ អធិមាណិកោ អធិមាណសច្ចោ
 អប្បត្តេ បត្តសញ្ញំ អកតេ កតសញ្ញំ អនធិកតេ
 អធិកតសញ្ញំ អធិមាណេន អញ្ញំ ព្យាករោតិ
 ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ
 ធាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បដាធាមីតិ ។ តមេនំ តថា-
 កតោ វា តថាកតស្សារកោ វា ណាយី សមាបត្តិ-
 កុសលោ បរិច្ចកុសលោ បរិច្ចបរិយាយកុសលោ
 ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បដាធាតិ ពហុស្សុតោ
 ខោ បន អយមាយស្មា សុតទរោ សុតសន្និចយោ
 យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា
 បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវល-
 បរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គល
 ដទៃ រមែងកំណត់ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវភិក្ខុនោះ កំណត់ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា
 អ្នកដ៏មានអាយុនេះ អាស្រ័យហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បានជាអ្នកស្មានហួស
 ហេតុ ពោលថា ខ្លួនបានគុណវិសេស ដោយទៀងទាត់ ហើយសម្គាល់
 ថា ដល់ក្នុងធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់ សម្គាល់ថា ធ្វើហើយក្នុងធម៌ ដែល
 ខ្លួនមិនទាន់ធ្វើ សម្គាល់ថា ត្រាស់ដឹងហើយក្នុងធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ត្រាស់
 ដឹង ហើយពោលអត្តអរហត្តផល ដោយការស្មានហួសហេតុថា ខ្ញុំដឹង
 ច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈអាត្មាអញប្រព្រឹត្តស្រេចហើយ
 សោឡសកិច្ច អាត្មាអញធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភារវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគតឬសារីរិក
 របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុង
 ការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែង
 កំណត់ដឹងនូវចិត្តភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
 ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ជាអ្នកចេះចាំនូវសូត្រ សន្សំនូវសូត្រ ធម៌ទាំងឡាយ
 ណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អបទចុង ប្រកាស
 មគ្គព្រហ្មចរិយៈព្រមទាំងអត្ថនិងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌គ្រប់ទាំងអស់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តថាវុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សតា^(១) ធាតា^(២) វចសា បរិចិត្តា
 មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា តស្មា
 អយមាយស្មា អធិមាទិកោ អធិមាទសច្ចោ អប្បត្តេ
 បត្តសញ្ញំ អកតេ កតសញ្ញំ អនទិកតេ អទិកតសញ្ញំ
 អធិមាទេន អញ្ញំ ព្យាករោតិ ទីណា ជាតិ រុសិតំ
 ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ធាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ
 បដាធាមីតិ ។ តមេនំ តថាកតោ វា តថាកតស្សា-
 រកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរិចិត្ត-
 កុសលោ បរិចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា
 ចេតោ បរិច្ច បដាធាតិ អភិជ្ឈាលុ ខោ បទ
 អយមាយស្មា អភិជ្ឈាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 ពហុលំ វិហារតិ អភិជ្ឈាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បទ
 តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិទយេ បរិហានមេតំ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ ហោន្តីតិ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ធាតា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធម៌មានសភាពដូច្នោះ បុគ្គលនោះ ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ចាំស្ទាត់រត់
 មាត់ ចូលចិត្តច្បាស់លាស់ ដោយចិត្ត ចាក់ធ្លុះចំពោះ ដោយយល់ឃើញ
 ព្រោះហេតុនោះ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ពោលថា
 ខ្លួនបានគុណវិសេសដោយទៀងទាត់ សម្គាល់ថា ដល់ហើយក្នុងធម៌
 ដែលខ្លួន មិនទាន់ដល់ សម្គាល់ថា ធ្វើហើយក្នុងធម៌ដែលខ្លួន មិនបានធ្វើ
 សម្គាល់ថា ត្រាស់ដឹងហើយ ក្នុងធម៌ដែលខ្លួន មិនបានត្រាស់ដឹង
 ទើបពោលអួតអរហត្តផល ដោយការស្មាន ហួសហេតុថា ខ្ញុំដឹង
 ច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្តស្រេច
 ហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃ
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះ
 តថាគតបុសាវ័ក របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុង
 សមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃ
 ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាង
 នេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ មានអភិជ្ឈា មានចិត្តត្រូវអភិជ្ឈា
 រូបរឹតច្រើន ចំណែកខាងការរូបរឹត ដោយអភិជ្ឈានេះ ជាសេចក្តី
 សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

ព្យាបន្នោ^(១) ខោ បន អយមាយស្មា ព្យាចាទបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា ពហុលំ វិហារតិ ព្យាចាទបរិយុដ្ឋានំ
 ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 បរិហានមេតំ ។ ដីនមិទ្ធិ^(២) ខោ បន អយមាយស្មា
 ដីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហារតិ
 ដីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ ធម្ម-
 វិនយេ បរិហានមេតំ ។ ឧទ្ធុតោ ខោ បន
 អយមាយស្មា ឧទ្ធុចូបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ
 វិហារតិ ឧទ្ធុចូបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ វិចិត្តិច្ឆោ ខោ បន
 អយមាយស្មា វិចិត្តិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 ពហុលំ វិហារតិ វិចិត្តិច្ឆាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន
 តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។
 កម្មារាមោ ខោ បន អយមាយស្មា កម្មារតោ
 កម្មារាមតំ អនុយុត្តោ កម្មារាមតា ខោ បន
 តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ឱ. ព្យាបាទោ ។ ២ ឱ. ម. ដីនមិទ្ធិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានព្យាបាទ មានចិត្តត្រូវព្យាបាទរូប-
រិតច្រើន ចំណែកខាងការរូបរិត ដោយព្យាបាទនេះ ជាសេចក្តី
សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ មានបីនមិទ្ធុៈ មានចិត្តត្រូវបីនមិទ្ធុៈរូបរិតច្រើន
ចំណែកខាងការរូបរិត ដោយបីនមិទ្ធុៈ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុង
ធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ

ជាអ្នកមានឧទ្ធច្ចៈ មានចិត្តត្រូវឧទ្ធច្ចៈរូបរិតច្រើន ចំណែកខាងការរូបរិត
ដោយឧទ្ធច្ចៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានវិចិកិច្ចា មាន

ចិត្តត្រូវវិចិកិច្ចារូបរិតច្រើន ចំណែកខាងការរូបរិតដោយវិចិកិច្ចានេះ ជា
សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានការងារ ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរហើយ
ក្នុងការងារ ប្រកបរឿយ ។ នូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការងារ ចំណែក
ខាងភាពនៃបុគ្គល ដែលមានការងារ ជាទីត្រេកអរនេះ ជាសេចក្តី
សាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភស្ការាមោ ខោ បន អយមាយស្នា ភស្ការតោ
 ភស្ការាមតំ អនុយុត្តោ ភស្ការាមតា ខោ បន
 តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិទយេ បរិហានមេតំ ។ និទ្ទា-
 រាមោ ខោ បន អយមាយស្នា និទ្ទារតោ និទ្ទារាមតំ
 អនុយុត្តោ និទ្ទារាមតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិទយេ បរិហានមេតំ ។ សង្កណិការាមោ ខោ
 បន អយមាយស្នា សង្កណិការតោ^(១) សង្កណិ-
 ការាមតំ អនុយុត្តោ សង្កណិការាមតា
 ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិទយេ
 បរិហានមេតំ ។ មុជ្ឈស្សតិ ខោ បន អយមាយស្នា
 ឧត្តរិករណីយេ ឱរមត្តកេន វិសេសាធិកមេន អន្តរា-
 វោសានំ អាបន្នោ អន្តរាវោសានកមនំ ខោ បន

១ ម. សង្កណិករតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានតិរច្ឆានកថាជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរហើយ
 ក្នុងតិរច្ឆានកថា ប្រកបរឿយៗ នូវសេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ចំណែក
 ខាងភាពនៃបុគ្គលមានតិរច្ឆានកថា ជាទីត្រេកអរនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ
 ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ
 ជាអ្នកមានការដេកលក់ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរហើយក្នុងការដេកលក់ ប្រ-
 កបរឿយៗ នូវសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គល
 មានការដេកលក់ជាទីត្រេកអរនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែល
 ព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តី
 ត្រេកអរក្នុងការច្រឡកច្រឡំដោយពួក ត្រេកអរហើយក្នុងការច្រឡកច្រ-
 ឡំដោយពួក ប្រកបរឿយៗ នូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការច្រឡកច្រឡំដោយ
 ពួក ចំណែកខាងភាពនៃសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការច្រឡកច្រឡំ ដោយ
 ពួក នេះជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាស
 ហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ដល់នូវការផ្អាកព្យា-
 យាមទុកក្នុងចន្លោះ ដោយការបានគុណវិសេសដ៏ថោកថយ ក្នុងកិច្ចដែល
 ខ្លួនត្រូវធ្វើតទៅទៀត ចំណែកខាងការផ្អាកសេចក្តីព្យាយាមក្នុងចន្លោះនេះ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរគ្រោ

តថាភតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

សោ វតារុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ អប្បហាយ
ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុទ្ធិ វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ
នេតំ ហានំ វិទ្ធិតិ ។ សោ វតារុសោ ភិក្ខុ ឥមេ
ទស ធម្មេ បហាយ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុទ្ធិ
វេបុល្លំ អាបច្ឆិស្សតីតិ ហានមេតំ វិទ្ធិតីតិ ។

[៨៧] តត្រ ខោ ភកវា កាឡកភិក្ខុ^(១)
អារព្ព ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ
ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទវោច
ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អធិការណិកោ ហោតិ អធិការ-
ណាសមថស្ស ទ វណ្ណាវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
អធិការណិកោ ហោតិ អធិការណាសមថស្ស ទ
វណ្ណាវាទី អយម្បិ ធម្មោ ទ បិយតាយ ទ ករុតាយ ទ
ការាយ ទ សាមញ្ញាយ ទ ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។

១ ឱ. កាសកំ ភិក្ខុំ ។ ម. តាលង្កតំ ភិក្ខុំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាស
ហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង មិន
លះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់
ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាល
អាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថាភិក្ខុនោះឯង លះបង់នូវធម៌ទាំង ១០
ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្ម-
វិន័យនេះ ដូច្នោះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

[៨៧] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវកាឡ-
កភិក្ខុ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ
ទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះ
អង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ មិនពោលសរសើរការរម្ងាប់អធិ-
ករណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ មិនពោលសរ-
សើរការរម្ងាប់អធិករណ៍ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌មិនប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន សិក្ខាកាមោ ហោតិ
 សិក្ខាសមាទានស្ស^(១) ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន សិក្ខាកាមោ ហោតិ សិក្ខាសមា-
 ទានស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ
 ន ករុតាយ ន ការនាយ ន សាមញ្ញាយ ន
 ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ចាបិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចាបិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស ន
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន ករុតាយ
 ន ការនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីការាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កោជនោ
 ហោតិ កោជវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។

១ ម. សិក្ខាកាមស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនប្រាថ្នានូវសិក្ខា មិនពោល
សរសើរការសមាទាននូវសិក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជា
អ្នកមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងសិក្ខា មិនពោលសរសើរការសមាទាន
នូវសិក្ខា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិន
ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មិនពោលសរសើរការ
កម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មិនពោលសរសើរ ការកម្ចាត់បង់នូវសេចក្តី
ប្រាថ្នា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី
ស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
សេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជា
អ្នកមានសេចក្តីក្រោធ មិនពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កោដនោ ហោតិ កោដវិនយស្ស
 ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន កុតាយ
 ន ការាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីការាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ មក្ខិ ហោតិ
 មក្ខវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 មក្ខិ ហោតិ មក្ខវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ
 ធម្មោ ន បិយតាយ ន កុតាយ ន ការាយ ន
 សាមញ្ញាយ ន ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សហោ ហោតិ សាមេយ្យវិនយស្ស
 ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សហោ
 ហោតិ សាមេយ្យវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ
 ធម្មោ ន បិយតាយ ន កុតាយ ន

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធ មិនពោលសរសើរ
 ការកម្ចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី
 គោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាព
 ជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ មិនពោលសរសើរ
 ការកម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីលុបគុណគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ មិនពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីលុប
 គុណគេ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 សេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
 ភិក្ខុជាអ្នកអួតអាង មិនពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់នូវការអួតអាង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកអួតអាង មិនពោលសរសើរការ
 កម្ចាត់បង់នូវការអួតអាង ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិន
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ការពាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ មាយារី ហោតិ មាយារីនយស្ស
 ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ មាយារី ហោតិ
 មាយារីនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន
 បិយតាយ ន ករុតាយ ន ការពាយ ន សាម-
 ញ្ញាយ ន ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មានំ ន និសាមកជាតិកោ^(១)
 ហោតិ ធម្មនិសន្តិយា ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មានំ ន និសាមកជាតិកោ ហោតិ
 ធម្មនិសន្តិយា ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន
 បិយតាយ ន ករុតាយ ន ការពាយ ន សាមញ្ញាយ
 ន ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន បដិសល្លាដោ ហោតិ

១ ឱ. និសាមកជាតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជា
សមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានមាយា មិនពោលសរសើរការ
កម្ចាត់បង់នូវមាយា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានមាយា
មិនពោលសរសើរនូវការកម្ចាត់បង់នូវមាយា ដោយហេតុណា នេះឯង
ជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
សេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
ភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកមិនពិចារ-
ណានូវធម៌ មិនពោលសរសើរការពិចារណានូវធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកមិនពិចារណានូវធម៌ មិន
ពោលសរសើរការពិចារណានូវធម៌ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី
គោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាព
ជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នក មិនមានការព្រួនសម្តី

បដិសល្យានស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ន បដិសល្យានោ ហោតិ បដិសល្យានស្ស ន វណ្ណវាទី
 អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន ករុតាយ ន
 ការនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ ន បដិ-
 សន្តារកោ^(១) ហោតិ បដិសន្តារកស្ស ន វណ្ណវាទី ។
 យម្បិ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ ន បដិសន្តារកោ ហោតិ
 បដិសន្តារកស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន
 បិយតាយ ន ករុតាយ ន ការនាយ ន
 សាមញ្ញាយ ន ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។ ឯវរុបស្ស
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ កិញ្ចាបិ ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ
 អហោ វត មំ សព្វហ្មចារី សក្កវេយ្យំ
 ករុកវេយ្យំ^(២) មាណេយ្យំ បូជេយ្យន្តិ ។ អថខោ
 នំ សព្វហ្មចារី នេវ^(៣) សក្កវេន្តិ ន ករុកវេន្តិ
 ន មាណេន្តិ ន បូជេន្តិ ។

១ ម. បដិសន្តារកោ ។ ២ ម. គរុកវេយ្យំ ។ ៣ ឱ. ម. ន ថេវ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

មិនពោលសរសើរការពួនសម្ងំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិន
ពួនសម្ងំ មិនពោលសរសើរការពួនសម្ងំ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
ទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនធ្វើបដិសន្ធារៈ ដល់សព្វហ្មតារីបុគ្គល ទាំងឡាយ
មិនពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើបដិសន្ធារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុជាអ្នកមិនធ្វើបដិសន្ធារៈ ដល់ពួកសព្វហ្មតារីបុគ្គល មិនពោលសរ-
សើរបុគ្គលអ្នកធ្វើបដិសន្ធារៈ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិន
ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ
មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ ពិតជាមានសេចក្តីប្រាថ្នា កើតឡើងយ៉ាងនេះ
ថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្វហ្មតារីបុគ្គល គប្បីធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់-
អាន បូជាចំពោះអាត្មាអញ អេះ ។ ប៉ុន្តែ ពួកសព្វហ្មតារីបុគ្គល មិនធ្វើ
សក្ការៈ មិនគោរព មិនរាប់អាន មិនបូជា ចំពោះភិក្ខុនោះឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខុវេ
 វិញ្ញូ សព្វប្បចារី តេ ចាបកេ អកុសលេ ធម្មេ
 អប្បហីនេ សមនុបស្សន្តិ ។ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ
 អស្សម្ភុទ្ធកស្ស^(១) កិញ្ចាមិ ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បន្នេយ្យ
 អហោ វត មំ មនុស្សា អាជានីយដ្ឋានេ ច
 បមេយ្យំ អាជានីយកោជនញ្ច កោជេយ្យំ អាជានីយ-
 បរិមន្តនញ្ច បរិមន្តេយ្យន្តិ ។ អថខោ តំ មនុស្សា ន
 ចេវ អាជានីយដ្ឋានេ បមេន្តិ ន ច អាជានីយកោជនំ
 កោជេន្តិ ន ច អាជានីយបរិមន្តនំ បរិមន្តន្តិ ។
 តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខុវេ វិញ្ញូ
 មនុស្សា តានិ សាមេយ្យានិ ក្ខេយ្យានិ
 ធិម្ពេយ្យានិ វន្តេយ្យានិ អប្បហីនានិ សមនុបស្សន្តិ
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឯវរូបស្ស ភិក្ខុនោ កិញ្ចាមិ
 ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បន្នេយ្យ អហោ វត មំ សព្វប្បចារី
 សក្ការេយ្យំ ករុករេយ្យំ មាណេយ្យំ បូជេយ្យន្តិ

១ ឱ. អស្សខលុក្កស្ស ។ ម. អស្សខឡុក្កស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួក
សព្វហ្មចារី ជាវិញ្ញាជន រមែងពិចារណាយើញ្ញច្បាស់នូវអកុសលធម៌
ដ៏លាមកទាំងនោះ ដែលភិក្ខុទាំងនោះ មិនទាន់លះបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ដូចសេះល្ងង់ខ្លៅ ពិតជាមានសេចក្តីប្រាថ្នា កើតឡើង
យ៉ាងនេះថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ពួកមនុស្សគប្បីតម្កើងអញ ក្នុងទីសេះអាជា-
នេយ្យផង ឲ្យអញបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យផង ដុសខាត់
អញ ដូចជាដុសខាត់សេះអាជានេយ្យផង ។ តែថា ពួកមនុស្សមិនតម្កល់
នូវសេះនោះ ក្នុងទីនៃសេះអាជានេយ្យ មិនឲ្យបរិភោគនូវភោជនរបស់
សេះអាជានេយ្យ មិនដុសខាត់ ដូចជាការដុសខាត់សេះអាជានេយ្យទេ ។

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួក
មនុស្សជាអ្នកដឹង រមែងពិចារណាយើញ្ញច្បាស់ នូវអំពើរឹងត្អឹង កៀច
ក្រាញ កកិចកកុច រៀចវេរ ទាំងនោះ ដែលសេះនោះមិនទាន់
លះបង់ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានឧបមេយ្យ
ដូច ភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ ពិតជាមានសេចក្តីប្រាថ្នា កើត
ឡើងយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល គប្បី
ធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះអាត្មាអញ អេះ

អថខោ ធំ សព្វហ្មចារី នេវ សក្កហេន្តិ ន កុកហេន្តិ
 ន មាណេន្តិ ន បូជេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 តថាហិស្ស ភិក្ខុវេ វិញ្ញូ សព្វហ្មចារី តេ ចាបកេ
 អកុសលេ ធម្មេ អប្បហីនេ សមនុបស្សន្តិ ។
 ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន អធិករណីកោ ហោតិ
 អធិករណសមថស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ន អធិករណីកោ ហោតិ អធិករណសមថស្ស
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ បិយតាយ កុតាយ
 ការាយ សាមញ្ញាយ ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សិក្ខាកាមោ ហោតិ សិក្ខា-
 សមាទានស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សិក្ខា-
 កាមោ ហោតិ សិក្ខាសមាទានស្ស វណ្ណវាទី អយម្បិ
 ធម្មោ បិយតាយ កុតាយ ការាយ សាមញ្ញាយ
 ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆារិយស្ស វណ្ណវាទី ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

តែបើទុកជាដូច្នោះ ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល ក៏មិនធ្វើសក្ការៈ មិនគោរព
មិនរាប់អាន មិនបូជា ចំពោះភិក្ខុនោះឡើយ ។ ដំណើរនោះ
ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកសព្វហ្មចារី
ជាវិញ្ញាជន រមែងពិចារណាយើញច្បាស់នូវអកុសលធម៌លាមកទាំងនោះ
ដែលភិក្ខុនោះមិនទាន់លះបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ជាអ្នកមិនធ្វើអធិករណ៍ ពោលសរសើរការរម្ងាប់អធិករណ៍ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនធ្វើអធិករណ៍ ពោលសរសើរការ
រម្ងាប់អធិករណ៍ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
សេចក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីសេចក្តីគោរព ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីភាព
ជាសមណៈ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
ទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពោលសរសើរការសមាទានសិក្ខា ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពោលសរសើរការ
សមាទានសិក្ខា ដោយហេតុណា នេះឯង ជាធម៌ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី
ស្រឡាញ់ ដើម្បីសេចក្តីគោរព ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ
ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់សេចក្តីប្រាថ្នា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អប្បិទ្ធោ ហោតិ ឥច្ឆារិទយស្ស
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភារាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អក្កោជនោ ហោតិ កោជរិទយស្ស វណ្ណវាទី ។
 យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្កោជនោ ហោតិ កោជ-
 រិទយស្ស វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។
 ឯកីភារាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អមក្ខិ ហោតិ មក្ខរិទយស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អមក្ខិ ហោតិ មក្ខរិទយស្ស វណ្ណវាទី
 អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភារាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសហោ ហោតិ
 សាបេយ្យរិទយស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អសហោ ហោតិ សាបេយ្យរិទយស្ស
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ពោលសរសើរការកម្ចាត់
 បង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនក្រោធ ពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់
 សេចក្តីក្រោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនក្រោធ
 ពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ដោយហេតុណា នេះឯង
 ជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនលុបគុណគេ ពោល
 សរសើរការកម្ចាត់បង់ការលុបគុណគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ជាអ្នកមិនលុបគុណគេ ពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់ នូវការលុបគុណគេ
 ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជា
 បុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនអួត
 អាន ពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់សេចក្តីអួតអាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនអួតអាន ពោលសរសើរនូវការកម្ចាត់
 បង់សេចក្តីអួតអាន ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

ឯកីភារាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អមាយារី ហោតិ មាយារិនយស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អមាយារី ហោតិ មាយារិនយស្ស
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភារាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ធម្មានំ និសាមកជាតិកោ ហោតិ ធម្មនិសន្និយា
 វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ធម្មានំ និសាមកជាតិកោ ហោតិ ធម្មនិសន្និយា
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភារាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បដិសល្យាដោ
 ហោតិ បដិសល្យានស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ បដិសល្យាដោ ហោតិ បដិសល្យានស្ស
 វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភារាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ
 បដិសន្ធារកោ ហោតិ បដិសន្ធារកស្ស វណ្ណវាទី ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនមានមាយា ពោលសរសើរការកម្ចាត់បង់
 មាយា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនមានមាយា ពោល
 សរសើរការកម្ចាត់បង់មាយា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។

ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
 ភិក្ខុប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកពិចារណានូវធម៌ ពោលសរសើរការពិចារណា
 នូវធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយជាតិជាអ្នកពិចារណានូវធម៌
 ពោលសរសើរនូវការពិចារណាធម៌ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។

ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកពួនសម្មំ ពោលសរសើរការពួនសម្មំ ។
 ភិក្ខុជាអ្នកពួនសម្មំ ពោលសរសើរការពួនសម្មំ ដោយហេតុណា នេះ
 ឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើនូវបដិសន្ធារៈ ដល់ពួក
 សព្វហូចារីបុគ្គល ពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើបដិសន្ធារៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យម្បិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វេហ្មចារីនំ បដិសន្តារកោ
 ហោតិ បដិសន្តារកស្ស វណ្ណារាជី អយម្បិ ធម្មោ
 បិយតាយ ករុតាយ ការាយ សាមញ្ញាយ
 ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ ឯវរុបស្ស ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 កិញ្ញាបិ ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ
 សព្វេហ្មចារី សក្កវេយ្យំ ករុកវេយ្យំ មាណេយ្យំ
 បូជេយ្យន្តិ អថខោ នំ សព្វេហ្មចារី សក្កវោន្តិ
 ករុកវោន្តិ មាណេន្តិ បូជេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។
 តថាហិស្ស ភិក្ខុវេ វិញ្ញូ សព្វេហ្មចារី តេ ចាបកេ
 អកុសលេ ធម្មោ បហីនេ សមនុបស្សន្តិ ។
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្ស អស្សាជាតិយស្ស កិញ្ញាបិ
 ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ មនុស្សា
 អាជាតិយដ្ឋានេ ច បហេយ្យំ អាជាតិយកោជនញ្ច
 កោជេយ្យំ អាជាតិយបរិមជ្ជនញ្ច បរិមជ្ជេយ្យន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើបដិសន្ធារៈ ដល់ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល
 ពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវបដិសន្ធារៈ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីសេចក្តីគោរព ដើម្បីសេចក្តី
 ចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ បើទុកជា មិនគប្បីបង្កើតសេចក្តី
 ប្រាថ្នាយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល គប្បីធ្វើ
 សក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះអាត្មាអញ ក៏គង់តែពួកសព្វហ្មចារី-
 បុគ្គលធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះភិក្ខុនោះដែរ ។ ដំណើរ
 នោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកសព្វហ្មចារី
 ជាវិញ្ញាជន រមែងពិចារណាយើញច្បាស់ នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមក ទាំង
 នោះដែលភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសេះ
 អាជានេយ្យដ៏ចម្រើន បើទុកជា មិនគប្បីបង្កើតសេចក្តីប្រាថ្នា យ៉ាង
 នេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកមនុស្សគប្បីតម្កើងអញ ក្នុងទីជាសេះ
 អាជានេយ្យផង គប្បីឲ្យអញបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យផង
 គប្បីដុសខាត់អញ ដោយការដុសខាត់ ដូចជាសេះអាជានេយ្យផង

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

អថខោ នំ មនុស្សា អាជានីយដ្ឋានេ ច
 បមេន្តិ អាជានីយកោជនញ្ច កោដេន្តិ អាជានីយ-
 បរិមជ្ជនញ្ច បរិមជ្ជន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 តថាហិស្ស ភិក្ខុវេ វិញ្ញូ មនុស្សា តានិ សាបេយ្យានិ
 ក្ស្រយេយ្យានិ ជិម្ពេយ្យានិ វង្កេយ្យានិ បហីនានិ
 សមនុបស្សន្តិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឯវរូបស្ស
 ភិក្ខុនោ កិញ្ចាបិ ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ
 វត មំ សព្វេហ្មចារី សក្កវេយ្យំ កុកវេយ្យំ មាណេយ្យំ
 បូជេយ្យន្តិ អថខោ នំ សព្វេហ្មចារី សក្កវេន្តិ
 កុកវេន្តិ មាណេន្តិ បូជេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 តថាហិស្ស ភិក្ខុវេ វិញ្ញូ សព្វេហ្មចារី តេ ចាបកេ
 អកុសលេ ធម្មេ បហីនេ សមនុបស្សន្តិតិ ។

[៨៨] យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្កោសក-
 បរិកាសកោ អរិយុបវាទី សព្វេហ្មចារីនំ អដ្ឋានមេតំ

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ពួកមនុស្សក៏គង់តែតម្កើងសេះអាជានេយ្យនោះ ក្នុងទីសេះអាជានេយ្យ
 ផង ឲ្យបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យផង ដុសខាត់ដូចជាដុស
 ខាត់សេះអាជានេយ្យផង ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ព្រោះថា ពួកមនុស្សជាអ្នកដឹង រមែងពិចារណាយើញច្បាស់នូវ
 អំពើរឹងត្អឹងកៀចក្រាញ កកិចកកុច រៀចវេរទាំងនោះ ដែលសេះអាជា-
 នេយ្យនោះលះបង់ហើយ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មានឧបមេយ្យ ដូចជាភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ បើទុកជាមិនគប្បីបង្កើត
 សេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្វហូចារីបុគ្គល គប្បី
 ធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះអាត្មាអញ ក៏គង់តែពួក
 សព្វហូចារីបុគ្គល ធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះភិក្ខុនោះដែរ ។
 ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួក
 សព្វហូចារី ជាវិញ្ញូជន រមែងពិចារណាយើញច្បាស់នូវអកុសលធម៌
 ដ៏លាមកទាំងនោះ ដែលភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ ។

[៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នកជេរប្រទេចផ្តាសា
 ពួកសព្វហូចារីបុគ្គល ជាអ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ដំណើរនោះ មិនមែន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនវកាសោ^(១) យំ សោ ទសន្នំ ព្យសនានំ
អញ្ញតវញ្ញតវំ^(២) ព្យសនំ ន^(៣) និកច្ឆេយ្យ ។
កតមេសំ ទសន្នំ ។ អនធិគតំ នាធិកច្ឆតិ
អធិកតា^(៤) បរិហាយតិ សទ្ធម្មស្ស ន
វោទាយន្តិ^(៥) សទ្ធម្មេសុ វា អធិមាណិកោ
ហោតិ អនភិរតោ វា ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ អញ្ញតវំ
វា សង្កិលិដ្ឋំ អាបត្តិ អាបជ្ជតិ កាទ្បំ វោកាតកំ^(៦)
ដុសតិ ឧម្មាទំ វា ចាបុណាតិ ចិត្តក្ខេបំ សម្មទ្កោ
កាលំ ករោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ
ទុក្ខតិ វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ យោ សោ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្កោសកបរិកាសកោ អរិយបុរាដិ
សព្រហ្មចារីនំ អដ្ឋានមេតំ អនវកាសោ យំ សោ
ឥមេសំ ទសន្នំ ព្យសនានំ អញ្ញតវញ្ញតវំ ព្យសនំ
ន និកច្ឆេយ្យាតិ ។

១ ម. ហានមេតំ អវកាសោ ។ ២ ឱ. អញ្ញតវំ ។ ៣ ម. នសទ្ធា នត្តិ ។ ៤ ម. អធិគតំ ។ ៥ ឱ. វោទាយតិ ។ ៦ ឱ. ម. កាទ្បំ វា វោកាតកំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ដែលមិននាំឲ្យភិក្ខុនោះ គប្បីដល់នូវសេចក្តី
 វិនាសទាំង ១០ ប្រការ សេចក្តីវិនាសណាមួយទេ ។ សេចក្តីវិនាស
 ទាំង ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលនោះមិនបាននូវគុណធម៌ ដែល
 ខ្លួនមិនទាន់បាន ១ សាបសូន្យចាកគុណធម៌ ដែលខ្លួនបានហើយ ១
 ព្រះសទ្ធម្មរបស់បុគ្គលនោះមិនផ្លូវផង ១ ជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ក្នុងព្រះ
 សទ្ធម្ម ១ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យទាំងមិនមានសេចក្តីត្រេកអរ ១ ត្រូវអាបត្តិ
 ណាមួយដែលសៅហ្មង ១ ប្រទះសេចក្តីទុក្ខ ព្រោះរោគដ៏ធ្ងន់ ១ ដល់នូវ
 ការត្រួតរាយមាយចិត្ត ១ ធ្វើមរណៈទាំងវង្វេង ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ឯអបាយ ទុក្ខតិ វិនិបាត នរក ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជេរប្រទេច ផ្កាសា ពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល
 ជាអ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ដំណើរនោះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជា
 បច្ច័យ ដែលមិនមែន នាំឲ្យភិក្ខុនោះ គប្បីដល់នូវសេចក្តីវិនាស
 ទាំង ១០ ប្រការនេះ សេចក្តីវិនាសណាមួយទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

[៨៩] អថខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ យេន
 ភក្ខវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្ខវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ
 កោកាលិកោ ភិក្ខុ ភក្ខវន្តំ ឯតទដោច ចាបិច្ឆា
 ភន្តេ សារីបុត្តមោក្ខល្លាណា ចាបិកានំ ឥច្ឆានំ
 វសំភតាតិ ។ មា ហេវំ កោកាលិក មា ហេវំ
 កោកាលិក បសាទេហិ កោកាលិក សារីបុត្ត-
 មោក្ខល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្តមោក្ខល្លាណាតិ ។
 ទុតិយម្បិ ខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ភក្ខវន្តំ ឯត-
 ទដោច កិញ្ចាបិ មេ ភន្តេ ភក្ខវា សទ្ធាយិកោ
 បច្ចយិកោ អថខោ ចាបិច្ឆា វ សារីបុត្តមោក្ខល្លាណា
 ចាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំភតាតិ ។ មា
 ហេវំ កោកាលិក មា ហេវំ កោកាលិក
 បសាទេហិ កោកាលិក សារីបុត្តមោក្ខល្លានេសុ
 ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្តមោក្ខល្លាណាតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

[៨៧] គ្រានោះ កោកាលិកភិក្ខុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះកោកាលិកភិក្ខុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់កោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះ ម្ចាស់កោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះឡើយ ម្ចាស់កោកាលិកៈ ចូរអ្នកញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះសារីបុត្តនិងមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកមានសីល ជាទីស្រឡាញ់ ។ កោកាលិកភិក្ខុ ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាគម្រប់ ២ ដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គួរខ្ញុំព្រះអង្គជឿយកតម្រាប់ ក៏មែនពិតហើយ តែថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកប្រាថ្នាលាមកប្រាកដ លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ។ ម្ចាស់កោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះ ម្ចាស់កោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះឡើយ ម្ចាស់កោកាលិកៈ អ្នកចូរញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះសារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ចុះ ព្រោះថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន មានសីល ជាទីស្រឡាញ់ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តតិយម្បិ ខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ
 ឯតទវោច កិញ្ចាបិ ខោ មេ ភន្តេ
 ភកវា សទ្ធាយិកោ បច្ចយិកោ អថខោ ចាបិច្ឆា វ
 សារីបុត្តមោក្កល្លាណា ចាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំ-
 ភតាតិ ។ មា ហេវំ កោកាលិក មា ហេវំ
 កោកាលិក បសាទេហិ កោកាលិក សារី-
 បុត្តមោក្កល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្ត-
 មោក្កល្លាណាតិ ។ អថខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ
 ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា
 បក្កាមិ ។ អចិរប្បក្កន្តស្ស ច កោកាលិកស្ស
 ភិក្ខុនោ សាសបមត្តិហិ បិធុកាហិ សព្វោ
 កាយោ ដុដ្ឋោ^(១) អហោសិ សាសបមត្តិយោ ហុត្វា
 មុក្កមត្តិយោ អហោសុំ មុក្កមត្តិយោ ហុត្វា
 កាណ្ឌាយមត្តិយោ^(២) អហោសុំ កាណ្ឌាយមត្តិយោ ហុត្វា

១ ឱ. ម. ដុដោ ។ ២ ឱ. កលាយមត្តិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ ទសកនិបាត

កោកាលិកភិក្ខុ ក៏ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាគម្រប់ ៣ ដងទៀតថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គួរខ្ញុំព្រះអង្គជឿយកតម្រាប់
 តាមក៏ពិតមែនហើយ តែថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន សុទ្ធតែជាអ្នកប្រាថ្នា
 លាមក លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ។ ម្នាលកោកា-
 លិកៈ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាង
 នេះឡើយ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកចូរញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះសារីបុត្ត
 និងមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកមានសីល
 ជាទីស្រឡាញ់ ។ គ្រានោះ កោកាលិកភិក្ខុ ក្រោកចាកអាសនៈហើយ
 ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចក៏ធ្វើប្រទក្សិណ ចៀសចេញទៅ ។
 ក៏កាលដែលកោកាលិកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏កើតអុត
 ប៉ុនៗ គ្រាប់ស្បែររឹតកាយទាំងមូល លុះអុតកើតប៉ុនៗ គ្រាប់ស្បែរហើយ
 ក៏ដោរឡើង ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ លុះប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយហើយ
 ក៏ដោរឡើង ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកកង់ លុះប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកកង់ហើយ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

កោលដ្ឋិមត្តិយោ អហោសុំ កោលដ្ឋិមត្តិយោ
 ហុត្វា កោលមត្តិយោ អហោសុំ កោលមត្តិយោ
 ហុត្វា អាមលកមត្តិយោ អហោសុំ អាមលក-
 មត្តិយោ ហុត្វា^(១) វេលុវសលាដុកមត្តិយោ អហោសុំ
 វេលុវសលាដុកមត្តិយោ ហុត្វា វិល្លមត្តិយោ^(២) អហោសុំ
 វិល្លមត្តិយោ ហុត្វា បភិដ្ឋិសុ បុព្វញ្ច លោហិតញ្ច
 បក្សីវីសុ ។ ស្វាស្សុទំ^(៣) កទ្ធលិបត្តេសុ សេតិ
 មច្ឆារ វិសគលិកតោ^(៤) ។ អថខោ តុទិបច្ចេក-
 ព្រហ្មា^(៥) យេន កោកាលិកោ ភិក្ខុ តេនុប-
 សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា វេហាសេ បត្វា កោកាលិកំ
 ភិក្ខុ ឯតទរោច បសាទេហិ កោកាលិក
 សារីបុត្តមោក្កល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្ត-
 មោក្កល្លាណតិ ។ កោសិ តំ អារុសោតិ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ តិណ្ហកមត្តិយោ អហោសុំ តិណ្ហកមត្តិយោ ហុត្វាតិ បាហា ទិស្សន្តិ ។
 ២ ឱ. ពិល្លមត្តិយោ ។ ម. ពិលមត្តិយោ ។ ៣ ម. សោស្សុទំ ។ ៤ ឱ. ម.
 វិសគិលិកោ ។ ៥ ឱ. តុទុប្បច្ចេកព្រហ្មា ។ ម. តុទិបច្ចេកព្រហ្មា ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ក៏ដោរឡើង ប៉ុនគ្រាប់ពង្រា លុះប៉ុនគ្រាប់ពង្រាហើយ ក៏ដោរឡើង
 ប៉ុនផ្លែពង្រា លុះប៉ុនផ្លែពង្រាហើយ ក៏ដោរឡើង ប៉ុនផ្លែកន្ទួតព្រៃ
 លុះប៉ុនផ្លែកន្ទួតព្រៃហើយ ក៏ដោរឡើងប៉ុនក្តឹបញ្ឆៅ លុះប៉ុនក្តឹបញ្ឆៅហើយ
 ក៏ដោរឡើង ប៉ុនផ្លែញ្ឆៅធំ លុះប៉ុនផ្លែញ្ឆៅធំហើយ ខ្លះនិងឈាមក៏ហូរ
 ចេញរហាម ។ បានឮថា កោកាលិកភិក្ខុនោះ ដេកលើស្លឹកចេក
 ដូចជាត្រីដែលគេ ប្រាស់ស្រកាហើយ ។ លំដាប់នោះ តុទិ-
 បច្ចេកព្រហ្ម^១ បានចូលទៅរក កោកាលិកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់
 ហើយ ក៏បិតនៅឮដំអាកាស ហើយពោលទៅនឹងកោកាលិកភិក្ខុ ដូច្នោះ
 ថា ម្ចាស់កោកាលិកៈ ចូរលោកញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះព្រះសារី-
 បុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា ព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លាន
 មានសីល ជាទីស្រឡាញ់ ។ ម្ចាស់អារុសោ អ្នកជាអ្វី ។

១ ព្រហ្មនោះ កាលពីដើម ជាព្រះថេរៈឈ្មោះតុទិត្តេរ ត្រូវជាឧបជ្ឈាយ័របស់
 កោកាលិកភិក្ខុ បានដល់អនាគាមិផលទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោកជាន់សុទ្ធាវាស ។ អដ្ឋកថា។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អហំ តុទិបច្ចេកព្រហ្មាតិ ។ ននុ ត្វំ អារុសោ
 ភកវតា អនាតាមី ព្យាកតោ អថ កិញ្ចរហិ
 ឥនាតតោ បស្ស យាវញ្ច^(១) តេ ឥទំ អបរទ្ធន្តិ ។
 អថខោ តុទិបច្ចេកព្រហ្មា កោកាលិកំ ភិក្ខុ
 តាថាយ^(២) អជ្ឈកាសិ

បុរិសស្ស ហិ ជាតស្ស កុដារី^(៣) ដាយតេ មុខេ
 យាយ និទ្ធាតិ អត្តានំ ពាលោ ទុញ្ញាសិកំ ភណំ ។
 យោ និទ្ធាយំ បសំសតិ តំ វា និទ្ធាតិ យោ បសំសិយោ
 វិចិនាតិ មុខេន សោ កលី កលិនា តេន សុខំ ន វិទ្ធាតិ ។

១ ឱ. យាវ ។ ២ ម. តាថាហិ ។ ៣ ឱ. កុថារិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

យើង ជាតុទិបច្ចេកព្រហ្ម ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករ

ថា អ្នកឯងជាអនាគាមិបុគ្គលហើយតើ ចុះអ្នកឯងមកក្នុងទីនេះ ដើម្បី

អ្វីទៀត អ្នកឯងចូរមើលតែនូវកំហុសរបស់អ្នកនោះចុះ ។ លំដាប់នោះ

តុទិបច្ចេកព្រហ្ម ក៏បានពោលនឹងកោកាលិកភិក្ខុ ដោយគាថាដូច្នោះថា

បុគ្គលពាល កាលពោលនូវទុញ្ញាសិត ឈ្មោះថាកាប់ខ្លួនឯង

ដោយប្លែកថៅ គឺផុសវាចាណា ប្លែកថៅគឺផុសវាចានោះ

កើតតែក្នុងមាត់ របស់បុរសជាតិ ដោយពិត ។

បុគ្គលណា សរសើរនូវបុគ្គលដែលគួរនិទ្ទាត្តិ តិះដៀលបុគ្គលដែលគួរសរ-

សើរនោះក្តី បុគ្គលនោះឈ្មោះថា សន្សំនូវទោស ដោយមាត់ រមែង

មិនបានសេចក្តីសុខ ព្រោះទោសនោះទេ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

អប្បមត្តោ^(១) អយំ កលិ

យោ អក្ខេសុ ធនបរាជយោ

(សព្វស្សាបិ សហាបិ អត្តនា)

អយមេវ មហាត្តរោ កលិ

យោ សុតតេសុ មនំ បទោសយេ^(២) ។

សតំ សហស្សានំ និរព្វានំ

ឆត្តិស ច បញ្ច ច^(៣) អព្វនាទិ

យមរិយករហី និរយំ ឧបេតិ

វាចំ មនព្វា បណិជាយ ចាបកត្តិ ។

អថខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ តេនេវា-

ពាធន កាលមកាសិ ។ កាលកតោ ច

កោកាលិកោ ភិក្ខុ បទុមនិរយំ ឧបបជ្ជតិ

សារីបុត្តមោក្កល្លានេសុ ចិត្តំ អាយាដេត្វា ។

១ ម. អប្បមត្តកោ ។ ២ ម. បទុសយេ ។ ៣ ឱ. ម. ឆត្តិសតិ បញ្ច ច ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ការចាញ់ ដោយទ្រព្យណា ព្រោះល្បែងភ្នាល់ទាំងឡាយ

(ព្រមទាំងខ្លួនទាំងអស់) ជាកំហុសមានប្រមាណតិចទេ បុគ្គល

ណា ញ៉ាំងចិត្ត ឲ្យប្រទូស្ត ចំពោះពួកបុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ

នេះឯង ជាកំហុសធំក្រៃលែង ។ បុគ្គលតម្កល់នូវវាចានិង

ចិត្តដ៏លាមក ហើយតិះដៀលព្រះអរិយៈ រមែងទៅកាន់

នរកណា នរកនោះ មាន ១ សែននិរព្វទៈផង និង ៣៦

អព្វទៈ^(១) (ដោយឡែកទៀត) ផង ៥ អព្វទៈផង ។

គ្រានោះ កោកាលិកភិក្ខុ ក៏ធ្វើមរណកាល ដោយដំនីនោះ

ឯង ។ លុះកោកាលិកភិក្ខុ ធ្វើមរណកាលហើយ ក៏ទៅកើតក្នុង

បទុមនរក ព្រោះថ្នាំងថ្នាក់ចិត្តចំពោះព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លាន ។

១ អដ្ឋកថាជា និរព្វទៈវិញ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អថខោ ព្រហ្មា សហម្បតិ អភិក្កន្តាយ
 រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា^(១) កេវលកប្បំ ជេតវនំ
 ឱកាសេត្វា យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។
 ឯកមន្តំ បិតា^(២) ខោ ព្រហ្មា សហម្បតិ ភកវន្តំ
 ឯតទវោច កោកាលិកោ ភន្តេ ភិក្ខុ កាលកតោ
 កាលកតោ ច ភន្តេ កោកាលិកោ ភិក្ខុ
 បទុមនិរយំ ឧបបន្នោ សារីបុត្តមោក្កល្លានេសុ ចិត្តំ
 អាឃាដេត្វាតិ ។ ឥទមវោច ព្រហ្មា សហម្បតិ
 ឥនំ វត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទត្វិលំ កត្វា
 តត្តេវន្តវាយិ ។ អថខោ ភកវា តស្សា រត្តិយា
 អច្ចយេន ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ឥមំ ភិក្ខុវេ រត្តិ ព្រហ្មា
 សហម្បតិ អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណា
 កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱកាសេត្វា យេនាហំ តេនុប-
 សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។

១ ម. អភិក្កន្តវណ្ណា ។ ២ ម. បិតា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

គ្រានោះ កាលបើរាត្រីបឋមយាមកន្ទង់ទៅហើយ សហម្បតិព្រហ្ម មាន
 រស្មីរុងរឿងធ្វើវត្តជេតពនទាំងមូល ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយបិត
 នៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសហម្បតិព្រហ្មបិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាប
 បង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កោកាលិកភិក្ខុ
 ធ្វើមរណកាលទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើមរណ-
 កាល ទៅកើតក្នុងបទុមនរក ព្រោះថ្នាំដ៏ថ្នាក់ចិត្តចំពោះព្រះសារីបុត្តនិងព្រះ
 មោគ្គល្លាន ។ សហម្បតិព្រហ្មបានពោលពាក្យនេះហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយបាត់ចាកទីនោះទៅមួយរំពេច ។
 លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលបើរាត្រីនោះ កន្ទង់ទៅហើយ
 ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងយប់មិញនេះ
 កាលរាត្រីបឋមយាម កន្ទង់ទៅហើយ សហម្បតិព្រហ្ម មានរស្មីរុង
 រឿង ធ្វើវត្តជេតពនទាំងមូល ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ហើយចូលមករកតថាគត
 លុះចូលមកដល់ថ្វាយបង្គំតថាគត ហើយបិតនៅ ក្នុងទីសមគួរ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

ឯកមន្តំ បិភោ ខោ ភិក្ខុវេ ព្រហ្មា
 សហម្បតិ មំ ឯតទរោច កោកាលិកោ ភន្តេ
 ភិក្ខុ កាលកតោ កាលកតោ ច ភន្តេ
 កោកាលិកោ ភិក្ខុ បទុមនិរយំ ឧបបន្នោ
 សារីបុត្តមោក្កល្លានេសុ ចិត្តំ អាយាដេត្វាតិ ។
 ឥទមរោច ភិក្ខុវេ ព្រហ្មា សហម្បតិ ឥទំ វត្វា មំ
 អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្តេវន្តរាយីតិ ។
 ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតហោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច
 កីវទីយំ^(១) នុ ខោ ភន្តេ បទុមនិរយេ អាយុប្ប-
 មាណានិ ។ ទីយំ ខោ ភិក្ខុ បទុមនិរយេ
 អាយុប្បមាណំ តំ ន សុករំ សដ្ឋានុំ ឯត្តកានិ
 វស្សានីតិ វា ឯត្តកានិ វស្សសតានីតិ វា ឯត្តកានិ
 វស្សសហស្សានីតិ វា ឯត្តកានិ វស្សសតហស្សា-
 នីតិ វាតិ ។ សញ្ញា បន ភន្តេ ឧបមា^(២) កាតុនិ ។
 សញ្ញា ភិក្ខុតិ ភកវា អរោច សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ

១ ម. កីវទីយំ ។ ២ ម. ឧបមំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះសហម្បតិព្រហ្ម បិតនៅ ក្នុងទីសមគួរហើយ បានពោលនឹងតថាគតដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើ មរណកាលទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើមរណ- កាលទៅ ទៅកើតក្នុងបទុមនរក ព្រោះថ្នាំដ៏ថ្នាក់ចិត្តចំពោះសារីបុត្តនឹង មោគ្គល្លាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សហម្បតិព្រហ្មបានពោលពាក្យ នេះ លុះពោលពាក្យនេះហើយ ថ្វាយបង្គំលាតថាគត ធ្វើប្រទក្សិណ បាត់ចាកទីនោះទៅមួយរំពេច ។ និមិត្តតែព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុ ១ រូប ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ប្រមាណនៃអាយុ ក្នុងបទុមនរក វែងប៉ុន្មាន ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ប្រមាណនៃអាយុ ក្នុងបទុមនរក វែងណាស់ ប្រមាណនៃអាយុ ក្នុងបទុមនរកនោះ បុគ្គលមិនងាយនឹងរាប់ថា ប៉ុណ្ណោះឆ្នាំ ប៉ុណ្ណោះរយឆ្នាំ ឬប៉ុណ្ណោះពាន់ឆ្នាំ ឬក៏ប៉ុណ្ណោះសែនឆ្នាំបានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះព្រះអង្គ អាចធ្វើសេចក្តីឧបមាបានដែរឬ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល ភិក្ខុ អាចធ្វើបាន ដូច្នោះ ទើបត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូច

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

វីសតិខារិកោ កោសលកោ តិលវាយោ តតោ
 បុរិសោ វស្សសតសហស្សស្ស^(១) អច្ចយេន ឯកមេកំ
 តិលំ ឧទ្ធកេយ្យ ។ ទិប្បតំ ខោ សោ ភិក្ខុ
 វីសតិខារិកោ កោសលកោ តិលវាយោ ឥមិនា
 ឧបក្កមេន បរិក្ខយំ បរិយាណាណំ កច្ឆេយ្យ ន ត្រូវ
 ឯកោ អព្ភុណោ និរយោ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុ វីសតិ
 អព្ភុណោ និរយោ ឯវមេកោ និរព្ភុណោ និរយោ ។
 សេយ្យថាមិ ភិក្ខុ វីសតិ និរព្ភុណោ និរយោ ឯវមេកោ
 អពព្ភោ និរយោ ។ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុ វីសតិ
 អពព្ភោ និរយោ ឯវមេកោ អហាយោ និរយោ ។
 សេយ្យថាមិ ភិក្ខុ វីសតិ អហាយោ
 និរយោ ឯវមេកោ អដដោ និរយោ ។

១ ឱ. ម. វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ទសកនិបាត

រទេះផ្ទុកល្ង របស់អ្នកដែនកោសលចំណុះ ២០ ខារិកៈ^(១) (អម្រែក)
 កន្លងទៅបាន ១ សែនឆ្នាំ មានបុរសម្នាក់ រើសយកល្ង ១ គ្រាប់ ។ អំពី
 រទេះនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុ រទេះផ្ទុកល្ង របស់អ្នកដែនកោសល
 ចំណុះ ២០ ខារិកៈនោះដល់នូវការអស់រលីងទៅ ដោយសេចក្តីព្យាយាម
 នេះឈ្មោះថា ឆាប់រហ័សនៅឡើយ ឯអព្វទនរក ១ មិនឆាប់ដូច្នោះទេ
 ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អព្វទៈ^(២)នរក ២០ ត្រូវជា និរព្វទនរក ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា និរព្វទនរក ២០ ត្រូវជា អពព្វទនរក ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អពព្វទនរក ២០ ត្រូវជា អហហនរក ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អហហនរក ២០ ត្រូវជា អដដនរក ១ ។

១. ៤ បត្តៈ របស់អ្នកមគធៈ ត្រូវជាមួយបត្តៈ ក្នុងដែនកោសល ៤ បត្តៈ របស់អ្នក
 ដែនកោសលនោះ ត្រូវជាមួយអាឡ្ហកៈ ៤ អាឡ្ហកៈត្រូវជាមួយទោនៈ ៤ ទោនៈ
 ត្រូវជាមួយមាណិកា ៤ មាណិកា ត្រូវជាមួយខារី ។ អដ្ឋកថា ។

២ ពាក្យ អព្វទៈនេះជាឈ្មោះនៃការរាប់ឆ្នាំរបស់សត្វ ដែលឆេះនៅ ក្នុងនរកអវិចិនោះ
 ឯង ដូចសម្តែងតទៅ គឺសំខ្យាមួយរយសែនឈ្មោះថា ១ កោដិ ១ រយសែនកោដិឈ្មោះ
 ថា ១ បកោដិ ១ រយសែនបកោដិឈ្មោះថា ១ កោដិប្បកោដិ ១ រយសែនកោដិប្បកោដិឈ្មោះថា
 ១ នហុត ១ រយសែននហុតឈ្មោះថា និន្ទហុត ១ រយសែននិន្ទហុតឈ្មោះថា ១ អព្វទៈ
 ម្តែគុណអំពីអព្វទៈឈ្មោះថា និរព្វទៈ ។ ន័យនេះគប្បីដឹងគ្រប់បទទាំងអស់ ។ អដ្ឋកថា ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ អដជា និរយា
 ឯវមេកោ កុមុទោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ
 ភិក្ខុ វីសតិ កុមុទា និរយា ឯវមេកោ
 សោតន្តិកោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ
 វីសតិ សោតន្តិកា និរយា ឯវមេកោ
 ឧប្បលោ^(១) និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ
 វីសតិ ឧប្បលា និរយា ឯវមេកោ បុណ្ណារីកោ
 និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ បុណ្ណារីកោ
 និរយា ឯវមេកោ បទុមោ និរយោ ។ បទុមំ
 ខោ បន ភិក្ខុ និរយំ កោកាលិកោ ភិក្ខុ
 ឧបបន្នោ សារីបុត្តមោក្កល្លានេសុ ចិត្តំ អាហារដេ-
 ត្វាតិ ។ ឥនមរោច ភកវា ឥនំ វត្វាន
 សុកតោ អថាបរំ ឯតនរោច សត្វា
 បុរិសស្ស ហិ ជាតស្ស កុដារី ជាយតេ មុខេ
 យាយ និទ្ធាតិ អត្តានំ ពាលោ ទុញ្ញាសិតំ ភលំ ។

១ ឱ. ម. ឧប្បលកោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អដជនរក ២០ ត្រូវជា កុមុទនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា
 ជា កុមុទនរក ២០ ត្រូវជា សោគន្ធិកនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា
 សោគន្ធិកនរក ២០ ត្រូវជា ឧប្បលនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា
 ឧប្បលនរក ២០ ត្រូវជា បុណ្ណរិកនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា បុណ្ណរិក-
 នរក ២០ ត្រូវជា បទុមនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជាកោកាលិកភិក្ខុ ទៅកើត
 ក្នុងបទុមនរក ព្រោះថ្នាំដ៏ថ្នាក់ចិត្តចំពោះសារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ។ ព្រះមាន
 ព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងធម៌នេះហើយ ព្រះសុគតជាព្រះសាស្តា លុះ
 សម្តែងធម៌នេះហើយ ទើបសម្តែងតាថានេះតទៅទៀតថា

បុគ្គលពាល កាលពោលនូវពាក្យទុញ្ញាសិត ឈ្មោះថា កាប់
 នូវខ្លួន ដោយប្លែកថ្នាំដ៏ផុសវាចាណា ប្លែកថ្នាំដ៏ផុសវាចា
 នោះ តែងកើតក្នុងមាត់ របស់បុរសជាតិ ដោយពិត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យោ និទ្ធិយំ បសំសតិ តំ វា និទ្ធិតិ យោ បសំសិយោ
វិចិណតិ មុខេន សោ កលី កលិណ តេន សុខំ ន វិទ្ធិតិ ។
អប្បមត្តោ អយំ កលិ យោ អក្ខេសុ ធនបរាជយោ

(សព្វស្សាបិ សហាបិ អត្តនា)

អយមេវ មហាត្តរោ កលិ

យោ សុកតេសុ មនំ បទោសយេ ។

សតំ សហស្សានំ និព្វេនានំ

ឆត្តិស ច បញ្ច ច^(១) អព្វេនានិ

យមរិយករហី និរយំ ឧបេតិ

វាចំ មនព្វា បណិណាយ ចាបកន្តិ ។

[៩០] អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន

ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ

អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ

ខោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភកវា ឯតទរោច

១ ឱ. ម. ឆត្តិសតិ បញ្ច ច ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលណា សរសើរនូវបុគ្គលដែលគួរនិន្ទា ឬតិះដៀលបុគ្គលដែល
គួរសរសើរ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាសន្សំនូវទោសដោយមាត់ រមែងមិន
បានសេចក្តីសុខ ព្រោះទោសនោះទេ ។

ការចាញ់ ដោយទ្រព្យណា ព្រោះល្បែងភ្នាល់ទាំងឡាយ (ព្រម
ទាំងខ្លួនទាំងអស់) ការចាញ់ នេះឈ្មោះថា កំហុសមានប្រមាណ
តិចទេ បុគ្គលណា ញ៉ាំងចិត្តឲ្យប្រទូស្ត ចំពោះពួកបុគ្គល
ដែលប្រព្រឹត្តល្អ បុគ្គលនេះឯង ទើបឈ្មោះថា មានកំហុសធំក្រៃ
លែង ។ បុគ្គលតម្កល់វាចានិងចិត្តដ៏លាមក តិះដៀលព្រះអរិយៈ
រមែងទៅកើត ក្នុងនរកណា នរកនោះ មានមួយសែននិរព្វទៈ
និង ៣៦ និរព្វទៈ (ដោយឡែកទៀត) ផង ៥ អព្វទៈផង ។

[៧០] គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ត្រាស់សួរដូច្នោះថា

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

កតិ នុ ខោ សារីបុត្ត វិណាសវស្ស ភិក្ខុនោ
 ពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្ទាតតោ វិណាសវោ
 ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ វិណា មេ អាសវាតិ ។
 ទស ភន្តេ វិណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលានិ យេហិ
 ពលេហិ សមន្ទាតតោ វិណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ
 ខយំ បដិជានាតិ វិណា មេ អាសវាតិ ។
 កតមាជិ ទស ។ ឥធិ ភន្តេ វិណាសវស្ស
 ភិក្ខុនោ អនិច្ចតោ សព្វេ សដ្ឋារា យថាក្ខតំ
 សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ។ យម្យិ ភន្តេ
 វិណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អនិច្ចតោ សព្វេ សដ្ឋារា
 យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ឥទម្យិ^(១)
 ភន្តេ វិណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ
 ពលំ អាគម្ម វិណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ
 បដិជានាតិ វិណា មេ អាសវាតិ ។

១ អយំ បិសទ្ធោ អយុត្តោ ។ សោ ហិ នាម បិសទ្ធោ សព្វដ្ឋានេសុ ឧត្តរី
 ទុតិយបទេ បយុត្តោយេវ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ម្នាលសារីបុត្ត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយកម្លាំងទាំងឡាយណា
 រមែងប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ
 កម្លាំងរបស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រពនោះ តើមានប៉ុន្មាន ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយកម្លាំងទាំងឡាយណា រមែង
 ប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ
 កម្លាំងរបស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រពនោះ មាន ១០ យ៉ាង ។ កម្លាំង ១០
 យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គឺភិក្ខុជាខីណាស្រព ក្នុង
 សាសនានេះ ពិចារណាឃើញច្បាស់នូវសង្ខារទាំងពួង ដោយសេចក្តី
 ថា មិនទៀង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុ
 ជាខីណាស្រព ពិចារណាឃើញច្បាស់នូវសង្ខារទាំងពួង ដោយសេចក្តី
 ថា មិនទៀង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ដោយហេតុណា បពិត្រ
 ព្រះអង្គចម្រើន នេះឯងចាត់ជាកម្លាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំ
 ឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកម្លាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់
 ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អង្ការកា-
 សុបមា កាមា យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា
 ហោន្តិ ។ យម្បិ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ
 អង្ការកាសុបមា កាមា យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ
 សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ឥទម្បិ ភន្តេ ទីណាសវស្ស
 ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាភម្ម ទីណាសវា
 ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិដាណតិ ទីណា មេ
 អាសវាតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ទីណាសវស្ស
 ភិក្ខុនោ វិវេកនិដ្ឋំ ចិត្តំ ហោតិ វិវេកចោលំ វិវេក-
 បញ្ញារំ វិវេកដ្ឋំ នេក្ខម្មាភិវតំ^(១) ព្យន្តិភ្នតំ សព្វសោ
 អាសវដ្ឋានិយេហិ ធម្មេហិ ។ យម្បិ ភន្តេ
 ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ វិវេកនិដ្ឋំ ចិត្តំ ហោតិ
 វិវេកចោលំ វិវេកបញ្ញារំ វិវេកដ្ឋំ នេក្ខម្មាភិវតំ
 ព្យន្តិភ្នតំ សព្វសោ អាសវដ្ឋានិយេហិ ធម្មេហិ
 ឥទម្បិ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ

១ ម. សកដ្ឋានេ និក្ខម្មាភិវតំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ពិចារណា
 ឃើញច្បាស់នូវកាមទាំងឡាយ មានឧបមាដូចរណ្តៅរងើកភ្លើង ដោយ
 បញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 ពិចារណាឃើញច្បាស់ នូវកាមទាំងឡាយ មានឧបមាដូចរណ្តៅរងើក
 ភ្លើង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន នេះឯង ចាត់ជាកម្លាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជា
 ខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកម្លាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ
 ទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ អស់ហើយ ១ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព មានចិត្តឱន
 ទៅកាន់វិវេក ឈមទៅរកវិវេក ទោរទន់ទៅរកវិវេក បិតនៅក្នុងវិវេក
 ត្រេកអរក្នុងការចេញចាកកាម ជាចិត្តវិនាសចាកធម៌ទាំងឡាយ ដែល
 ជាទីតាំងនៃអាសវៈ ដោយប្រការទាំងពួង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុ
 ជាខីណាស្រព មានចិត្តឱនទៅរកវិវេក ឈមទៅរកវិវេក ទោរទន់ទៅរក
 វិវេក បិតនៅក្នុងវិវេក ត្រេកអរក្នុងការចេញចាកកាម ជាចិត្តវិនាសចាកធម៌
 ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ដោយប្រការទាំងពួង ដោយហេតុ
 ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះឯងចាត់ជាកម្លាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព

ទុតិយបណ្ណាសកេ ថេរវគ្គោ

យំ ពលំ អាតម្ម ទីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ
 បដិជាតតិ ទីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបំ
 ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តាហេ សតិប្បដ្ឋានា
 ការិតា ហោន្តិ សុការិតា ។ យម្បិ ភន្តេ
 ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តាហេ សតិប្បដ្ឋានា
 ការិតា ហោន្តិ សុការិតា ឥទម្បិ ភន្តេ ទីណា-
 សវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ
 អាតម្ម ទីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិ-
 ជាតតិ ទីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបំ
 ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តាហេ សម្មប្បដ្ឋានា
 ការិតា ហោន្តិ សុការិតា... ចត្តាហេ ឥទ្ធិប្បាណា
 ការិតា ហោន្តិ សុការិតា... បញ្ចុទ្ធិយានិ បញ្ចុ
 ពលានិ ការិតានិ ហោន្តិ សុការិតានិ... សត្ត
 ពោជ្ឈង្គំ ការិតា ហោន្តិ សុការិតា... អរិយោ
 អដ្ឋង្គិកោ មក្កោ ការិតោ ហោតិ សុការិតោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ

ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកម្លាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវ
 ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ
 អស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 ចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ភិក្ខុជាខីណាស្រពបានចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដោយ
 ហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះឯង ចាត់ជាកម្លាំង របស់ភិក្ខុជា
 ខីណាស្រព ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកម្លាំងហើយ
 ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ
 អស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណា-
 ស្រពបានចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវសម្មប្បធាន ៤ ... ១ ចម្រើន អប់រំ
 ល្អហើយ នូវឥទ្ធិបាទ ៤ ... ១ ចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវឥន្ទ្រិយ
 ៥ ពលៈ ៥ ... ១ ចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវពោជ្ឈង្គ ៧ ... ១
 ចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវមគ្គដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទេសកនិបាតោ

យម្បិ កន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អរិយោ
អង្គុត្តរោ មក្កោ ការិតោ ហោតិ សុការិតោ
ឥទម្បិ កន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ
យំ ពលំ អាគម្ម ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ
ខយំ បដិជាតាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។
ឥមាទិ ខោ កន្តេ ទស ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ
ពលាទិ យេហិ ពលេហិ សមជ្ជាកតោ ខីណាសវោ
ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជាតាតិ ខីណា មេ
អាសវាតិ ។

ថេរវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

វាហុនោ ចានន្ទោ ច បុណ្ណិយោ ច ព្យាករណំ
កត្តិ អញ្ញាទិករណំ កោកាលិកោ ច ពលាទិ ច^(១) ។

១ ម. វាហនានន្ទោ បុណ្ណិយោ ព្យាករំ កត្តិ មាទិកោ
នបិយកោ សកោកាលិ ខីណាសវពលេន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ចម្រើន អប់រំល្អ ហើយ
 នូវមគ្គដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន នេះឯង ចាត់ជាកម្លាំង របស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំ
 ឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកម្លាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការ
 អស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ
 អស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 ប្រកបដោយកម្លាំងទាំងឡាយណា ប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈ
 ទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ អស់ហើយ កម្លាំង
 របស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រពនោះមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ ថេរវគ្គទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃថេរវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីព្រះវាហុនត្ថេរ ១ ព្រះអានន្ទត្ថេរ ១ ព្រះបុណ្ណិយ-
- ត្ថេរ ១ ការពោលអួតអរហត្តផល ១ ភិក្ខុពោលអួត ១ ការស្មាន
- ហួសហេតុ ១ អធិករណ៍ ១ កោកាលិកភិក្ខុ ១ កម្លាំង ១ ។

ឧបាសកវគ្គោ បញ្ចមោ

[៩០] ឯកំ សមយំ ភក្កា សារត្តិយំ វិហារតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ
 អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ យេន ភក្កា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតិ
 ភក្កា ឯតទរោច ទសយិមេ កហាបតិ កាមភោគិ-
 ណេ^(១) សន្តោ សំវិជ្ជមាណោ លោកស្មី ។ កតមេ
 ទស ។ ឥធិ កហាបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី
 អធិម្មន កោតេ បរិយេសតិ សាហាសេន អធិម្មន
 កោតេ បរិយេសិត្វា សាហាសេន ន អត្តានំ សុខេតិ
 បិណេតិ^(២) ន សំវិកជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។
 ឥធិ បន កហាបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី
 អធិម្មន កោតេ បរិយេសតិ សាហាសេន អធិម្មន
 កោតេ បរិយេសិត្វា សាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ

១ ឱ. ម. កាមភោគី ។ ២ ម. ន បិណេតិ ។

ឧបាសកវគ្គទី ៥

[៧១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្ត
ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ អនាថ-
បិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាប
ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
អនាថបិណ្ឌិកគហបតី បានអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់គហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ មាន ១០
ពួក ក្នុងលោក ។ ១០ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់គហបតី ក្នុង
លោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកនូវភោគៈទាំង-
ឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែង
រកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេបាន
មកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យ
ទាំងឡាយ ១ ។ ម្ចាស់គហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគ
កាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែង
សង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកនូវភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាម
គន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បិណេតិ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ ។ ឥធិ
 បន កហាបតិ ឯកកោតិ កាមកោតិ អធិម្មន
 កោតិ បរិយេសតិ សាហាសេន អធិម្មន កោតិ
 បរិយេសិត្វា សាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ
 សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កកោតិ ។ ឥធិ បន កហាបតិ
 ឯកកោតិ កាមកោតិ ធម្មាធិម្មន កោតិ បរិយេសតិ
 សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ ធម្មាធិម្មន កោតិ
 បរិយេសិត្វា សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ ន
 អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ
 កកោតិ ។ ឥធិ បន កហាបតិ ឯកកោតិ កាម-
 កោតិ ធម្មាធិម្មន កោតិ បរិយេសតិ សាហាសេនបិ
 អសាហាសេនបិ ធម្មាធិម្មន កោតិ បរិយេសិត្វា
 សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ឲ្យឆ្អែត តែមិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន គេបានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ទាំងចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ ។ ឥធិ បន
 តហាបតិ ឯកកោតិ កាមកោតិ ធម្មាធម្មន
 កោតេ បរិយេសតិ សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ
 ធម្មាធម្មន កោតេ បរិយេសិត្វា សាហាសេនបិ
 អសាហាសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ សំរិកជតិ
 បុញ្ញានិ កកោតិ ។ ឥធិ បន តហាបតិ
 ឯកកោតិ កាមកោតិ ធម្មន កោតេ បរិយេសតិ
 អសាហាសេន ធម្មន កោតេ បរិយេសិត្វា
 អសាហាសេន ន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ ន
 សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ ។ ឥធិ បន
 តហាបតិ ឯកកោតិ កាមកោតិ ធម្មន កោតេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មន កោតេ
 បរិយេសិត្វា អសាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ
 បិណេតិ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

តែទាស់មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី
 ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ
 ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់
 សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈ
 ទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែង
 សង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ
 ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។
 ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈ
 ទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វែងរក
 ភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បាន
 មកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យ
 ទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាម
 ខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែង
 សង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌
 គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ
 ឲ្យឆ្អែត តែទាស់ មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ បន កហាបតិ ឯកកថោ កាមកោតី ធម្មន
 កោកេ បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មន កោកេ
 បរិយេសិត្តា អសាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ
 បិណេតិ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កកោតិ តេ ច កោកេ
 កតិកោ មុច្ឆិតោ អន្យាបន្នោ អនាទីនវទស្សវី
 អនិស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ ។ ឥធិ បន
 កហាបតិ ឯកកថោ កាមកោតី ធម្មន កោកេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មន កោកេ
 បរិយេសិត្តា អសាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ
 បិណេតិ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កកោតិ តេ ច
 កោកេ អកតិកោ អមុច្ឆិតោ អន្យាបន្នោ អនាទីនវ-
 ទស្សវី និស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ ។ តត្រ
 កហាបតិ យាយំ កាមកោតី អធម្មន កោកេ
 បរិយេសតិ សាហាសេន អធម្មន កោកេ
 បរិយេសិត្តា សាហាសេន ន អត្តានំ សុខេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈ
 ទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែង
 រកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បាន
 មកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ
 តែនៅជក់ ជ្រប់ ឈ្នក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ មិនឃើញទោស មិនមាន
 បញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយចេះតែបរិភោគ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុង
 លោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាម
 គន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ
 ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យ
 បានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ថែមទាំងមិនជក់ មិន
 ជ្រប់ មិនឈ្នក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះទេ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿង
 វើខ្លួន ហើយបរិភោគ ១ ។ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ
 អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌
 គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាម
 គន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេបានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

បិណេតិ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ
 អយំ កហាបតិ កាមកោតិ តីហិ ហានេហិ
 ការយ្ហោ អធម្មេន កោកេ បរិយេសតិ សាហាសេ-
 ណាតិ ឥមិណា បឋមេន ហានេន ការយ្ហោ ន
 អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណា ទុតិយេន
 ហានេន ការយ្ហោ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ
 កកោតីតិ ឥមិណា តតិយេន ហានេន ការយ្ហោ ។
 អយំ កហាបតិ កាមកោតិ ឥមេហិ តីហិ
 ហានេហិ ការយ្ហោ ។ តត្រិ កហាបតិ យ្ហាយំ
 កាមកោតិ អធម្មេន កោកេ បរិយេសតិ
 សាហាសេន អធម្មេន កោកេ បរិយេសិត្វា
 សាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ ន
 សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ អយំ កហាបតិ
 កាមកោតិ ទ្វីហិ ហានេហិ ការយ្ហោ ឯកេន
 ហានេន ចាសំសោ អធម្មេន កោកេ បរិយេសតិ
 សាហាសេណាតិ ឥមិណា បឋមេន ហានេន ការយ្ហោ

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ឲ្យឆ្អែត មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្ចាស់គហបតី អ្នក
 បរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុ ៣ ប្រការគឺគេតិះដៀល
 ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្ទុះស្ទែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាម
 គន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុទី ២ នេះថា
 មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុទី ៣ នេះថា
 មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្ចាស់គហបតី អ្នក
 បរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះ ។
 ម្ចាស់គហបតី បណ្ណាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាម
 ណា ស្ទុះស្ទែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែង
 សង្កត់សង្កិនគេ លុះស្ទុះស្ទែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លង
 ធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ
 ឲ្យឆ្អែត តែទាស់មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្ចាស់
 គហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុ ២ ប្រការ
 គេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការគឺគេតិះដៀល ដោយហេតុទី ១ នេះថា
 ស្ទុះស្ទែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណា ឯកេន
ហានេន ចាសំសោ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ
កោតីតិ ឥមិណា ទុតិយេន ហានេន ការយ្ហោ ។
អយំ កហាបតិ កាមភោកី ឥមេហិ ទ្ធិហិ
ហានេហិ ការយ្ហោ ឥមិណា ឯកេន ហានេន
ចាសំសោ ។ តត្រិ កហាបតិ យ្ហាយំ កាមភោកី
អធម្មេន កោតេ បរិយេសតិ សាហាសេន អធម្មេន
កោតេ បរិយេសិត្វា សាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ
បិណេតិ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កោតិ អយំ កហាបតិ
កាមភោកី ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ទ្ធិហិ
ហានេហិ ចាសំសោ អធម្មេន កោតេ បរិយេសតិ
សាហាសេនាតិ ឥមិណា ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ
អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណា បឋមេន
ហានេន ចាសំសោ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ
កោតីតិ ឥមិណា ទុតិយេន ហានេន ចាសំសោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

គេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ចេះធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ
 ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនចែករលែក មិនធ្វើ
 បុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះ-
 ដៀល ដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ គេសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ
 នេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគ
 កាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំ-
 ហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវ
 តាមគន្លងធម៌ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែក
 រលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ
 គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការ គេសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការ
 គឺគេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈ
 ទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ
 ដោយហេតុទី ១ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេសរសើរ
 ដោយហេតុទី ២ នេះថា ចេះចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អយំ កហាបតិ កាមភោគី ឥមិណ ឯកេន
 ហានេន ការយ្ហោ ឥមេហិ ភ្នំហិ ហានេហិ
 ចាសំសោ ។ តត្រ កហាបតិ យ្ហាយំ កាមភោគី
 ធម្មាធម្មេន កោតេ បរិយេសតិ សាហាសេនបិ
 អសាហាសេនបិ ធម្មាធម្មេន កោតេ បរិយេសិត្តា
 សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ ន អត្តានំ សុខេតិ
 បិណេតិ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតិ អយំ
 កហាបតិ កាមភោគី ឯកេន ហានេន ចាសំសោ
 តីហិ ហានេហិ ការយ្ហោ ធម្មេន កោតេ បរិយេ-
 សតិ អសាហាសេនាតិ ឥមិណ ឯកេន ហានេន
 ចាសំសោ អធម្មេន កោតេ បរិយេសតិ សាហា-
 សេនាតិ ឥមិណ បឋមេន ហានេន ការយ្ហោ ន
 អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណ ទុតិយេន ហានេន
 ការយ្ហោ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតីតិ
 ឥមិណ តតិយេន ហានេន ការយ្ហោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ណា អ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន គេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះមិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន គេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចេះចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាល គហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ៣ ប្រការ គឺគេសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែង សង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈ ទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ៣ នេះថា មិនចេះចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អយំ កហាបតិ កាមកោកី ឥមិណ បឋមេន^(១) ហានេន
 ចាសំសោ ឥមេហិ តីហិ ហានេហិ ការយ្ហោ ។
 តត្រិ កហាបតិ យ្ហាយំ កាមកោកី ធម្មាធម្មេន
 កោកេ បរិយេសតិ សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ
 ធម្មាធម្មេន កោកេ បរិយេសិត្វា សាហាសេនបិ
 អសាហាសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ ន សំរិកជតិ
 ន បុញ្ញានិ កកោតិ អយំ កហាបតិ កាមកោកី
 ទ្ធិហិ ហានេហិ ចាសំសោ ទ្ធិហិ ហានេហិ ការយ្ហោ
 ធម្មេន កោកេ បរិយេសតិ អសាហាសេនាតិ ឥមិណ
 បឋមេន ហានេន ចាសំសោ អធម្មេន កោកេ
 បរិយេសតិ សាហាសេនាតិ ឥមិណ បឋមេន ហានេន
 ការយ្ហោ អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិតិ ឥមិណ ទុតិយេន
 ហានេន ចាសំសោ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ
 កកោតិតិ ឥមិណ ទុតិយេន ហានេន ការយ្ហោ ។

១ ឱ. ម. ឯកេន ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការ
នេះ គេតិះដៀល ដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្តា
អ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា លុះស្វះស្វែងរកភោគៈ
ទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែង
សង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរក
ភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែង
សង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ
ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត តែទាស់មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ
ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរ ដោយហេតុ ២ ប្រការ
គេតិះដៀល ដោយហេតុ ២ ប្រការ គឺគេសរសើរដោយហេតុទី ១ នេះ
ថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់
សង្កិនគេ គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំង-
ឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ
ដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គួរគេតិះដៀល
ដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អយំ កហាបតិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ហានេហិ
 ចាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ហានេហិ ការយ្ហោ ។ តត្រ
 កហាបតិ យ្ហាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន កោកេ
 បរិយេសតិ សាហាសេនបិ អសាហាសេនបិ ធម្មា-
 ធម្មេន កោកេ បរិយេសិត្វា សាហាសេនបិ អសាហា-
 សេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ
 កកោតិ អយំ កហាបតិ កាមភោគី ឥហិ ហានេហិ
 ចាសំសោ ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ធម្មេន កោកេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេនាតិ ឥមិណា បឋមេន
 ហានេន ចាសំសោ អធម្មេន កោកេ បរិយេសតិ
 សាហាសេនាតិ ឥមិណា ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ
 អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណា ទុតិយេន ហានេន
 ចាសំសោ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កកោតីតិ ឥមិណា
 តតិយេន ហានេន ចាសំសោ ។ អយំ
 កហាបតិ កាមភោគី ឥមេហិ ឥហិ ហានេហិ
 ចាសំសោ ឥមិណា ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ២ ប្រការ
នេះ គេតិះដៀលដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ណា
អ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំង-
ឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន
គេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំង-
ឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន
គេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបាន
សុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគ
កាមនេះ គួរគេសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ គេតិះដៀលដោយហេតុ
១ ប្រការគឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំង-
ឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយ
ហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លង
ធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួន
ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេសរសើរដោយហេតុ ទី ៣ នេះថា ចេះចែករំលែក
ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរ
ដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះ គេតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តត្រិ កហាបតិ យ្ហាយំ កាមភោតី ធម្មេន ភោកេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មេន ភោកេ បរិយេសិត្វា
 អសាហាសេន ន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ ន
 សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កហេតិ អយំ កហាបតិ
 កាមភោតី ឯកេន ហានេន ទាសំសោ ទ្វីហិ
 ហានេហិ ការយ្ហោ ធម្មេន ភោកេ បរិយេសតិ
 អសាហាសេនាតិ ឥមិណ ឯកេន ហានេន
 ទាសំសោ ន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណ
 បឋមេន ហានេន ការយ្ហោ ន សំរិកជតិ ន
 បុញ្ញានិ កហេតីតិ ឥមិណ ទុតិយេន ហានេន
 ការយ្ហោ ។ អយំ កហាបតិ កាមភោតី ឥមិណ
 ឯកេន ហានេន ទាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ហានេហិ
 ការយ្ហោ ។ តត្រិ កហាបតិ យ្ហាយំ កាម-
 ភោតី ធម្មេន ភោកេ បរិយេសតិ អសាហាសេន
 ធម្មេន ភោកេ បរិយេសិត្វា អសាហាសេន

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា
 ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់
 សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំ-
 ហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត
 មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាម
 នេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ
 ២ ប្រការ គឺគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈ
 ទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀល
 ដោយហេតុទី ១ នេះថា មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល
 ដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាល
 គហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ
 គេតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគ
 កាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ
 ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំង-
 ឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ
 កកោតិ អយំ កហាបតិ កាមកោតិ ទ្ធិហិ
 ហានេហិ ទាសំសោ ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ធម្មេន
 កោកេ បរិយេសតិ អសាហាសេនាតិ ឥមិណា
 បឋមេន ហានេន ទាសំសោ អត្តានំ សុខេតិ
 បិណេតីតិ ឥមិណា ទុតិយេន ហានេន ទាសំសោ
 ន សំរិកជតិ ន បុញ្ញានិ កកោតីតិ ឥមិណា
 ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ។ អយំ កហាបតិ
 កាមកោតិ ឥមេហិ ទ្ធិហិ ហានេហិ ទាសំសោ
 ឥមិណា ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ។ តត្រ
 កហាបតិ យ្ហាយំ កាមកោតិ ធម្មេន កោកេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មេន កោកេ
 បរិយេសិត្វា អសាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ
 សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កកោតិ តេ ច កោកេ
 កធិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈាបន្នោ អនាទីនវទស្សារី

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត តែមិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ
 ម្ចាស់គហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយ
 ហេតុ ២ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការ គឺគេសរសើរ
 ដោយហេតុទី ១ នេះថា សូន្យស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌
 គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ចេះធ្វើ
 ខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា
 មិនចែករលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្ចាស់គហបតី អ្នកបរិ-
 ភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ២ ប្រការនេះ គេតិះដៀល
 ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ ។ ម្ចាស់គហបតី បណ្ណាអ្នកបរិភោគកាម
 ទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា សូន្យស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវ
 តាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះសូន្យស្វែងរកភោគៈ
 ទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ
 ធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ
 តែនៅជក់ ជ្រប់ ឈ្នក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ មិនឃើញទោស

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនិស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ អយំ កហាបតិ
កាមភោគី តីហិ ហានេហិ ចាសំសោ ឯកេន ហានេន
ការយ្ហោ ធម្មេន កោតេ បរិយេសតិ អសាហា-
សេនាតិ ឥមិណ បឋមេន ហានេន ចាសំសោ
អត្តានំ សុខេតិ បិណេតីតិ ឥមិណ ទុតិយេន
ហានេន ចាសំសោ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កហេតីតិ
ឥមិណ តតិយេន ហានេន ចាសំសោ តេ ច
កោតេ កដិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈាបន្នោ អនាទីន-
ទស្សរី អនិស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតីតិ ឥមិណ
ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ។ អយំ កហាបតិ
កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ហានេហិ ចាសំសោ ឥមិណ
ឯកេន ហានេន ការយ្ហោ ។ តត្រិ កហាបតិ យ្ហាយំ
កាមភោគី ធម្មេន កោតេ បរិយេសតិ អសាហាសេន
ធម្មេន កោតេ បរិយេសិត្វា អសាហាសេន
អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កហេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយចេះតែបរិភោគ ម្នាលគហបតី
អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ គេតិះដៀល
ដោយហេតុ ១ ប្រការគឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែង
រកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ
គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ចេះធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត
គេសរសើរ ដោយហេតុទី ៣ នេះថា ចេះចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ
គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ជក់ ជ្រប់ ឈ្នក់ចិត្តនឹងភោគៈ
ទាំងនោះ មិនឃើញទោស មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយចេះ
តែបរិភោគ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេ
សរសើរ ដោយហេតុ ៣ ប្រការនេះ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១
ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នក
បរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌
គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវ
តាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែង សង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ
ធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តេ ច ភោកេ អភិសោ អមុច្ឆិតោ អនុជ្ឈាបន្នោ
 អាទីនវទស្សារី ជិស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ អយំ
 ភហាបតិ កាមភោតិ ចត្វហិ ហានេហិ ទាសំសោ
 ធម្មេន ភោកេ បរិយេសតិ អសាហាសេនាតិ ឥមិណ
 បបមេន ហានេន ទាសំសោ អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ
 ឥមិណ ទុតិយេន ហានេន ទាសំសោ សំរិកជតិ
 បុញ្ញានិ កហេតិ ឥមិណ តតិយេន ហានេន ទាសំសោ
 តេ ច ភោកេ អភិសោ អមុច្ឆិតោ អនុជ្ឈាបន្នោ
 អាទីនវទស្សារី ជិស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ ឥមិណ
 ចតុត្ថេន ហានេន ទាសំសោ ។ អយំ ភហាបតិ
 កាមភោតិ ឥមេហិ ចត្វហិ ហានេហិ ទាសំសោ ។
 ឥមេ ខោ ភហាបតិ ទស កាមភោតិណោ សន្តោ
 សំរិដ្ឋមាណ លោកស្មី ។ ឥមេសំ ខោ ភហាបតិ
 ទសន្នំ កាមភោតិណំ យាយំ កាមភោតិ ធម្មេន ភោកេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មេន ភោកេ បរិយេសិត្វា
 អសាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ សំរិកជតិ

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ថែមទាំងមិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្នក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស
មានបញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយបរិភោគ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាម
នេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ៤ ប្រការ គឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី ១
នេះថា សូរស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់
សង្កិនគេ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត
គេសរសើរ ដោយហេតុទី ៣ នេះថា ចែករលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ
គេសរសើរ ដោយហេតុទី ៤ នេះថា មិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្នក់ចិត្តនឹង
ភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយបរិភោគ ។
ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ៤ ប្រការ
នេះ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ មានក្នុងលោក ។
ម្នាលគហបតី បណ្ណាអ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ អ្នកបរិភោគ
កាមណា សូរស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែង
សង្កត់សង្កិនគេ លុះសូរស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិន
កំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យសុខឲ្យឆ្អែត ចែករលែក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុញ្ញានិ កកោតិ តេ ច កោកេ អកតិសោ
 អមុច្ឆិសោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សារី ជិស្សរណា-
 ប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ អយំ ឥមេសំ ទសន្នំ កាម-
 កោតីនំ អក្កោ ច សេដ្ឋោ ច ចាមោក្ខោ ច ឧត្តមោ
 ច បរោ ច ។ សេយ្យថាបិ កហាបតិ កវា ទីរំ
 ទីរម្ហា ទទិ ទទិម្ហា ទទីតំ ទទីតម្ហា សប្បិ
 សប្បិម្ហា សប្បិមណ្ឌោ តត្ថ អក្កមក្ខាយតិ
 ឯវមេវ ខោ កហាបតិ ឥមេសំ ទសន្នំ
 កាមកោតីនំ យាយំ កាមកោតិ ធម្មេន កោកេ
 បរិយេសតិ អសាហាសេន ធម្មេន កោកេ បរិយេ-
 សិត្តា អសាហាសេន អត្តានំ សុខេតិ បិណេតិ
 សំរិកជតិ បុញ្ញានិ កកោតិ តេ ច កោកេ
 អកតិសោ អមុច្ឆិសោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សារី
 ជិស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ អយំ ឥមេសំ ទសន្នំ
 កាមកោតីនំ អក្កោ ច សេដ្ឋោ ច ចាមោក្ខោ
 ច ឧត្តមោ ច បរោ ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ថែមទាំងមិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្នក់ចិត្តនឹង
 ភោគៈទាំងឡាយ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយបរិភោគ
 បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមនេះ ឈ្មោះ
 ថាជាកំពូលផង ប្រសើរផង ចម្បងផង ខ្ពង់ខ្ពស់ផង ថ្លៃថ្នាផង ។
 ម្នាលគហបតី ដូចជាទឹកដោះស្រស់ កើតពីមេគោ ទឹកដោះជូរក្លាយពីទឹក
 ដោះស្រស់ ទឹកដោះខាប់ក្លាយពីទឹកដោះជូរ ទឹកដោះរាវក្លាយពីទឹកដោះ
 ខាប់ ទឹកដោះថ្នាំ ក្លាយពីទឹកដោះរាវ ទឹកដោះថ្នាំ ប្រាកដជាប្រសើរ
 ជាងទឹកដោះទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគ
 កាមទាំង ១០ ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ
 ត្រូវតាមគន្លងធម៌គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំង
 ឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើ
 ខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ថែមទាំង
 មិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្នក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស មាន
 បញ្ញាជាគ្រឿងវើខ្លួន ហើយបរិភោគ បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០
 ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមនេះ ឈ្មោះថាជាកំពូលផង ប្រសើរផង
 ចម្បងផង ខ្ពង់ខ្ពស់ផង ថ្លៃថ្នាផង យ៉ាងនោះដែរ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

[៩២] អថខោ អនាថបិណ្ណាកោ កហាបតិ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ
 ខោ អនាថបិណ្ណាកំ កហាបតី ភកវា ឯតទវោច
 យតោ ខោ កហាបតិ អរិយស្សាវកស្ស បញ្ច
 កយានិ វេរាទិ រូបសន្តានិ ហោន្តិ ចត្វហិ
 សោតាបត្តិយង្កេហិ សមន្នាកតោ ហោតិ អរិយោ
 ចស្ស ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ
 សុប្បដិវិទ្ធោ សោ អាកង្ខមាដោ អត្តនា វ អត្តានំ
 ព្យាកវេយ្យ ទីណានិវយោម្ហិ ទីណាតិវច្ឆានយោនិ
 ទីណាបិត្តិវិសយោ ទីណាចាយទុក្ខតិវិទិចាតោ សោតា-
 បន្នោហាមស្មិ អរិទិចាតធម្មោ និយតោ សម្ពោ-
 ធិបរាយនោតិ ។ កតមាទិ បញ្ច កយានិ វេរាទិ
 រូបសន្តានិ ហោន្តិ ។ យំ កហាបតិ ចាណាតិចាតិ
 ចាណាតិចាតប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិកម្យិ កយំ វេរំ
 បសវតិ សម្បរាយិកម្យិ កយំ វេរំ បសវតិ

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

[៩២] គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះ
 មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយ
 អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរ
 ហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី
 កាលបើអរិយសាវ័ក រម្ងាប់ភ័យនិងពៀរទាំង ៥ បានហើយ (អរិយសាវ័ក
 នោះ) ជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសោតាបត្តិយង្គៈ ទាំង ៤ ទាំងញាយធម៌
 (មគ្គព្រមទាំងវិបស្សនា) ដ៏ប្រសើរ អរិយសាវ័កនោះ ឃើញហើយ
 ដោយប្រពៃ ចាក់ធ្លុះហើយដោយប្រពៃ ដោយប្រាជ្ញា កាលបើអរិយ-
 សាវ័កនោះ ចង់ (ព្យាករ) ក៏គប្បីព្យាករខ្លួន ដោយខ្លួនឯងថា អាត្មា
 អញ អស់នរកហើយ អស់កំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់បិត្តិវិស័យហើយ
 អស់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាតហើយ អាត្មាអញ ជាសោតាបន្នបុគ្គល
 លែងទៅកើតក្នុងអបាយហើយ ជាបុគ្គលទៀងទាត់ ប្រាកដជានឹងបាន
 ត្រាស់ដឹង តទៅខាងមុខ ។ ចុះអរិយសាវ័ក បានរម្ងាប់ភ័យនិងពៀរទាំង ៥
 តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់គហបតី អ្នកសម្លាប់សត្វ តែងទទួលភ័យ
 និងពៀរ ដែលជាបច្ចុប្បន្នផង ទទួលភ័យនិងពៀរ ក្នុងបរលោកផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចេតសិកម្មិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ
 ចាលោតិចាតា បដិវិរតោ នេវ ទិដ្ឋធម្មិកំ^(១) ភយំ
 វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកំ^(២) ភយំ វេរំ បសវតិ
 ន ចេតសិកំ^(៣) ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ ។
 ចាលោតិចាតា បដិវិរតស្ស ឯវន្តំ^(៤) ភយំ វេរំ រូប-
 សន្តំ ហោតិ ។ យំ ភហបតិ អទិន្នាទាយី...
 កាមេសុ មិច្ឆាចារី... មុសាវាទី... សុរាមេរយ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានប្បច្ចយា
 ទិដ្ឋធម្មិកម្មិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្មិ
 ភយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្មិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ
 បដិសំវេទេតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ នេវ
 ទិដ្ឋធម្មិកំ ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកំ ភយំ
 វេរំ បសវតិ ន ចេតសិកំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ
 បដិសំវេទេតិ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិ-
 រតស្ស ឯវន្តំ ភយំ វេរំ រូបសន្តំ ហោតិ ។

១ ម. ទិដ្ឋធម្មិកម្មិ ។ ២ ម. សម្បរាយិកម្មិ ។ ៣ ម. ចេតសិកម្មិ ។ ៤ ម. ឯតំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

រងទុក្ខ ទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះហេតុតែសម្លាប់
សត្វ អ្នកវៀរចាកការសម្លាប់សត្វ តែងមិនទទួលភ័យនិងពៀរ ជាបច្ចុប្បន្ន
ផង មិនទទួលភ័យនិងពៀរ ក្នុងបរលោកផង មិនរងទុក្ខទោមនស្សដែល
ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តផង ។ កាលអរិយសារីក វៀរចាកការសម្លាប់សត្វ
ជាអ្នករម្ងាប់ភ័យនិងពៀរនោះយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកយករបស់
ដែលគេមិនបានឲ្យ ... អ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ... អ្នក
និយាយពាក្យកុហក ... អ្នកប្រព្រឹត្តហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺផឹក
ទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ តែងទទួលភ័យនិងពៀរដែលជាបច្ចុប្បន្នផង
ក្នុងបរលោកផង រងទុក្ខទោមនស្សដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះហេតុ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺផឹកទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យជាបច្ច័យ
អ្នកវៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ
តែងមិនទទួលភ័យនិងពៀរ ជាបច្ចុប្បន្នផង មិនទទួលភ័យនិងពៀរ
ក្នុងបរលោកផង មិនរងទុក្ខទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ។
កាលអរិយសារីក វៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺផឹកទឹក
ស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ រមែងជាអ្នករម្ងាប់ភ័យនិងពៀរនោះ យ៉ាងនេះ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ឥមាណិ បញ្ច ភយានិ វេរាណិ រូបសន្តានិ ហោត្តិ ។

កតមេហិ ចតុហិ សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមន្នាគតោ

ហោតិ ។ ឥធន កហាបតិ អរិយស្សារកោ ពុទ្ធន

អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ

ភកវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណាសម្បជ្ជោ

សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ

សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភកវាតិ ។ ធម្មេ

អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ស្វាគ្ហាតោ

ភកវតា ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ

ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញហីតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ភ័យនិងពៀរទាំង ៥ នេះ រមែងស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ។ អរិយសាវ័ក អ្នកបរិ-
 បូណ៌ ដោយសោតាបត្តិយង្គៈ ៤ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយ-
 សាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើក
 ក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសីកសត្រូវ
 គឺកិលេស ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវញោយរាជម៌ទាំងពួងដោយប្រពៃ ចំពោះ
 ព្រះអង្គឯង ព្រះអង្គបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ព្រះអង្គមានដំណើរល្អ
 យាងទៅកាន់សុន្ទរដ្ឋាន ព្រះអង្គជ្រាបនូវត្រៃលោក ព្រះអង្គប្រសើរ
 ដោយសីលាទិគុណ ព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាននូវបុរស ដែលគួរទូន្មានបាន
 ព្រះអង្គជាគ្រូរបស់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវ
 សច្ចៈទាំងបួន ព្រះអង្គលែងត្រឡប់មកកើតក្នុងត្រៃភព ។ អរិយសាវ័ក
 ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ព្រះធម៌ដែល
 ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយដោយប្រពៃ ជាធម៌គឺព្រះអរិយបុគ្គល
 ឃើញដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌ដែលព្រះអរិយ-
 បុគ្គលគួរហៅអ្នកដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលគួរ
 បង្ហាញចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលពួកវិញ្ញាជនគប្បីដឹងដោយខ្លួនឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សង្ឃ្គេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ
សុប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃ្គោ ឧដ្ឋប្បដិបន្នោ
ភកវតោ សាវកសង្ឃ្គោ ញាយប្បដិបន្នោ ភកវតោ
សាវកសង្ឃ្គោ សាមីចិប្បដិបន្នោ ភកវតោ
សាវកសង្ឃ្គោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុកានិ អដ្ឋ
បុរិសបុគ្គលា ឯស ភកវតោ សាវកសង្ឃ្គោ
អាហុនេយ្យោ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ចលិ-
កវណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។
អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ
អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ធូហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ
ភុទិស្សេហិ វិញ្ញប្បសន្នេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមា-
ធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ចត្វហិ
សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អរិយសាវ័ក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា
 ព្រះសង្ឃសាវ័ក របស់ព្រះមានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិហើយ ដោយប្រពៃ
 ព្រះសង្ឃសាវ័ក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិហើយ ដោយត្រង់
 ព្រះសង្ឃសាវ័ក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិហើយ ដើម្បីត្រាស់
 ដឹងព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវ័ក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិ
 គួរដល់សាមីចិកម្ម ព្រះសង្ឃសាវ័កនេះ បើរាប់ជាគូនៃបុរសមាន ៤ គូ
 បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃសាវ័ក របស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគនុ៎ះ គួរទទួលវត្ថុ ដែលបុគ្គលនាំមកបូជា គួរទទួលនូវ
 អាគន្ធកិច្ចាន គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ដែល
 សត្វលោកគប្បីធ្វើ ជាស្រែបុណ្យ ដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។
 អរិយសាវ័ក ជាអ្នកប្រកប ដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីត្រេក
 អរ របស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល
 មិនពព្រុស ជាសីលរបស់អ្នកជា ជាសីលដែលពួកវិញ្ញូជន សរសើរ
 ហើយ ជាសីលមិនជ្រាកជ្រាក់ ជាសីលនាំឲ្យបានសមាធិ ។
 អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គៈទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

កតមោ ចស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ
 ហោតិ សុប្បជិវិទ្ធោ ។ ឥធិ កហាបតិ អរិយស្សារកោ
 ឥតិ បដិសញ្ញាក្ខតិ ឥតិ ឥមស្មី សតិ ឥទំ
 ហោតិ ឥមស្សុប្បាទា ឥទំ ឧប្បជ្ជតិ ឥមស្មី
 អសតិ ឥទំ ន ហោតិ ឥមស្សុ និរោទា
 ឥទំ និរុជ្ឈតិ យទិទំ អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារា
 សង្ខារប្បច្ចយា វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណាប្បច្ចយា នាមរូបំ
 នាមរូបប្បច្ចយា សន្យាយតទំ សន្យាយតនប្បច្ចយា
 ផស្សោ ផស្សុប្បច្ចយា វេទនា វេទនាបច្ចយា តណ្ហា
 តណ្ហាបច្ចយា ឧទានានំ ឧទានានប្បច្ចយា ភវេ
 ភវប្បច្ចយា ជាតិ ជាតិប្បច្ចយា ជរាមរណំ
 សោកាបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសា សម្មវត្ថុ ។
 ឯវមេតស្សុ កោវលស្សុ ទុក្ខក្ខន្ធស្សុ សមុទយោ
 ហោតិ ។ អវិជ្ជាយ ត្រូវ អសេសវិរាគនិរោទា
 សង្ខារនិរោទា សង្ខារនិរោទា វិញ្ញាណនិរោទា

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ចុះញាយធម៌ ដ៏ប្រសើរ ដែលអរិយសាវ័កនោះ ឃើញដោយប្រពៃ
 ចាក់ធ្លុះដោយប្រពៃ ដោយបញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី
 អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញច្បាស់ថា កាលបើ
 របស់នេះមាន របស់នេះក៏មាន របស់នេះកើតឡើង ព្រោះកើតរបស់
 នេះ កាលបើរបស់នេះគ្មាន របស់នេះក៏គ្មាន របស់នេះរលត់ ព្រោះ
 រលត់របស់នេះ យ៉ាងដូចសង្ខារទាំងឡាយ កកើតឡើង ព្រោះអវិជ្ជាជា
 បច្ច័យ វិញ្ញាណ កកើតឡើង ព្រោះសង្ខារជាបច្ច័យ នាមរូប កកើត
 ឡើង ព្រោះវិញ្ញាណជាបច្ច័យ សឡាយតនៈ កកើតឡើង ព្រោះនាម-
 រូបជាបច្ច័យ ផស្សៈ កកើតឡើង ព្រោះសឡាយតនៈជាបច្ច័យ វេទនា
 កកើតឡើង ព្រោះផស្សៈជាបច្ច័យ តណ្ហា កកើតឡើង ព្រោះវេទនា
 ជាបច្ច័យ ឧបាទាន កកើតឡើង ព្រោះតណ្ហាជាបច្ច័យ ភព កកើត
 ឡើង ព្រោះឧបាទាន ជាបច្ច័យ ជាតិ កកើតឡើង ព្រោះភពជាបច្ច័យ
 ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបាយាសៈ កកើត
 ឡើង ព្រោះជាតិជាបច្ច័យ ។ ការកើតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ តែង
 មានយ៉ាងនេះឯង ។ ការរលត់សង្ខារ ព្រោះវិនាសនិងការរលត់
 អវិជ្ជាមិនមានសេសសល់ ការរលត់វិញ្ញាណ ព្រោះរលត់សង្ខារ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

វិញ្ញាណនិរោធិ ធាមរូបនិរោធិ ធាមរូបនិរោធិ
សទ្ធាយតននិរោធិ ធាមរូបនិរោធិ ផស្ស-
និរោធិ ផស្សនិរោធិ វេទនានិរោធិ វេទនានិរោធិ
តណ្ហានិរោធិ តណ្ហានិរោធិ ឧបាទាននិរោធិ
ឧបាទាននិរោធិ កវនិរោធិ កវនិរោធិ ជាតិនិរោធិ
ជាតិនិរោធិ ជរាមរណំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្ស-
ចាយាសា និរុដ្ឋន្តិ ។ ឯវមេតស្ស កេវលស្ស
ទុក្ខក្ខន្ធស្ស និរោធិ ហោតិ ។ អយព្វស្ស អរិយោ
ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្ប-
ដិវិទ្ធោ ។ យតោ ខោ កហបតិ អរិយស្សាវកស្ស
ឥមាទិ បព្វា កយាទិ វោទិ រូបសន្តានិ ហោន្តិ
ឥមេហិ ចត្វហិ សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមដ្ឋាកតោ
ហោតិ អយព្វស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ
សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ សោ អាកដ្ឋំមាទោ
អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ទីណានិរយោម្ហិ ទីណាតិវច្ឆា-
នយោទិ ទីណាបិត្តិវិសយោ ទីណាទាយទុក្ខតិវិទិទាតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ការរលត់នាមរូប ព្រោះរលត់វិញ្ញាណ ការរលត់សឡាយតនៈ ព្រោះរលត់
 នាមរូប ការរលត់ផស្សៈ ព្រោះរលត់សឡាយតនៈ ការរលត់វេទនា
 ព្រោះរលត់ផស្សៈ ការរលត់តណ្ហា ព្រោះរលត់វេទនា ការរលត់ឧបាទាន
 ព្រោះរលត់តណ្ហា ការរលត់ភព ព្រោះរលត់ឧបាទាន ការរលត់ជាតិ
 ព្រោះរលត់ភព ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបា-
 យាសៈ រលត់ ព្រោះរលត់ជាតិ ។ ការរលត់នៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ
 តែងមានយ៉ាងនេះឯង ។ ញាយធម៌ ដ៏ប្រសើរនេះ អរិយសាវ័កនោះ
 បានឃើញច្បាស់ ចាក់ធ្លុះដោយប្រពៃ ដោយប្រាជ្ញា ។ ម្នាលគហបតី
 កាលណាអរិយសាវ័ក រម្ងាប់ភ័យនិងពៀរទាំង ៥ ប្រការនេះផង ជាអ្នក
 បរិបូណ៌ដោយសោតាបត្តិយង្គៈទាំង ៤ ប្រការនេះផង ញាយធម៌ ដ៏ប្រសើរ
 នេះផង អរិយសាវ័កនោះ ឃើញដោយប្រពៃ ចាក់ធ្លុះដោយប្រពៃ
 ដោយប្រាជ្ញាផង ក្នុងកាលនោះ កាលបើអរិយសាវ័កនោះចង់ (ព្យាករ)
 ក៏គប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់នរកហើយ អស់កំណើត
 តិរច្ឆានហើយ អស់បិត្តិវិស័យហើយ អស់អបាយ ទុក្ខតិ វិនិបាតហើយ

សោតាបន្នោហាមស្មិ អរិទិចាតធម្មោ និយតោ
សម្ពោធិបរាយនោតិ ។

[៩៣] ឯកំ សមយំ ភក្កា សាវត្ថិយំ វិហារតិ
ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ
អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ ទិវា ទិវស្ស សាវត្ថិយា
និក្ខមិ ភក្កវន្តំ ទស្សនាយ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិ-
កស្ស កហាបតិស្ស ឯតទហោសិ អកាលោ ខោ
តាវ ភក្កវន្តំ ទស្សនាយ បដិសស្មិដោ ភក្កា មនោ-
ការជីយានម្បិ ភិក្ខុនំ អកាលោ ទស្សនាយ បដិស-
ស្មិដោ មនោការជីយា ភិក្ខុ យន្ត្រាហំ យេន
អញ្ញតិភិក្ខុយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្ក-
មេយ្យន្តិ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ យេន
អញ្ញតិភិក្ខុយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមិ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតិភិក្ខុយា បរិព្វាជកា
សង្កម្ម សមាគម្ម ឧន្ទាទិដោ ឧច្ចាសទ្ធា មហាសទ្ធា

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

អាត្មាអញជាសោតាបន្នបុគ្គល លែងទៅកើតក្នុងអបាយហើយ ជាបុគ្គល
ទៀងទាត់ ប្រាកដជានឹងបានត្រាស់ដឹង តទៅខាងមុខ ។

[៩៣] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្ត
ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ
អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចេញអំពីក្រុងសាវត្ថីទាំងថ្ងៃត្រង់ ដើម្បីទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានសេចក្តីត្រិះរិះ
យ៉ាងនេះថា កាលនេះ ជាកាល មិនគួរដើម្បីទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ
ទេ ដ្បិតព្រះមានព្រះភាគ កំពុងសម្ងំ កាលនេះជាកាល មិនគួរដើម្បី
ទៅជួប នឹងពួកភិក្ខុ អ្នកចម្រើនសមាធិចិត្តទេ ដ្បិតពួកភិក្ខុ អ្នកចម្រើន
សមាធិចិត្ត កំពុងសម្ងំដែរ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ ចូលទៅឯអារាម
ពួកអន្យតិរិយបរិញ្ញាជកសិន ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូល
ទៅឯអារាម ពួកអន្យតិរិយបរិញ្ញាជក ។ សម័យនោះឯង ពួកអន្យ-
តិរិយបរិញ្ញាជក ប្រជុំគ្នា មកជួបជុំ និយាយគ្នាកោកកាក គឺកកង់រំពង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកមំ កថេន្តា និសិដ្ឋា
 ហោន្តិ ។ អទ្ធសំសុ ខោ តេ អញ្ញតិភិយា បរិព្វាជកា
 អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតិ ទូរតោ ។ អាភច្ឆន្តំ
 ទិស្វាន អញ្ញមញ្ញំ សណ្ឋាបេសុំ^(១) អប្បសទ្ធា
 កោន្តោ ហោន្តុ មា កោន្តោ សទ្ធមកិត្ត អយំ
 អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ អាភច្ឆតិ សមណស្ស
 កោតមស្ស សាវកោ យាវតា ខោ បន
 សមណស្ស កោតមស្ស សាវកា កិហី ឱទា-
 តវសនា សាវតិយំ បដិវសន្តិ អយំ តេសំ
 អញ្ញតហោ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ អប្បសទ្ធា-
 កាមា ខោ បន តេ អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ធា-
 វិធីតា អប្បសទ្ធស្ស វណ្ណាវាទិនោ អប្បេវ នាម
 អប្បសទ្ធិ បរិសំ វិទិត្វា ឧបសង្កមិតពំ មញ្ញេយ្យាតិ ។
 អថខោ តេ បរិព្វាជកា តុណ្ហិ អហោសុំ ។

១ ឱ. សណ្ឋាបេសុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ហើយអង្គុយ ដដែកគ្នាពីតិរច្ឆានកថាផ្សេង ។ ។ អន្យតិវិយបរិព្វាជក
 ទាំងនោះ បានឃើញអនាថបិណ្ឌិកគហបតី កំពុងដើរមកពីចម្ងាយ
 លុះឃើញហើយ ក៏ឃាត់គ្នាថា អ្នកទាំងឡាយនិយាយតិច ។ អ្នក
 ទាំងឡាយ កុំនិយាយខ្លាំង (ព្រោះ) អនាថបិណ្ឌិកគហបតីនេះ ជា
 សាវ័កនៃសមណគោតម គាត់មក ពួកគ្រហស្ថ អ្នកស្ងៀកពាក់ស
 ជាសាវ័កនៃសមណគោតម ដែលនៅក្នុងក្រុងសាវត្ថីទាំងប៉ុន្មាន បណ្តា
 គ្រហស្ថ ជាសាវ័កទាំងនោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីនេះ ជាសាវ័ក
 ម្នាក់ដែរ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ត្រូវការតែសំឡេងតិច ហាត់តែ
 ខាងសំឡេងតិច និយាយសរសើរតែសំឡេងតិច យើងធ្វើដូចម្តេច ឲ្យ
 ទាល់តែអនាថបិណ្ឌិកគហបតី សម្គាល់បរិសទ្យមានសំឡេងតិចថា គួរ
 ចូលមកបាន ។ ទើបបរិព្វាជកទាំងនោះ នាំគ្នាសម្លឹងស្ទាត់ ច្រៀប ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អថខោ អនាថបិណ្ណាកោ កហាបតិ យេន តេ
 បរិព្វាជកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ
 អញ្ញតិត្តិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិ្ហិ សម្មោទិ
 សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វិតិសារេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ ខោ
 អនាថបិណ្ណាកំ កហាបតិ តេ អញ្ញតិត្តិយា
 បរិព្វាជកា ឯតទរោច្ចំ វេទេហិ កហាបតិ កិទិដ្ឋិកោ
 សមណោ កោតមោតិ ។ ន ខោ អហំ
 ភន្តេ ភកវតោ សព្វំ ទិដ្ឋិ ជាធាមីតិ ។
 ឥទានិ^(១) កិវ ត្ថំ កហាបតិ ន សមណាស្ស
 កោតមស្ស សព្វំ ទិដ្ឋិ ជាធាសិ វេទេហិ កហាបតិ
 កិទិដ្ឋិកា ភិក្ខុតិ ។ ភិក្ខុនំបិ ខោ អហំ ភន្តេ
 ន សព្វំ ទិដ្ឋិ ជាធាមីតិ ។ ឥតិ កិវ ត្ថំ
 កហាបតិ ន សមណាស្ស កោតមស្ស សព្វំ
 ទិដ្ឋិ ជាធាសិ នបិ ភិក្ខុនំ សព្វំ ទិដ្ឋិ ជាធាសិ

១ ឱ. ម. ឥតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅរកបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះចូល
 ទៅដល់ហើយ និយាយរាក់ទាក់សំណេះសំណាលជាមួយនឹងអន្យតិរិយ
 បរិព្វាជកទាំងនោះ លុះបង្ហើយពាក្យដែលគួររាក់ទាក់ សំណេះសំណាល
 គួរឲ្យរលឹកហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី
 អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ អន្យតិរិយបរិព្វាជកទាំងនោះ និយាយ
 យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី អ្នកចូរមានប្រសាសន៍ មកមើល ព្រះ
 សមណគោតម មានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី
 ឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វ
 គ្រប់ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ។ ពួកអន្យតិរិយបរិព្វាជក សួរថា
 ម្ចាស់គហបតី បើឥឡូវនេះលោកមិនជ្រាបសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់
 ព្រះសមណគោតមទេ ម្ចាស់គហបតី លោកចូរមានប្រសាសន៍មកចុះ
 ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ
 ខ្ញុំក៏មិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ពួកភិក្ខុដែរ ។ ម្ចាស់គហបតី
 បើអ្នកមិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ព្រះសមណគោតម ទាំង
 មិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ពួកភិក្ខុ ដោយប្រការដូច្នោះទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

រទេហិ កហាបតិ កីទិដ្ឋិកោសិ តុវន្តិ ។ ឯតំ
 ខោ ភន្តេ អម្ពេហិ ន ទុក្ករំ ព្យាកាតុំ យំទិ-
 ដ្ឋិកា មយន្តិ^(១) ឥដ្ឋិ តាវ អាយស្មន្តោ យថា-
 សកានិ ទិដ្ឋិកតានិ ព្យាកហេន្តុ បច្ឆាបេតំ
 អម្ពេហិ ន^(២) ទុក្ករំ ភវិស្សតិ ព្យាកាតុំ
 យំទិដ្ឋិកា មយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតហេ
 បរិព្វាជកោ អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតី ឯតទរោច
 សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ
 ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ កហាបតីតិ ។ អញ្ញតហេបិ ខោ
 បរិព្វាជកោ អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតី ឯតទរោច
 អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ
 ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ កហាបតីតិ ។ អញ្ញតហេបិ
 ខោ បរិព្វាជកោ អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតី
 ឯតទរោច អន្តវា លោកោ... អន្តវា លោកោ...

១ ម. តិសទ្វោ នត្តិ ។ ២ ឱ. នោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី លោកមានប្រសាសន៍មកមើល ចុះលោកមានសេចក្តីយល់
ដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ យើងមានសេចក្តីយល់
បែបណា ការដែលយើងព្យាករនូវសេចក្តីយល់បែបនេះ មិនជាការក្រ
ទេ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ព្យាករសេចក្តីយល់
ទាំងឡាយ តាមសមគួរ របស់ខ្លួនមុនចុះ យើងមានសេចក្តីយល់
បែបណា ការដែលយើង នឹងព្យាករនូវសេចក្តីយល់បែបនេះ មិនជា
ការក្រទេ សឹមយើងព្យាករ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ កាលដែល
អនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ មានបរិព្វាជកម្នាក់
និយាយ នឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មា
មានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិន
ពិតទេ ។ មានបរិព្វាជកម្នាក់ទៀត និយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី
យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោក
មិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ ។ មានបរិព្វាជកម្នាក់ទៀត
និយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមាន
សេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ...

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តំ ដីវំ តំ សរីរំ... អញ្ញំ ដីវំ អញ្ញំ សរីរំ...
 ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ
 បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្ម-
 រណា... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ
 បរម្មរណា ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ
 អហំ កហាបតីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អនាថបិណ្ឌិកោ
 កហាបតិ តេ បរិញ្ញាជកេ ឯតទវោច យាយំ កន្តេ
 អាយស្មា ឯវមាហា សស្សតោ លោកោ ឥនមេវ
 សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ កហាបតីតិ
 ឥមស្ស អយមាយស្មតោ ទិដ្ឋិ អត្តនោ វា អយោ-
 និសោ មនសិការហោតុ ឧប្បដ្ឋា បរយោសប្បច្ចយា^(១)
 វា សា ខោ បនេសា ទិដ្ឋិ ភូតា សដ្ឋតា ចេតយិតា
 បដិច្ចសមុប្បដ្ឋា យំ ខោ បន កិញ្ចិ ភូតំ សដ្ឋតំ
 ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បដ្ឋំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ

១ ម. បរតោ យោសប្បច្ចយា ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ដីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ... ដីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅ កើត
 ទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅ មិនកើតទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅ កើតទៀត
 ក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅ កើតទៀត ក៏មិនមែន
 មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ ។

កាលដែលពួកបរិព្វាជក និយាយយ៉ាងនេះហើយ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី
 និយាយនឹងពួកបរិព្វាជកទាំងនោះ យ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន
 ទាំងឡាយ លោកដ៏មានអាយុណា និយាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី
 អាត្មាយល់យ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ
 សេចក្តីយល់របស់លោកដ៏មានអាយុនេះ កើតឡើង ព្រោះហេតុនៃការ
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយនៃខ្លួនឬ ព្រោះហេតុតែសំឡេង
 របស់បុគ្គលដទៃ សេចក្តីយល់នោះ កើតមានហើយ បច្ច័យតាក់តែង
 ហើយ គិតហើយព្រោះអាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់ណាមួយ កើត
 ហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ ព្រោះអាស្រ័យគ្នា កើតហើយ
 របស់នោះ មិនទៀង របស់ណា មិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យំ ទុក្ខំ តទេវ សោ អាយស្មា អស្មីនោ

តទេវ សោ អាយស្មា អជ្ឈបតតោ ។

យោចាយំ ភន្តេ អាយស្មា ឯវមាហា អសស្សតោ

លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ឯវិទិដ្ឋិកោ

អហំ កហាបតីតិ ឥមស្សាបិ អយមាយស្មតោ

ទិដ្ឋិ អត្តនោ វា អយោនិសោ មនសិការហេតុ

ឧប្បន្នា បរយោសប្បច្ចយា វា សា ខោ

បនេសា ទិដ្ឋិ ភូតា សដ្ឋតា ចេតយិតា

បដិច្ចសមុប្បន្នា យំ ខោ បន កិញ្ចិ ភូតំ

សដ្ឋតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ

តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តទេវ សោ អាយស្មា

អស្មីនោ តទេវ សោ អាយស្មា អជ្ឈបតតោ ។

យោចាយំ ភន្តេ អាយស្មា ឯវមាហា អន្តវា

លោកោ... អនន្តវា លោកោ... តំ

ដីវំ តំ សរីរំ ... អញ្ញំ ដីវំ អញ្ញំ សរីរំ ... ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

របស់ណាជាទុក្ខ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ស្អិតនឹងរបស់
 នោះឯង លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថា ជំពាក់ស្អិតនឹងរបស់
 នោះឯង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ លោកដ៏មាន
 អាយុណា និយាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី អាត្មាមាន
 សេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិន
 ពិតទេ សេចក្តីយល់ របស់លោកដ៏មានអាយុនេះ កើតឡើង ព្រោះ
 ហេតុមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយនៃខ្លួន ឬ ។ ព្រោះហេតុតែសំឡេង
 របស់បុគ្គលដទៃ សេចក្តីយល់នោះ កើតមានហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ
 គិតហើយ ព្រោះអាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់ណាមួយ កើតហើយ
 បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ ព្រោះអាស្រ័យគ្នាកើតហើយ របស់នោះ
 មិនទៀង របស់ណាមិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ របស់ណាជាទុក្ខ លោក
 ដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះ លោកដ៏មានអាយុ
 នោះ ឈ្មោះថាជំពាក់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ
 លោកដ៏មានអាយុណា និយាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី អាត្មា
 មានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំ-
 ផុត ... ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះ ... ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ...

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តថាគតោ បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ
 បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច ហោតិ
 តថាគតោ បរម្មរណា... នេវ ហោតិ ន
 ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ
 មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ កហាបតីតិ
 ឥមស្សាបិ អយមាយស្មតោ ទិដ្ឋិ អត្តនោ វា
 អយោនិសោ មនសិការហេតុ ឧប្បន្នា បរឃោស-
 ប្បច្ចយា វា សា ខោ បនេសា ទិដ្ឋិ ភូតា
 សង្ខតា ចេតយិតា បដិច្ចសមុប្បន្នា យំ ខោ បន
 កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ
 តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តទេវ សោ
 អាយស្មា អស្មីនោ តទេវ សោ អាយស្មា
 អន្ស៊បកតោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ តេ បរិព្វាជកា
 អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតី ឯតទរោច្ចំ ព្យាកតានិ
 ខោ កហាបតិ អម្ពេហិ សព្វេហោវ យថាសកានិ
 ទិដ្ឋិកតានិ វទេហិ កហាបតិ កីទិដ្ឋិកោសិ តុវន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ... សត្វស្លាប់
 ទៅកើតទៀត ក៏មាន មិនកើតទៀត ក៏មាន ... សត្វស្លាប់កើត
 ទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត
 ពាក្យដទៃមិនពិតទេ សេចក្តីយល់របស់លោកដ៏មានអាយុនេះ កើត
 ឡើងហើយ ព្រោះហេតុនៃការមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយនៃខ្លួន
 ឬ ព្រោះហេតុតែសំឡេង របស់បុគ្គលដទៃ សេចក្តីយល់នោះ
 កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នា កើត
 ហើយ របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ
 អាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណាមិនទៀង
 របស់នោះ ជាទុក្ខ របស់ណា ជាទុក្ខ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះ
 ថាជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថាជំពាក់
 ស្អិតនឹងរបស់នោះ ។ កាលដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយ
 យ៉ាងនេះហើយ បរិញ្ញាជកទាំងនោះ និយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី
 យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី ពួកយើងទាំងអស់គ្នា បានព្យាករ
 សេចក្តីយល់ តាមសមគួររបស់ខ្លួនហើយ ម្ចាស់គហបតី លោកមាន
 ប្រសាសន៍ មកមើលចុះ លោកមានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យំ ខោ បន ភន្តេ កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ
 ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ
 តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តំ នេតំ មម
 នេសោហាមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវទិដ្ឋិកោ
 ខោ អហំ ភន្តេតិ ។ យំ ខោ កហាបតិ
 កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ច-
 សមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ
 តទេវ ត្វំ កហាបតិ អស្មីនោ តទេវ ត្វំ កហា-
 បតិ អជ្ឈបកតោតិ ។ យំ ខោ បន ភន្តេ កិញ្ចិ
 ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ
 យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តំ នេតំ មម
 នេសោហាមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ
 យថាភូតំ សមុប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋំ តស្ស ច
 ឧត្តរី និស្សរណំ យថាភូតំ បជាធាមីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ធ្វើយតបថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ
 របស់ណា កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យ
 គ្នាកើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណា មិនទៀង របស់នោះ
 ជាទុក្ខ របស់ណាជាទុក្ខ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តី
 យល់របស់នោះយ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ
 នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ ម្នាលគហបតី របស់ណាមួយ
 កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នាកើត
 ហើយ របស់នោះមិនទៀង របស់ណាមិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ របស់
 ណាជាទុក្ខ ម្នាលគហបតី អ្នកឈ្មោះថាជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ម្នាល
 គហបតី អ្នកឈ្មោះថាជំពាក់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន
 ទាំងឡាយ របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ
 អាស្រ័យគ្នាកើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណា មិនទៀង
 របស់នោះជាទុក្ខ របស់ណា ជាទុក្ខ ខ្ញុំយល់របស់នោះ ដោយប្រពៃ
 ដោយប្រាជ្ញាដ៏ត្រឹមត្រូវ តាមសេចក្តីពិតយ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ
 នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ទាំងខ្ញុំដឹងច្បាស់
 នូវការរលាស់ចេញ នូវរបស់នោះ តទៅទៀត តាមសេចក្តីពិត ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ឯវំ វុត្តេ តេ បរិព្វាជកា តុណ្ហិក្ខតា មង្គ្គក្ខតា
 បត្តក្ខតា អនោមុខា បជ្ឈាយន្តា អប្បជិ-
 កាលា និសីទិសុ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ
 កហាបតិ តេ បរិព្វាជកេ តុណ្ហិក្ខតេ មង្គ្គក្ខតេ
 បត្តក្ខតេ អនោមុខេ បជ្ឈាយន្តេ អប្បជិកាលោ
 វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន ភកវា តេនុប-
 សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
 អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ យាវតកោ អហោសិ
 តេហិ អញ្ញតិវិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិ កថា-
 សល្លាថោ តំ សព្វំ ភកវតោ អាពោចេសិ ។
 សាធុ សាធុ កហាបតិ ឯវំ ខោ តេ កហាបតិ
 មោយបុរិសា កាលេន កាលំ សហាជម្មេន
 សុនិក្ខហិតំ និក្ខហេតព្វាតិ ។ អថខោ ភកវា
 អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតិ ធម្មិយា កថាយ សន្ទ-
 ស្សេសិ សមាទយេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

កាលដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ បរិព្វាជក
 ទាំងនោះ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ឱនក សំយុងមុខ អង្គុយ
 សញ្ចប់សញ្ជឹង គ្មានបដិភាណ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី
 ដឹងថា បរិព្វាជកទាំងនោះ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ឱនក សំយុងមុខ
 សញ្ចប់សញ្ជឹង គ្មានបដិភាណ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយ
 ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិក-
 គហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលការចរចាទាំង
 ប៉ុន្មាន (ដែលខ្លួននិយាយ) ជាមួយនឹងអនុតិរិយបរិព្វាជកទាំង
 នោះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់
 គហបតី ល្អហើយ ។ ម្ចាស់គហបតី អ្នកត្រូវផ្ទុំផ្ទាល់មោឃបុរស
 ទាំងនោះ ឲ្យរៀបរយតាមគន្លងធម៌ សព្វ ។ កាលយ៉ាងនេះចុះ ។
 គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ ណែនាំអនាថបិណ្ឌិក-
 គហបតី ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ ភកវតា ធម្មិយា
 កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ
 សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភកវា
 អចិរប្បក្កន្តេ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិម្ហិ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ យោបិ ខោ^(១) ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ធីយវត្ថំ អវេជិធម្មោ^(២) ឥមស្មី ធម្មវិនយេ សោបិ
 វរមេវំ អញ្ញតិតិយេ បរិព្វាជកេ សហាធម្មេន
 សុនិក្ខហិតំ និក្ខហេយ្យ^(៣) យថាតំ អនាថ-
 បិណ្ឌិកេន កហាបតិណ ទិក្ខហិតាតិ ។

[៩៤] ឯកំ សមយំ ភកវា ចម្បាយំ
 វិហារតិ កត្តរាយ ចោក្ខុរណិយា តីវេ ។
 អថខោ វដ្ឋិយមាហិតោ កហាបតិ ទិវា ទិវស្ស
 ចម្បាយ ទិក្ខមិ ភកវន្តំ ទស្សនាយ ។

១ ឱ. ម. សោ ។ ២ ឱ. ម. ភិក្ខុ វស្សសតុបសម្បន្នោតិ ទិស្សន្តិ ។ ៣ ឱ. ម.
 និក្ខណ្តេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ ណែនាំឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន
 ឲ្យរីករាយហើយ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយធ្វើប្រទក្សិណរួចចេញទៅ ។ កាលអនាថបិណ្ឌិក-
 គហបតី ចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅ
 ពួកភិក្ខុថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាបួសត្រឹមត្រូវ ក្នុងធម្មវិន័យ
 នេះ អស់កាលយូរ ភិក្ខុនោះ គួរផ្ទៀងផ្ទាត់ រួចពួកអន្យតិរិយបរិព្វាជក
 ឲ្យរៀបរយ តាមគន្លងធម៌ ដូចជាអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ផ្ទៀងផ្ទាត់យ៉ាង
 នេះចុះ ។

[៧២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្បែរឆ្នេរស្រះ
 បោក្ខរណី ឈ្មោះ គគ្គរា ទៀបក្រុងចម្បា ។ គ្រានោះ វជ្ជិយមាហិតគហ-
 បតី ចេញអំពីក្រុងចម្បាទៅទាំងថ្ងៃត្រង់ ដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អថខោ វេជ្ជិយមាហិតស្ស កហាបតិស្ស ឯតទហោសិ
 អកាលោ ខោ តាវ ភកវន្តំ ទស្សនាយ
 បដិសស្មីនោ ភកវា មនោការនីយានំ^(១) ភិក្ខុនំ
 អកាលោ ទស្សនាយ បដិសស្មីនោ មនោការនីយា
 ភិក្ខុ យន្តុនាហំ យេន អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ
 អារាមោ តេនុបសង្កមេយ្យន្តិ ។ អថខោ វេជ្ជិយមា-
 ហិតោ កហាបតិ យេន អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វា-
 ជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន អញ្ញតិត្តិយា បរិព្វាជកា សង្កម្ម
 សមាភម្ម ឧន្ទាទិណោ ឧច្ចាសន្ទា មហាសន្ទា
 អនេកវិហិតំ តិវច្ឆានកមំ កថេន្តា និសិទ្ធា
 ហោន្តិ ។ អន្ទសំសុ ខោ តេ អញ្ញតិត្តិយា
 បរិព្វាជកា វេជ្ជិយមាហិតំ កហាបតិ ទូរតោ វ
 អាភច្ឆន្តំ ទិស្វាន អញ្ញមញ្ញំ សណ្ឋាបេសុំ អប្ប-
 សន្ទា កោន្តោ ហោន្តុ មា កោន្តោ សទ្ធមកត្ត

១ ឱ. ម. មនោការនីយានំបិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា
 កាលនេះ ជាកាលមិនគួរ ដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ដ្បិតព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ កំពុងសម្ងំ កាលនេះ ជាកាលមិនគួរ ដើម្បីឲ្យចូបភិក្ខុ
 ទាំងឡាយអ្នកចម្រើនសមាធិចិត្តទេ ដ្បិតភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកចម្រើន
 សមាធិចិត្ត កំពុងសម្ងំដែរ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញ ចូលទៅឯអារាម
 របស់ពួកអន្យតិរិយបរិញ្ញាជកសិនចុះ ។ លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី
 ចូលទៅឯអារាម របស់ពួកអន្យតិរិយបរិញ្ញាជក ។ សម័យ
 នោះ ពួកអន្យតិរិយបរិញ្ញាជក ប្រជុំគ្នា មកជួបជុំ និយាយ
 គ្នាកោកកាក គឺកកង រំពង អង្គុយជជែកគ្នា ពីតិរច្ឆានកថា
 ផ្សេង ។ ។ អន្យតិរិយបរិញ្ញាជកទាំងនោះ បានឃើញវជ្ជិយមា-
 ហិតគហបតី កំពុងដើរមកពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏ឃាត់ខ្លួនថា
 អ្នកទាំងឡាយ និយាយតិច ។ អ្នកទាំងឡាយកុំនិយាយខ្លាំង (ព្រោះ)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អយំ វេជ្ជិយមាហិតោ កហាបតិ អាគច្ចតិ សមណស្ស
 កោតមស្ស សាវកោ ។ យាវតា ខោ បន
 សមណស្ស កោតមស្ស សាវកា តិហី ឱទាតវសនា
 ចម្បាយំ បដិវសន្តិ អយំ តេសំ អញ្ញតរោ វេជ្ជិយ-
 មាហិតោ កហាបតិ ។ អប្បសទ្ធកាមា ខោ បន
 តេ អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ធវិជីតា អប្បសទ្ធស្ស
 វណ្ណវាទិនោ អប្បេវ ធាម អប្បសទ្ធិំ បរិសំ វិទិត្វា
 ឧបសង្កមិតព្វំ មញ្ញេយ្យាតិ ។ អថខោ តេ បរិព្វា-
 ជកា តុណ្ណិ អហោសុំ ។ អថខោ វេជ្ជិយមាហិតោ
 កហាបតិ យេន^(១) បរិព្វាជកា តេនុបសង្កមិ ឧប-
 សង្កមិត្វា តេហិ អញ្ញតិតិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិ
 សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កមំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ ខោ
 វេជ្ជិយមាហិតំ កហាបតិ តេ បរិព្វាជកា ឯតទរោចុំ

១ ម. ឯត្តន្តរេ តេតិ បារោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

វជ្ជិយមាហិតគហបតីនេះ ជាសាវ័កសមណគោតម គាត់មក ។ ពួក
 គ្រហស្ថអ្នកស្ងៀកពាស់ស ជាសាវ័កសមណគោតម ដែលនៅក្នុងក្រុងចម្បា
 ទាំងប៉ុន្មាន បណ្តាគ្រហស្ថជាសាវ័កទាំងនោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតីនេះ
 ជាសាវ័កម្នាក់ដែរ ។ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ត្រូវការតែសំឡេងតិច
 ហាត់តែសំឡេងតិច និយាយសរសើរតែសំឡេងតិច យើងធ្វើដូចម្តេច
 ឲ្យទាល់តែវជ្ជិយមាហិតគហបតី សម្គាល់បរិសទ្យ មានសំឡេងតិចថា
 គួរចូលមករក ។ ទើបបរិព្វាជកទាំងនោះ នាំគ្នាស្ងៀម ។ លំដាប់នោះ
 វជ្ជិយមាហិតគហបតី ចូលទៅរកបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់
 ហើយ ក៏និយាយរាក់ទាក់ សំណេះសំណាល ជាមួយនឹងអន្យតិវិយ-
 បរិព្វាជកទាំងនោះ លុះបង្ហើយពាក្យដែលគួររាក់ទាក់ សំណេះសំណាល
 គួរឲ្យរលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវជ្ជិយមាហិតគហបតី
 អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បរិព្វាជកទាំងនោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សច្ចំ កិរ កហាតិ សមណោ កោតមោ សព្វំ
 តបំ កហាតិ សព្វំ តបស្សី លូខាជីវី ឯកំសេន
 ឧបក្កោសតិ ឧបវេទតីតិ ។ ន ខោ ភន្តេ ភកវា
 សព្វំ តបំ កហាតិ នបិ សព្វំ តបស្សី លូខាជីវី
 ឯកំសេន ឧបក្កោសតិ ឧបវេទតិ ។ ការយ្ហំ ខោ
 ភន្តេ ភកវា កហាតិ បសំសិយំ^(១) បសំសតិ
 ការយ្ហំ ខោ បន ភន្តេ ភកវា កហាណ្តោ
 បសំសិយំ^(២) បសំសណ្តោ វិកជវាទី^(៣) ភកវា
 ន សោ ភកវា ឯត្ថ ឯកំសវាទីតិ^(៤) ។ ឯវំ
 វុត្តេ អញ្ញតោ បរិញ្ញាជកោ វេជ្ជិយមាហិតំ កហាតិ
 ឯតទរោច អាកមេហិ ត្វំ កហាតិ យស្ស
 ត្វំ សមណាស្ស កោតមស្ស វណ្ណំ កាសសិ

១-២ ម. បសំសិតព្វំ ។ ៣ ឱ. ម. វិកជ្ជវាទោ ។ ៤ ឱ. ម. ឯកំសវាទោតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលគហបតី ឮថា ព្រះសមណគោតម តែងតិះដៀលតបធម៌ទាំង
 នោះ គួរតិះដៀល បន្តុះបង្ហាប់បុគ្គលមានតបៈ រស់នៅដោយសេចក្តី
 សៅហ្មងទាំងអស់ តែម្យ៉ាងមែនឬ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនមែនតិះដៀលតបធម៌ទាំងអស់ ទាំងមិនគួរតិះ-
 ដៀល បន្តុះបង្ហាប់បុគ្គលមានតបៈ រស់នៅដោយសេចក្តីសៅហ្មងទាំង
 អស់ តែម្យ៉ាងទេ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ តែងតិះដៀលបុគ្គល ដែលគេគួរតិះដៀល តែងសរសើរបុគ្គល
 ដែលគេគួរសរសើរ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ កាលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ តិះដៀលបុគ្គល ដែលគេគួរតិះដៀល សរសើរបុគ្គល ដែលគេ
 គួរសរសើរ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គសម្តែងចែករលែក ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគនោះ ព្រះអង្គមិនមែនជាអ្នកសម្តែងម៉ៅ ក្នុងហេតុនុ៎ះទេ ។
 កាលដែលវជ្ជិយមាហិតគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ មានបរិព្វា-
 ជកម្នាក់ និយាយនឹងវជ្ជិយមាហិតគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី
 អ្នកចូរឃើញសិន អ្នកនិយាយសរសើរគុណ នៃព្រះសមណគោតមណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ សមណោ កោតមោ វេនយិកោ អប្ប-
ញ្ញត្តិកោតិ ។ ឯត្ថទាហំ ភន្តេ អាយស្មន្តេ
វត្តាមិ សហជម្មន ឥទំ កុសលន្តិ ភន្តេ ភកវតា
បញ្ញត្តំ ឥទំ អកុសលន្តិ ភន្តេ ភកវតា បញ្ញត្តំ
ឥតិ កុសលាកុសលំ ភកវា បញ្ញាយមាណោ
សប្បញ្ញត្តិកោ^(១) ន សោ ភកវា វេនយិកោ
អប្បញ្ញត្តិកោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ^(២) បរិព្វាជកា
តុណ្ហិក្ខតា មង្គ្គិក្ខតា បត្តក្ខតា អណោមុខា បដ្ឋា-
យន្តា អប្បដិកាលោ និសីទីសុ ។ អថខោ
វដ្ឋិយមាហិតោ កហាបតិ តេ បរិព្វាជកេ
តុណ្ហិក្ខតេ មង្គ្គិក្ខតេ បត្តក្ខតេ អណោមុខេ

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តេវ ភកវាតិ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្តន្តេវ តេតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រះសមណគោតមនោះ ជាអ្នកញ៉ាំងសត្វឲ្យវិនាស ជាអ្នកបញ្ញត្តព្រះ
 និព្វាន មិនច្បាស់លាស់ ទេតើ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ ខ្ញុំសូម
 និយាយនឹងពួកលោកដ៏មានអាយុ តាមគន្លងធម៌ ត្រង់រឿងនេះបន្តិច
 បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ (ព្រោះ) ពាក្យនេះ ជាកុសល ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តហើយ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើនទាំងឡាយ
 ពាក្យនេះ ជាអកុសល ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តហើយ កាលព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ បញ្ញត្តនូវកុសលនិងអកុសល ដោយប្រការដូច្នោះ ឈ្មោះ
 ថាជាអ្នកបញ្ញត្តព្រះនិព្វានត្រឹមត្រូវ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ មិនមែន
 ជាអ្នកញ៉ាំងសត្វឲ្យវិនាស មិនមែនជាអ្នកបញ្ញត្តព្រះនិព្វាន មិនច្បាស់
 លាស់ទេ ។ កាលដែលវជ្ជិយមាហិតគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ
 បរិព្វាជកទាំងឡាយ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ឱនក សំយុងមុខ អង្គុយ
 សញ្ជប់សញ្ជឹង គ្មានបដិសាណ ។ លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី
 ដឹងថា បរិព្វាជកទាំងនោះ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ឱនក សំយុងមុខ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

បដ្ឋាយន្តេ អប្បដិកាលោ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ
 ខោ វង្ខិយមាហិតោ កហាបតិ យាវតកោ អហោសិ
 តេហិ អញ្ញតិត្តិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិ កថា-
 សល្យាចោ តំ សព្វំ ភកវតោ អាពោចេសិ ។ សាធុ
 សាធុ កហាបតិ ឯវំ ខោ តេ កហាបតិ មោឃ-
 បុរិសា កាលេន កាលំ សហាជម្មេន សុទិត្តហិតំ
 និត្តហោតព្វា ។ នាហំ កហាបតិ សព្វំ តបំ តបិ-
 តព្វន្តិ វេនាមិ ន បនាហំ កហាបតិ សព្វំ តបំ ន
 តបិតព្វន្តិ វេនាមិ នាហំ កហាបតិ សព្វំ សមាទានំ
 សមាទិតព្វន្តិ វេនាមិ ន បនាហំ កហាបតិ សព្វំ
 សមាទានំ ន សមាទិតព្វន្តិ វេនាមិ នាហំ កហាបតិ
 សព្វំ បនាទំ បទហិតព្វន្តិ វេនាមិ ន បនាហំ
 កហាបតិ សព្វំ បនាទំ ន បទហិតព្វន្តិ វេនាមិ

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

សញ្ចប់សញ្ជឹង គ្មានបដិភាណ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅគាល់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវង្សិយមាហិតគហបតី អង្គុយក្នុងទី
 សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលការចរចា ទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្លួន
 និយាយជាមួយនឹងអន្យតិរិយបរិព្វាជកទាំងឡាយនោះ ចំពោះព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់គហបតី ល្អហើយ ។ ម្ចាស់
 គហបតី អ្នកត្រូវផ្ទុញផ្ទាល់មោឃបុរសទាំងនោះ ឲ្យរៀបរយ តាម
 គន្លងធម៌ សព្វ ។ កាល យ៉ាងនេះចុះ ។ ម្ចាស់គហបតី តថាគត
 មិនហៅតបៈ ថាជាធម៌ ដែលគេត្រូវដុតកម្ដៅទាំងអស់ទេ ម្ចាស់គហបតី
 តថាគត ក៏មិនហៅតបៈ ថាជាធម៌ ដែលគេមិនត្រូវដុតកម្ដៅទាំងអស់ទេ
 ម្ចាស់គហបតី តថាគត មិនហៅការសមាទាន ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវ
 សមាទានទាំងអស់ទេ ម្ចាស់គហបតី តថាគត មិនហៅការសមាទាន
 ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវសមាទានទាំងអស់ទេ ម្ចាស់គហបតី តថាគត
 មិនហៅបធានៈ ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវតម្កល់ទាំងអស់ទេ ម្ចាស់គហបតី
 តថាគត មិនហៅបធានៈ ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវតម្កល់ទាំងអស់ទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ធាហំ កហាបតិ សព្វំ បដិនិស្សក្កំ^(១) បដិ-
 និស្សន្តិតព្វោតិ វេទាមិ ន បធាហំ កហាបតិ
 សព្វំ បដិនិស្សក្កំ ន បដិនិស្សន្តិតព្វោតិ វេទាមិ
 ធាហំ កហាបតិ សព្វំ វិមុត្តិ^(២) វិមុច្ចិតព្វោតិ^(៣)
 វេទាមិ ន បធាហំ កហាបតិ សព្វំ វិមុត្តិ ន
 វិមុច្ចិតព្វោតិ វេទាមិ យញ្ញំ កហាបតិ តបំ តបតោ
 អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា
 បរិហាយន្តិ ឯវរូបំ តបំ ន តបិតព្វន្តិ វេទាមិ ។
 យញ្ញំ ខ្វាស្ស កហាបតិ តបំ តបតោ អកុសលា
 ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ
 ឯវរូបំ តបំ តបិតព្វន្តិ វេទាមិ ។ យញ្ញំ កហា-
 បតិ សមាទានំ សមាទយតោ^(៤) អកុសលា
 ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 ឯវរូបំ សមាទានំ ន សមាទិតព្វន្តិ វេទាមិ ។

១ ឱ. ម. សព្វោ បដិនិស្សក្កោ ។ ២ ឱ. ម. សព្វា វិមុត្តិ ។ ៣ ម.
 វិមុច្ចិតព្វោតិ ។ ៤ ឱ. ម. សមាទិយតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅបដិនិស្សគ្គៈ ថាជាធម៌ ដែលគេ
ត្រូវលះបង់ទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅបដិនិស្សគ្គៈ
ថាជាធម៌ដែលគេមិនត្រូវលះបង់ទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត
មិនហៅវិមុត្តិ ថាជាធម្មជាតិ ដែលគេត្រូវរួចស្រឡះទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី
តថាគត មិនហៅវិមុត្តិ ថាជាធម្មជាតិ ដែលគេមិនត្រូវរួចស្រឡះ
ទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី ព្រោះថា កាលបុគ្គលដុតកម្ដៅ
ដោយតបៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង កុសលធម៌
ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ ទើបតថាគត ហៅតបៈ មានសភាព
យ៉ាងនេះ ថាជាធម៌ ដែលគេមិនត្រូវដុតកម្ដៅ ។ ម្នាលគហបតី
លុះតែបុគ្គលនោះ ដុតកម្ដៅ ដោយតបៈណា អកុសលធម៌ទាំង-
ឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង ទើប
តថាគត ហៅតបៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម៌ ដែលគេត្រូវដុត
កម្ដៅ ។ ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គលកាន់យក ដោយ
ការសមាទានណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង កុសល-
ធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគតហៅ ការសមាទាន
មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវសមាទាន ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

យញ្ច ខ្វាស្ស កហាបតិ សមាទានំ សមាទយតោ
 អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា
 អភិវឌ្ឍន្តិ វរុបំ សមាទានំ សមាទិតព្វន្តិ
 វទាមិ ។ យញ្ច កហាបតិ បទានំ បទហតោ
 អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា
 បរិហាយន្តិ វរុបំ បទានំ ន បទហិតព្វន្តិ
 វទាមិ ។ យញ្ច ខ្វាស្ស កហាបតិ បទានំ
 បទហតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ វរុបំ បទានំ
 បទហិតព្វន្តិ វទាមិ ។ យញ្ច កហាបតិ បដិទិស្សក្កំ
 បដិទិស្សន្តតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា
 ធម្មា បរិហាយន្តិ វរុបោ បដិទិស្សក្កោ ន បដិទិ-
 ស្សន្តិតព្វោតិ វទាមិ ។ យញ្ច ខ្វាស្ស កហាបតិ
 បដិទិស្សក្កំ បដិទិស្សន្តតោ អកុសលា ធម្មា
 បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ វរុបោ
 បដិទិស្សក្កោ បដិទិស្សន្តិតព្វោតិ វទាមិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះ កាន់យក ដោយការសមាទាន
ណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌
ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង តថាគត ហៅការសមាទាន មានសភាពយ៉ាង
នេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវកាន់យក ។ ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គល
តម្កល់ដោយបធានៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង កុសល-
ធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគត ហៅបធានៈ មានសភាព
យ៉ាងនេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវតម្កល់ ។ ម្នាលគហបតី លុះ
តែបុគ្គលនោះ តម្កល់ ដោយបធានៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ
សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង តថាគត ហៅបធានៈ
មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវតម្កល់ ។ ម្នាលគហបតី
កាលបុគ្គលលះ ដោយបដិនិស្សគ្គៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើន
ឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគត ហៅបដិនិស្សគ្គៈ
មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម៌ ដែលគេមិនត្រូវលះ ។ ម្នាលគហ-
បតី លុះតែបុគ្គលនោះលះ ដោយបដិនិស្សគ្គៈណា អកុសលធម៌ទាំង-
ឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង តថាគត
ហៅបដិនិស្សគ្គៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម៌ ដែលគេត្រូវលះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យញ្ញំ កហាបតិ វិមុត្តិ វិមុច្ចតោ អកុសលា ធម្មា
 អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរុចា
 វិមុត្តិ ន វិមុច្ចិតញ្ញាតិ វេទាមិ ។ យញ្ញំ ខ្វាស្ស
 កហាបតិ វិមុត្តិ វិមុច្ចតោ អកុសលា ធម្មា បរិហា-
 យន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរុចា វិមុត្តិ
 វិមុច្ចិតញ្ញាតិ វេទាមីតិ ។ អថខោ វេជ្ជិយមាហិតោ
 កហាបតិ ភកវតា ធម្មិយា កថាយ សន្នស្សិតោ
 សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយា-
 សនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា
 បក្កាមិ ។ អថខោ ភកវា អចិរយ្យក្កន្តេ វេជ្ជិយមា-
 ហិតេ កហាបតិម្ហិ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ យោបិ ខោ^(១)
 ភិក្ខុ ធីយវត្ថំ អប្បវេជ្ជោ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ សោបិ
 ឯវមេវំ អញ្ញតិតិយេ បរិព្វាជកេ សហាធម្មន
 សុនិក្កហិតំ និក្កហេយ្យ យថាតំ វេជ្ជិយមាហិតេន
 កហាបតិណា និក្កហិតាតិ ។

១ ម. សោ ភិក្ខុវំ ។ ឱ. សោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គលរួចស្រឡះ ដោយវិមុត្តិណា អកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគត
 ហោវិមុត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម្មជាតិ ដែលគេមិនត្រូវរួច
 ស្រឡះ ។ ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះ រួចស្រឡះ ដោយ
 វិមុត្តិណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌
 ទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង តថាគត ហោវិមុត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជា
 ធម្មជាតិ ដែលគេត្រូវរួចស្រឡះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា
 ហើយ ក៏វជ្ជិយមាហិតគហបតី ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ហើយធ្វើប្រទក្សិណា ចៀសចេញទៅ ។ កាលដែល
 វជ្ជិយមាហិតគហបតី ចៀសចេញទៅ មិនទាន់យូរប៉ុន្មាន ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុ
 ណា មានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក (មិនសូវជឿងឆ្ងល់) ក្នុងធម្មវិន័យនេះ
 អស់កាលយូរ ភិក្ខុនោះឯង គួរផ្ទៀងផ្ទាត់ពួកអន្យតិរិយបរិញ្ញាជក
 ឲ្យរៀបរយ តាមគន្លងធម៌ ដូចជា វជ្ជិយមាហិតគហបតី ដែលផ្ទៀងផ្ទាត់
 យ៉ាងនេះបាន ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

[៩៥] អថខោ ឧត្តិយោ បរិព្វាជកោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវតា សទ្ធិ
 សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កចំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ
 ឧត្តិយោ បរិព្វាជកោ ភកវន្តំ ឯតទរោច កី នុ
 ខោ ភោ កោតម សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ
 សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ ឧត្តិយ
 មយា សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ
 មោយមញ្ញន្តិ ។ កី បន ភោ កោតម អសស្សតោ
 លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ។
 ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ មយា អសស្សតោ
 លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ។ កី
 នុ ខោ ភោ កោតម អន្តវា លោកោ ... អនន្តវា
 លោកោ ... តំ ដីវំ តំ សរីរំ ... អញ្ញំ ដីវំ
 អញ្ញំ សរីរំ ... ហោតិ តថាតតោ បរម្មរណា ...

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

[៩៥] លំដាប់នោះ ឧត្តិយបរិញ្ញាជក ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយរាក់ទាក់ សំណេះសំណាល
 ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបង្ហើយពាក្យ ដែលគួររាក់ទាក់
 សំណេះសំណាល គួរឲ្យរលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
 ឧត្តិយបរិញ្ញាជក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះលោកទៀង ពាក្យ
 នេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេឬដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា
 ម្ចាស់ឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិន
 ពិតនេះ តថាគត មិនដែលព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះ
 លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេឬដូចម្តេច ។ ម្ចាស់
 ឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតនេះ
 តថាគត ក៏មិនដែលព្យាករដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះលោកមាន
 ទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ដីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ... ដីវិតដទៃ
 សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ...

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ហោតិ ច ន
 ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... នេវ ហោតិ
 ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥនមេវ
 សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ
 អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ
 តថាគតោ បរម្មរណា ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។
 កី នុ ខោ ភោ កោតម សស្សតោ លោកោ
 ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ
 អព្យាកតំ ខោ ឯតំ ឧត្តិយ មយា សស្សតោ
 លោកោ ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។
 កី បន ភោ កោតម អសស្សតោ លោកោ
 ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ
 ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ មយា អសស្សតោ
 លោកោ ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។
 កី នុ ខោ ភោ កោតម អន្តវា លោកោ...
 អនន្តវា លោកោ . . . តំ ដីវំ តំ សវីវំ . . .

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅ
កើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យ
ដទៃមិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ។ ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅ
កើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត
ពាក្យដទៃ មិនពិត នេះក៏តថាគត មិនព្យាករដែរ ។ បពិត្រ
ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំសួរថា ចុះលោកនេះទៀង ពាក្យនេះ
ពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ដូច្នោះ ព្រះអង្គត្រាស់
ថា ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត
ពាក្យដទៃ មិនពិតនេះ តថាគត មិនព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះគោតម
ដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំសួរថា ចុះលោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យ
ដទៃ មិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ដូច្នោះ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧត្តិយៈ
ពាក្យថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតនេះ
តថាគត ក៏មិនព្យាករដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំសួរថា លោក
មានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះ ...

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អញ្ញំ ដីវំ អញ្ញំ សវីវំ... ហោតិ តថាគតោ
បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា...
ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា...
នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ
បរម្មរណា ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឥតិ
បុដ្ឋោ សមាដោ ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ
មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ
បរម្មរណា ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វនេសិ ។ អថ
កិញ្ញាហិ ភោតា កោតមេន ព្យាកតន្តិ ។
អភិញ្ញា^(១) ខោ អហំ ឧត្តិយ សាវកានំ
ធម្មំ នេសេមិ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោក-
បរិនេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ
អត្តន្តមាយ ញាយស្ស អនិកមាយ និព្វានស្ស
សច្ចិកិរយាយាតិ ។ យំ បនេតំ កវំ
កោតមោ អភិញ្ញា^(២) សាវកានំ ធម្មំ នេសេសិ

១-២ ឱ. ម. អភិញ្ញាយ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ដីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅមិន
កើតទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន មិនកើតទៀត ក៏មាន ...
សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះ
ពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ដូច្នោះ ព្រះអង្គត្រាស់ថា
ម្ចាស់ឧត្តិយៈ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើត
ទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតនេះ តថាគត ក៏
មិនព្យាករដែរ កាលបើយ៉ាងនេះ ចុះព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ទ្រង់ព្យាករ
ដូចម្តេចវិញ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់ឧត្តិយៈ តថាគតដឹងច្បាស់ហើយ
សម្តែងធម៌ដល់សាវ័កទាំងឡាយ ដើម្បីបរិសុទ្ធិដល់ពួកសត្វ ដើម្បីកន្លង
នូវសោកនិងការខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីអស់ទៅនៃទុក្ខទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់
ដឹងនូវធម៌ ដែលគួរដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ។ ព្រះ
គោតមដ៏ចម្រើន ដឹងច្បាស់នូវធម៌ណា ហើយសម្តែងធម៌ ដល់ពួកសាវ័ក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ
 ទុក្ខនោមនស្សានំ អត្តជ្ជមាយ ញាយស្ស អធិកមាយ
 និព្វានស្ស សច្ចិកិរិយាយ សព្វោ វា តេន លោកោ
 និយ្យស្សតិ^(១) ឧបខ្មោ វា តិកាតោ វា^(២) ។
 ឯវំ វុត្តេ ភកវា តុណ្ហា អហោសិ ។ អថខោ
 អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ មាហោវ ខោ
 ឧត្តិយោ បរិព្វាជកោ ចាបកំ ទិដ្ឋិតតំ បដិលភិ^(៣)
 សព្វំ សាមុក្កំសិកំ វត មេ សមណោ កោតមោ
 បព្ពំ បុដ្ឋោ សំសារេតិ^(៤) ដោ វិសដ្ឋេតិ ទូន
 ន វិសហតីតិ តទស្ស ឧត្តិយស្ស បរិព្វាជកស្ស
 ដីយវត្ថុំ អហិតាយ ទុក្ខាយាតិ ។ អថខោ អាយស្មា
 អានន្ទោ ឧត្តិយំ បរិព្វាជកំ ឯតទវោច តេនហារុសោ
 ឧត្តិយ ឧបមន្តេ ករិស្សាមិ ឧបមាយមិដេកកថ្វេ
 វិញ្ញូ បុរិសា កាសិតស្ស អត្ថំ អាជានន្តិ ។

១ ឱ. និយ្យស្សតិ ។ ម. និយ្យតិ ។ ២ ឱ. វាតិ ។ ម. វាតិ វទេហិ ។ ៣ ឱ. បដិលភតិ ។ ៤ ម. សំសារេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដើម្បីបរិសុទ្ធិដល់ពួកសត្វ ដើម្បីកន្លងនូវសោកនិងការខ្សឹកខ្សួល ដើម្បី
អស់ទៅ នៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវធម៌ ដែលគួរដឹង
ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន បើចុះមានតែព្រះអង្គនឹងជញ្ជូនលោក
ទាំងមូល ឬលោកពាក់កណ្តាល ឬក៏លោកទាំង ៣ ភាគ យកទៅ
ដោយធម៌នោះ (មិនខាន) ។ កាលដែលឧត្តិយបរិព្វាជក និយាយ
យ៉ាងនេះហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្ងៀម ។ លំដាប់នោះ
ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា កុំឲ្យឧត្តិយ-
បរិព្វាជក បាននូវសេចក្តីយល់ដឹងលាមកថា អាត្មាអញសួរប្រស្នាទាំងអស់
ដែលកើតឡើង ដោយខ្លួនឯង ព្រះសមណគោតមទាល់ មិនឆ្លើយ
ពិតជាឆ្លើយមិនរួច ដូច្នោះឡើយ ការបាននូវសេចក្តីយល់នោះ មិនជា
ប្រយោជន៍ ជាទុក្ខ ដល់ឧត្តិយបរិព្វាជកនោះ អស់កាលយូរ ។
គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាចំពោះឧត្តិយបរិព្វាជក
យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អាវុសោឧត្តិយៈ បើដូច្នោះ មានតែអាត្មានឹង
ធ្វើសេចក្តីប្រៀបធៀប ឲ្យអ្នកស្តាប់ ដ្បិតពួកវិញ្ញបុរសខ្លះ ក្នុង
លោកនេះ យល់សេចក្តីនៃភាសិតបាន ដោយសារការប្រៀបធៀប ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ ឧត្តិយ រញ្ជោ បច្ចុដ្ឋិមំ នករំ តំ
 ទទ្ទ្យដ្ឋាលំ^(១) ទទ្ទ្យប្បាការតោរណំ ឯកទ្វារំ ។
 តត្រស្ស ទោវារិកោ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី
 អញ្ញាតានំ និវារតា ញាតានំ បវេសេតា
 សោ តស្ស នករស្ស សមន្តា^(២) អនុបរិយាយបថំ
 អនុក្កមមាដោ ន បស្សេយ្យ ចាការសន្ធិ វា
 ចាការវិវំ វា អន្តមសោ វិទ្យារនិស្សកនមត្តម្មិ^(៣)
 ដោ ច ខ្វាស្ស ឯវំ ញាណំ ហោតិ ឯត្តកា
 ចាណា ឥមំ នករំ បរិសន្តិ វា និក្ខមន្តិ វាតិ ។
 អថ ខ្វាស្ស ឯវមេត្ត ហោតិ យេ ខោ កេចិ
 ឱទ្យារិកា ចាណា ឥមំ នករំ បរិសន្តិ វា និក្ខមន្តិ
 វា សព្វេ តេ ឥមិដា ទ្វារេន បរិសន្តិ វា
 និក្ខមន្តិ វាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អារុសោ ឧត្តិយ
 ន តថាកតស្ស ឯវំ ឧស្សក្កតំ^(៤) ហោតិ

១ ឱ. ម. ទទ្ទ្យដ្ឋាបំ ។ ២ ម. ឯត្តន្តរេ អនុបរិយាយបថំ អនុក្កមតិ ។ ៣ ម.
 ពិទ្យារនិក្ខមនមត្តម្មិ ។ ៤ ម. ឧស្សក្កំ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលអារុសោឧត្តិយៈ ដូចជាបច្ចុន្តិមនគររបស់ព្រះរាជា នគរនោះមានប៉ម
 ដ៏មាំ មានកំពែងនិងមេទ្វារដ៏មាំ មានទ្វារតែមួយ ។ ត្រង់ទ្វារនៃនគរនោះ
 មានឆ្នាំទ្វារប៉ុនប្រសប់ ភ្ញៀវឆ្ងាស វាងវៃ ឃាត់ពួកជនដែលមិនស្គាល់
 បើកឲ្យតែពួកជន ដែលស្គាល់ចូលបាន ឆ្នាំទ្វារនោះ ដើរយាមល្បាត
 តាមផ្លូវជិតកំពែង ជុំវិញនគរនោះ មិនឃើញទីតនៃកំពែង និងចន្លោះ
 នៃកំពែង ល្មមឲ្យឆ្មាចូលរួច ក៏មិនបានឃើញ ឆ្នាំទ្វារនោះ ថែមទាំងមិន
 បានដឹងយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វតូច ។ ប៉ុណ្ណោះ ចូលទៅកាន់នគរនេះ ឬ
 ចេញពីនគរនេះទេ ។ ឆ្នាំទ្វារនោះ គ្រាន់តែចំណាំ ត្រង់ទ្វារនុះយ៉ាង
 នេះថា ពួកសត្វធំ ។ ណាមួយ ចូលមកកាន់នគរនេះ ឬចេញទៅ ពួក
 សត្វទាំងអស់នោះ ចូលក្តី ចេញក្តី តាមទ្វារនេះ យ៉ាងណាមិញ ។

ម្នាលអារុសោឧត្តិយៈ ព្រះតថាគតមិនមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ យ៉ាងនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សព្វោ វា តេន លោកោ និយ្យាស្សតិ ឧប្បឡោ វា
តិកាកោ វាតិ ។ អថខោ វាមេត្ត តថាភតស្ស
ហោតិ យេ ខោ កេចិ លោកម្ហា និយ្យឹសុ វា
និយ្យន្តិ វា និយ្យាស្សន្តិ^(១) វា សព្វេ តេ បញ្ច
នីវលោ បហាយ ចេតសោ ឧបត្តិលេសេ
បញ្ញាយ ទុព្វលីករលោ ចត្វសុ សតិប្ប-
ដ្ឋានេសុ សុប្បតិដ្ឋិតិចិត្តា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ យថាភូតំ
កាវេត្វា វាមេតេ លោកម្ហា និយ្យឹសុ វា និយ្យន្តិ
វា និយ្យាស្សន្តិ^(១) វាតិ ។ យនេវ ខោ^(២) តំ
អារុសោ ឧត្តិយ ភកវន្តំ ឥមំ បញ្ច អបុច្ឆិ
តទេវេតំ^(៣) បញ្ច ភកវន្តំ អញ្ញេន បរិយាយេន
អបុច្ឆិ តស្មា តេ តំ ភកវា ន ព្យាកាសីតិ ។

១ ឱ. ម. និយ្យឹស្សន្តិ ។ ២ ម. កេត្ត ។ ៣ ឱ. តទេវេ តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

តថាគតនឹងជញ្ជូនលោកទាំងមូល ឬលោកពាក់កណ្តាល ឬក៏លោក
 ទាំង ៣ ភាគ ទៅដោយធម៌នោះទេ ។ ព្រះតថាគតគ្រាន់តែជ្រាប
 ក្នុងហេតុនុ៎ះ យ៉ាងនេះថា តថាគតជញ្ជូនហើយ ឬក៏ពុំជញ្ជូន
 ឬក៏នឹងជញ្ជូនពួកសត្វ ណាមួយ ចាកលោកបាន (ទាល់តែ)
 សត្វទាំងអស់នោះ លះនីវរណធម៌ ទាំង ៥ ប្រការ ជាគ្រឿង
 សៅហ្មងចិត្ត ដែលធ្វើបញ្ញា ឲ្យមានកម្លាំងថយ តម្កល់ចិត្តស៊ប់
 ក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ២ ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ៧ តាមសេចក្តីពិត ទើបតថាគត
 ជញ្ជូនហើយ ឬក៏ពុំជញ្ជូន ឬក៏នឹងជញ្ជូនសត្វទាំងនុ៎ះ ចាកលោកយ៉ាង
 នេះ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោឧត្តិយៈ អ្នកបានសួរប្រស្នាណា
 នឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អ្នកបានសួរប្រស្នានោះ នឹងព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ដោយទំនងដទៃ ហេតុនោះ បានជាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 មិនព្យាករប្រស្នានោះ ឲ្យអ្នកស្តាប់ ។

[៩៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ^(១)
 រត្តិយា បច្ចុសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ យេន តទោនា
 តេនុបសង្កមិ កត្តានិ បរិសិញ្ចិតំ ។ តទោនាយ^(២)
 កត្តានិ បរិសិញ្ចិត្វា បច្ចុត្តិត្វា ឯកចីវរោ អដ្ឋាសិ
 កត្តានិ បុព្វាបយមាដោ ។ កោកនុដោបិ ខោ
 បរិព្វាជកោ រត្តិយា បច្ចុសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ យេន
 តទោនា តេនុបសង្កមិ កត្តានិ បរិសិញ្ចិតំ ។
 អទ្ធិសា^(៣) ខោ កោកនុដោ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ
 អានន្តំ ទូរតោវ អាភច្ឆន្តំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ អានន្តំ
 ឯតទរោច ក្សេត្ត^(៤) អារុសោតិ ។ អហាមារុសោ^(៥)
 ភិក្ខុតិ ។ កតមេ អារុសោ ភិក្ខុតិ ។ សមណា
 អារុសោ សក្យបុត្តិយាតិ^(៦) ។ បុច្ឆេយ្យាម មយំ
 អាយស្មន្តំ កញ្ចិទេវ ទេសំ សចេ អាយស្មា
 ឱកាសំ ករោតិ បញ្ញាស្ស វេយ្យាករណាយាតិ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ រាជគហេ វិហរតិ តបោទាវាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោតិ
 អត្ថិ ។ ២ ម. តបោទេ ។ ៣ ម. អទ្ធិស ។ ៤ ឱ. ម. ក្សេត្ត ។ ៥ ឱ. អម្ពារុសោ ។
 ៦ ឱ. ម. កតមេសំ ... អារុសោ ភិក្ខុនន្តិ ។ សមណានំ ... អារុសោ
 សក្យបុត្តិយានន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

[៩៦] សម័យមួយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រោកឡើងក្នុងបច្ចុស-
សម័យនៃរាត្រី ដើរចូលទៅរកស្ទឹងតបោទា ដើម្បីលាបស្រឡាបខ្លួន ។
លុះលាបស្រឡាបខ្លួន ក្នុងស្ទឹងតបោទាហើយ មានចីវរតែមួយឡើងមក
ឈរសំដីលខ្លួនឲ្យស្ងួតដូចមុន ។ កោកនុទបរិញ្ញាជកក្រោកឡើងក្នុងបច្ចុស-
សម័យនៃរាត្រី ហើយក៏ចូលទៅរកស្ទឹងតបោទា ដើម្បីលាបស្រឡាប
ខ្លួនដែរ ។ កោកនុទបរិញ្ញាជក បានឃើញព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ កំពុង
និមន្តមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏សួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា
ម្ចាស់អារុសោ លោកជាអ្វីដែរ ក្នុងពួកសមណៈទាំងនោះ ។ ម្ចាស់អារុសោ
យើងជាភិក្ខុ ។ ម្ចាស់អារុសោ ពួកជនដូចម្តេចដែលហៅថា ភិក្ខុ ។
ម្ចាស់អារុសោ ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍ ។ យើងសូមសួរហេតុណាមួយ
នឹងលោកដ៏មានអាយុ បើលោកដ៏មានអាយុ ឲ្យឱកាស ដើម្បីឆ្លើយប្រស្នា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បុត្តារុសោ សុត្វា វេទិស្សាមាតិ ។ កី នុ ខោ
 កោ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ
 មោយមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ^(១) កវន្តិ ។ ន
 ខោ អហំ អារុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ សស្សតោ
 លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ។ កី នុ
 ខោ^(២) កោ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ
 មោយមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ កវន្តិ ។ ន ខោ អហំ
 អារុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ
 សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ។ កី នុ ខោ កោ អន្តវា
 លោកោ... អនន្តវា លោកោ... តំ ដីវំ តំ
 សរីរំ... អញ្ញំ ដីវំ អញ្ញំ សរីរំ... ហោតិ តថាគតោ
 បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា...
 ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា...
 នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា
 ឥទមេវ សច្ចំ មោយមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ កវន្តិ ។

១ ឱ. ម. ទិដ្ឋិ ។ ២ ឱ. ម. កី បន ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោ អ្នកចូរសួរមកចុះ យើងស្តាប់ហើយនឹងប្រាប់បាន ។

ម្នាលលោកដ៏ចម្រើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកទៀង
 ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ ។

ម្នាលអារុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះឯង
 ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នោះទេ ។ ម្នាលលោក
 ដ៏ចម្រើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង
 ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ
 យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត
 ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ដូច្នោះទេ ។ ម្នាលលោកដ៏ចម្រើន
 លោកមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត
 ... ដីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ... ដីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅ
 រមែងកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅ
 កើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន
 មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ
 ជាពាក្យសោះសូន្យ ដែរឬ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ន ខោ អហំ អារុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ នេវ ហោតិ
 ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មណា ឥនមេវ
 សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ តេនហិ កវំ ន ជាតាតិ
 ន បស្សតីតិ ។ ន ខោ អហំ អារុសោ ន
 ជាតាមិ ន បស្សាមិ ជាតាមហំ អារុសោ បស្សា-
 មីតិ ។ កី នុ ខោ កោ សស្សតោ លោកោ
 ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ កវន្តិ ឥតិ
 បុដ្ឋោ សមាដោ ន ខោ អហំ អារុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ
 សស្សតោ លោកោ ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ
 វទេសិ ។ កី នុ ខោ កោ អសស្សតោ
 លោកោ ឥនមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ
 កវន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ ន ខោ អហំ អារុសោ
 ឯវំទិដ្ឋិកោ អសស្សតោ លោកោ ឥនមេវ សច្ចំ
 មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ កី នុ ខោ កោ អន្តវា
 លោកោ ... អនន្តវា លោកោ ... តំ ដីវំ តំ សវីវំ ...

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលអារុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើត
 ទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត
 ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នោះទេ ។ បើដូច្នោះ លោកមិនដឹង
 មិនឃើញទេឬ ។ ម្នាលអារុសោ យើងមិនមែនមិនដឹង មិនមែន
 មិនឃើញទេ ម្នាលអារុសោ យើងដឹង យើងឃើញ ។ កាល
 ខ្ញុំសួរថា ម្នាលលោកដ៏ចម្រើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោក
 ទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ
 ដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអារុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាង
 នេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យ
 សោះសូន្យដូច្នោះទេ ។ កាលខ្ញុំសួរថា ម្នាលលោកដ៏ចម្រើន លោក
 មានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត
 ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាល
 អារុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យ
 នេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នោះទេ ។
 កាលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្នាលលោកដ៏ចម្រើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា
 លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ...

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ...
 ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... ហោតិ ច ន ច
 ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... នេវ ហោតិ ន ន
 ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃ-
 មញ្ញន្តិ ឯវិទិដ្ឋិកោ កវន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ
 ន ខោ អហំ អារុសោ ឯវិទិដ្ឋិកោ នេវ ហោតិ
 ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ
 មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ តេនហិ កវំ ន ជាធាតិ
 ន បស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ ន ខោ អហំ
 អារុសោ ន ជាធាមិ ន បស្សមិ ជាធាមហំ អារុសោ
 បស្សមីតិ វទេសិ ។ យថាកចំ បនារុសោ ឥមស្ស
 ភាសិតស្ស អត្តោ ទដ្ឋព្វេតិ ។ សស្សតោ លោកោ
 ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ខោ អារុសោ ទិដ្ឋិតតមេតំ
 អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ
 ខោ អារុសោ ទិដ្ឋិតតមេតំ អន្តវា លោកោ...
 អន្តវា លោកោ ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ ...

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅ
មិនកើតទៀត ក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀត
ខ្លះ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន
ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នោះ
ដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្ចាស់អាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា
សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យ
នេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នោះទេ ។
កាលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា បើដូច្នោះ មានតែលោកមិនដឹង មិនឃើញទេ លោក
ឆ្លើយថា ម្ចាស់អាវុសោ យើងមិនមែនមិនដឹង មិនមែនមិនឃើញទេ
ម្ចាស់អាវុសោ យើងដឹង យើងឃើញ ។ ម្ចាស់អាវុសោ សេចក្តីនៃ
ភាសិតនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ។ ម្ចាស់អាវុសោ ត្រង់ទិដ្ឋិ (សេចក្តី
យល់ឃើញថា) លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជា
ពាក្យសោះសូន្យ ម្ចាស់អាវុសោ ត្រង់ទិដ្ឋិថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង
ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ម្ចាស់អាវុសោ ត្រង់ទិដ្ឋិថា
លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ...

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អញ្ញំ ដីវំ អញ្ញំ សរីរំ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា...
 ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច
 ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... នេវ ហោតិ ន ន
 ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃ-
 មញ្ញន្តិ ខោ អារុសោ ទិដ្ឋិតតមេតំ ។ យាវតា អារុសោ
 ទិដ្ឋិតតា យាវតា ទិដ្ឋិដ្ឋានា អទិដ្ឋានំ បរិយុដ្ឋានំ
 សមុគ្គ្យតោ^(១) តមហំ ជាតាមិ តមហំ បស្សមិ^(២)
 តមហំ ជានន្តោ ជាតាមីតិ^(៣) តមហំ បស្សន្តោ
 បស្សមីតិ^(៤) ក្សាហំ វត្តាមិ ន ជាតាមិ ន
 បស្សមីតិ ជាតាមហំ អារុសោ បស្សមីតិ ។ កោ
 តាម^(៥) អាយស្មា កថញ្ច បនាយស្មន្តំ សព្វហ្មចារី
 សញ្ញានន្តិ^(៦) ។ អានន្តោតិ ខោ មេ អារុសោ តាមំ
 អានន្តោតិ ច បន មំ សព្វហ្មចារី សញ្ញានន្តិ ។

១ ឱ. ទិដ្ឋិដ្ឋានអទិដ្ឋានបរិយុដ្ឋានសមុដ្ឋានសមុគ្គ្យតោ ។ ម. ទិដ្ឋិដ្ឋានំ ទិដ្ឋិអទិដ្ឋានំ
 ទិដ្ឋិបរិយុដ្ឋានំ ទិដ្ឋិសមុដ្ឋានំ ទិដ្ឋិសមុគ្គ្យតោ ។ ២ ម. បស្សមីតិ ។ ៣ ឱ. ម. អយំ បាហោ
 នត្តិ ។ ៤ ឱ. ម. អយំ បាហោ នត្តិ ។ ៥ ឱ. ម. នាមោ ។ ៦ ឱ. ម. ជានន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ដីរិតដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន ... សត្វ
ស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើត
ទៀតខ្លះ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន
ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ។
ម្នាលអារុសោ ទិដ្ឋិទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនៃទិដ្ឋិទាំងប៉ុន្មាន ការតាំងនៅនៃ
ទិដ្ឋិ ការរូបរិតដោយទិដ្ឋិ ការដកឡើងនូវទិដ្ឋិទាំងប៉ុន្មាន យើងដឹង
នូវទិដ្ឋិនោះ ឃើញនូវទិដ្ឋិនោះ កាលយើងដឹងនូវទិដ្ឋិនោះ ទើប
ពោលថា ដឹង កាលឃើញនូវទិដ្ឋិនោះ ទើបពោលថា ឃើញ យើង
នឹងពោលថា យើងមិនដឹង មិនឃើញដូចម្តេចកើត ម្នាលអារុសោ យើង
ដឹងមែន ឃើញមែន ។ លោកដ៏មានអាយុ នាមជាអ្វី ពួកសព្វហ្មចារី-
បុគ្គលស្គាល់លោកដ៏មានអាយុថាដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោ នាមរបស់
យើងថា អានន្ទដូច្នោះ ពួកសព្វហ្មចារី ក៏ស្គាល់យើងថាអានន្ទដូច្នោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មហាចរិយេន កិរ ភោ^(១) សន្ធិ មន្តយមាណា^(២)
 ន ជានិម្ពា^(៣) អាយស្មា អានន្ទោតិ ។ សច
 ហិ មយំ សញ្ញានេយ្យម^(៤) អយមាយស្មា
 អានន្ទោតិ ឯត្តកម្មិ នោ នប្បដិភាសេយ្យ
 ខមតុ ច មេ អាយស្មា អានន្ទោតិ ។

[៩៧] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 អាហុនេយ្យោ ហោតិ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណោយ្យោ
 អញ្ចលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស^(៥) ។
 កតមេហិ ទសហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា
 ហោតិ ចាតិមោក្ខសំវរសំរុតោ វិហារតិ អាចារកោចរ-
 សម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វន្ទេសុ ភយទស្សារី សមា-
 ទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ
 សុតទរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិ-
 កល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា

១ ឱ. មហាចរិយេន វត កិរ ភោតា ។ ២ ម. មន្តិយមាណា ។ ៣ ឱ. ម.
 ជានិម្ព ។ ៤ ម. ជានេយ្យម ។ ៥ ម. លោកស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លោកដ៏ចម្រើន យើងកាលប្រឹក្សាជាមួយនឹងអាចារ្យជាធំ តែមិនដែល
ស្គាល់ថា អានន្ទដ៏មានអាយុ ដូច្នោះសោះ ។ ពិតណាស់ បើយើង
ស្គាល់ថា នេះជាព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ ដូច្នោះមែន យើងក៏មិន
ហ៊ានពោលដេញដោលប៉ុណ្ណោះឡើយ សូមព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ អត់
ទោសដល់ខ្ញុំឲ្យទាន ។

[៩៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប ដោយធម៌ ១០ ប្រការ
ជាអ្នកគួរទទួលវត្ថុ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុ ដែលគេនាំមក
ទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ជា
បុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ
តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ បរិបូណ៌ ដោយ
អាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញនូវភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បី
បន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត
ទ្រទ្រង់នូវសូត្រ ចេះចាំដោយច្បាស់លាស់នូវសូត្រ ធម៌ទាំងឡាយ
ណា ដែលមានលម្អបទដើម មានលម្អបទកណ្តាល មានលម្អបទចុង

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធី ព្រហ្ម-
ចរិយំ អភិវេទន្តិ តថាវុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សតា
ហោន្តិ ធនា វចសា បរិចិត្តា មនសានុបេត្តិតា
ទិដ្ឋិយា សុប្បជីវិត្វា កល្យាណមិត្តោ ហោតិ
កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវឌ្ឍោ សម្មាទិដ្ឋិ-
កោ ហោតិ សម្មាទស្សនេន សមដ្ឋាកតោ អនេក-
វិហិតំ ឥទ្ធិវិធំ បច្ចុនុកោតិ ឯកោបិ ហុត្វា ពហុជា
ហោតិ ពហុជាបិ ហុត្វា ឯកោ ហោតិ អារិការំ តិរោការំ
តិរោកុដ្ឋំ^(១) តិរោចាការំ តិរោបព្វតំ អសដ្ឋមាដោ
កច្ចតិ សេយ្យថាបិ អាកាសេ បបរិយាបិ ឧម្មជ្ជនិ-
ម្ពុដ្ឋំ ករោតិ សេយ្យថាបិ ឧទកេ ឧទកេបិ
អភិជ្ជមាដោ^(២) កច្ចតិ សេយ្យថាបិ បបរិយំ
អាកាសេបិ បល្ល្លេន កមតិ សេយ្យថាបិ បក្ខិ
សកុណោ ឥមេបិ ចន្ទិមសុរិយេ ឯវមហិទ្ធិកេ
ឯវមហានុកាវេ ចាណិដោ បរាមសតិ បរិមជ្ជតិ
ព្រហ្មលោកាបិ កាយេន ច វសំ វត្តតិ

១ ម. តិរោកុដ្ឋំ ។ ២ ម. អភិជ្ជមាដោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ
 បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ពួកធម៌ ដែលមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះ បាន
 រៀនសូត្រច្រើន បានទ្រទ្រង់ ចាំស្ងាត់ រត់មាត់ យល់ច្បាស់ក្នុងចិត្ត
 ចាក់ធ្លុះល្អដោយទិដ្ឋិ ១ ជាអ្នកមានកល្យាណជន ជាមិត្ត មានកល្យា-
 ណជន ជាសំឡាញ់ មានកល្យាណជន ជាទីមូលមិត្ត ១ ជាសម្មាទិដ្ឋិ
 ប្រកបដោយការឃើញត្រូវ ១ រមែងបានឥទ្ធិវិធម្មាណា គឺការតាក់តែង
 ឫទ្ធិបានច្រើនយ៉ាង គឺមនុស្សម្នាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាច្រើននាក់ក៏បាន ឬមនុស្ស
 ច្រើននាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាម្នាក់វិញក៏បាន ដើរទៅកាន់ទីវាលទីខាងក្រៅ ទី
 ខាងក្រៅជញ្ជាំង ទីខាងក្រៅកំពែង ទីខាងក្រៅភ្នំ មិនទើសទាក់ដូចគេ
 ដើរទៅលើអាកាសក៏បាន ងើបឡើងនិងមុជចុះក្នុងផែនដី ដូចគេងើបមុជ
 ក្នុងទឹកក៏បាន ដើរទៅក្នុងទឹក ក៏មិនបែកធ្លាយទឹក ដូចគេដើរលើផែនដី
 ក៏បាន ទៅក្នុងអាកាសទាំងភ្នែន ដូចសកុណជាត ដែលមានស្នាបក៏
 បាន យកដៃទៅស្នាបអង្កែល ចាប់ពាល់នូវព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំង
 នេះ ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះក៏បាន
 ធ្វើអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយកាយ ដរាបដល់ព្រហ្មលោកក៏បាន ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទិញាយ សោតធាតុយា វិសុទ្ធាយ អតិក្កន្តមាណុសិកាយ
 ឧកោ សទ្ធេ សុណាតិ ទិព្វេ ច មាណុសេ ច យេ
 ទូរេ សន្តិកេ ច បរសត្តានំ បរមុត្តណានំ ចេតសា
 ចេតោ បរិច្ច បជាណាតិ សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ
 ចិត្តន្តិ បជាណាតិ វីតរាគំ វា ចិត្តំ វីតរាគំ ចិត្តន្តិ
 បជាណាតិ សនោសំ វា ចិត្តំ... វីតនោសំ វា
 ចិត្តំ... សមោហំ វា ចិត្តំ... វីតមោហំ វា
 ចិត្តំ... សង្ខត្តំ វា ចិត្តំ... វិក្ខត្តំ វា ចិត្តំ...
 មហាក្កតំ វា ចិត្តំ... អមហាក្កតំ វា ចិត្តំ...
 សឧត្តរំ វា ចិត្តំ... អនុត្តរំ វា ចិត្តំ...
 សមាហិតំ វា ចិត្តំ... អសមាហិតំ វា ចិត្តំ...
 វិមុត្តំ វា ចិត្តំ... អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ
 ចិត្តន្តិ បជាណាតិ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សាវតិ សេយ្យដីទំ ឯកម្មិ ជាតិ ទ្វេបិ
 ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ឮសំឡេងពីរប្រការបាន គឺសំឡេង ជាទិព្យ និងសំឡេង ជារបស់
 មនុស្សធម្មតា ក្នុងទីព្វាយក្តី ជិតក្តី ដោយទិព្វសោតធាតុ ដ៏បរិសុទ្ធ
 កន្លងបង្វែរសោតធាតុ ជារបស់មនុស្សធម្មតា ១ កំណត់ដឹងនូវ
 ចិត្តនៃសត្វដទៃ បុគ្គលដទៃ ដោយចិត្ត របស់ខ្លួនបាន គឺដឹងច្បាស់
 ថា ចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រកបដោយ
 រាគៈ ចិត្តដែលប្រាសចាករាគៈក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រាសចាករាគៈ
 ចិត្តប្រកបដោយទោសៈក្តី ... ចិត្តប្រាសចាកទោសៈក្តី ... ចិត្តប្រកប
 ដោយមោហៈក្តី ... ចិត្តប្រាសចាកមោហៈក្តី... ចិត្តដែលរួញថយក្តី ...
 ចិត្តដែលរាយមាយក្តី ... ចិត្តជាមហគ្គតៈក្តី ... ចិត្តមិនមែនជាមហគ្គតៈក្តី ...
 ចិត្តដែលជាសឧត្តរៈគឺកាមាវចរក្តី ... ចិត្តដែលជាអនុត្តរៈគឺរូបាវចរនិងអរូបា-
 វចរក្តី ... ចិត្តដែលខ្ជាប់ខ្ជួនក្តី ... ចិត្តដែលមិនខ្ជាប់ខ្ជួនក្តី ... ចិត្តដែលរួច
 ស្រឡះក្តី ... ចិត្តដែលមិនទាន់រួចផុតស្រឡះក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តមិន
 ទាន់រួចស្រឡះ ១ រមែងរលឹកនូវខន្ធដែលអាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនជា
 ច្រើនប្រការ គឺរលឹកបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ ៤ ជាតិខ្លះ

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

បញ្ចមិ ជាតិយោ ទសមិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ
 តីសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាធឿសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ
 ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសត-
 សហស្សម្បិ អនេកេមិ សំវដ្តកម្មេ អនេកេមិ
 វិវដ្តកម្មេ អនេកេមិ សំវដ្តវិវដ្តកម្មេ អមុត្រាសី
 ឯវំនាមោ ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំ-
 សុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ
 ចុតោ អមុត្រ ឧទចាទី តត្រចាសី ឯវំនាមោ
 ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិ-
 សំវេទី ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥន្ទ-
 បបន្នោតិ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេ-
 ទិវាសំ អនុស្សរតិ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធលោ អតិក្កន្តមា-
 នុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចរមាណេ ឧបបជ្ជមាណេ ហីនេ
 បណ្ឌិតេ សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ សុកតេ ទុក្កតេ យថាកម្មបកេ

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ ៤០ ជាតិខ្លះ ៥០ ជាតិខ្លះ
 ១ រយជាតិខ្លះ មួយពាន់ជាតិខ្លះ ១ វិនាសជាតិខ្លះ អស់សំវដ្តកប្បជាច្រើន
 ខ្លះ អស់វិវដ្តកប្បជាច្រើនខ្លះ អស់សំវដ្តវិវដ្តកប្បជាច្រើនខ្លះថា អាត្មាអញ
 បានកើត ក្នុងភពឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ
 មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ ទទួលសុខនិងទុក្ខយ៉ាងនេះ
 មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ លុះអាត្មាអញច្បូតចាកអត្តភាពនោះហើយ
 ក៏បានទៅកើត ក្នុងភពឯណោះ ដែលទៅកើតក្នុងភពនោះ មានឈ្មោះ
 យ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារ
 យ៉ាងនេះ ទទួលសុខនិងទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ
 លុះច្បូតចាកអត្តភាពនោះហើយ បានមកកើត ក្នុងភពនេះ រមែង
 រលឹកនូវខន្ធ ដែលអាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន ជាច្រើនប្រការ ព្រម
 ទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះ ១ មានទិព្វចក្ខុ
 ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវសត្វទាំង-
 ឡាយ ដែលច្បូត ដែលកើត ជាសត្វថោកទាប ខ្ពង់ខ្ពស់
 មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់
 ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកម្ម របស់ខ្លួនថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សត្តេ បជាជាតិ ឥមេ វត កោន្តោ សត្តា
 កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាកតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នា-
 កតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាកតា អរិយានំ
 ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណ
 តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ
 ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា
 បន កោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នា-
 កតា វចីសុចរិតេន សមន្នាកតា មនោសុចរិតេន
 សមន្នាកតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា
 សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណ តេ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ ឧបបន្នាតិ
 ឥតិ ទិព្វេន ចក្កុណ វិសុទ្ធលោ អតិក្កន្តមាណុស-
 កេន សត្តេ បស្សតិ ចរមាណេ ឧបបន្នមាណេ
 ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ សុកតេ
 ទុក្ខតេ យថាកម្មបកេ សត្តេ បជាជាតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អើហ្ន៎ សត្វទាំងឡាយនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាអ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់នូវអំពើ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏តែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មួយទៀត សត្វទាំងអម្បាលនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត មិនតិះដៀលព្រះអរិយៈ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកាន់នូវអំពើ ជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏តែងទៅកើត ក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក មានទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង្គំនូវចក្ខុ ជារបស់មនុស្សធម្មតា ឃើញពួកសត្វដែលច្យុត ដែលកើត ជាសត្វថោកទាប ឧត្តម មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកម្មរបស់ខ្លួន ដោយប្រការដូច្នោះ ១

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុ-
 នេយ្យោ ហោតិ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណោយ្យោ
 អញ្ញុលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៩៨] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ

សមន្នាគតោ ថេរោ ភិក្ខុ យស្សំ យស្សំ
 ទិសាយំ វិហារតិ ផាសុយេវ វិហារតិ ។
 កតមេហិ ទសហិ ។ ថេរោ ហោតិ វត្តញ្ញុ
 ចិវប្បព្វទិតោ សីលវា ហោតិ សមាទាយ
 សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ
 សុតទោ សុតសន្និទយោ យេ តេ ធម្មា
 អាទិកល្យាណា មន្យេកល្យាណា បរិយោសាន-
 កល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ
 បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថាវចាស្ស ធម្មា

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតនាវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន
 អាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយ
 ខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌
 ទាំង ១០ នេះឯង ទើបជាអ្នកគួរទទួលវត្ថុ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុ
 ដែលគេនាំមកទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម
 ជាបុញ្ញក្ខេត្ត ដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

[៩៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាថេរៈ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ១០ យ៉ាង នៅក្នុងទិសណា ។ រមែងនៅ ជាសុខសប្បាយ ។
 ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ភិក្ខុជាថេរៈ ជាអុនក
 ដឹងរាត្រី បួសយូរ ១ ជាអ្នកមានសីល សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទ
 ទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សុត ទ្រទ្រង់នូវសូត្រ ចាំស្នាត់នូវសូត្រ ធម៌
 ទាំងឡាយណា មានលម្អ បទខាងដើម មានលម្អ បទកណ្តាល មាន
 លម្អ បទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ថ ព្រមទាំងព្យញ្ជនៈ
 ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ពួកធម៌ ដែលមានសភាពដូច្នោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ពហុស្សតា ហោន្តិ ធាតា វចសា បរិចិត្តា
 មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ឧភយានិ ខោ
 បនស្ស ចាតិមោក្ខានិ វិត្តារេន ស្វាភតានិ ហោន្តិ
 សុរិកត្តានិ សុប្បវត្តានិ សុរិទិច្ឆិតានិ សុត្តសោ
 អនុព្យញ្ញនសោ អធិការណសមុប្បាទរូបសមកុសលោ
 ហោតិ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាយារោ
 អភិធម្មេ អភិវិទយេ ឧទ្យារប្បាមុដ្ឋោ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ
 ឥតរីតរថី វេបិ ណ្ហា ចាតសេនាសនតិ លានប្បច្ច យកេសដ្ឋ-
 បរិក្ខារេន ចាសាទិកោ ហោតិ អភិក្កន្តប្បដិក្កន្តេ^(១)
 សុសំរុតោ អន្តរយវេបិ និសដ្ឋាយ ចតុន្នំ ឈានានំ
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី
 ហោតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី អាសវានញ្ច
 ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

១ ម. អភិក្កន្តបដិក្កន្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុនោះ បានរៀនសូត្រច្រើន បានទ្រទ្រង់ ចាំស្ងាត់រត់មាត់ យល់ច្បាស់
ក្នុងចិត្ត ចាក់ធ្លុះល្អដោយទិដ្ឋិ ១ ទាំងបាតិមោក្ខពីរប្រការ ក៏ភិក្ខុនោះចាំ
ស្ងាត់ល្អដោយពិស្តារ ចែករលែកដោយល្អ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយល្អ
វិនិច្ឆ័យដោយល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ញនៈ ១ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងការ
រម្ងាប់អធិករណ៍ដែលកើតឡើង ១ ជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានសណ្តាប់ធ្នាប់
គួរជាទីស្រឡាញ់ មានសេចក្តីត្រេកអរ ដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម្មនិង
អភិវិន័យ ១ ជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ
គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ១ ជាបុគ្គលគួរជ្រះថ្លា
ក្នុងការឈានទៅមុខ និងការត្រឡប់ថយក្រោយ ជាអ្នកសង្រួមដោយល្អ
ក្នុងការអង្គុយ សូម្បីក្នុងចន្លោះផ្ទះ ១ ជាអ្នកបានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បាន
ដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈានទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ
ក្នុងចិត្តដ៏ប្រសើរ នៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច
នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃ
អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ថេរោ ភិក្ខុ យស្សំ យស្សំ ទិសាយំ វិហារតិ
ជាសុយេវ វិហារតីតិ ។

[៩៩] អថខោ អាយស្មា ឧចាលិ យេន ភកវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ អាយស្មា
ឧចាលិ ភកវន្តំ ឯតទរោច ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ អរញ្ញ-
វនបត្តានិ^(១) បញ្ញានិ សេនាសនានិ បដិសេវិតុន្តិ ។
ទុរភិសម្ភវានិ ហិ ខោ ឧចាលិ អរញ្ញវនបត្តានិ បញ្ញានិ
សេនាសនានិ ទុក្ករំ បរិវេកំ ទុរភិរមំ ឯកត្តេ
ហារន្តិ មញ្ញេ មនោ វនានិ សមាធិ អលកមាទស្ស
ភិក្ខុនោ ។ យោ ខោ ឧចាលិ ឯវំ វទេយ្យ
អហំ សមាធិ អលកមានោ អរញ្ញវនបត្តានិ
បញ្ញានិ សេនាសនានិ បដិសេវិស្សាមីតិ តស្សេតំ
ចានិកដ្ឋំ សំសីទិស្សតិ វា ឧប្បិលវិស្សតិ^(២) វា ។

១ ឱ. អរញ្ញ វនបត្តានិ ។ ២ ម. ឧប្បវិស្សតិ វា ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាថេរៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង
នេះឯង នៅក្នុងទិសណា ។ រមែងនៅជាសុខសប្បាយ ដោយពិត ។

[៧៧] គ្រានោះឯង ព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលី
ដ៏មានអាយុ អង្គុយនៅ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានប្រាថ្នា ដើម្បី
ចូលទៅគប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលជាព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង ។
ម្នាលឧបាលី ពិតណាស់ សេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលជាព្រៃស្អាតនិង
ព្រៃស្រោង សុទ្ធតែជាទីកម្រទ្រាំនៅបាន សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់តែម្នាក់ឯង
កម្រនឹងធ្វើបាន កម្រនឹងត្រេកអរម្នាក់ឯងបាន ព្រៃទាំងឡាយហាក់ដូច
នឹងនាំចិត្តរបស់ភិក្ខុ អ្នកមិនបាននូវសមាធិយកទៅ ។ ម្នាលឧបាលី
បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ កាលបើមិនបាន
សមាធិ នឹងចូលទៅអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈ ដ៏ស្ងាត់ ដែល
ជាព្រៃស្អាត និងព្រៃស្រោង សេចក្តីប៉ុនប៉ងនុ៎ះ របស់ភិក្ខុនោះ
នឹងលីបបាត់ទៅវិញ ឬនឹងរសាត់អណ្តែត បាត់ទៅវិញមិនខាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ ឧចាសិ មហាឧទករហាដោ អថ
អាតច្ចេយ្យ ហត្ថិណាកោ សត្តរតនោ វា អន្ល្កដ្ឋរតនោ
វា តស្ស ឯមស្ស យន្ទ្រណាមំ ឥមំ ឧទករហាទំ
ឱកាហេត្វា កណ្ណសន្នោវិកំបិ ទិទ្ធំ^(១) កីឡេយ្យំ
បិដ្ឋិសន្នោវិកំបិ ទិទ្ធំ កីឡេយ្យំ កណ្ណសន្នោវិកំបិ
ទិទ្ធំ កីឡេត្វា^(២) បិដ្ឋិសន្នោវិកំបិ ទិទ្ធំ កីឡេត្វា
ន្តាត្វា ច បិវិត្វា ច បច្ចុត្តវិត្វា យេន កាមំ
បក្កមេយ្យន្តិ ។ សោ តំ ឧទករហាទំ ឱកាហេត្វា
កណ្ណសន្នោវិកំបិ ទិទ្ធំ កីឡេយ្យ បិដ្ឋិសន្នោ-
វិកំបិ ទិទ្ធំ កីឡេយ្យ កណ្ណសន្នោវិកំបិ ទិទ្ធំ
កីឡេត្វា បិដ្ឋិសន្នោវិកំបិ ទិទ្ធំ កីឡេត្វា ន្តាត្វា
ច បិវិត្វា ច បច្ចុត្តវិត្វា យេន កាមំ
បក្កមេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មហា
ឧចាសិ^(៣) អត្តកាវោ កម្ពីរេ កាធំ វិន្ទតិ
អថ អាតច្ចេយ្យ សសោ វា ពិណ្ណាហោ វា

១ ឱ. ខិដ្ឋំ ។ ២ ម. កីឡេត្វា ។ ៣ ឱ. មហា ហុបាលិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលឧបាលិ ដូចជាអន្ទង់ទឹកធំ ក្នុងកាលនោះ ដំរីដ៏ប្រសើរមាន
 កម្ពស់ ៧ ហត្ថ ឬ ៧ ហត្ថកន្លះ គប្បីដើរមក ដំរីនោះមាន
 គំនិតយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញ ចុះកាន់អន្ទង់ទឹកនេះ
 លាងស្លឹកត្រចៀកលេងផង លាងខ្នងលេងផង លុះលាងស្លឹក
 ត្រចៀកលេង លាងខ្នងលេងរួចហើយ ក៏ងូតផង ផឹកផង រួចសិន
 សឹមឡើងដើរចេញទៅ តាមប្រាថ្នា ។ ដំរីនោះ ក៏ចុះទៅកាន់
 អន្ទង់ទឹក ហើយលាងស្លឹកត្រចៀកលេងផង លាងខ្នងលេងផង លុះ
 លាងស្លឹកត្រចៀកលេង លាងខ្នងលេងរួចហើយ ក៏ងូតផង ផឹកផង
 ហើយឡើងដើរចេញ ទៅ តាមប្រាថ្នា ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុ
 អ្វី ។ ម្នាលឧបាលិ ព្រោះថា អត្តភាព (នៃដំរីនោះ) ធំ តែង
 បាននូវទីពឹងក្នុងអន្ទង់ដ៏ជ្រៅ កាលបើសត្វទន្សាយ ឬសំពោច ដើរមក

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តស្ស ឯវមស្ស កោ ចាហំ កោ ច
 ហត្ថិណកោ យន្ទុណាហំ ឥមំ ឧទករហាទំ ឱកាហោត្វា
 កណ្ណសន្នោវិកំបិ ទិទ្គំ កីឡេយ្យំ បិដ្ឋិសន្នោ-
 វិកំបិ ទិទ្គំ កីឡេយ្យំ កណ្ណសន្នោវិកំបិ ទិទ្គំ
 កីឡិក្ខា បិដ្ឋិសន្នោវិកំបិ ទិទ្គំ កីឡិក្ខា
 ណាត្វា ច បិវិត្វា ច បច្ចុត្តវិត្វា យេន កាមំ
 បក្កមេយ្យន្តិ ។ សោ តំ ឧទករហាទំ សហសា
 អប្បដិសង្ហាយ^(១) តស្សេតំ ចាជិកង្គំ សំសីទិស្សតិ
 វា ឧប្បិលវិស្សតិ វា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 បរិត្តោ ឧចាសិ^(២) អត្តកាវោ កម្ពីរេ កាធំ ន វិទ្ធីតិ ។
 ឯវមេវ ខោ ឧចាសិ យោ ឯវំ រទេយ្យ អហំ
 សមាធិ អលកមាណោ អរញ្ញរណបត្តានិ បន្តានិ
 សេនាសនានិ បដិសេវិស្សាមីតិ តស្សេតំ ចាជិកង្គំ
 សំសីទិស្សតិ វា ឧប្បិលវិស្សតិ វា ។

១ ឱ. អប្បដិសង្ហាយ បក្ខន្ទេយ្យ ។ ម. អប្បដិសង្ហា បក្ខន្ទេយ្យ ។ ២ ឱ. ហុបាលិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ទន្ធាយ ឬ សំពោចនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ចុះអញជា
អ្វីទៅ ដំរីជាអ្វីទៅ បើដូច្នោះ មានតែអញ ចុះទៅកាន់អន្ទង់ទឹកនោះ
លាងស្លឹកត្រចៀកលេងផង លាងខ្នងលេងផង លុះលាងស្លឹក
ត្រចៀកលេង លាងខ្នងលេងរួចហើយ ក៏ដូតផង ផឹកផង រួចសិន
សឹមឡើងដើរចេញទៅ តាមប្រាថ្នា ។ សត្វនោះមិនបានពិចារណា
អន្ទង់ទឹកនោះ ដោយរហ័ស សេចក្តីប៉ុនប៉ងនុ៎ះរបស់សត្វនោះ នឹង
លីបបាត់ទៅវិញ ឬនឹងរសាត់អណ្តែត បាត់ទៅវិញមិនខាន ។ ដំណើរ
នោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលឧបាលិ ព្រោះថា អត្តភាព វាតូច មិន
ត្រូវបានទីពឹងក្នុងអន្ទង់ដ៏ជ្រៅទេ សេចក្តីនេះ ឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាល
ឧបាលិ ឧបមេយ្យដូចជា បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ
កាលបើមិនបានសមាធិ នឹងចូលទៅអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់
ដែលជាព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង សេចក្តីប៉ុនប៉ងនុ៎ះ របស់ភិក្ខុនោះនឹង
លីបបាត់ទៅវិញ ឬ នឹងរសាត់អណ្តែត បាត់ទៅវិញ មិនខាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យថាមិ ឧចាសិ ទហារោ កុមារោ មន្ទោ
ឧត្តានសេយ្យកោ សកេន មុត្តករិសេន កីឡតិ ។
តំ កី មញ្ញសិ ឧចាសិ នន្ទាយំ កេវលា
បរិបូរា ពាលទិឡាតិ^(១) ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សខោ
សោ ឧចាសិ កុមារោ អបរេន សមយេន វុឡិ-
មន្ទាយ ឥន្ទ្រិយានំ បរិចាកមន្ទាយ យានិ តានិ^(២)
កុមារកានំ កីឡាបនកានិ ភវន្តិ សេយ្យថីទំ
វង្គកំ^(៣) យជិកំ មោក្ខចិកំ ចិដ្ឋលិកំ^(៤)
បត្តាឡកំ រថកំ ធនុកំ តេហិ កីឡតិ ។ តំ
កី មញ្ញសិ ឧចាសិ នន្ទាយំ ទិឡា^(៥) បុរិមាយ
ទិឡាយ^(៦) អភិក្កន្តតរា ច បណ្ឌិតតរា ចាតិ ។
ឯវំ ភន្តេ ។ សខោ សោ ឧចាសិ
កុមារោ អបរេន សមយេន វុឡិមន្ទាយ

១ ម. ពាលកីឡាតិ ។ ២ ម. កានិចិ ។ ៣ ឱ. វង្គំ ។ ៤ ឱ. ចិដ្ឋលកំ ។
ម. ចិដ្ឋលកំ ។ ៥ ម. ខិដ្ឋា ។ ៦ ម. អយំ ន ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលឧបាលិ ឬដូចកុមារក្មេងតូចខ្លីនៅដេកផ្លូវ តែងលេងមូត្រនិងករិសៈ
 របស់ខ្លួន ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច ល្បែងនៃ
 ក្មេងតូចនេះ ពេញបរិបូណ៌ទាំងអស់ហើយឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
 ម្នាលឧបាលិ កុមារនោះឯង លុះដល់សម័យខាងក្រោយមក អាស្រ័យ
 នូវសេចក្តីចម្រើន អាស្រ័យនូវសេចក្តីចាស់ក្លា នៃឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ
 ល្បែងណារបស់ពួកកុមារ ល្បែងនោះ គឺលេងនង្គ័លតូច លេង
 ហ៊ុំង លេងដាំដូង លេងកង្ការ លេងពូនដីខ្សាច់ លេងរទេះតូច
 លេងផ្ទូតូច កុមារនោះ តែងលេងដោយល្បែងទាំងនោះ ។ ម្នាល
 ឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច តើល្បែងនេះល្អ ប្រសើរ
 ជាងល្បែងពីមុន ហើយឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧបាលិ
 កុមារនោះឯង លុះសម័យខាងក្រោយមក អាស្រ័យនូវសេចក្តីចម្រើន

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ឥន្ទ្រិយានំ បរិចាកមន្ទាយ បញ្ចហិ កាមគុណេហិ
 សមប្បិតោ សមដ្ឋិតោ បរិចារេតិ ចក្កុរិញ្ញេយ្យេហិ
 រូបេហិ ឥដ្ឋេហិ កន្តេហិ មនាបេហិ បិយរូបេហិ
 កាម្មបសញ្ញិតេហិ រជនីយេហិ សោតរិញ្ញេយ្យេហិ
 សន្នេហិ ... យានរិញ្ញេយ្យេហិ កន្នេហិ ...
 ដិវ្ហរិញ្ញេយ្យេហិ រសេហិ ... កាយរិញ្ញេយ្យេហិ
 ដោដ្ឋព្វេហិ ឥដ្ឋេហិ កន្តេហិ មនាបេហិ បិយរូ-
 បេហិ កាម្មបសញ្ញិតេហិ រជនីយេហិ ។ តំ កី
 មញ្ញសិ ឧចាលិ នន្ទាយំ ទិទ្កា បុរិមាហិ
 ទិទ្កាហិ អភិក្កន្តតរា ច បណ្ឌិតតរា ចាតិ ។
 ឯវំ កន្តេ ។ ឥធិ ខោ បន^(១) ឧចាលិ
 តថាកតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា
 វិជ្ជាចរណាសម្មុទ្ធា សុកតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ
 បុរិសទម្មសារថិ សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភក្កវា^(២) ។

១ ឱ. ម. បន វោ ។ ២ ម. ភក្កវាតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

អាស្រ័យនូវសេចក្តីចាស់ក្លា នៃតន្ត្រីយទាំងឡាយ ក៏ឆ្កែតស្តប់ស្តល់
 មូលមិត្តមានគេបម្រើ ដោយកាមគុណទាំង ៥ គឺរូប ដែលគប្បីដឹង ដោយ
 ចក្ខុជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត មានសភាពគួរស្រឡាញ់
 ប្រកបដោយកាម គួររីករាយ ១ សំឡេងដែលគប្បីដឹង ដោយត្រ-
 ចៀក ... ១ ក្លិនដែលគប្បីដឹង ដោយច្រមុះ ... ១ រសដែលគប្បីដឹង
 ដោយអណ្តាត ... ១ សម្ផស្សដែលគប្បីដឹង ដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា
 ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត មានសភាពគួរស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម
 គួរជាទីរីករាយ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច តើ
 ល្បែងនេះល្អប្រសើរជាងល្បែងពីមុន ឬមិនមែនទេ ។ មែនហើយព្រះអង្គ ។
 ម្នាលឧបាលិ ព្រះតថាគត កើតឡើង ក្នុងលោកនេះ ព្រះតថាគត
 ឆ្ងាយចាកកិលេស ត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃ ដោយខ្លួនឯង បរិបូណ៌
 ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ មានដំណើរល្អ ដឹងច្បាស់នូវលោក ជាសារថី
 អ្នកទូន្មាននូវបុរស មិនមានបុគ្គលណាស្មើ ជាសាស្តា នៃពួកទេវតា
 និងមនុស្ស ត្រាស់ដឹងនូវសច្ចធម៌ ជាអ្នកចែករលែកនូវព្រះសទ្ធម្ម ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយសុស ទសកនិបាតោ

សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ
 សព្វហ្មកំ សស្សមណាព្រហ្មណី បដំ សទេវ-
 មនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា
 បវេទេតិ ។ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ
 មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្តំ
 សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិ ព្រហ្មចរិយំ
 បកាសេតិ ។ តំ ធម្មំ សុណាតិ កហបតិ
 វា កហបតិបុត្តោ វា អញ្ញាតរស្មី វា កុលេ
 បច្ឆាជាតោ ។ សោ តំ ធម្មំ សុត្វា តថាកតេ
 សទ្ធិំ បដិលភតិ ។ សោ តេន សទ្ធាបដិលាកេន
 សមន្តាកតោ ឥតិ បដិសព្វិក្ខតិ សម្មាដោ
 យវាសោ រជាបថោ អញ្ញោកាសោ បព្វជ្ជា
 នយំទំ សុករំ អការំ អជ្ឈារសតា ឯកន្តបរិបុណ្ណំ
 ឯកន្តបរិសុទ្ធិំ សច្ច្រិលិទិតំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ
 យន្ទ្រាហំ កេសមស្សំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ
 វត្តានិ អច្ឆាទេត្វា អការស្មា អនការិយំ បព្វដេយ្យន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រះតថាគតនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក
 មារលោក ព្រហ្មលោក និងពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍
 ព្រមទាំងទេវតា និងមនុស្សដ៏សេស ហើយប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌
 ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ។ ព្រះតថាគតនោះ សម្តែងធម៌មានលម្អ
 បទដើម មានលម្អបទកណ្តាល មានលម្អបទចុង ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌
 ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជនៈដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ។ គហបតី
 ឬគហបតិបុត្ត ឬក៏ជនដែលកើតក្នុងត្រកូលណាមួយ តែងស្តាប់ធម៌នោះ ។
 បុគ្គលនោះ លុះស្តាប់ហើយ រមែងបាននូវសទ្ធាចំពោះព្រះតថាគត ។
 បុគ្គលនោះ ប្រកបដោយការបាននូវសទ្ធានេះហើយ រមែងពិចារណា
 ឃើញច្បាស់ថា យរាវាស ចង្អៀតចង្អល់ ជាផ្លូវនៃធូលីគឺកិលេស បព្វជ្ជា
 ទើបមានឱកាសល្អ បុគ្គលអ្នកនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយធម៌នេះ ឲ្យបរិបូណ៌ បរិសុទ្ធដោយចំណែកមួយ ឲ្យដូចជាស័ង្ក
 ដែលគេខាត់ហើយទេ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ្ញាកោរសក់ និងពុកមាត់
 ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ហើយចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្លូវ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សោ អបរេន សមយេន អប្បំ វា កោតក្ខន្ធន្តំ
 បហាយ មហាន្តំ វា កោតក្ខន្ធន្តំ បហាយ អប្បំ វា
 ញាតិបរិវដ្តំ បហាយ មហាន្តំ វា ញាតិបរិវដ្តំ បហាយ
 កេសមស្សំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្តានិ
 អន្ធានេត្វា អការស្មា អនការិយំ បព្វជតិ ។
 សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមាដោ ភិក្ខុន្តំ សិក្ខា-
 សាដីវសមាបន្នោ ចាណាតិចាតំ បហាយ
 ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ និហិតទណ្ណោ
 និហិតសត្តោ លង្គិ ទយាបន្នោ សព្វប្បាណក្ខត-
 ហិតានុកម្មី វិហរតិ អទិន្នាទានំ បហាយ
 អទិន្នាទាណា បដិវិរតោ ហោតិ ទិន្នាទាយី ទិន្ន-
 ប្បាទិកង្ខិ អត្តេនេន សុចិក្ខុតេន អត្តនា វិហរតិ
 អព្រហ្មចរិយំ បហាយ ព្រហ្មចារី ហោតិ អារាចារី^(១)
 វិរតោ មេដុនា កាមធម្មា មុសាវាទំ បហាយ
 មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សច្ចវាទី សច្ចសន្នោ

១ ម. អនាចារី ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

បុគ្គលនោះ លុះសម័យខាងក្រោយមក ក៏លះបង់គំនរទ្រព្យតិច ឬលះ
 បង់គំនរទ្រព្យច្រើន លះបង់វង្សញាតិតិច ឬលះបង់វង្សញាតិច្រើន
 ហើយកោរសក់ និងពុកមាត់ ស្លៀកដណ្តាប់សំពត់កាសាយៈ ចេញ
 ចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ។ បុគ្គលនោះកាលបួសយ៉ាងនេះហើយ ក៏
 បំពេញនូវសិក្ខាសាដីវៈ សម្រាប់ពួកភិក្ខុ លះបង់បាណាតិបាត រៀរចាក
 បាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ
 មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ដល់នូវសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ
 ដោយប្រយោជន៍ ដល់សព្វសត្វ លះបង់អទិន្នាទាន រៀរចាក
 អទិន្នាទាន កាន់យកតែរបស់ដែលគេឲ្យ ប្រាថ្នាតែរបស់ដែលគេឲ្យ
 មានខ្លួនដ៏ស្អាត មិនមែនជាអ្នកល្អច លះបង់អព្រហ្មចរិយធម៌ ប្រព្រឹត្តតែ
 ព្រហ្មចរិយធម៌ ចៀសវាង រៀរចាកមេប៉ុនធម្ម ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក
 លះបង់មុសាវាទ រៀរចាកមុសាវាទ ពោលតែពាក្យពិត ដោយពាក្យពិត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ថេតោ បច្ចយិកោ អវិសំវាទកោ លោកស្ស
 បិសុណំ វាចំ បហាយ បិសុណាយ វាចាយ
 បដិវិរតោ ហោតិ ន ឥតោ សុត្វា អមុត្រិ អក្កាតា
 ឥមេសំ ភេទាយ អមុត្រិ វា សុត្វា ន ឥមេសំ
 អក្កាតា អម្មសំ ភេទាយ ឥតិ ភិដ្ឋានំ វា
 សន្នាតា សហិតានំ វា អនុប្បទាតា សមក្ការមោ
 សមក្ករតោ សមក្កនដ្ឋិ សមក្កករណី វាចំ កាសិតា
 ហោតិ ធរុសំ វាចំ បហាយ ធរុសាយ វាចាយ
 បដិវិរតោ ហោតិ យា សា វាចា^(១) កណ្ណសុខា
 បេមនិយា ហទយដ្ឋមា ចោរី ពហុជនកន្តា
 ពហុជនមនាថា តថារូបី វាចំ កាសិតា ហោតិ
 សម្មប្បលាបំ បហាយ សម្មប្បលាថា បដិវិរតោ
 ហោតិ កាលវាទី ភូតវាទី អត្ថវាទី ធម្មវាទី
 វិទយវាទី និដានវតី វាចំ កាសិតា ហោតិ
 កាលេន សាបទេសំ បរិយន្តវតី អត្ថសញ្ញិតំ ។

១ ឱ. ម. វាចា នេសា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាអ្នកខ្ជាប់ខ្ជួនដែលគួរអ្នកផងជឿបាន មិនពោលពាក្យបំភ្លាត់សត្វលោក
 លះបង់បិសុណារាតា រៀរចាកបិសុណារាតា មិនស្តាប់ពីនេះទៅប្រាប់
 ក្នុងទីឯណោះ ដើម្បីបំបែកពួកជនទាំងនេះ ឬពួកពាក្យ ក្នុងទីឯណោះ មិន
 ទៅប្រាប់ដល់ពួកជនឯនេះ ដើម្បីបំបែកពួកជនឯណោះ ដូច្នោះ ជាអ្នក
 ផ្សះផ្សាពួកជន ដែលបែកគ្នាហើយ ឲ្យកម្លាំងដល់ពួកជន ដែលព្រម-
 ព្រៀងគ្នាហើយ មានសេចក្តីព្រមព្រៀង ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរក្នុង
 សេចក្តីព្រមព្រៀង រីករាយក្នុងការព្រមព្រៀង ពោលវាចាដែលជា
 គ្រឿងនាំឲ្យព្រមព្រៀងគ្នា លះបង់ផុសវាចា រៀរចាកផុសវាចា វាចា
 ណាដែលមិនមានទោស ជាវាចាស្រួលដល់ត្រចៀក ជាពាក្យគួរជាទី
 ស្រឡាញ់ គួរតម្កល់ទុកក្នុងហឫទ័យ ជាសម្តីរបស់អ្នកក្រុង ជាទីត្រេក
 អរ ដល់ជនច្រើន ជាទីពេញចិត្ត ដល់ជនច្រើន ពោលតែវាចា
 បែបនោះឯង លះបង់សម្បជ្ឈលាបៈ រៀរចាកសម្បជ្ឈលាបៈ ពោល
 ពាក្យ តាមកាលគួរ ពោលពាក្យពិត ពោលពាក្យប្រកបដោយ
 ប្រយោជន៍ ពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ ពោលពាក្យប្រកបដោយវិន័យ
 ពោលពាក្យដែលគួរតម្កល់ទុក ក្នុងហឫទ័យ ប្រកបដោយគ្រឿងអាង
 តាមកាលគួរ ជាពាក្យមានកំណត់ ជាពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សោ ពីជតាមក្ខតតាមសមារម្មា បដិវិរតោ ហោតិ
 ឯកភត្តិកោ ហោតិ រត្តបរតោ វិរតោ វិកាល-
 កោជនា នច្ចតីតវាទិតវិស្វកទស្សនា បដិវិរតោ
 ហោតិ មាលាតន្ធវិលេបនទារណាមណ្ឌានវិក្ខុសន-
 ដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ឧទ្ធាសយនមហាសយនា
 បដិវិរតោ ហោតិ ជាតរូបរជតប្បដិក្កហាលា បដិវិរតោ
 ហោតិ អាមកធម្មប្បដិក្កហាលា បដិវិរតោ ហោតិ
 អាមកម៌សប្បដិក្កហាលា បដិវិរតោ ហោតិ ឥត្តិ-
 កុមារិបដិក្កហាលា^(១) បដិវិរតោ ហោតិ ទាសិ-
 ទាសប្បដិក្កហាលា បដិវិរតោ ហោតិ អដេឡុក-
 ប្បដិក្កហាលា បដិវិរតោ ហោតិ កុក្កុដស្វករ-
 ប្បដិក្កហាលា បដិវិរតោ ហោតិ ហត្ថិតវស្សវឡុវា-
 បដិក្កហាលា បដិវិរតោ ហោតិ ខេត្តវត្តប្បដិក្កហាលា
 បដិវិរតោ ហោតិ ទូតេយ្យប្បហីនកមនានុយោតា
 បដិវិរតោ ហោតិ កយវិក្កុយា បដិវិរតោ ហោតិ

១ ឱ. ម. ឥត្តិកុមារិកបដិក្កហាលា ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ភិក្ខុនោះ វៀរចាកការផ្តាច់ផ្តិលនូវពីជគាម ភូតគាម ជាអ្នកបរិភោគ
ភត្តតៃ ១ ពេល វៀរស្រឡះចាកសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការបរិភោគ ក្នុង
រាត្រី វៀរចាកការបរិភោគ ក្នុងវេលាខុស វៀរចាកការច្រៀងរាំប្រគំនិង
មើលនូវល្បែងដែលជាសត្រូវ ដល់កុសលធម៌ វៀរចាកការទ្រទ្រង់
និងប្រដាប់តាក់តែងស្អិតស្អាងរាងកាយ ដោយផ្កាកម្រង គ្រឿងក្រអូប
និងគ្រឿងលាបផ្សេង ។ វៀរចាកទីដេក ទីអង្គុយដ៏ខ្ពស់ និងទីដេក
ទីអង្គុយដ៏ប្រសើរ វៀរចាកការទទួលមាសប្រាក់ វៀរចាកការ
ទទួលធម្មជាតិ ស្រូវស្រស់ វៀរចាកការទទួលកាន់
យកនូវសាច់នៅ វៀរចាកការទទួលស្រ្តី និងកុមារី វៀរចាក
ការទទួលខ្ញុំស្រ្តីនិងខ្ញុំប្រុស វៀរចាកការទទួលពពែនិងចៀម វៀរ
ចាកការទទួលមាន់និងជ្រូក វៀរចាកការទទួលដំរី គោ
សេះឈ្មោលនិងសេះញី វៀរចាកការទទួលស្រែនិងចម្ការ វៀរ
ចាកការទទួលប្រកបទូតកម្ម គឺនាំសំបុត្រ ឬពាក្យបណ្តាំដល់គ្រហស្ថ
និងទៅ ដោយគេបញ្ជូន អំពីផ្ទះ ១ ទៅផ្ទះ ១ វៀរចាកការលក់និងទិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តុលាក្ខណ៍កំសក្ខណ៍មានក្ខណ៍ជា បដិវិរតោ ហោតិ
ឧក្កោជនវញ្ញននិកតិសាវិយោតា^(១) បដិវិរតោ
ហោតិ ឆេទនវធិពន្ធវិបរាមោសអាសោបសាហាសា^(២)
បដិវិរតោ ហោតិ ។ សោ សន្តុដ្ឋោ
ហោតិ កាយបរិហារិកេន ចីវរេន កុច្ឆិបរិ-
ហារិកេន បិណ្ឌាចាតេន យេន យេនេវ បក្កមតិ
សមាទាយេវ បក្កមតិ ។ សេយ្យថាបិ ជាម
បក្ខិ សកុណោ យេន យេនេវ ខេតិ សបត្ត-
កាវេ ។ ខេតិ វរមេវ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ
កាយបរិហារិកេន ចីវរេន កុច្ឆិបរិហារិកេន
បិណ្ឌាចាតេន យេន យេនេវ បក្កមតិ សមាទាយេវ
បក្កមតិ ។ សោ ឥមិណ អរិយេន សីលក្ខន្ធន
សមដ្ឋាកតោ អជ្ឈត្តំ អនវជ្ជសុខំ បដិសំវេទេតិ ។

១ ឱ. ឧក្កោជនវញ្ញននិកតិសាវិយោតា ។ ២ ឱ. ឆេទនវធិពន្ធវិបរាមោស
អាសោបសាហាសាកាវា ។ ម. ... សាហាសាកាវា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តនិកាយ ទសកនិបាត

វៀរចាកការកោងដោយជញ្ជឹង ការបន្ធិដោយភាជន៍មាស និងការកោង
ដោយរង្វាស់រង្វាល់ វៀរចាកអំពើកោងកាច ដោយមូលបង្គាប់
បំកាន់ ដោយឧបាយ និងការបន្ធិ ដោយរបស់បូម វៀរ
ចាកការកាត់នូវអវយវៈ មានដៃនិងជើងជាដើម សម្លាប់ ចាប់ ចង ធ្វើ
ឲ្យវង្វេងផ្លូវ បួនអ្នកស្រុក និងកំហែងរឹបយកទ្រព្យគេ ។ ភិក្ខុនោះ ជា
អ្នកសន្តោស ដោយចីវរជាគ្រឿងរក្សាកាយ ដោយបិណ្ឌាបាតជាគ្រឿង
រក្សាផ្ទៃ ចៀសចេញទៅ ក្នុងទិសណា ។ តែងកាន់យក (គ្រឿង
បរិក្ខារ) តែប៉ុណ្ណោះ ហើយចៀសចេញទៅ ក្នុងទិសនោះ ។ ។
ដូចសត្វស្លាបហើរទៅ ក្នុងទិសណា ។ ក៏មានតែទម្ងន់ស្លាបរបស់ខ្លួន
ប៉ុណ្ណោះ ហើរទៅ ដូចម្តេចមិញ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរជា
គ្រឿងរក្សាកាយ ដោយបិណ្ឌាបាតជាគ្រឿងរក្សាផ្ទៃ ចៀសចេញ
ទៅ ក្នុងទិសណា ។ តែងកាន់យក (គ្រឿងបរិក្ខារ) តែប៉ុណ្ណោះ ចៀស
ចេញទៅ ដូច្នោះដែរ ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកបព្រម ដោយសីលក្ខន្ធដ៏ប្រសើរ
នេះហើយ រមែងទទួលសេចក្តីសុខ មិនមានទោសខាងក្នុងសន្តាន ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សោ ចក្កុនា រូបំ ទិស្វា ន និមិត្តក្កាហី
 ហោតិ នានុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាធិករណាមេនំ
 ចក្កុន្ទ្រិយំ អសំរុតំ វិហារន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យំ
 តស្ស សំរាយ បដិបទ្គតិ រក្ខតិ ចក្កុន្ទ្រិយំ
 ចក្កុន្ទ្រិយេ សំរំ អាបទ្គតិ ។ សោតេន
 សទ្ធិំ សុត្វា ... យានេន កន្តំ យាយិត្វា ... ធិញ្ញយ
 រសំ សាយិត្វា ... កាយេន ដោដ្ឋព្វំ ដុសិត្វា ...
 មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ ន និមិត្តក្កាហី ហោតិ
 នានុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាធិករណាមេនំ មនិទ្ធិយំ
 អសំរុតំ វិហារន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យំ តស្ស សំរាយ
 បដិបទ្គតិ រក្ខតិ មនិទ្ធិយំ មនិទ្ធិយេ សំរំ
 អាបទ្គតិ ។ សោ ឥមិនា អរិយេន ឥទ្ធិយសំរវេន
 សមន្នាកតោ អជ្ឈត្តំ អព្យាសេកសុខំ បដិសំវេទេតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ភិក្ខុនោះ ឃើញរូបដោយចក្ខុ រមែងមិនកាន់យកនូវនិមិត្ត មិនកាន់
 យកនូវអនុព្យញ្ជនៈ អកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងឡាយ គឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស
 គប្បីជាប់តាម នូវបុគ្គល ដែលជាអ្នកមិនសង្រួមនូវ
 ឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុណា ភិក្ខុនោះ ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ
 គឺចក្ខុនោះ រក្សាឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុ ដល់នូវការសង្រួម ក្នុងឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុ ។
 ពួសំឡេងដោយត្រចៀក ... ជុំក្លិនដោយច្រមុះ ... លិទ្ធករដោយ
 អណ្តាត ... ពាល់ត្រូវផោដ្ឋព្វៈដោយកាយ ... ដឹងច្បាស់ធម្មារម្មណ៍ដោយ
 ចិត្ត មិនកាន់យកនូវនិមិត្ត មិនកាន់យកនូវអនុព្យញ្ជនៈ អកុសល-
 ធម៌ ដ៏លាមកទាំងឡាយគឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស គប្បីជាប់តាមនូវបុគ្គល
 ដែលជាអ្នកមិនសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ គឺចិត្តណា ភិក្ខុនោះ ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បី
 សង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ គឺចិត្តនោះ រក្សាឥន្ទ្រិយ គឺចិត្ត ដល់នូវ
 ការសង្រួម ក្នុងឥន្ទ្រិយ គឺចិត្ត ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកប
 ដោយសេចក្តីសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ ដ៏ប្រសើរនេះហើយ ទើបទទួល
 នូវសេចក្តីសុខ ដែលមិនច្រឡំ ដោយកិលេស ក្នុងសន្តាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ អភិក្កន្តេ បដិក្កន្តេ សម្មជានការី
 ហោតិ អាណោកិតេ វិណោកិតេ សម្មជានការី
 ហោតិ សម្មិញ្ញិតេ បសារិតេ សម្មជានការី
 ហោតិ សង្ឃាទិបត្តចីវរធារណោ សម្មជានការី
 ហោតិ អសិតេ បីតេ ខាយិតេ សាយិតេ
 សម្មជានការី ហោតិ ឧច្ចារប្បស្សាវកម្មេ សម្មជា-
 នការី ហោតិ កតេ បីតេ និសិន្នេ សុត្តេ
 ជាតវិតេ ភាសិតេ តុណ្ហិកាវេ សម្មជានការី
 ហោតិ ។ សោ ឥមិណ ច អរិយេន សីលក្ខន្ធន
 សមន្តាកតោ ឥមិណ ច អរិយេន ឥន្ទ្រិយសំវរេន
 សមន្តាកតោ ឥមិណ ច អរិយេន សតិសម្ម-
 ជញ្ញេន សមន្តាកតោ វិវិក្កំ^(១) សេនាសនំ ភជតិ
 អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ធារំ តិរិកុហំ សុសានំ
 វនបត្តំ អញ្ញោកាសំ បណាលបុញ្ញំ ។ សោ
 អរញ្ញាកតោ វា រុក្ខមូលកតោ វា សុញ្ញាការកតោ

១ ម. បរិវិក្កំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ភិក្ខុនោះ កាលឈានទៅមុខ និងត្រឡប់មកខាងក្រោយ ក៏មាន
សេចក្តីដឹងខ្លួន កាលក្រឡេកមើលទៅមុខ និងក្រឡេកមើល
ទៅទិសផ្សេង ។ ក៏មានសេចក្តីដឹងខ្លួន កាលបត់ដៃជើង និងលាដៃ
ជើង ក៏មានសេចក្តីដឹងខ្លួន កាលទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដី បាត្រ និងចីវរ
ក៏មានសេចក្តីដឹងខ្លួន កាលបរិភោគ ផឹក ទំពាស៊ី ជញ្ជាប់
ជញ្ជាក់ ក៏មានសេចក្តីដឹងខ្លួន កាលបន្ទោបង់នូវឧច្ចារៈនិងបស្សារៈ
ក៏មានសេចក្តីដឹងខ្លួន កាលដើរ ឈរ អង្គុយ ដេក ភ្ញាក់ឡើង
និយាយស្តី ស្ងៀមនៅ ក៏មានសេចក្តីដឹងខ្លួន ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកប
ដោយសីលក្ខន្ធដ៏ប្រសើរនេះផង ប្រកបដោយការសង្រួមតន្ត្រីយ
ដ៏ប្រសើរនេះផង ប្រកបដោយសតិនិងសម្បជញ្ញៈ ដ៏ប្រសើរនេះផង
រមែងគប់រកសេនាសនៈស្ងាត់ គឺព្រៃ ម្លប់ឈើ ភ្នំ ជ្រោះភ្នំ គុហា
ក្នុងភ្នំ ព្រៃសួសាន ព្រៃស្រោង ទីវាល គំនរចំបើង ។
ភិក្ខុនោះ ទៅកាន់ព្រៃក្តី ទៅកាន់ម្លប់ឈើក្តី ទៅកាន់ផ្ទះស្ងាត់ក្តី

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

១ និសីទតិ បល្ល័ង្កំ អាកុជិត្វា ឧដំ កាយំ
 បណិទាយ បរិមុខំ សតិ ឧបដ្ឋបេត្វា ។
 សោ អភិជ្ឈំ លោកេ បហាយ វិតតាកិដ្ឋេន
 ចេតសា វិហារតិ អភិជ្ឈាយ ចិត្តំ បរិសោដេតិ
 ព្យាចាទប្បទោសំ បហាយ អព្យាបន្តចិត្តោ វិហារតិ
 សព្វប្បាលាក្ខតហិតានុកម្មី ព្យាចាទប្បទោសា ចិត្តំ
 បរិសោដេតិ ដីនមិទ្ធិំ បហាយ វិតតដីនមិទ្ធា
 វិហារតិ អាលោកសញ្ញំ សតោ សម្បជានោ
 ដីនមិទ្ធា ចិត្តំ បរិសោដេតិ ឧទ្ធចូកុក្កុច្ចំ បហាយ
 អនុទ្ធតោ វិហារតិ អជ្ឈត្តំ រូបសន្តចិត្តោ ឧទ្ធចូ-
 កុក្កុច្ចា ចិត្តំ បរិសោដេតិ វិចិតិច្ចំ បហាយ
 តិណ្ណវិចិតិច្ឆោ វិហារតិ អកម៌កមី កុសលេសុ
 ធម្មេសុ វិចិតិច្ឆាយ ចិត្តំ បរិសោដេតិ ។
 សោ ឥមេ បញ្ច ជីវរណោ បហាយ ចេតសោ
 ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណោ
 វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆេ អកុសលេហិ ធម្មេហិ

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ ហើយតម្រង់ស្មារតី (ឲ្យមានមុខឆ្ពោះ
 ទៅរកកម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះ ក៏លះបង់នូវអភិជ្ឈាក្នុងលោក មានចិត្តប្រាស
 ចាកអភិជ្ឈា ជម្រះចិត្តចាកអភិជ្ឈា លះបង់ព្យាបាទនិងសេចក្តីប្រទូស្ត
 មានចិត្តមិនមានព្យាបាទ មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍
 ដល់សព្វសត្វ ជម្រះចាកព្យាបាទនិងសេចក្តីប្រទូស្ត លះបង់បីនមិទ្ធុៈ
 ប្រាសចាកបីនមិទ្ធុៈ មានសេចក្តីសម្គាល់នូវពន្លឺ មានសតិសម្បជញ្ញៈ
 ជម្រះចិត្តចាកបីនមិទ្ធុៈ លះបង់ឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ មិនមានសេចក្តីរាយមាយ
 មានចិត្តស្ងប់ខាងក្នុងសន្តាន ជម្រះចិត្តចាកឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ លះបង់វិចិកិច្ចា
 ធ្ងន់ចាកវិចិកិច្ចា មិនមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 ជម្រះចិត្តចាកវិចិកិច្ចា ។ ភិក្ខុនោះ លះបង់នូវនីវរណៈទាំង ៥
 នេះ ដែលជាគ្រឿងសៅហ្មងចិត្ត ធ្វើបញ្ញាឲ្យថយកម្លាំង ហើយ
 ស្ងាត់ ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បបមំ ឈានំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ តំ កី មញ្ញសិ
ឧចាលិ នន្ទាយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ
អភិក្កន្តតោ ច បណីតតោ ចាតិ ។ ឯវំ
ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧចាលិ មម សាវកា
អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្សមាណា អញ្ញវនបត្តានិ បន្តានិ
សេនាសនានិ បដិសេវន្តិ នោ ច ខោ តាវ
អនុប្បត្តសទត្តា វិហារន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧចាលិ
ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ រូបសមា... ទុតិយំ ឈានំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ តំ កី មញ្ញសិ ឧចាលិ
នន្ទាយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតោ
ច បណីតតោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ
ឧចាលិ មម សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្សមាណា
អញ្ញវនបត្តានិ បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវន្តិ
នោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្តា វិហារន្តិ ។
បុន ចបរំ ឧចាលិ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាតា ...

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ក៏បានដល់នូវរបស់មជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិវិទ្យាសុខៈ
 ដែលកើត អំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់
 ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេសជាង
 វិហារធម៌ពីមុន ឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧបាលិ
 ពួកសាវ័ករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ
 ទើបអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង
 ដរាបណា តែថាពួកសាវ័ក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន
 ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧបាលិ មួយទៀត
 ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈ វិចារៈ ... បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលឧបាលិ
 អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រ-
 សើរវិសេស ជាងវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ឬ ។ ព្រះ
 ករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកសាវ័ក របស់តថាគត
 កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ រមែងអាស្រ័យ គប់រក
 សេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង ដរាបណា តែថាពួក
 សាវ័ក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដរាប
 នោះទេ ។ ម្នាលឧបាលិ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះប្រាសចាកបីតិវិទ្យា...

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ តំ កី
មញ្ញសិ ឧទាលិ នន្ទាយំ វិហារោ បុរិមេហិ
វិហារេហិ អភិក្កន្តតោ ច បណីតតោ ចាតិ ។
ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាលិ មម
សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្សមាណា អញ្ញវន-
បត្តានិ បដ្ឋានិ សេនាសនានិ បដិសេវន្តិ ឆោ ច
ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្តា វិហារន្តិ ។ បុន ចបរំ
ឧទាលិ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ... ចតុត្ថំ
ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ តំ កី មញ្ញសិ
ឧទាលិ នន្ទាយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ
អភិក្កន្តតោ ច បណីតតោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។
ឥមម្បិ ខោ មម សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្ស-
មាណា អញ្ញវនបត្តានិ បដ្ឋានិ សេនាសនានិ
បដិសេវន្តិ ឆោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្តា
វិហារន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាលិ ភិក្ខុ សព្វសោ
រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្តជ្ជមា

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ហើយបានដល់នូវតតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរ
 នោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងពួក
 វិហារធម៌ក្នុងកាលមុន ឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧបាលិ
 ពួកសាវ័ករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ
 ក៏រមែងអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង
 ដរាបណា តែថាពួកសាវ័ក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់
 ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧបាលិ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះលះ
 បង្ខំនូវសុខផង ... ហើយបានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នក
 សម្គាល់នូវដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស
 ជាងពួកវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
 ឯពួកសាវ័ក របស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ
 រមែងអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង
 ដរាបណា តែថាពួកសាវ័ក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន
 ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧបាលិ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះ
 កន្លងបង្ខំរូបសញ្ញា ដោយសព្វគ្រប់ ព្រោះវិនាសទៅនៃបដិយសញ្ញា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ធានត្ថសញ្ញានំ អមនសិកាវា អនន្តោ អាណា-
 សោតិ អាណាសានញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 តំ កី មញ្ញសិ ឧចាលិ នធាយំ វិហារោ
 បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតោ ច បណ្ឌិតតោ
 ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧចាលិ
 មម សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្សមាណ
 អវញ្ញវនបត្តានិ បញ្ញានិ សេនាសនានិ បដិសេវន្តិ
 ឆោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្តា វិហារន្តិ ។
 បុន ចបរំ ឧចាលិ ភិក្ខុ សព្វសោ
 អាណាសានញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ
 វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 ... សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
 នត្តិ កិញ្ចីតិ អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ... សព្វសោ អាភិញ្ញាយតនំ សម-
 តិក្កម្ម សន្តមេតំ បណ្ឌិតមេតន្តិ នេវ-
 សញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រោះមិនបានធ្វើទុក ក្នុងចិត្តនូវនាសញ្ញា ក៏បានដល់នូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈានដោយបរិកម្មថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរ វិសេសជាងពួកវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ឬ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកសាវ័ករបស់តថាគត កាលពិចារណាយើង ធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ រមែងអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់គឺព្រៃ ស្អាតនិងព្រៃស្រោង ដរាបណា តែថាពួកសាវ័ក មិនមែនសុទ្ធតែមាន ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧបាលិ មួយទៀត ភិក្ខុកន្លងនូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយសព្វគ្រប់ហើយ បានដល់នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា វិញ្ញាណមិនមានទី បំផុត ... ភិក្ខុ កន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈានដោយសព្វគ្រប់បានដល់អាកិ- ញ្ញាយតនជ្ឈានដោយបរិកម្មថា វត្ថុតិចតួចមិនមាន ... ភិក្ខុកន្លងនូវអាកិ- ញ្ញាយតនជ្ឈានដោយសព្វគ្រប់ បានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតន- ជ្ឈានដោយបរិកម្មថា គុណជាតនោះស្ងប់ គុណជាតនោះ ប្រសើរ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តំ កី មញ្ញសិ ឧទាលិ នន្ទាយំ
 វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតោ
 ច បណ្ឌិតតោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។
 ឥមម្បិ ខោ ឧទាលិ មម សាវកា អត្តនិ ធម្មំ
 សម្មស្សមាណា អរញ្ញវេនបត្តានិ បន្តានិ សេនាស-
 នានិ បដិសេវន្តិ ឆោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្ត-
 សទត្តា វិហារន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាលិ
 ភិក្ខុ សព្វសោ នេវសញ្ញាណាសញ្ញាយតនំ សម-
 តិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ។
 តំ កី មញ្ញសិ ឧទាលិ នន្ទាយំ វិហារោ បុរិមេហិ
 វិហារេហិ អភិក្កន្តតោ ច បណ្ឌិតតោ ចាតិ ។
 ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាលិ មម
 សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្មស្សមាណា អរញ្ញវេនបត្តានិ
 បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវន្តិ ឆោ ច
 ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្តា វិហារន្តិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច ឯវិហារធម៌នេះ
 ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងពួកវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន
 ឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួក
 សាវ័ករបស់តថាគត កាលពិចារណាយើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ
 រមែងអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្អាតនិងព្រៃស្រោង
 ដរាបណា តែថាពួកសាវ័ក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍ របស់ខ្លួន
 ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧបាលិ មួយទៀត ភិក្ខុកន្លង
 នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយសព្វគ្រប់ បានដល់សញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធ អាសវៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់ទៅ ព្រោះយើញ
 ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញា ។ ម្នាលឧបាលិ អ្នកសម្គាល់ដំណើរនោះ
 ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងពួក
 វិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
 ម្នាលឧបាលិ សាវ័ករបស់តថាគត កាលពិចារណាយើញធម៌
 នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ រមែងអាស្រ័យ គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃ
 ស្អាតនិងព្រៃស្រោង ដរាបណា តែថាពួកសាវ័ក មិនមែន
 សុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥដ្ឋ្យំ ត្វំ ឧបាលិ សដ្ឋ្យំ វិហារហិ សដ្ឋ្យំ តេ វិហារតោ
ជាសុ ភវិស្សតីតិ ។

[១០០] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ
អភព្វោ អរហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ ទស ។
រាតំ ទោសំ មោហំ កោដំ ឧបនាហំ មក្ខំ
បទ្ហាសំ ឥស្សំ មច្ឆរិយំ មាណំ ។ ឥមេ ខោ
ភិក្ខុវេ ទស ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ
សច្ចិកាតុន្តិ ។ ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ
ភព្វោ អរហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ ទស ។
រាតំ ទោសំ មោហំ កោដំ ឧបនាហំ មក្ខំ
បទ្ហាសំ ឥស្សំ មច្ឆរិយំ មាណំ ។ ឥមេ ខោ
ភិក្ខុវេ ទស ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ
សច្ចិកាតុន្តិ ។

ឧបាសកវគ្គោ បញ្ចមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលឧបាលិ ណ្ហោយ អ្នកចូរនៅ ក្នុងសង្ឃបុរៈ កាលបើអ្នកនៅ
ក្នុងសង្ឃ សេចក្តីសុខសប្បាយ នឹងមានប្រាកដ ។

[១០០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង
នេះចេញ មិនគួរ ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់ នូវអរហត្តបានទេ ។ ធម៌
ទាំង ១០ យ៉ាងនោះ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១
កោធនៈ ១ ឧបនាហៈ ១ មក្ខៈ ១ បលាសៈ ១ ឥស្សរា ១ មច្ឆរិយៈ ១
មានៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០
ប្រការនេះឯង មិនគួរធ្វើឲ្យច្បាស់ នូវអរហត្តបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ ទើបគួរដើម្បីធ្វើ
ឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ។ ធម៌ទាំង ១០ នោះ តើដូចម្តេចខ្លះ ។
គឺរាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១ កោធនៈ ១ ឧបនាហៈ ១ មក្ខៈ ១
បលាសៈ ១ ឥស្សរា ១ មច្ឆរិយៈ ១ មានៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះឯង ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
នូវអរហត្តបាន ។

ចប់ ឧបាសកវគ្គ ទី ៥ ។

ទុតិយបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

តស្សុទ្ធានំ

កាមភោគី វេរំ ទិដ្ឋិ^(១) វដ្ឋិយឧត្តិយា ឧភោ^(១)
កោកនុនោ អាហុណិយោ ថេរោ ឧចាលិ អភព្វេ^(៣) ។

ទុតិយបណ្ណាសកោ ទុតិយោ ។

១ ម. ភោគី ភយំ កីទិដ្ឋិកោ ។ ២ ម. សព្វំ គរហី ឧត្តិយោ ។ ៣ ឱ. ម. អភព្វេតិ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ឧទ្ទាននៃឧបាសកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីបុគ្គលអ្នកបរិភោគកាម ១ អំពីភ័យ និងពៀរ ៥
យ៉ាង ១ អំពីទិដ្ឋិ ១ អំពីវជ្ជិយមាហិតគហបតី និងឧត្តិយបរិញ្ចា-
ជកទាំងពីរ អំពីកោកនុទបរិញ្ចាជក ១ អំពីភិក្ខុអ្នកគួរទទួល
គ្រឿងបូជា ១ អំពីភិក្ខុជាថេរៈ ១ អំពីឧបាលិ ដ៏មានអាយុ ១
អំពីបុគ្គល ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ១ ។

ចប់ ទុតិយបណ្ណាសក ទី ២ ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកាទសមោ ភាគោ

បឋមបណ្ណាសកោ

មាតិកា	អង្ក
បឋមបណ្ណាសកេ អានិសំសវគ្គោ	បឋមោ..... ១
នាថករណវគ្គោ	ទុតិយោ..... ៣២
មហាវគ្គោ	តតិយោ..... ៧៣
ឧបាលិវគ្គោ	ចតុត្ថោ..... ១៥៤
អក្កោសវគ្គោ	បញ្ចមោ..... ១៦៧
ទុតិយបណ្ណាសកេ សចិត្តវគ្គោ	បឋមោ..... ១៩៩
យមកវគ្គោ	ទុតិយោ..... ២៤៦
អាកង្ខវគ្គោ	តតិយោ..... ២៨៨
ថេរវគ្គោ	ចតុត្ថោ..... ៣២៩
ឧបាសកវគ្គោ	បញ្ចមោ..... ៣៨៣

សុត្តន្តបិដក

អង្គក្តុរនិកាយ ទសកនិបាត

ឯកាទសមភាគ

បឋមបណ្ណាសក

មាតិកា

លេខទំព័រ

បឋមបណ្ណាសក	អានិសំសវគ្គ	ទំ ១	១
	នាថករណវគ្គ	ទំ ២	៣២
	មហាវគ្គ	ទំ ៣	៧៣
	ឧបាលិវគ្គ	ទំ ៤	១៥៤
	អក្កោសវគ្គ	ទំ ៥	១៦៧
ទុតិយបណ្ណាសក	សចិត្តវគ្គ	ទំ ១	១៩៩
	យមកវគ្គ	ទំ ២	២៤៦
	អាកង្ខវគ្គ	ទំ ៣	២៨៨
	ថេវវគ្គ	ទំ ៤	៣២៩
	ឧបាសកវគ្គ	ទំ ៥	៣៨៣

រៀបចំវាយអក្សរឡើងវិញនិងពិនិត្យតាមច្បាប់ដើមដោយ

គណៈកម្មការពុទ្ធិករប្បធម៌អង្គការមូលនិធិវត្តបញ្ញា

ការវាយអក្សរ និងបោះពុម្ពសាឡើងវិញនូវសៀវភៅព្រះត្រៃបិដកបាលី និងសេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ ដែលជាស្នាដៃ របស់លោកអ្នកប្រាជ្ញជំនាន់មុន គឺអាស្រ័យដោយការមើលឃើញនូវកត្តាចាំបាច់ មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖

- ឯកសារដើម ត្រូវបានថតចម្លងច្រើនសា ធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈមិនច្បាស់ពិបាកក្នុងការអាន
- រក្សាស្នាដៃវប្បធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យគង់វង្សស្ថិតស្ថេរ
- តម្រូវការរបស់សិក្ខាកាមអ្នកប្រាជ្ញាចង់យល់ដឹងនូវខ្លឹមសារពុទ្ធសាសនា
- ផ្សាយនូវធម្មទាន ធ្វើឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាកាន់តែមានភាពរីកចម្រើនរុងរឿងក្នុងលោក

ដោយកុសលផលបុណ្យទាំងអម្បាលមាណ ដែលកើតអំពីធម្មទាននេះ

សូមឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទីទូទាំងសកលលោក

សូមឲ្យសព្វសត្វទាំងឡាយទាំងពួងបាននូវសេចក្តីសុខសួស្តី

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍មានភាពរីករាយនឹងគ្នា

សូមឲ្យពិភពលោកទាំងមូលមានសុខសន្តិភាព ។

MAHA PANNA VIHARA FOUNDATION ORGANIZATION

大般若寺基金會

ក្នុងករណីដែលលោកអ្នកអានបានព្រឹបប្រទះនូវកំហុសឆ្គងណាមួយ ចង់ឲ្យយើងកែតម្រូវ ឬចង់បានសៀវភៅធម៌យកទៅអាន សូមទាក់ទងមកយើងខ្ញុំតាមអាសយដ្ឋានដូចខាងក្រោម៖

វត្តបញ្ញា សង្កាត់ក្រាំងធួង់ ខណ្ឌពោធិ៍សែនជ័យ រាជធានីភ្នំពេញ

លេខទូរស័ព្ទ៖ (៨៥៥) ១២ ៩៦១ ៤២៩, (៨៥៥) ៩៧ ៥១១ ៦៧៨៨

អ៊ីមែល៖ maha.panna@gmail.com

គេហទំព័រ៖ <http://www.mahapanna.org>

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

*** The Vows of Samantabhadra ***

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

*** The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra ***

NAME OF SPONSOR

助印功德芳名

Book's Title: KHMER PALI TRIPITAKA VOL.43 ~ VOL.56
(SUTTANTA PITAKA)

書名：柬埔寨巴利文大藏經 第四十三冊至第五十六冊（經藏）

Book Serial No., 書號：CA143 ~ CA156

N.T.Dollars：

- 2,000,000：**〔釋心庭、蔡耀裕、蔡慶雲、蔡文裕、李國城、林美惠、朱素心、賴錦瑩、葉明炤、葉王桂花、黃莉庭、黃彩嬉、黃智美、黃寶嬌、黃怡禎、徐淑美、黃婕寧、黃婕米、黃婕棋、黃世熙、碩霖企業有限公司。〕（所有成佛功德法，悉以回向諸群生，願令一切皆清淨，到佛莊嚴之彼岸。）
- 40,000：**〔張銀嶽、徐素蓮〕。
- 22,800：**道恆法師等三寶弟子。
- 20,200：**彌陀佛堂。
- 18,200：**道恆法師及石碑彌陀佛堂。
- 10,000：**李旭峰。
- 7,500：**三寶弟子。
- 5,000：**高千惠。
- 3,000：**賴榮彬。陳永泰。
- 2,800：**張淑美。
- 2,600：**^{往生者}楊美伸。
- 2,000：**鄭凱文。王嫌。徐源河。〔蔡親仁、蔡孝俊、蔡育娣〕。陳坤煌。魏上傑。
- 1,800：**邱曉君。
- 1,500：**王安德全家。石美雲。徐孔熾。徐維君。徐維志。
- 1,200：**王裕文。
- 1,000：**^{往生者}馮俊儒。蔡靜芳。陳碧霞全家。馮志雄。蘇陳梅好全家。李素梅。邱足燕。邱坤遍。邱萬大。洪照榮。馮顯琮。釋映空。徐林阿蕊。張黃月娥。馮詩婷。馮怡蓉。徐轟壺。徐緞。
- 900：**林姿君。林泰暉。林泰維。林國忠。徐素謙。

500：^{往生者}林桂林。^{往生者}徐左村。王韻如。吳美智。林孝銘。張慈燕。梁梨芳。
褚瑞國。林敏梅。

300：程明貴。吳振興。黃淑卿。

200：歷代盧氏祖先。歷代徐氏祖先。鄭宇嵩。陳怡蓓。黃氏歷代祖先。法
界眾生。吳慶保。歷代張氏祖先。

125：徐玉欣。徐玉杰。郭秋鳳。徐右鎮。

100：釋覺瀚。徐仕賢。林美仙。徐曉帆。蘇聲瑜。林美君。黃兆怡。蕭台
重。莊閔如。莊培弘。李俊瑩。莊子德。

378,588：佛陀教育基金會。

Amount: N.T.Dollars 2,567,388 ; Print 2,000 sets

以上合計：新台幣 2,567,388 元；恭印二千套。

Dedication of Merits:

Wherever the Buddha's teachings have flourished, either in cities or countryside,
People would gain inconceivable benefits.

The land and people would be enveloped in peace.

The sun and moon will shine clear and bright.

Wind and rain would appear accordingly, and there will be no disasters.

Nations would be prosperous and there would be no use for soldiers or weapons.

People would abide by morality and accord with laws.

They would be courteous and humble, and everyone would be content without injustices.

There would be no thefts or violence.

The strong would not dominate the weak and everyone would get their fair share.

回向：天下和順，日月清明，風雨以時，災厲不起，國豐民安，兵戈無用，
崇德興仁，務修禮讓，國無盜賊，無有冤枉，強不凌弱，各得其所。
法界一切有情，所有六道四生，宿世冤親，現世業債，咸憑法力，悉得
解脫。現世者增福延壽，發菩提心，常隨佛學，勤修精進，利濟群生。
已故者往生淨土，同出苦輪，共登覺岸，直證阿鞞跋致，圓滿無上菩提。

附記：本會接受善信發心印贈經書，其必要之費用，皆經本會審慎評估；
若有結餘，均續作本會之印(購)經書及運費使用，為施主廣積陰德。

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.
May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.

Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

《東埔寨巴利文大藏經 第五十冊 (經藏)》

〈KHMER PALI TRIPITAKA VOL.50 (SUTTANTA PITAKA)〉

財團法人佛陀教育基金會 印贈

台北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website: <http://www.budaedu.org>

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

សម្រាប់ចែកជូនឥតគិតថ្លៃ

Printed in Taiwan

2,000 copies; August 2014

CA150 - 12323